

РИЧАРД МОРГАН

РАЗБУДЕНИ ФУРИИ

Част 3 от „Такеша Ковач“

Превод от английски: Любомир Николов, 2006

chitanka.info

Посвещавам тази книга на съпругата си Вирджиния Котинели, която разбира от спънки.

Фурия (същ.):

1 а. Мощна, безразборна и често унищожителна ярост...

2. Дива, безразборно действаща сила.

3а. Всяка една от трите богини на възмездието, които в древногръцката митология наказват престъпленията.

3б. Гневна или отмъстителна жена.

ПРОЛОГ

Мястото, където ме събудиха, трябва да е било подготвено най-грижливо.

Същото се отнася и до залата, където предложиха сделката. Харлановият род не върши нищо наполовина и както би ви казал всеки Приет, държи да направи добро впечатление. Черен декор на златисти точки в тон със семейните гербове по стените, недоловим инфразвук, пораждащ сърцераздирателното усещане, че стоиш пред истински благородници. Някакъв древен марсиански предмет в ъгъла тихомълком наемква за прехвърлянето на глобалната власт от ръцете на отдавна изчезналите извънземни благодетели към съвременната и твърда десница на олигарсите от Първите фамилии. Не липсва и задължителната холоскулптура на самия Конрад Харлан в победоносната поза на „планетен откривател“. Едната ръка е високо вдигната, другата засенчва очите му от блясъка на чуждото слънце. Такива ми ти неща.

И ето го Такеши Ковач — излиза от вана с поддържащ гел, презареден в кой знае чия нова плът, кашля и плюе под мекото пастелно осветление, а мрачните съдебни пристави с модерни бански костюми му помагат да се изправи. С изумително пухкави кърпи избърсват по-голямата част от гела, сетне му намятат халат от подобна материя за краткото пътешествие до съседната стая. Душ, огледало — привиквай с това лице, войнико — нови дрехи за новия носител, после право към залата за аудиенции, където предстои разговор с член на Семейството. Жена, разбира се. В никакъв случай не биха пратили мъж след всичко, което им е известно за моето минало. Изоставен от баща-алкохолик на десетгодишна възраст, отгледан заедно с две по-малки сестри, редовни изблици на невротични реакции, когато се сблъсква с властни, патриархални фигури. Не, непременно жена. Някоя добродушна леля от ръководството, натоварена с грижата да задвижва тайно ония дела на Харлановия род, за които е по-добре да не се разчува. Красива, но

не прекалено, с изработен по поръчка носител, вероятно малко над четирийсетте по стандартното летище.

— Добре дошъл отново на Харлановия свят, Ковач-сан. Добре ли се чувствате?

— Да. А вие?

Високомерно нахалство. Емисарското обучение създава навика да усвояваш и обработваш подробностите от обкръжението с бързина, за каквато нормален човек не може и да мечтае. Хвърляйки поглед наоколо, емисарят Такеши Ковач разбира за броени секунди, всъщност знае още откакто отвори очи във ваната, че акциите му се котират високо.

— Аз? Можете да ме наричате Аюра.

Езикът не е японски, а аманглийски, но изцяло оформеното неразбиране на въпроса, елегантното заобикаляне на обидата, без да се прибегва до възмущение, води по пряка линия назад, към културните корени на Първите семейства. Жената леко размахва ръка и жестът е също тъй елегантен.

— Но в случая няма особено значение коя съм. Предполагам, разбирате кого представлявам.

— Да, напълно.

Може да е заради инфразвука или пък заради съдържащата реакция на жената спрямо недопустимата волност, но така или иначе високомерието в гласа ми стихва. Емисарите попиват всичко наоколо и това донякъде им влияе. Често започваш да усвояваш инстинктивно чуждото поведение, особено ако емисарската ти интуиция възприеме това поведение като изгодно в настоящата обстановка.

— Значи съм пратен за подпомагане?

Аюра тихичко кашля.

— В известен смисъл, да.

— Солова акция?

Само по себе си това не е рядкост, но не е и твърде забавно. В екип от емисари изпитваш увереност, каквато рядко се среща при работа с обикновени хора.

— Да. Тоест вие ще бъдете единственият емисар сред участниците. Можете да разполагате със значителен брой редови сътрудници.

— Звучи добре.

— Да се надяваме.

— Е, какво искате да направя?

Ново деликатно покашляне.

— Всичко с времето си. Мога ли пак да попитам дали носителят е удобен?

— Много удобен, струва ми се. — Изведнъж осъзнавам. Твърде удобен, впечатляващо ниво на реакциите дори за човек, свикнал с бойните модели на Корпуса. Великолепно тяло, поне отвътре. — Да не би да е нещо ново от „Накамуро“?

— Не. — Струва ми се, че жената леко извива очи нагоре и вляво. Тя е служител от ръководството на охраната, вероятно има ретинален дисплей за данни. — Модел „Невросистеми Харкани“, изработен по междупланетен лиценз за „Хумало-Кейп“.

На един емисар не му се полага да проявява изненада. Затова присвивам очи само мислено.

— „Хумало“? Не съм ги чувал.

— Да, естествено.

— Моля?

— Достатъчно е да кажа, че ви снабдихме с най-добрата достъпна биотехника. Едва ли трябва да изброявам на човек с вашия опит възможностите на носителя. Ако ви интересуват подробности, можете да ползвате наръчника чрез дисплей, разположен в лявата част на зрителното ви поле. — Лека усмивка, може би намек за отегчение. — Моделът „Харкани“ не се изработва специално за емисари, а няхаме време за индивидуална поръчка.

— Значи сте изпаднали в криза?

— Много проникателно, Ковач-сан. Да, ситуацията би могла да се опише като критична. Желателно е незабавно да пристъпите към действие.

— Е, за това ми плащат.

— Да. — Дали още отсега ще засегне въпроса кой точно плаща? Едва ли. — Както без съмнение вече се досещате, акцията ще бъде секретна. Нищо общо с онази на Шария. Макар че ако не греша, към края на кампанията имахте известен опит в работата с терористи.

— Да. — След като смазахме междупланетната им флотилия, заглушихме системите за обмен на данни, съсипахме икономиката и в

общи линии унищожихме възможностите им за глобална съпротива, все пак останаха неколцина твърдоглавци, които не искаха да схванат посланието на Протектората. Затова се захвана да ги изловим. Чрез проникване в техните организации, чрез сближаване, вербуване, предателство. Или чрез убийства в задните улички. — Известно време се занимавах с това.

— Добре. Сегашната ви мисия не е твърде различна.

— С терористи ли имате проблеми? Да не би квелистите пак да действат?

Тя пренебрежително махва с ръка. Вече никой не взима квелизма на сериозно. Поне от два века насам. Малцината оцелели автентични квелисти на Харлановия свят отдавна са зарязали революционните принципи в името на далеч по-доходната престъпност. Те не представляват заплаха за тази жена или за олигархията, стояща зад нея. Това е първият признак, че нещата не са такива, каквито изглеждат.

— Става дума по-скоро за издирване на беглец, Ковач-сан. Не политическа акция, а неутрализиране на отделна личност.

— И за това викате подкрепления от Емисарския корпус? — Въпреки безпристрастната маска случаят изисква да вдигна вежди. Вероятно и гласът ми леко се е повишил. — Тая личност трябва да е необикновена.

— Да. Така е. Бивш емисар. Ковач-сан, преди да продължим по-нататък, смятам, че трябва да изясним нещо, което...

— Без съмнение трябва да изясните нещо на моя командващ офицер. Защото имам неприятното подозрение, че прахосвате времето и усилията на Корпуса. Ние не се занимаваме с подобна работа.

— ... което може донякъде да ви изненада. Вие... несъмнено вярвате, че сте презареден скоро след кампанията на Шария. Може би дори само няколко дни след междузвездното прехвърляне.

Небрежно повдигнати рамене. Емисарско безразличие.

— Дни или месеци... за мен няма особено значе...

— Два века.

— Какво?

— Добре ме чухте. Бяхте на склад почти двеста години. В реално измерение...

От емисарското безразличие вече няма и помен.

— Мамка ви, какво е станало с...

— Моля ви, Ковач-сан. Изслушайте ме. — Рязък, повелителен тон. Вградените рефлексии ме заставят да млъкна, да си възвърна готовността за възприемане и усвояване. Жената продължава малко по-тихо: — По-късно ще ви разкажа най-подробно каквото поискате. Засега трябва да знаете само, че вече не сте част от Емисарския корпус като такъв. Можете да се смятате за нает от Харлановия род в частен порядък.

Корабокрушенец, изхвърлен на векове от последните мигове живот, които си спомня. Презареден в друга епоха. На няколко поколения от всичко и всички, които някога е познавал. Като някакъв скапан престъпник. Е, емисарската техника на усвояване вече би трябвало донякъде да овладее ситуацията, но все пак...

— Как...

— Преди известно време вашата дигитализирана личност бе закупена по поръчение на фамилията. Както казах, по-късно ще ви съобщя подробностите. Излишно е да се тревожите прекомерно по този въпрос. Договорът, който ще ви предложи, е изгоден и според нас извънредно благоприятен. Важното е да разберете до каква степен ще бъдате подложени на изпитание емисарските ви умения. Това не е Харлановият свят, който познавате.

— Мога да се справя. — Нетърпеливо. — Това ми е занаятът.

— Добре. А сега, разбира се, бихте желали да знаете...

— Да. — Потресът е спрял, стегнат като турникет върху кървяща рана. Сега трябва отново да си възвърна хладната компетентност и пълното безразличие. Да се вкопча в очевидното, в най-очевидната тема от разговора. — Дявол да го вземе, кой е тоя бивш емисар, та тъй отчаяно се нуждаете да го спипам?

Може би е станало горе-долу така.

А може би не. Изграждам сцената по догадки и откъслечни сведения, научени много по-късно. Градя по онова, за което мога да се досетя, и използвам емисарската интуиция, за да запълня празнотите. Но може и да греша дълбоко.

Няма как да разбере.

Не бях там.

И не видях лицето му, когато е чул къде съм. Когато е чул кой съм и какво ще трябва да стори.

ЧАСТ ПЪРВА ЕТО КОЙ СИ

Направете го лично...

Квелкрис
Фолкхънър
„Неща, които вече
трябваше да съм
разбрала“, Том II

ГЛАВА 1

Увреждане.

Раната пареше адски, но бях получавал далеч по-тежки. Изстреляният напосоки бластерен лъч проряза ребрата ми, вече загубил част от своята сила в бронираната врата, която трябваше да пробие, за да стигне до мен. Стигнаха до препятствието, проповедниците гърмяха с надеждата да ме изкормят. Скапани аматьори. При тия изстрели от упор в бронираното покритие сигурно си бяха изпатили почти колкото мен. Зад вратата аз вече се бях извъртял настрани. Остатъкът от заряда издълба дълга, плитка бразда по гръдния ми кош и продължи нататък, оставяйки тлееща дупка в гънките на палтото. Внезапно усещане за леден хлад по онази страна на тялото ми, придружено от мирис на изгорели кожни сензори. И онова странно, пронизващо до кости съскане там, където лъчът бе разкъсал биомеханичната обвивка на плаващите ребра.

Осемнайсет минути по-късно, отчетени по флуоресценцията вграден дисплей в горната лява част на зрителното ми поле, съскането още не бе престанало, докато крачех забързано под светлината на уличните лампи, полагайки усилия да не обръщам внимание на болката. Под палтото ми се процеждаха капки течност. Нямах много кръв. Синтетичните носители си имат предимства.

— Искаш ли да се повеселиш, мой човек?

— Вече се повеселих — отвърнах аз и заобиколих отдалече входа.

Онзи пренебрежително примига с вълнисто татуираните си клепачи, сякаш искаше да каже: „Ти губиш“, после лениво отдръпна мускулестата си фигура назад в сумрака. Пресякох улицата, завих зад ъгъла и се шумгнах между още две проститутки — едната жена, другата от неустановен пол. Жената беше модифицирана, раздвоеният ѝ змийски език шареше напред-назад между неестествено гъвкавите устни. Може би долавяше в нощния въздух вкуса на раната ми. Очите ѝ плъзнаха по мен със същото танцово движение, сетне се отклониха. От другата ми страна съществуването с неясен пол леко измени стойката си

и ме изглежда любопитно, но не каза нищо. Не представлявах интерес. Улиците бяха пусати и хлъзгави от дъжда, затова ме забелязаха покъсно, отколкото онзи във входа. Бях се поизчистил след напускането на цитаделата, но нещо в мен вероятно подсказваше пълната липса на делови възможности.

Зад гърба си чух как ме одумват на малояпонски. Долових думата безпаричен.

Можеха да си позволят да придирят. След инициативата „Мечек“ занаятът им процъфтяваше. Тази зима Текитомура беше препълнен с екипи от демилити и прекупвачите на намерена стока, които винаги се влачат подир тях като крилодери след траулер. *Да дадем на Ню Хок безопасност за новия век*, обявяваха гръмките лозунги. От новоизградения док за кораби на въздушна възглавница в крайния квартал Компчо нямаше и хиляда километра по права линия до бреговете на Ню Хокайдо и товарните машини се движеха ден и нощ. Ако се изключи въздушен десант, нямаше по-бърз начин за прекосяване на морето Андраши. А на Харлановия свят човек се издига във въздуха само когато няма друг избор. Всеки екип, мъкнещ тежко оборудване — а те всички мъкнеха — потегляше за Ню Хокайдо с кораб на въздушна възглавница от Текитомура. Които оцелееха, щяха да се върнат по същия път.

Град в пълен разцвет. Сияйна нова надежда и бурен ентузиазъм, подклаждани от парите на Мечек. Аз куцуках по тесни улички, осеяни с отпадъци от отминало човешко веселие. Прясно отрязаните мозъчни приставки потракваха в джоба ми като зарове.

На кръстовището на улица Пенчева и булевард Муко имаше бой. Виртуалните домове по Муко тъкмо затваряха и клиентите им с прясно изпечени мозъци бяха налетели срещу работниците от нощната смяна, идващи откъм злокобно притихналия пристанищен квартал. Сега десетина силуета залитаха като пияни насам-натам и се млатеха напосоки, а струпаната наоколо публика ги насърчаваше с окуражителни викове. Върху паважа от топено стъкло вече лежеше едно неподвижно тяло, а още няколко окървавени фигури лазеха в немощни усилия да се измъкнат от мелето. Над силовите боксове играеха сини искри; в полумрака проблесна нож. Но всички, които още се държаха на крака, изглеждаха доволни от забавлението, а полиция засега не се мяркаше.

Да бе, подигравателно се обади в главата ми тънко гласче. Сигурно в момента са твърде заети горе на хълма.

Заобиколих схватката, доколкото беше възможно, прикривайки наранените си ребра. Под палтото пръстите ми стискаха здраво гладката извивка на последната халюциногенна граната и лепкавата дръжка на тебитския нож.

Никога не се замесвай в ръкопашен бой, ако можеш да убиеш бързо и да изчезнеш.

Вирджиния Видаура — преподавателка от Емисарския корпус, по-късно професионална престъпничка и политическа активистка на свободна практика. Нещо като жив пример за мен, макар че бяха минали няколко десетилетия, откакто я видях за последно. На десетина различни светове тя се промъкваше неканена в мислите ми и неведнъж се бе случвало да дължа живота си именно на този призрак от миналото. Този път не се нуждаех нито от нея, нито от ножа. Заобиколих боя, без да поглеждам когото и да било, стигнах до ъгъла на Пенчева и потънах в сенките на мрачните пресечки откъм морската страна на улицата. Хроночипът в лявото ми око подсказваше, че закъснявам.

Не се мотай, Ковач. Според моя човек в Милспорт на Плекс не можеше да се разчита сериозно, а не бях му платил толкова, че да ме чака дълго.

Петстотин метра по-нататък свърнах наляво в тесните фрактални лабиринти на квартала Белотрев Кохеи, наречен тъй преди векове по името на разпространения тогавашен занаят и фамилията на някогашния собственик, чиито складове и до днес ограждаха лъкатушните улички. След Разселването и последвалата загуба на Ню Хокайдо като пазар, местната белотревна индустрия рухнала почти напълно и родовете като Кохеи бързо фалирали. Сега зацапаните прозорци по горните етажи на фасадите им печално се споглеждаха над зеещите товарни врати, отдавна застинали в неопределеното положение между откренато и напълно отворено.

Естествено, говореше се за възстановяване, за отваряне на бившите работилници и превръщането им в лаборатории на демилитаризаторските екипи, центрове за обучение и складове за оборудване.

В повечето случаи приказките си оставаха приказки — ентузиазмът припламваше из западната част на пристанището срещу товарните кейове за кораби на въздушна възглавница, но засега се ограничаваше само в обсега на имплантираните телефони. А тук, далече на изток от доковете, почти не се чуваше как дрънчат парите на Мечек.

Малките радости на централното финансиране.

През един от горните прозорци на номер 9–26 се процеждаше слаба светлинка и дългите неспокойни сенки, трепкащи под вдигнатия наполовина портал, придаваха на сградата странна прилика с едноок, разлигавен маниак. Плъзнах се до стената и изстисках от слуховите устройства на синтетичния носител максимална мощност, което не ми помогна особено. Към улицата долитаха гласове, накъсани и треперливи като сенките пред краката ми.

— ... ти казвам, че няма да вися тук заради това.

Човекът говореше с милспортски акцент, с онзи провлечено-гърлен столичен аманглийски, характерен за Харлановия свят, и в момента леко изтънял от раздразнение. Неиде извън слуховия ми обсег гласът на Плекс дуднеше като звуков фон с меко провинциално произношение. Стори ми се, че пита нещо.

— Откъде да знам, по дяволите? Вярвай каквото си щеш. — Събеседникът на Плекс крачеше насам-натам. Гласът му постепенно заглъхна сред кънтежа на товарната рампа. Долових думите *кайкио* и *важно*, сетне отсечен смях. След малко той отново се приближи до затворения капак на прозореца. — ... важното е какво вярват онези от семейството, а те ще повярват в онова, което им каже технологията. Технологията оставя следи, приятелю. — Рязка кашлица и дълбоко вдишване, сякаш човекът поемаше някакви отпускащи химикали. — Мамка му, тоя тип закъснява.

Навъсих се. *Кайкио* има много значения, но всички зависят от възрастта на говорещия. В географски смисъл означава пролив или канал. Среща се в говора от ранния период на Заселването или като свръхизискано, претенциозно изписване на йероглифите при хора от Първите семейства. Този тук не ми приличаше на човек от върхушката, но нищо не пречеше да е бил неиде наоколо по времето, когато Конрад Харлан и високопоставените му приятелчета са превръщали Блясък V в свое лично имение. Сума ти д. ч. личности все още лежах на

съхранение от онова време, очаквайки да бъдат заредени в някой работен носител. И като стана дума, трябват ти не повече от пет-шест презареждания, за да преживееш от край до край цялата човешка история на Харлановия свят. Тя все още едва надхвърля четири земни века, броейки от времето, когато колониалните космически шлепове кацнали на планетата.

Емисарската интуиция се размърда в главата ми. Долавях нещо нередно. Бях срещал мъже и жени, преживели няколко века наред, но те не говореха като този тип. В провлачените думи, отлитащи през наркотичния дим към нощта на Текитомура, нямаше и помен от мъдростта на вековете.

На уличния малояпонски жаргон, възникнал около два века по-късно, кайкио означава познат, който може да пласира крадена стока. Таен търговски агент. На други места смисълът е обхванал и законните финансови консултанти.

Да, а на юг пък означава светец, обладан от духове, или канализационна тръба. Стига с тия детективски глупотевини. Чу човека — закъсняваш.

Плъзнах длан под ръба на капака и се опънах нагоре, потискайки бликналата от раната болка, доколкото ми позволяваше нервната система на синтетичния носител. Капакът шумно се търкулна на пода. Бликналата отвътре светлина обля мен и част от улицата.

— Добър вечер.

— Господи! — Онзи с милспортския акцент отскочи крачка назад. Беше стоял само на два метра от прозореца.

— Так.

— Здравсти, Плекс. — Не откъсвах очи от непознатия. — Кой е този навлек?

Но вече знаех. Бледо, изискано лице, изскочило сякаш от евтин сензофилм, нещо средно между Мики Нозава и Риу Барток. Носител-боец с добро телосложение, масивен гръден кош и широки плещи, дълги крайници. Буйна коса, като от модно ревю за биологични стоки — надигната нагоре с лек статичен заряд, сякаш носителят е излязъл току-що от резервоара за клонинги. Издутини под костюма, подсказващи наличието на скрито оръжие, и стойка, говореща, че не е готов да го използва. Лекото привеждане и разперените ръце бяха по-скоро демонстрация, отколкото реална заплаха. Все още държеше

върху дланта си празната микроампула, а зениците му зееха широко разтворени. В знак на почит към старите традиции по ъгъла на челото му се виеха плетениците на илуминиева татуировка.

Милспортски чирак на якудза^[1]. Уличен бияч.

— Не ме наричай навлек — изсъска той. — Ти си външният тук, Ковач. Ти си натрапникът.

Оставих го в периферното си зрение и погледнах към Плекс, който се мотаеше около работните маси, опипваше вехтите ремъци за балиране и напразно се мъчеше да изпише усмивка върху физиономията си на пропаднал аристократ.

— Виж какво, Так...

— Забавлението си беше между нас двамата, Плекс. Не съм те молил да каниш гости.

Досадникът от якудза нервно пристъпи напред и едва се удържа да не налети на бой. От гърлото му долетя стържещ звук. Плекс очевидно изпадна в паника.

— Чакай, аз... — Той с явно усилие остави ремъците на масата. — Так, той е тук по съвсем друга работа.

— Дошъл е в моето време — казах спокойно аз.

— Слушай, Ковач. Ще те вземат...

— Не — при тия думи пак го погледнах с надеждата да разбере правилно енергичния и любезен тон. — Ако знаеш кой съм, няма да ми се пречкаш. Дошъл съм да видя Плекс, не теб. А сега изчезвай.

Не знам кое го удържа: емисарското ми внушение, последните новини от цитаделата — защото вестите вече са плъзнали навсякъде след оная скапана каша, дето я забърка — или просто наличието на малко повече здрав разум, отколкото можеше да се очаква от подобна отрепка с евтин костюм. За миг той остана като застинал в рамката на собствената си ярост, после въздъхна и я изля напълно в широка усмивка и небрежен поглед към ноктите на дясната си ръка.

— Дадено. Уреждай си работите с Плекс. Аз отивам да изчакам отвън. Едва ли ще се бавите дълго.

Той дори направи крачка към изхода. Аз се озърнах към Плекс.

— Какви ги дрънка тоя?

Плекс болезнено примига.

— Ами... такова... трябва да поизчакаш малко, Так. Не можем...

— О, не. — Но като се озърнах из залата, ясно различих в дебелия слой прах следи от вихрушка. Съвсем наскоро някой бе ползвал тук гравитационен носач. — Не, не, нали ми каза...

— З-з-знам, Так, само че...

— Аз ти платих.

— Ще ти върна парите...

— Не ти искам скапаните пари, Плекс. — Вторачих се в него, потискайки желанието да му изтръгна гръкляна. — Искам си тялото, мамка му.

— Няма страшно. Ще си го получиш. Просто в момента...

— Просто в момента ние използваме апаратурата, Ковач. — Все тъй ухилен, чиракът от якудза прекрачи в зрителното ми поле. — Защото, честно казано, тя поначало си беше наша. Но Плекс сигурно не ти е споменал за това, нали?

Погледнах единия, после другия. Плекс се сконфузи.

Би трябвало да го съжбяваш, прозвучаха в главата ми думите на моята милспортска посредничка Иса — едва петнайсетгодишна, с виолетова коса, избръсната почти до темето, и убийствено старомодни куплунги по черепа, която усилено се преструваше на престаряла и мъдра, докато ми излагаше сделката и цената. Погледни историята, мой човек. Здравата го е прецакала.

Кое то си е истина, истина е — историята не беше погалила Плекс по главата. Роден три века по-рано с фамилията Кохеи, щеше да бъде разглезен и глупав по-малък син без желание и потребност за нещо повече от това да демонстрира очевидната си интелигентност в някое изискано поприще от рода на астрофизиката или археологията. След Разселването обаче родът Кохеи не бе оставил на потомството нищо друго, освен ключовете за десет улици с празни складове и западащ аристократичен чар, който, според собствената горчива преценка на Плекс, помагал поне за едно — да си хванеш по-лесно мацка, когато останеш без пукната пара. Здравно надрусан, той ми разправи цялата си печална история само след три дни познанство. Май просто търсеше пред кого да си излее душата, а емисарите умеят да слушат. Слушаш, събираш местния колорит, потапяш се в него. По-късно някоя запомнена подробност може да ти спаси живота.

Тласкани от ужас пред перспективата за един-единствен живот без презареждане в края му, обеднелите предци на Плекс се научили да

си изкарват залька с труд, но не ги бивало много в това отношение. Натрупали се дългове, лешоядите почнали да прииждат. Когато Плекс дошъл на бял свят, семейството му вече било дотолкова затънало, че връзките с якудза и разните по-дребни престъпници представлявали просто част от живота. Сигурно беше израснал в компанията на костюмирани агресивни младоци като този тук. И сигурно още от бащиното коляно бе усвоил сегашната притеснена усмивка на пълно покорство.

За нищо на света не би искал да раздразни покровителите си.

Аз пък за нищо на света не бих искал да пътувам обратно до Милспорт с кораба на въздушна възглавница в този носител.

— Плекс, имам билет за „Шафрановата кралица“. Корабът потегля след четири часа. И парите за билета ли ще ми върнеш?

— Всичко ще уредим, Так — изрече умолително той. — Утре вечер потегля още един кораб. Има си начини. Нали разбираш, момчетата на Юкио...

— ... ми използвай скапаното име, тъпако — кресна хлапакът от якудза.

— Могат да те вмъкнат на вечерния кораб, без никой да разбере. — Умолителният поглед се завъртя към Юкио. — Нали? Ще го направиш, нали?

Аз добавих и своя поглед.

— Нали? След като в момента ми прецакваш тотално плановете за изтегляне.

— Ти вече сам си прецака изтеглянето, Ковач. — Младокът се навъси и поклати глава. Правеше се на семпай с превзетост и тежки маниери, които навярно бе изкопирал от своя собствен семпай още с постъпването си като чирак. — Знаеш ли каква дандания вдигна и колко народ те търси в момента? Ченгетата са пуснали електронни псета из всички предградия и ще блокират пристанището най-много след час. Цялото полицейско управление е хукнало по петите ти. Да не говорим за брадатите юначаги от цитаделата. Мамка му, човече, не можа ли да оставиш малко повече кръв там?

— Попитах нещо. Не съм те молил за критика. Ще ме вмъкнеш ли на следващия кораб или не?

— Да бе, да. — Той небрежно махна с ръка. — Смятай го за сторено, мамка му. Ти, Ковач, не разбираш, че някои хора тук имат да

вършат сериозна работа. Идваш и разбунваш местните пазители на закона с безсмисленото си насилие, а те току-виж се поувлекли и посегнали на хора, които ни трябват.

— За какво?

— Не е твоя работа. — Маската на семпай изчезна и той отново се превърна в обикновена улична отрепка от Милспорт. — Ти просто си крий скапаната физиономия още пет-шест часа и гледай повече да не убиваш никого.

— А после?

— После ще ти се обадим.

Поклатих глава.

— Ще трябва да се постарая малко повече.

— Малко повече. — Той повиши глас. — Мамка ти, Ковач, с кого си мислиш, че разговаряш?

Прецених разстоянието и колко време ще ми отнеме да стигна до него. Колко болка щеше да ми струва. После грижливо подбрах думи, с които да го предизвикам.

— С кого разговарям ли? Разговарям с нашмъркан чимпира, скапан дребен мошеник от Милспорт, когото семпаят му за малко е пуснал от каишката, и започва да ми писва, Юкио. Дай ми шибания си телефон — искам да поговоря с по-сериозен човек.

Яростта му избухна. С широко разтворени очи той посегна към нещо под самото си. Късно, твърде късно.

Ударих го.

С един скок преодолях дистанцията помежду ни и атакувах откъм здравата си страна. Странично в гърлото и коляното. Той изхърка задавено и се свлече. Сграбчих го за ръката, извих я и опрях тебитския нож в дланта му тъй, че да може да вижда.

— Биологично оръжие — обясних лаконично аз. — Хеморагична треска от Адорасион. Порежа ли те, всеки кръвоносен съд в тялото ти се спуква до три минути. Това ли искаш?

Хъхрейки, той се задърпа от хватката ми. Натиснах с острието малко по-силно и зърнах паниката в очите му.

— Не е приятна смърт, Юкио. Телефона.

Младокът задърпа с пръсти самото си, телефонът се изръси отвътре и изтрака върху вечбетона. Приведох се да видя дали не е оръжие, после го побутнах с крак към свободната му ръка. Той зашари

с пръсти и напипа телефона, продължавайки да диша с дрезгави напъни през бързо подпухващото си гърло.

— Добре. Сега набери някого, който може да уреди нещата, после ми го подай.

Той натисна дисплея два-три пъти и протегна телефона към мен. Гледаше умоляващо, досущ като Плекс преди броени минути. Вторачих се в него, разчитайки на всеизвестната безизразност на евтините синтетични тела, изчаках малко, после отпуснах извитата му ръка, взех телефона и се отдръпнах на безопасно разстояние. Стискайки гърлото си, той се търкулна настрана. Приближих телефона до ухото си.

— Кой е? — попита любезен мъжки глас на японски.

Автоматично превключих на същия език.

— Името ми е Ковач. С вашия чимпира Юкио имаме малък сблъсък на интересите и сметнах, че може би ще пожелаете да го разрешите.

Ледено мълчание.

— Бих искал това да стане тази вечер — кротко уточних аз.

Чух как човекът отсреща си пое дъх.

— Ковач-сан, допускате грешка.

— Нима?

— Би било неразумно да ни замесвате в делата си.

— Не аз ви замесвам. В момента стоя наскоро един склад и гледам празното място, където съвсем наскоро имаше мое оборудване. От добре осведомен източник знам, че сте го взели вие.

Ново мълчание. Разговорите с хора от якудза неизменно са накъсани с дълги паузи, през които се полага да размишляваш и грижливо да се вслушваш в недоизказаното.

Не бях в настроение за подобни игри. Раната ме болеше.

— Казаха ми, че ще приключите след шест часа. Мога да го понеса. Но искам да ми дадете дума, че след този срок оборудването отново ще бъде тук в добро състояние и готово за ползване. Искам вашата дума.

— Хираясу Юкио е човекът, към когото...

— Юкио е чимп. Нека бъдем откровени един с друг. Единствената задача на Юкио беше да се погрижи да не убия нашия общ познат, осигуряващ услугата. С което, впрочем, не се справи

добре. Когато пристигнах, търпението ми вече се изчерпваше и едва ли скоро ще се възстанови. Не ме интересува Юкио. Искам вашата дума.

— А ако не я дам?

— Тогава някои от официалните ви представителства ще заприличат на гледката в цитаделата тази вечер. Имате моята дума.

Тишина. После отговор:

— Ние не преговаряме с терористи.

— О, моля ви. Речи ли ще си държим? Мислех, че говоря с някого на ръководно ниво. Трябва ли да започна с неприятностите?

Пак мълчание, но по-различно. Човекът отсреща като че бе открил решение.

— Наранен ли е Хираясу Юкио?

— Не толкова, че да си личи. — Сведох хладен поглед към младока. Той бе овладял дишането си и започваше да се надига от пода. По линиите на татуировката лъщяха капчици пот. — Но това може да се промени. Зависи от вас.

— Много добре. — Отговорът бе дошъл за броени секунди. Неприлично бързо според стандартите на якудза. — Името ми е Танаседа. Ковач-сан, имате моята дума, че необходимото оборудване ще бъде на ваше разположение в упоменатия срок. Освен това ще ви бъде платено за изгърпяното неудобство.

— Благодаря. Това...

— Не съм свършил. Давам дума също така, че ако извършите каквото и да било акт на насилие спрямо мои служители, ще издам глобална заповед за залавянето и екзекуцията ви. Говоря за крайно неприятна истинска смърт. Разбрахте ли?

— Струва ми се почтено. Но не би било зле да кажете на своя чимп да се държи прилично. Той май не е наясно с положението си.

— Дайте ми го.

Хираясу Юкио вече бе успял да седне прегърбен върху вечбетона и дишаше дрезгаво. Подсвирнах тихичко и му подхвърлих телефона. Той неловко го хвана с една ръка, защото с другата продължаваше да разтрива гърлото си.

— Твоят семпай иска да си побърбите.

Той ми хвърли просълзен, изпълнен с ненавист поглед, но вдигна телефона до ухото си. Отвътре се изля порой от съскащи японски срички, сякаш някой бе отворил вентил на газова бутилка. Младокът

застина и сведе глава. Отговаряше задавено и едносрично, предимно с думата „да“. На ония от якудза не може да им се отрече поне едно — бива си ги по отношение на дисциплината.

Еднопосочният разговор приключи и Юкио ми подаде телефона, без да ме поглежда в очите. Поех го.

— Въпросът е уреден — изрече в ухото ми Танаседа. — Моля, постарайте се през останалата част от нощта да бъдете другаде. Можете да се върнете след шест часа, когато ще си получите оборудването и компенсацията. Повече няма да се чуем. Това беше печално недоразумение.

Не изглеждаше чак толкова опечален.

— Ще ми препоръчате ли добро заведение за закуска?

Любезно мълчание. Тихо прашене в ефира. Подхвърлих телефона на длан, после го метнах на Юкио.

— Тъй. — Погледнах Плекс, после върнах очи към Юкио. — Някой от вас ще ми препоръча ли добро заведение за закуска?

---

[1] Якудза — японска престъпна организация, подобна на италианската мафия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Преди Леонид Мечек да изсипе рога на изобилието върху грохналата икономика на Шафрановия архипелаг, Текитомура едва си изкарваше хляба с даване под наем на спортни катери за богати ловци на едър морски дивеч от Милспорт и Охридските острови, както и с добив на масла от мрежести медузи. Заради биолуминесценцията медузите се ловяха по-лесно нощем, но рибарските екипи усърдно избягваха да остават в открито море повече от два часа. Надхвърлеха ли този срок, фините парещи дантели облепваха тъй плътно дрехите и всяка повърхност по палубите, че производителността рязко спадеше поради кожни изгаряния и вдишване на токсини. По цяла нощ рибарските екипи се връщаха в пристанището да отмиват лепкавата гадост с мощни струи евтин биологичен разтворител. Отвъд ярките анджирски лампи на корабната мивка започваше къса уличка с кръчми и закусвални, работещи до зори.

Ръсейки извинения като от продупчена кофа, Плекс ме поведе през складовия район и пристанището към едно заведение без прозорци, наречено „Токийския гарван“. Не се различаваше особено от долнопробна моряшка кръчма в Милспорт — по зацапаните стени изображенията на Ебису и свети Елм се редуваха с традиционни молитвени таблички, изписани на японски или аманглийски: молим те, дай ни спокойно море и пълни мрежи. Мониторите зад бара от огледално дърво показваха местната метеорологична обстановка, движението на орбиталните платформи и най-важните световни новини. В дъното голям проектор излъчваше неизбежното холографско порно. Из полумрака около бара и масичките се мерзелееха изнурени рибарски лица. Клиентелата беше оскъдна, предимно мъжка и в потиснато настроение.

— Аз ще поръчам — бързо каза Плекс, щом влязохме.

— Адски си прав, по дяволите. Ти ще поръчаш.

Той ме изгледа виновно.

— Ами... да. Какво да е за теб?

— Каквото минава за уиски по тия места. Неразредено. Нещо, което да усетя през вкусовите рецептори на тоя скапан носител.

Той се отправи към бара, а аз по навик избрах ъглова маса. С изглед към вратата и клиентелата. Отпуснах се на стола и примижах от болка в прогорените ребра.

Ама че скапана каша.

Не чак толкова. Докоснах през палтото приставките в джоба си. *Получих онова, за което дойдох.*

Имаше ли някаква специална причина да не им резнеш гърлата, докато спят?

Трябваше да знаят. Трябваше да видят какво им се пише.

Плекс домъкна от бара чаши и поднос със завехнало на вид суши. Изглеждаше необяснимо доволен от себе си.

— Слушай, Так. Няма какво да се тревожиш за обонятелните екипи. Със синтетичен носител...

Погледнах го.

— Да, знам.

— И такава... нали разбираш. Само шест часа.

— Плюс целия утрешен ден до потеглянето на кораба. — Придърпах чашата си. — Определено ще е по-добре да си траеш, Плекс.

Той млъкна. След две-три минути мрачно мълчание открих, че и това не ми допада. Чувствах се изнервен в синтетичната кожа, потрепвах като от тетраметов махмурлук и изпитвах физическо отвращение към носителя. Трябваше да се поразсея.

— Отдавна ли познаваш Юкио?

Плекс вдигна глава и се нацупи.

— Мислех, че не искаш...

— Да. Извинявай. Тази вечер ме простреляха и съм се вкиснал. Просто...

— Простреляли са те?

— Плекс! — Изгледах го втренчено през масата. — Не си отпускай скапания глас, ако обичаш.

— О. Извинявай.

— Така де. — Аз безпомощно магнах с ръка. — По дяволите, как изобщо оставаш в занаята, мой човек? Нали уж си престъпник, за Бога.

— Не по свой избор — съдържано уточни той.

— Тъй ли? А как стана? Да не би по вашия край да е нещо като задължителна служба?

— Много смешно. Ти сигурно си избрал да станеш военен, нали? Още щом си навършил скапаните седемнайсет стандартни години.

Свих рамене.

— Да, направих си избора. Военните или бандите. Заложих на униформата. Беше по-доходно от дотогавашните ми престъпни занимания.

— Е, аз пък никога не съм постъпвал в банда. — Той отпи солидна глътка от чашата си. — Якудза се погрижи за това. Не искаха да си рискуват капиталовложението. Посещавах грижливо подбрани учители, движех се в подходящи обществени кръгове, учех се на обноси и накрая ме откъснаха като узряла черешка, дявол да ги вземе.

Погледът му плъзна по нащърбения дървен плот на масата.

— Помня баща си — горчиво добави той. — В деня, когато получих достъп до фамилната база данни. Рано сутринта, веднага след празненството за пълнолетието ми. Още бях надрусан и махмурлия, а Танаседа, Кадар и Хираясу нахлуха в кабинета му като някакви гадни вампири. Онази сутрин той се разплака.

— Същият Хираясу?

Той поклати глава.

— Онзи в склада беше синът. Юкио. Питаш откога познавам Юкио. Израснахме заедно. Дремехме един до друг в часовете по калиграфия, друсаме се заедно, ходехме с едни и същи момичета. Той замина за Милспорт горе-долу когато аз почнах стажа по дигитални биотехнологии. Една година по-късно се върна, облечен с тоя шибан костюм. — Плекс вдигна глава. — Мислиш ли, че ми е сладко цял живот да изплащам бащините си дългове?

Едва ли имаше нужда от отговор. А и не ми се слушаха повече подобни истории. Отпих от неразреденото уиски, като се чудех какъв ли вкус би имало за носител с истински вкусови рецептори. Направих жест с чашата.

— И за какво им трябваше тази вечер точно твоята апаратура? В града сигурно има и други устройства за презареждане на дигитални личности.

Той сви рамене.

— Някаква издънка. Имат си собствено оборудване, но се замърсило. Морска вода в тръбите за гел.

— Много организирана престъпност, а?

Той ме изгледа с упрек и лека завист.

— Нямах роднини, нали?

— На практика никакви. — Послъгвах, но не му трябваше да знае истината. По-добре да го забаламосам. — Доста време отсъствах.

— На склад?

Поклатих глава.

— На други планети.

— Други планети? Къде си бил?

В гласа му звучеше неприкрито вълнение, едва сдържано от сянката на добрите обноски. Системата Блясък няма други обитаеми планети освен Харлановия свят. Колебливите опити за тераформиране по плоскостта на еклиптиката на Блясък V щяха да дадат някакъв резултат най-рано след век. За един харланит „други планети“ означава междузвездно излъчване, раздяла с предишното тяло и презареждане под чуждо слънце на много светлинни години от родния свят. Всичко това звучи безкрайно романтично и за широката публика звездните пътешественици са придобили статус на знаменитости, досущ като древните земни пилоти през епохата на ранните междупланетни полети.

Фактът, че за разлика от ония пилоти днешните знаменитости всъщност не правят нищо, за да пътуват с хиперизлъчвателя, че в много от случаите не притежават нито особени умения, нито каквито и да било заслуги освен самата слава на пътешественици, изобщо не представлява пречка за триумфалното завладяване на всеобщото въображение. Разбира се, Старата Земя си остава най-вълнуващата цел за пътуване, но в крайна сметка няма значение къде си бил, стига да се върнеш. Любим трик на застаряващите сензофилмови звезди и губещите популярност милспортски куртизанки. Стига само да събереш отнякъде пари за междузвездно излъчване, гарантирани са ти няколко години добре платено присъствие по страниците на жълтите издания.

Естествено, това не се отнася до емисарите. Ние просто прескачахме без много шум да смачкаме някое планетно въстание, да катурнем някой режим и да сложим на празното място ефективно

правителство, готово да се подчинява на ООН. Убийства и потисничество в междузвезден мащаб за доброто — има си хас — на обединения Протекторат.

Вече не се занимавам с това.

— Бил ли си на Земята?

— Между другото. — Усмихнах се на един спомен отпреди век. — Земята е помийна яма, Плекс. Скапано застинало общество със свръхбогата управляваща класа от безсмъртни, а под тях — робски покорна човешка маса.

Той сви рамене и мрачно порови с клечките си за хранене из подноса.

— Значи точно като при нас.

— Да. — Отпих още уиски. Имаше множество тънки разлики между Харлановия свят и онова, което бях видял на Земята, но точно сега не ми се навлизаше в подробности. — Така си е.

— И какво... Ох, мамка му!

За момент си помислих, че просто е зърнал нещо гадно в сушито. Мудна реакция на повредения синтетичен носител или просто резултат от умората в ранния предутринен час. Трябваша ми цели две-три секунди, за да вдигна очи, да проследя погледа му към бара и вратата, и да осъзная смисъла на видяното.

На пръв поглед жената изглеждаше съвсем обикновена — стройна и сериозна на вид, със сив работен гащеризон и подплатено яке, изненадващо дълга коса и бледо, почти восъчно лице. Може би малко се открояваше сред прегърбените, затъпели рибари. Сетне забелязах стойката, леко разкрачените нозе във високи ботуши, притиснатите върху бара длани, вирнатото лице и свръхестествената неподвижност на тялото. Погледът ми отново се върна към косата и...

Застанали вдървено на отворената врата, само на пет метра встрани от нея, неколцина проповедници от висшата каста на Новото Откровение оглеждаха клиентелата. Вероятно бяха засекли жената едновременно с мен.

— Ох, да му се не види!

— Млъквай, Плекс — процедих аз през зъби, без да помръдвам устни. — Те нямат представа как изглеждам.

— Но тя...

— Точно така. Трай си.

Бандата от духовни наставници бавно прекрачи напред. Общо девет на брой. Приличаха на патриарси от рисувано филмче — дълги бради, гладко избръснати черепи и мрачни, напрегнати лица. Трима бяха висши свещенослужители, наметнали черните ленти на своя църковен ранг върху мръсножълтеникавите си одежди. На лицата им като старовремски пиратски превръзки се тъмнееха биотехнологични детектори. Гледаха втренчено жената до бара и плавно завиваха към нея като чайки по низходящо въздушно течение.

Нямаше значение дали са обикаляли по улиците да ме търсят. Бях влязъл в цитаделата маскиран и със синтетичен носител. Нямаше как да ме проследят.

Но из Шафрановия архипелаг върлуваше страшна душевна зараза, преливаща на север като отрова от разкъсана мрежеста медуза, а както разправяха, намираща вече опора тук-там и на юг, чак до Милспорт — Рицарите на Новото Откровение развяваха вехтото закърпено знаме на омразата към жените с ентузиазъм, достоен за земните им ислямо-християнски предтечи. Сама жена в кръчма беше същински скандал, незабулена — още по-лошо, а това тук...

— Плекс, размислих — тихо казах аз. — Май ще е най-добре да се измиташ.

— Так, слушай...

Завъртях на максимум закъснителя на халюциногенната граната и лекичко я търкулнах под масата. Плекс чу звука и изстена.

— Изчезвай — казах аз.

Първият свещенослужител стигна до бара и спря на половин метър от жената. Може би очакваше тя да се сгърчи от страх.

Тя не му обърна внимание. Всъщност не обръщаше внимание на нищо, освен на плота под лактите си и — както изведнъж проумях — на лицето, чието отражение виждаше в полираното огледално дърво.

Изправих се на крака, без да бързам.

— Так, не си струва, мой човек. Не знаеш какво...

— Казах ти да изчезваш, Плекс. — Вече плавно затъвах в прииждащата ярост като изоставена рибарска лодка на ръба на водовъртежа. — Не ти трябва да се замесваш.

Свещенослужителят загуби търпение.

— Жено — излая той. — Веднага да се забулиш.

— Що не вземеш да си напъхаш в задника нещо остро? — отвърна тя бавно и съвършено ясно.

Настана почти комично мълчание. Най-близките клиенти зяпнаха и се спогледаха втрещено, сякаш искаха безмълвно да се провикнат: ама тя наистина ли го каза?

В ъгъла някой се изкикоти.

Ударът вече връхлиташе. Груба плесница с опакото на съсухрената китка, след което се полагаше жената да рухне от табуретката и безпомощно да се свие на пода. Но вместо това...

Застиналата неподвижност внезапно се изпари. По-бърза реакция бях виждал само в сраженията на Санкция IV. Донякъде бях очаквал нещо подобно, но въпреки всичко не успях да проследя точните движения. Тя сякаш примига като зле настроен виртуален образ, мръдна встрани и изчезна. Докато прекрачвах към малката група, бойната ярост вече насочваше синтетичното ми зрение към отделните цели. Периферно зърнах как жената посяга назад и сграбчва свещенослужителя за китката. Чух как изпука строшеният лакът. Той изпищя и размаха другата ръка. Жената напъна по-силно и брадатият падна.

Между пръстите ѝ изникна оръжие. В полумрака край бара с грохот избухна светкавица. Пръски кръв и мозък се разхвърчаха на всички страни. Няколко нажежени капки опариха лицето ми.

Грешка.

Убивайки онзи на пода тя бе предоставила на другите част от секундата. Най-близкият проповедник се хвърли напред, замахна със силов бокс и жената се сгърчи върху обезобразеното тяло на свещенослужителя. Другите я обкръжиха, подкованите им ботуши шумно тропаха под одеждите с цвят на засъхнала кръв. Откъм масите някой нададе окуражителен вик.

Пресегнах се, сграбчих една брада и срязах гърлото под нея чак до гръбнака. Блъснах трупа настрани. Замахнах ниско и забих ножа дълбоко в плътта на следващия. Завъртях острието и дръпнах назад. Тебитският нож изскочи навън, ръсейки капчици кръв. Пак замахнах като насън. Пресягане, сграбчване, мушкане, ритник настрани. Другите се обръщаха, но те не бяха бойци. Разцепих нечия буза до костта, срязах замахваща длан от средния пръст до китката, прогоних ги от жената на пода и през цялото време се хилех като рифов демон.

Сара.

Пред мен се мярна ръждивочервена роба с издуто шкембе под нея. Прекрачих напред, тебитският нож се стрелна нагоре и го разпори. Срегнах погледа на човека, когото изкормвах. Сбръчканото, брадато лице ме гледаше яростно. Усетих мириса на дъха му. Лицата ни останаха на сантиметри едно от друго и сякаш минаха цели минути, преди зад очите му да избухне осъзнаването какво се е случило. Кимнах отсечено и усетих как лека усмивка дръпва нагоре вцепененото ъгълче на устните ми. С див крясък онзи залитна назад и вътрешностите му се изсипаха.

Сара...

— Това е той!

Друг глас. Зрението ми се избистри и аз видях онзи с ранената ръка да я повдига високо като някакво тайнствено доказателство за вярата си. Дланта беше станала алена, най-близките до раната кръвоносни съдове вече се пукаха.

— Това е той! Емисарят! Нарушителят!

Зад гърба ми халюциногенната граната избухна с глух пукот.

Повечето общества не са твърде доволни, когато убиваш свещениците им. Не знаех накъде ще се люшне настроението на кръчмата, пълна с груби рибари — Харлановият свят никога не се е славил с религиозен фанатизъм, но по време на отсъствието ми много неща се бяха променили, и то не за добро. Цитаделата, надвиснала над улиците на Текитомура, бе една от тия промени, с които се сблъсках през последните две години, а всеки път, когато пътувах на север от Милспорт, виждах как бедните и отрудените се вливат в пълчищата на суеверието.

По-добре да не рискувам.

Взривът на гранатата отчетна масата настрани като ядосан полтъргайт, но сред сцената на кръв и насилие около бара почти никой не забеляза това. Оставаха още пет-шест секунди преди разпръснатите молекулярни шрапнели да проникнат в дробовете, да се разложат и да започнат да действат.

Отчаяни писъци заглушиха болезнения вой на умиращите проповедници. Объркани викове се преплитаха с жизнерадостен смях.

Да попаднеш под удара на Х-граната е строго индивидуално преживяване. Видях как някои подскачаха и се мъчеха да разпъдят с ръце невидими твари, кръжащи около главите им. Други гледаха дланите си като хипнотизирани, трети се взираха в ъглите и трепереха. Чух нейде наблизко дрезгави ридания. Собственото ми дишане бе спряло автоматично при звука на експлозията — рефлекс от дългите десетилетия живот сред една или друга военна сцена. Обърнах се към жената и открих, че се подпира на бара. По лицето ѝ тъмнееше безформена синина.

Рискувах да си поема дъх, за да изкрещя през всеобщата врява:

— Можеш ли да се изправиш?

Жената кимна вдървено. Посочих вратата.

— Навън. Опитай се да не дишаш.

Залитайки, двамата минахме покрай остатъците от групата проповедници на Новото Откровение. Онези, от чиито очи и уши все още не течеше кръв, бяха твърде унесени в халюцинациите, за да представляват сериозна заплаха. Те залитаха и се подхлъзваха в собствената си кръв, блееха стреснато и отпъждаха нещо невидимо от лицата си. Бях почти сигурен, че съм им видял сметката по един или друг начин, но за в случай, че бърках бройката, спрях до един без видими рани. Свещенослужител. Приведох се над него.

— Светлина — избъбри той с изтънял от смайване глас. — Светлина в небесата, ангелът е над нас. Кой ли освен тях ще възжелае възраждане, ако те все още чакат?

Едва ли знаеше името ѝ. Нямаше смисъл, по дяволите.

— Ангелът.

Вдигнах тебитския нож. Гласът ми беше глух и дрезгав от недостиг на въздух.

— Погледни пак, свещенослужителю.

— Анге... — Сетне навярно нещо успя да проникне през халюциногените. Гласът му изведнъж стана писклив и той запълзя заднешком, гледайки ножа с разширени очи. — Не! Виждам стария, възродения. Виждам унищожителя!

— Е, най-сетне схвана.

Биологичният токсин на тебитския нож е концентриран в централния улей, на половин сантиметър от ръба. Ако се порежеш случайно, едва ли ще е толкова дълбоко, че да го докоснеш.

Преди да се отдалеча, разпорих лицето му.
Дълбоко.

Озовах се навън. Безброй ситни пъстроцветни пеперуди с черепи вместо глави връхлетяха от мрака и обкръжиха лицето ми с подигравателен кикот. Примигах, за да ги прогоня и задишах с пълни гърди. Трябваше да изчистя кръвта си от оная гадост. Да се ориентирам.

Кейовете зад помпената станция бяха пусти. Не видях и помен от Плекс. Нямаше жива душа. Пустотата ми се стори като затишие пред буря, тръпнещо от напора на прииждащ кошмар. Нямаше да се учудя, ако видех как ноктеста лапа на чудовищен гуцер изтръгва сградата от основите и я вдига във въздуха.

Недей, Так. Очакваш ли нещо в това състояние, непременно ще ти се случи, по дяволите.

Уличното платно...

Движи се. Дишай. Изчезвай оттук.

От ниските облаци ръмеше ситен дъждец и изпълваше сиянието на анджирските лампи с меки, преливащи цветове. Над плоския покрив на помпената станция зърнах към мен да се плъзга надстройката на рибарски кораб, обсипана с ярки навигационни светлини. Отекнаха приглушени подвижвания между кораба и брега, сетне чух как автоматичните съединители хлътнаха със звън и съскане в гнездата на кея. Изведнъж настана всеобща тишина, сякаш някакъв необичайно спокоен миг бе изплувал от детските ми спомени за Нова Пеща. Предишният инстинктивен ужас изчезна и аз усетих как по лицето ми плъзва добродушна усмивка.

Овладей се, Так. Всичко е от химикалите.

От другата страна на кея, в сянката на застинал автоматичен кран, случаен лъч светлина проблесна по косата на жената, докато тя се озърташе. Отново хвърлих поглед през рамо да видя дали не ни гонят, но вратата на бара си оставаше плътно затворена. Отвътре долитаха само неясни звуци, едва доловими за евтиния ми синтетичен слух. Можеше да е смях, плач и какво ли не още. В дългосрочен план Х-гранатите са сравнително безобидни, но докато действат, напълно губиш способност за разумни мисли и действия. Не вярвах в близкия

половин час някой да осъзнае къде е вратата, камо ли как се минава през нея.

Рибарският кораб глухо се блъсна в кея и спря, придържан на място от съединителите. Тъмни силуети почнаха да прескачат на сушата, разговаряйки тихо в нощта. Незабелязано се промъкнах до сянката на крана. Лицето на непознатата се рееше призрачно в сумрака. Бледа, някак хищна красота. Косата около него сякаш тихичко пращеше от напора на скрита енергия.

— Бива си те с ножа.

Свих рамене.

— Въпрос на практика.

Тя ме огледа от глава до пети.

— Синтетичен носител, биологично оръжие. Демилит ли си?

— Не. Няма такава работа.

— Е, определено... — Изпитателният ѝ поглед внезапно трепна и се прикова към онази част от палтото, която прикриваше раната. — Мамка му, улучили са те.

Поклатих глава.

— Съвсем друга история. Малко по-рано.

— А, така ли? Май ще ти трябва лекарска помощ. Имам едни приятели...

— Няма смисъл. След няколко часа сменям носителя.

Веждите ѝ подскочиха.

— Презареждане? Е, явно имаш по-мощни приятели от моите. Задължена съм ти, а няма как да се отплатя.

— Зарежи. Пиши го за сметка на заведението.

— За сметка на заведението? — Тя стори с очите си нещо, което много ми допадна. — Ти случайно да не си герой от сензофилм? С Мики Нозава в главната роля. Роботът-самурай с човешко сърце.

— Това май не съм го гледал.

— Не си ли? Обновена версия, премиерата беше преди десетина години.

— Изтървал съм я. Не бях тук.

Шумотевица в другия край на кея. Стреснато въртнах глава и видях вратата на кръчмата да се отваря. На светлия фон се очертаваха силуети с дебели дрехи. Новата клиентела от рибарския кораб идваше да се включи във веселбата. Отвътре долитаха викове и пронизителни

письци. Жената до мен лекичко се напрегна, привела глава на една страна под такъв ъгъл, че в този жест чувственото и хищното се смесваха по някакъв странен, вълнуващ начин.

— Обаждат се — каза тя. Стойката ѝ пак се отпусна също тъй светкавично и делово, както се бе напрегнала преди малко. Сенките сякаш се сгъстиха около нея и я дръпнаха крачка назад. — Изчезвам. И... благодаря. Хиляди благодарности. Извинявай, че ти съсипах вечерта.

— Тя и бездруго не се очертаваше много приятна.

Жената отстъпи още две крачки, после спря. Стори ми се, че през неясната гълчава откъм кръчмата и бученето на помпената станция чух как нещо грамадно набира мощ — настоятелно, тънко свистене зад завесата на нощта, изпълнено с усещането за нарастваща сила, сякаш нейде зад кулисите карнавални дракони заставаха по местата си. Светлините и сенките от решетъчната структура над нас превръщаха лицето ѝ в нацепена бяла маска.

— Имаш ли къде да се скатаеш, Мики-сан? Каза, че ти остават още няколко часа. Какво възнамеряваш да правиш дотогава?

Разперих ръце. Забелязах, че още държа ножа и го прибрах.

— Нямам планове.

— Нямах планове, а? — Откъм морето не подухваше вятър, но ми се стори, че косата ѝ леко потрепна. Тя кимна. — И скривалище нямаш, нали?

Пак свих рамене, борейки се с чувството за нереалност, породено от остатъчния ефект на Х-гранатата, а може би и с още нещо.

— Горедолу това е положението.

— Тъй. Значи се каниш да си играеш на криеница с местната полиция и Брадите до края на нощта, като се надяваш да посрещнеш зората жив и здрав. Така ли?

— Хей, би трябвало да пишеш сценарии за сензофилми. Както го изрече, звучеше едва ли не привлекателно.

— Да, бе. Скапана романтика. Слушай, ако искаш да се покриеш додето твоите високопоставени приятели отделят малко време за теб, мога да те уредя. А ако държиш да си играеш на Мики Нозава по улиците на Текитомура... — Тя пак наклони глава. — Непременно ще гледам филма, като го направят.

Ухилих се.

— Далече ли е?

Тя стрелна очи наляво.

— Натам.

Сред безумните крясъци откъм кръчмата се надигна глас, призоваващ за свещено възмездие.

Безшумно се промъкнахме между крановете и сенките.

ГЛАВА 3

Компчо грееше с безброй светлини — скосените вечбетонни плоскости на кей подир кей се обливаха в блясъка на анджирските лампи, а около отпуснатите и здраво завързани грамади на корабите кипеше трескава дейност. Машините на въздушна възглавница лежаха върху нагънатите си престилки в края на автоматичните съединители като слонски скатове, изтеглени на брега с рибарски куки. По ярко осветените им корпуси зееха товарни люкове; боядисани с илуминий товарни коли сновяха напред-назад по рампите, мъкнейки върху повдигачите си всевъзможно оборудване. Монотонният звуков фон от машинно бучене и човешки викове поглъщаше отделните гласове. Сякаш някой бе взел малкия грозд светлини на помпената станция, за да го пренесе четири километра на изток и да му даде възможност за бърз растеж като бактериална култура в благоприятна среда. Компчо поглъщаше нощта във всички посоки с блясък и шум.

Проправихме си път през гъмжилото от машини и хора по доковете зад товарните рампи. Магазили за оборудване втора ръка, претърпкани до тавана със стока, хвърляха бледо неоновото сияние в подножието на обновените пристанищни складове. Между тях се мяркаха по-мътните проблясъци на кръчми, бардаци и клиници за имплантация. Всички врати бяха отворени, разкривайки широк достъп към вътрешността на заведенията. Тълпи от клиенти сновяха навън-навътре. Една машина пред мен рязко направи обратен завой и потегли назад. Беше натоварена с наземни селекторни бомби тип „Пилсудски“, а изпод радиатора монотонно дуднеше механичен глас: „Пазете се. Пазете се. Пазете се“. Покрай мен мина някакъв тип с ухилено лице, половината от което беше метално.

Жената ме въведе в едно от ателиетата за имплантанти. Минахме покрай осем операционни стола, където мършави мъже и жени седяха със стиснати зъби, гледайки в дългото огледало и редицата монитори над него как напредва работата върху телата им. Вероятно болката сама по себе си не беше чак толкова силна, но пък и едва ли е много забавно да гледаш как цепят, забелват и отдръпват плътта ти, за да

направят място за новите вътрешни играчки, които според твоите спонсори са задължителни за всеки демилитаризатор през този сезон.

Тя спря до един стол и погледна отражението на гиганта с бръсната глава, който едва се побираше върху седалката. Правеха му нещо на костите в дясното рамо — част от плътта на шията и ключицата висеше напред, подпряна с окървавена хавлия. Из червеникавата каша отдолу нервно потрепваха лъскавочерни сухожилия.

— Хей, Ор.

— Хей! Силви! — За разлика от околните, гигантът не стискаше зъби, само очите му изглеждаха леко замаяни от ендорфините. Той небрежно вдигна ръка откъм здравата си страна и удари юмрук в юмрука на жената. — Как я караш?

— Излязох да поскитам. Сигурен ли си, че това чудо ще заздравее до сутринта?

Ор врътна палец назад.

— Ако не, ще сторя точно същото с онзи касапин, преди да потеглим. Без химикали.

Оперирацията доктор се усмихна измъчено и продължи работата си. Не му беше за пръв път да чува подобни приказки. Гигантът завъртя очи към моето отражение. Не даде вид, че е забелязал кръвта по дрехите ми. Но пък в момента и той не беше от най-чистите.

— Кой е тоя синт?

— Приятел — каза Силви. — Гореще ти обясня.

— Идвам след десет минути. — Ор се озърна към доктора. — Нали?

— Половин час — отвърна онзи, без да прекъсва работата. — Лепилото за тъкани трябва да стегне.

— Мамка му. — Гигантът стрелна раздразнен поглед към тавана. — Нямаш ли „Урушифлаш“? Стяга за секунди.

Докторът продължаваше да работи. Аспираторната игла в ръката му тихичко мляскаше.

— Ти поръча стандартната тарифа, мой човек. Военната биохимия струва по-скъпо.

— Да ти се не види и биохимията! Колко ще ми излезе луксозната процедура?

— С около петдесет на сто по-скъпо.

Силви се разсмя.

— Зарежи, Ор. Човекът вече приключва. Само ще похабиш ендорфините.

— Майната му, Силви. Ще се побъркам от скука. — Гигантът наплюнчи палец и го вдигна. — Карай по скъпата процедура!

Докторът вдигна глава, едва забележимо сви рамене и остави инструментите върху подноса.

— Ана — подвикна той. — Донеси „Урушифлаш“.

Докато асистентката му се ровеше из шкафчето с най-новите биохимикали, докторът изрови от хаоса пред огледалото ДНК-четец и разтърка анализиращия край по палеца на Ор. Екранчето на прибора светна и запримигва. Докторът се озърна към Ор.

— С това допълнително плащане излизаш на червено — тихо каза той.

Ор се озъби.

— Я да си траеш! Утре потеглям, много ме бива и ти отлично знаеш това.

Докторът се поколеба.

— Точно защото потегляш утре... — започна той.

— Ах, мамка му! Прочети какво пише спонсорът, ако обичаш. Фудживара Хавел. Да дадем на Ню Хок безопасност за новия век. Не сме някаква скапана банда любители. Ако не се върна, обезщетението ще покрие разноските. Знаеш го.

— Работата не е...

Оголените сухожилия в шията на Ор трепнаха и се изпънаха.

— Мамка ти, да не би да си ми счетоводител? — Той се надигна от стола и впи поглед в очите на доктора. — Просто бъди така добър да го пуснеш по сметката. И като е тръгнало, дай малко ендорфини от военния образец. По-късно ще си ги инжектирам.

Останахме колкото да видим как докторът неохотно отстъпва, после Силви ме побутна към дъното на ателието.

— Отиваме горе — каза тя.

— Добре. — Гигантът се ухили. — Идвам след десет минути.

Горе имаше няколко спартански обзаведени стаички, струпани около комбинация хол-кухня с изглед към доковете. Звукоизолацията беше добра. Силви смъкна якето си и го метна върху облегалката на

едно от креслата. Докато отиваше към кухненския бокс, тя ми хвърли поглед през рамо.

— Настанявай се. Ако искаш да се почистиш, банята е хей-там, в дъното.

Схванах намека. Минах в миниатюрната ниша с огледало и мивка, изплакнах криво-ляво кръвта и мръсотията и отново се върнах в хола. Застанала до нагревателната плоча, Силви тършуваше из кухненските шкафове.

— Наистина ли сте с Фудживара Хавел?

— Не. — Тя откри пълна бутилка, отвори я и пое две чаши с другата ръка. — Ние сме една скапана банда любители. Че и отгоре. Просто Ор докопа информационен канал до кодовете на Хавел. Искаш ли едно питие?

— Какво е?

Силви погледна шишето.

— Не знам. Уиски.

Пресегнах се за едната чаша.

— За такъв канал трябва здравата да се изръсиш.

Тя поклати глава.

— Едно от дребните преимущества на демилитите. Така са ни нафращкали с импланти, че опре ли работата до престъпление, дори и емисар не може да ни се хване на малкия пръст. Имаме електроника и в задниците. — Тя ми подаде чашата и наля на двамата. В тихата стая гърлото на бутилката издаваше едва доловим звън при всяко докосване. — От трийсет и шест часа Ор върлува из целия град. Обикаля бардаците и се друсва без пукната пара, само на кредит и с обещания за бъдещи компенсации. Все същата история при всяко потегляне. Май го смята за нещо като приложно изкуство. Наздраве.

— Наздраве. — Уискито беше адски силно. — Ухх. Отдавна ли сте партньори?

Тя ме изгледа странно.

— От доста време. Защо?

— Извинявай, питам по навик. Едно време ми плащаха да попивам местната информация. — Отново надигнах чашата. — За благополучното завръщане.

Тя не вдигна своята.

— Недей, смята се за лоша поличба. Ти наистина си отсъствал, нали?

— Да, известно време ме нямаше.

— Говори ли ти се за това?

— Нямам нищо против, стига да седнем.

Мебелите бяха евтини, дори без автоматика за нагаждане по тялото. Внимателно се отпуснах на едното кресло. Раната в ребрата ми като че заздравяваше — поне доколкото може да заздравее синтетична плът.

— Тъй — Силви се настани срещу мен и отметна косата от лицето си. Два по-дебели кичура тихичко запращяха от докосването. — Откога не си бил тук?

— Горе-долу от трийсетина години.

— Значи отпреди Брандите, а?

Изведнъж ме обзе огорчение.

— Да, преди тукашните истории. Но съм виждал същото на много други места. Шария. Латимър. Части от Адорасион.

— О. Ама че забавен маршрут.

Свих рамене.

— Просто ти казвам къде съм бил.

Една вътрешна врата зад Силви се разтвори със скърцане и в хола с прозявка прекрачи дребничка жена с дяволита физиономия, облечена в тънък, прилепнал по тялото черен костюм от полисплав със смъкнат до половината цип. Като ме видя, тя наклони глава настрани, подпря се зад креслото на Силви и почна да ме оглежда с нескрито любопитство. В съвсем късо подстриганата ѝ коса бяха избръснати петна с формата на японски йероглифи.

— Гости ли имаш?

— Радвам се да видя, че вграденият ти прицел най-сетне заработи.

— Я да мълчиш! — Тя шеговито замахна към косата на Силви с дългите си лакирани нокти и се усмихна, когато плитките изпращяха и се дръпнаха от докосването. — Кой е този? Не ти ли се струва малко късничко за среднощна романтика?

— Това е Мики. Мики, запознай се с Ядвига. — Чувайки пълното си име, дребната жена изкриви устни и тихичко уточни: Ядви. — И дай

да сме наясно, Ядвиге. С Мики не се чукаме. Просто го приютих до сутринта.

Ядвига кимна, моментално загуби интерес и ни обърна гръб. Гледани изотзад, йероглифите на главата ѝ гласяха: Само недей да пропускаш, мамка ти.

— Случайно да ни е останала малко „тръпка“?

— Мисля, че снощи ти и Лас я обрахте до шушка.

— Всичката ли?

— Божичко, Ядвиге. Купонът не беше мой. Виж в кутията на прозореца.

С пружинираща стъпка на танцьорка Ядвига се отправи към прозореца и преобърна въпросната кутия. Върху дланта ѝ се изсипа малко шишенце. Тя го разтръска срещу светлината и бледочервената течност на дъното се плисна напред-назад.

— Е — каза замислено тя, — ще стигне за една-две дози. При други обстоятелства бих почерпила, но...

— Но сега ще задържиш всичко за себе си — предказа Силви.
— Прословутото новопещенско гостоприемство. Сигурно всички сте стиснати по ония места.

— Ти ли ще ме учиш на щедрост, кучко? — отвърна беззлобно Ядвига. — Ако не броим мисиите, колко пъти си ни дала да се включим към тая твоя грива?

— Не е съ...

— Да, много по-хубаво е. Знаеш ли, за Отрицателка изглеждаш адски ревнива спрямо способностите си. Кийока казва...

— Кийока изобщо не...

— Момичета, момичета. — Аз размахвах ръце, за да прекъсна невидимата нишка на сблъсъка, която теглеше Ядвига обратно към Силви. — Няма нищо. В момента не ми е до забавления с химикали.

Лицето на Ядвиге грейна.

— Видя ли? — обърна се тя към Силви.

— Нищо де, ще се радвам, ако успея да изпрося малко ендорфини от Ор.

Силви кимна, без да откъсва очи от партньорката си. Явно, още беше раздражена — от нарушените правила за гостоприемство, или от споменаването за миналото ѝ на Отрицателка. Нямах представа кое я е засегнало повече.

— Ор има ендорфини? — интересува се Ядвига.

— Да — потвърди Силви. — Той е долу. Кълцат го.

Ядви изсумтя презрително.

— Скапана жертва на модата. Няма да му дойде умът в главата.

Тя бръкна под разкопчания си костюм и извади пневмоампула. С напълно автоматични движения, очевидно породени от дълъг навик, завинти механизма за гърлото на шишенцето и отметна глава, после със същата механична прецизност разтвори клепачите на едното око и впръсна малко от червеникавата течност. Напрегнатата стойка веднага се поотпусна, характерният за наркотика лек гърч разтърси раменете ѝ и пробяга надолу по тялото.

„Тръпката“ е сравнително безобидна дрога — около шейсет процента аналог на бетатанатина с добавка на растителни наркотични екстракти, които превръщат и най-обикновения предмет в загадъчно съновидение, а елементарния разговор — в потресаващо смешна беседа. Голямо забавление, ако всички в компанията го взимат, но ужасно досадно, ако гледаш на трезва глава. А главното му свойство е, че сваля напрежението и забавя реакциите, и Ядви навярно търсеше точно този ефект, както впрочем и повечето демилитаризатори.

— Значи си от Нова Пеща? — попитах аз.

— М-хмм.

— Как е там в днешно време?

— О, прекрасно. — Тя не успя да удържи усмивката си. — Най-красивият блатен град в Южното полукълбо. Туристическа забележителност.

Силви надигна глава.

— Оттам ли си, Мики?

— Да. Но беше отдавна.

Вратата на апартамента звънна, после се разтвори широко и на прага застана Ор, все още гол до кръста. Шията и дясното му рамо бяха обилно намазани с оранжево органично лепило. Като видя Ядвига, той се ухили.

— Значи си вдигнала градуса, а?

Ор прекрачи в хола и метна купчина дрехи на креслото до Силви, която сбръчка нос. Ядвига поклати глава и размаха празното шишенце срещу гиганта.

— Свалям го. Определено го свалям. Вече съм слязла под нулата.

— Казвал ли ти е някой, че имаш проблем с наркотиците, Ядви?
Дребната жена се разкиска неудържимо. Усмивката на Ор стана още по-широка. Той опули очи като наркоман и разтресе ръце пред лицето си. Ядвига избухна в смях. Веселието ѝ беше заразително. Видях как по лицето на Силви плъзва усмивка и открих, че също се смее.

— Къде е Кийока? — попита Ор.

Ядви кимна към стаята, откъдето беше дошла.

— Спи.

— А Ласло още тича подир оная оръжейна мацка с голямото деколте, нали?

Силви наостри уши.

— Коя мацка?

Ор примига.

— Знаеш я. Тамсин, Тамита или нещо такова. От онзи бар на Муко Стрийт. — Той изду кокетно устни и притисна отстрани с длани мощните си гръдни мускули, но веднага се навъси и престана, защото шеговите още не бяха заздравели. — Точно преди да се вкиснеш и да си тръгнеш. Божичко, Силви, и ти беше там. Не допусках, че някой може да забрави такива балкони.

— Тя не е оборудвана да засича подобно въоръжение — ухили се Ядвига. — Не представлява търговска ценност. Виж, аз...

— Някой да е чул нещо за цитаделата? — попитах небрежно аз.

— Да, долу чух последните новини — изсумтя Ор. — Изглежда, някакъв смахнат е изтрепал половината висши Бради в Текитомура. Разправят, че липсвали приставки. Човекът най-спокойно им ги изрязал от гръбначните стълбове, сякаш цял живот само това е вършил.

Забелязах как Силви плъзна поглед надолу към джоба ми, после ме погледна в очите.

— Дивашка работа — обади се Ядви.

— Да, и напълно безсмислена. — Ор взе празното шишенце от кухненския плот. — Така или иначе тия типове не могат да се презареждат. За тях това е въпрос на вяра.

— Шибани изроди. — Ядвига сви рамене и загуби интерес. — Силви рече, че долу си набарал ендорфини.

— Да, набарах. — Гигантът подчертано внимателно си наля чаша уиски. — Благодаря.

— Стига де, Ор! Не се занасяй!

По-късно, когато лампите помръкнаха и атмосферата в апартамента омекна почти до сънливост, Силви избута отпуснатата Ядвига настрани и се настани до мен на дивана, където седях кротко и се наслаждавах на липсата на болка в ребрата. Ор отдавна се беше оттеглил в една от стаите.

— Ти ли го направи? — тихо попита тя. — Онова в цитаделата.

Кимнах.

— Имаше ли някаква конкретна причина?

— Да.

Кратко мълчание.

— Тъй — каза накрая тя. — Значи не беше спасителна акция в стил Мики Нозава, както изглеждаше, а? Вече си бил настървен.

Усмихнах се, леко замаян от ендорфина.

— Наречи го търсене на тръпката в живота.

— Добре. Мики Тръпката, добре звучи. — Тя присви късогледо очи и се вгледа в дълбините на чашата си, която бе празна вече от доста време. Бутилката също. — Да си призная, Мики, допадаш ми. Нямам представа защо. Но е истина. Харесваш ми.

— И ти ми харесваш.

Тя насочи пръст насреща и го разклати насам-натам. Може би се мъчеше да налучка какво точно харесва в мен.

— Не става дума за секс. Разбираш ли?

— Разбирам. Видя ли каква дупка имам в ребрата? — Замаяно тръснах глава. — Много ясно, че си видяла. Чип за спектрохимично зрение, нали?

Тя кимна утвърдително.

— Наистина ли си от семейство на Отрицатели?

Кисела гримаса.

— Да. Биографичен факт, нищо повече.

— Не се ли гордеят с теб? — Аз посочих косата й. — Това тук би трябвало да се смята за голяма крачка по пътя към Свъръзареждането. Логично погледнато...

— Да, логично погледнато. Говорим за религия. Ако искаш да знаеш, Отрицателите са точно толкова нелогични, колкото и скапаните Бради.

— Значи не им е по вкуса?

— Въпросът — заяви тя с подигравателна деликатност — е спорен. Привържениците на твърдата линия са против всичко, което свързва конструктивни системи с човешкия организъм. Подготвителното крило на вярата гледа да е добре с всички. Казват, че всеки виртуален интерфейс е стъпка в правилната посока. Така или иначе, не очакват Свръхзарезждането да дойде по наше време, тъй че всички сме само слуги на процеса.

— А вашите към кое крило спадаха?

Силви се настани по-удобно, навъси се и избута Ядвига още малко встрани.

— Бяха умерени подготвители, с тази вяра израснах. През последните двайсетина години обаче, след като Брадите се развихриха и цялата тази шумотевица срещу приставките, мнозина от умерените станаха фанатици. Майка ми сигурно е тръгнала в тази посока, открай време си беше страшно благочестива. — Тя сви рамене. — Всъщност нямам представа. От години не съм се прибирала.

— Тъй значи, а?

— Да, тъй. Няма смисъл, по дяволите. Не ги е грижа за друго, освен да ме задомят с някой от по-избраните. — Тя изпръхтя презрително. — Сякаш може да стане, докато мъкна тия неща.

Напълно замаян от наркотиците, аз се подпрях на облегалката и леко надигнах глава.

— Кои неща?

— Тия. — Силви сграбчи косата си и подръпна. — Тия скапани чудесии.

Космите тихичко запращяха между пръстите ѝ, опитвайки да се измъкнат като хиляди тънки змийчета. Под сгърчената им черно-сребриста маса, като мускули под кожата, едва забележимо потрепваха по-дебели кабели.

Информационно-командна система. Военен модел.

И друг път бях виждал такива — един прототип на Латимър, където трескаво разработваха новата индустриална технология за марсиански машинен интерфейс. И още два, използвани при

разчистване на мини в системата Хън Хоум. На военните никога не им трябва много време, за да нагодят напредничавата технология към своите нужди. Логично. И бездруго почти никой освен тях не плаща за изследователска дейност.

— Има си и определен чар — предпазливо подхвърлих аз.

— Да, бе. — Тя разрови плитките с пръсти и задърпа централния кабел, докато той увисна встрани от останалите като абаносова змия, стисната в юмука ѝ. — Имало чар, а? Сега ще речеш, че всеки чистокръвен мъж обожава в леглото да гледа как пред лицето му се подмята израстък, двойно по-дълъг от нормален член, нали? Идеалната комбинация от скапан комплекс за непълноценност и подсъзнателна хомофобия.

Махнах с ръка.

— Е, затова пък жените...

— Да. За съжаление аз съм нормална.

— О.

— Точно така. — Тя пусна кабела, тръсна глава и косата ѝ се намести както преди малко. — Едно голямо „О“.

Преди век бяха по-незабележими. Военните координатори можеха да имат в главите си огромно количество виртуален опит за разгръщане на автоматизирани системи, но механичната част беше вградена отвътре. По външност не се различаваха особено от околните — може би малко болнави и прежълтели, когато са били твърде дълго на активна служба, но това се отнася до всички информационни плъхове. Казват, че се свиквало.

Археологическите находки в покрайнините на системата Латимър промениха всичко. За пръв път след почти шестстотин години ровичкане из междузвездния заден двор на марсианците Гилдията най-сетне удари джакпота. Намериха кораби. Стотици, може би хиляди кораби, впримчени в прашасалото спокойствие на древни стационарни орбити около малка звезда, наречена Санкция. По всичко личеше, че това са остатъци от някакво грандиозно космическо сражение и поне част от тях можеха да развиват свръхсветлинна скорост. Други признаци, особено унищожаването на цял екип от Археологическата гилдия с над седемстотин участници, подсказваха, че системите на корабите са автономни и в пълна бойна готовност.

Дотогава единствените наистина автономни машини на марсианците, които познавахме, бяха орбиталните пазители на Харлановия свят, а до тях никой не можеше да припари. Останалите бяха автоматични, но не особено интелигентни. А ето че изведнъж от археолозите се искаше да проучат интерфейс с мощни разумни системи за космическо управление на възраст около половин милион години.

Очертаваше се рязка промяна в технологиите за обработка на данни. Несъмнено.

А сега тази промяна седеше срещу мен, надрусана с ендорфини военен образец, и зяпаше празната чаша за уиски.

— Защо се захвана с тая работа? — попитах я аз, за да наруша мълчанието.

Тя сви рамене.

— Защо изобщо се забърква човек в тая гадост? За пари. Мислиш си, че през първите два срока ще изплатиш ипотеката за носителя, а след това паричките просто се трупат на сметка.

— И не е ли така?

Крива усмивка.

— Напротив, така е. Но разбираш ли, начинът ти на живот се променя изцяло. Идват и нови разходи — сервизно обслужване, ъпгрейдване, ремонти. Парите хвърчат като луди. Додето ги натрупаш, вече пак са се стопили. Трудно е да спестиш толкова, че да се оттеглиш.

— Инициативата не може да трае вечно.

— Тъй ли? По-голямата част от континента има тепърва да се почиства, ще знаеш. На някои места едва сме мръднали на стотина километра от Драва. А дори и после трябва непрекъснато да почистваш там, откъдето си минал, инак миминтите се промъкват обратно. Говори се за поне още едно десетилетие преди да започне заселването. И знаеш ли, Мики, лично аз смятам, че това си е чиста проба фалшив оптимизъм, насочен изцяло към широката публика.

— Стига де. Ню Хок не е чак толкова голям.

— Веднага си личи скапаният пришълец. — Тя ми се изплези, но не закачливо, а по-скоро заплашително като древните земни маори. — За теб може и да не е много голям. Сигурна съм, че там, където си бил,

има континенти с обиколка петдесет хиляди километра. Тук обаче нещата са по-различни.

Усмихнах се.

— Аз съм тукашен, Силви.

— О, да. Нова Пеща. Каза ми. Тогава недей да разправяш, че Ню Хок бил малък континент. Той ни е най-големият след Кошут.

Всъщност в архипелага Милспорт имаше повече суша, отколкото на Кошут или Ню Хокайдо, но както при повечето островни групи, които съставяха основната част от наличните територии на Харлановия свят, ставаше дума главно за неизползваеми планински терени.

Би могло да се очаква, че на една планета, покрита с деветдесет процента вода и разположена в слънчева система без други обитаеми светове, хората ще подхождат грижливо към тия терени. Че ще си създадат разумни начини за планиране и употреба на земните площи. Че няма да водят глупави дребни войни върху използваемата земя, няма да разгръщат оръжия, които правят театъра на военните действия необитаем за векове напред.

Точно това би трябвало да се очаква, нали?

— Ще си лягам — избъбри сънено Силви. — Утре ни чака тежък ден.

Озърнах се към прозорците. Навън зората пълзеше над блясъка на анджирските лампи и го забулваше постепенно като бледосиво одеяло.

— Силви, вече е утре.

— Вярно. — Тя стана и се протегна, докато ставите ѝ изпукаха. На дивана Ядви измънка нещо и изпъна крака върху освободената площ. — Корабът потегля чак по обяд, а вече почти приключихме с тежкото оборудване. Слушай, ако искаш да дремнеш, използвай стаята на Лас. Той май няма да се прибира. Вляво от банята.

— Благодаря.

Тя ми хвърли уморена усмивка.

— Хей, Мики. Това е най-малкото, което мога да сторя. Лека ноц.

— Лека ноц.

Погледах я как бавно се влачи към стаята си, после проверих хроночипа и реших да не спя. След още час можех да се върна при

Плекс, без да обърквам тайнствените машинации на неговите приятели от якудза. Огледах замислено кухнята и се зачудих дали да си сваря кафе.

Това беше последното, което помня.

Скапани синтетични носители.

ГЛАВА 4

Събуди ме оглушителна шумотевица. Някой, твърде затънал в химическо опиянение, за да помни как се отваря врата, опитваше да приложи неандерталска тактика. Бам, бам, бам. Разтворих подпухналите си клепащи, примигах и с усилие се надигнах на дивана. Ядвига все още лежеше отсреща и изглеждаше напълно безчувствена. Тъничка струйка слюнка се стичаше от ъгълчето на устните ѝ към протритата белотревна тапицерна на дивана. Сноп ярка слънчева светлина нахлуваше през отсрещния прозорец и изпълваше въздуха в кухнята със златиста мъгла. Късно утро, ако не и пладне.

Мамка му.

Бам, бам.

Станах и по хълбока ми пробяга ръждива болка. Ефектът от ендорфините на Ор явно беше отминал, докато съм спал.

Бам, бам, бам.

— Кой шибаняк блъска? — викна някой иззад една от вътрешните врати.

Гласът накара Ядвига да се размърда върху дивана. Тя отвори едно око, видя ме да стоя над нея и стреснато зае някакво подобие на бойна стойка, после си спомни кой съм и се поотпусна.

— Вратата — казах аз и се почувствах пълен глупак.

— Да, да — изпъшка тя. — Чувам. Ако онзи скапаняк Ласло пак си е забравил кода, ще го сритам по топките.

Блъскането по вратата бе спряло, вероятно заради гласовете отвътре. Сега отново започна. Усетих как първите тръпки на главоболие се впиват в слепоочието ми като тъп трион.

— Някой няма ли да отвори, по дяволите? — изрева женски глас, но не ми се стори познат. Сигурно Кийока най-сетне се беше събудила.

— Отварям — кресна в отговор Ядвига и се запрепъва през хола. Тя понижи глас и промърмори: — А някой сети ли се да провери как стои въпросът с потеглянето? Не, разбира се. Добре де, добре. Идвам.

Натисна малкото табло и вратата се сгъна настрана.

— Да не би да страдаш от някаква скапана болест на опорно-двигателния апарат? — обърна се тя язвително към човека отвън. — Чухме те още след първите стотина... Хей!!!

Раздаде се шум от кратка схватка и Ядвига отскочи навътре, като се мъчеше да не падне. Човекът, който беше нанесъл удара, прекрачи след нея, огледа стаята с добре тренирано завъртане на главата, отбеляза присъствието ми с едва доловимо кимване и строго размаха пръст срещу Ядвиг. Имаше зловеща усмивка, разкриваща два реда модерни остри зъби, мътножълти масивни лещи за подсилено зрение и татуировка по скулите във формата на разперени криле.

Не ми трябваше кой знае какво въображение, за да се досетя какво предстои.

Юкио Хираясу прекрачи прага. Последва го втори бияч — абсолютно копие на онзи, който беше изблъскал Ядвиг. Само дете не се усмихваше.

— Ковач. — Юкио ме забеляза със закъснение. Лицето му беше застинало като маска на едва сдържан гняв. — Откъде се взе точно тук, мамка ти?

— Мислех си, че това е моята реплика.

С периферното зрение зърнах как лицето на Ядвига трепна съвсем лекичко, може би излъчваше вътрешен сигнал.

— Беше ти казано — повиши глас Юкио — да не се пречкаш, додето не бъдем готови да се заемем с теб. Да не създаваш неприятности. Толкова ли е трудно, по дяволите?

— Това ли са високопоставените ти приятели, Мики? — прозвуча лениво гласът на Силви откъм вратата отляво.

Наметната с халат, тя стоеше на прага и гледаше любопитно новодошлите. Усещането за близост ми подсказа, че зад мен са се появили Ор и още някой. Зърнах отразено движение в лещите на двете горили, забелязах и как леко се обтегнаха лицата им.

Кимнах.

— Би могло да се каже.

Юкио стрелна поглед към женския глас и се намръщи. Може би го объркваше името Мики, или просто се тревожеше от съотношението на силите — трима срещу петима.

— Знаеш кой съм — започна той. — Затова дай да не усложняваме...

— Нямам представа кой си, по дяволите — отсече спокойно Силви. — Но знам, че се натресе при нас без покана. Затова мисля, че ще е най-добре да си вървиш.

По лицето му се изписа смайване.

— Точно така, върви на майната си — добави Ядвига.

Тя вдигна ръце в нещо средно между бойна стойка и подигравателен жест на капитулация.

— Ядви... — започнах аз, но нещата вече бяха стигнали твърде далеч.

Ядвига изпъчи брадичка и замахна напред с явното намерение да изблъска единия бияч през вратата. Все тъй ухилен, той се пресегна насреща ѝ. Ядви отскочи невероятно бързо, гмурна се под ръката му и го повали с хватка от джудо. Някой зад мен извика. После Юкио най-спокойно измъкна мъничък черен квантов бластер и простреля Ядви.

Тя падна като вкаменена сред бледия проблясък на изстрела. Из хола се разнесе мирис на изгоряло месо. Времето спря.

Вероятно се бях хвърлил напред, защото вторият бияч ме спря. Лицето му беше изкривено от смайване, а в ръцете си стискаше два пистолета „Сегед“. Аз застинах и вдигнах пред себе си разперени длани. Поваленият му колега се опита да стане от пода и се препъна в останките на Ядви.

— Добре. — Юкио огледа всички в хола, размахвайки бластера най-вече към Силви. — Стига толкова. Не знам какво става тук, по дяволите, но вие...

Силви рязко изрече една-единствена сричка:

— Ор!

В тясното помещение отново прокънтя гръмотевица. Този път блясъкът бе ослепителен. За миг зърнах преплетени ивици бял пламък, които прелетяха край мен, разклониха се и пронизаха Юкио, бияча пред мен и човека, все още опитващ да се надигне от пода. Онзи отпред разпери ръце, сякаш прегръщаше пламъка, който го обля от гърдите надолу. Устата му зина широко. В лещите му лумнаха заслепяващи пъстроцветни отражения.

Огънят изгасна, за миг настана непрогледен мастилен мрак и из очите ми затанцуваха призрачни изображения с виолетови тонове. Примигах, за да ги прогоня, вкопчих се в подробностите.

Първият бияч лежеше на пода пред мен, разрязан на две димящи половини, продължавайки да стиска с вдървени ръце двата сегеда. Прекомерно мощният заряд бе запоил пръстите му за пистолетите.

Другият така и не бе успял да се изправи. Отново лежеше до Ядви, само че вече от гърдите нагоре нямаше нищо.

В Юкио зееше грамадна дупка, която бе унищожила кажи-речи всичките му вътрешни органи. От горната част на идеално овалния отвор стърчаха овъглени ребра, а отдолу се виждаха плочките на пода като в специален ефект от евтин сензофилм.

Из хола изведнъж се разнесе воня на изпразнени черва.

— Е, май наистина действа.

Ор мина край мен и сведе очи към касапницата, която явно бе негово дело. Все още беше гол до кръста и аз видях отстрани на гърба му отворените бластерни гнезда. Приличаха на масивни рибешки хриле, а по ръбовете им все още трептеше нагорещен въздух. Той прекрачи право към Ядвига, коленичи и установи:

— Тесен лъч. Унищожил е сърцето и по-голямата част от десния дроб. Тук с нищо не можем да й помогнем.

— Някой да затвори вратата — нареди Силви.

Военият съвет протече стремглаво. Новите ми познати имаха зад гърба си няколко години оперативна работа като сплотен екип и общуваха със светкавични стенографски жестове, комбиниращи нормалната реч с международния жаргон и концентрираната символика. Включих емисарската интуиция на пълна мощ, за да схващам поне отчасти за какво става дума.

— Да съобщим? — заинтересува се Кийока, стройна жена в специално отгледан маорски носител. Тя не откъсваше поглед от трупа на Ядвига и хапеше устни.

— На? — Ор бързо направи към нея жест с палеца и малкия пръст. С другата ръка изрисува по лицето си въображаема татуировка.

— О. Ами той?

Силви изкриви някак странно лицето си и направи жест с ниско сведени ръце. Не проумях веднага, но предположих какво иска да каже и се намесих:

— Те дойдоха заради мен.

— Да бе, няма майтап. — Ор ме гледаше с открита неприязън. Бластерните гнезда върху гърдите и гърба му се бяха затворили, но като гледах масивната мускулеста фигура, не ми беше трудно да си представя как се разтварят за нов залп. — Хубави приятелчета си имаш.

— Едва ли щеше да има насилие, ако Ядви не беше прибързала. Беше недоразумение.

— Недора... мамка му. — Очите на Ор се разшириха. — Ядви е мъртва, гадино.

— Всъщност не е мъртва — възразих упорито аз. — Можете да изрежете приставката и...

— Да я изрежем? — Думите прозвучаха убийствено кротко. Той пристъпи по-близо и надвисна над мен. — Искаш да кълцам приятелката си?

Възстановявайки по памет разположението на стоманените бластерни гнезда, аз се досетих, че дясната страна на тялото му е почти изцяло изкуствена и петте гнезда се зареждат от енергиен блок в долната част на гръдния кош. Благодарение на последните постижения в нанотехнологията човек можеше да насочва на неголеми разстояния мощни енергийни заряди както си иска. Насочващите нанофрагменти летяха като сърфисти по ударната вълна, засмукваха енергия и придърпваха лъча настрани според зададените при изстрела данни.

Мислено си отбелязах, ако някога вляза в сблъсък с него, да нападам отляво.

— Съжалявам. Просто в момента не виждам друго решение.

— Ти...

— Ор. — Силви замахна с длан настрани. — Преценка, място, време. — Тя поклати глава. Нов знак, палец и показалец, разделени с пръстите на другата ръка. По изражението ѝ предположих, че същевременно предава данни по вътрешната мрежа на екипа. — Скривалище, същото. Три дни. Кукловодство. Разчистване, огън, веднага.

Кийока кимна.

— Разумно, Ор. Лас? О.

— Да, можем да го направим. — Ор не беше напълно увлечен в обсъждането. Все още кипеше от гняв и говореше бавно. — Да, струва ми се. Добре.

— Оборудване? — попита Кийока и отброи нещо на пръсти, после леко склони глава. — Скутер?

— Не, има време. — Силви раздвижи длан хоризонтално. — Ор и Мики. Лесно. Ти карай на празен ход. Това, това, може би и това. Долу.

— Ясно. — Кийока извъртя очи нагоре и наляво, за да прегледа на ретиналния си екран данните, които ѝ подаваше Силви. — Лас?

— Още не. Ще ти дам знак. Тръгвай.

Смуглата жена изчезна обратно в стаята си, след секунда отново се появи, навличайки торбесто сиво яке и излезе от апартамента. Позволи си един сетен поглед към трупа на Ядвига, после изтича надолу.

— Ор. Резачка. — Силви въртна палец към мен. — Гевара.

Гигантът ми хвърли още един убийствен поглед и отиде до голям сандък в ъгъла, от който извади вибрационен нож с масивно острие. Върна се и застана пред мен, държейки оръжието така, че неволно настръхнах. Бях готов да го напада и ме удържа само очевидното — Ор не се нуждаеше от нож, за да ми види сметката. Физическата ми реакция навярно бе очевидна, защото гигантът изсумтя презрително. После завъртя ножа и ми го подаде с дръжката напред.

Поех го.

— Аз ли да се заема?

Силви пристъпи до трупа на Ядвига и огледа изпитателно раните.

— Да, искам да изрежеш приставките на двамата си приятели. Мисля, че имаш опит в това отношение. С Ядвиге не се занимавай.

Примигах от изненада.

— Ще я изоставите ли?

Ор пак изсумтя. Жената го погледна и направи спирален жест. Той въздъхна глухо и се прибра в стаята си.

— Ядвиге е моя грижа. — Лицето ѝ беше посърнало и далечно, унесено в някакви дълбини, за които не можех да се досетя. — Ти се захващай да режеш. И междувременно би ли ми казал кого точно очистихме?

— Дадено. — Пристъпих да трупа на Юкио и го преобърнах по гърди, или по-точно каквото беше останало от тях. — Това е Юкио

Хираясу. Дребна риба от местната якудза, но изглежда, че е син на голяма клечка.

Ножът оживя с бръмчене в ръката ми и дразнещите вибрации стигнаха чак до раната в ребрата. Изтръпнах като от скърцане по стъкло, но прогоних усещането, притиснах с длан черепа на Юкио и започнах да режа гръбнака. Повдигаше ми се от смесените миризми на изпражнения и овъглена плът.

— А другият? — попита Силви.

— Долнопробен бияч. За пръв път го виждам.

— Струва ли си да го вземем?

Свих рамене.

— По-добре, отколкото да го оставите тук. Можеш да го хвърлиш през борда, като преполовите пътя до Ню Хок. А този тук, на твоето място бих го задържал за откуп.

Тя кимна.

— Така си и мислех.

Ножът срязва последните милиметри гръбнак и бързо хлътна в шията отдолу. Изключих го, хванах по-здраво и започнах нов разрез два прешлена по-надолу.

— Става дума за хора от висшите кръгове на якудза, Силви. — Усетих как из корема ми плъзва хлад, като си спомних телефонния разговор с Танаседа. Семпаят бе сключил сделка с мен само защото държеше Юкио да остане жив и здрав. И недвусмислено бе изтъкнал какво ще последва в противен случай. — С дебели връзки в Милспорт, вероятно и с Първото семейство. Ще ви подгонят с всички налични сили.

Очите ѝ бяха неразгадаеми.

— Ще подгонят и теб.

— За мен не бери грижа.

— Много щедро от твоя страна. Но... — Тя помълча, защото Ор се появи в хола, вече напълно облечен, кимна отсечено и излезе навън. — Мисля, че ще се справим с това. В момента Ки изтрива електронните ни следи. След половин час Ор може да изпепели всичко в апартамента. Няма да им остане нищо освен...

— Силви, говорим за якудза.

— Нищо освен очевидци, периферни видеоданни, а и ние след около два часа вече ще сме на път за Драва. — В гласа ѝ изведнъж

нахлу дръзка гордост. — Нито якудза, нито Първите семейства, нито дори шибаните емисари. Никой не смее да се закача с миминтите.

Както става обикновено, дързостта ѝ бе неуместна. Първо, преди шест месеца бях узнал от един стар приятел, че командването на Емисарския корпус е наддавало за контракта по разчистването на Ню Хокайдо — просто предложението не било достатъчно евтино, за да задоволи новооткритата вяра на Мечек и неговото правителство в неограничения пазарен механизъм. Спомних си презрителната усмивка по костеливото лице на Тодор Мураками, докато си подавахме лулата от ръка на ръка, пътувайки с ферибота от Акан за Ню Канагава. Ароматен дим в мразовития зимен въздух над Пролива и далечен глух тътен откъм водовъртежа. Мураками беше оставил късо подстриганата си емисарска коса да расте и вятърът откъм морето я полюшваше леко. Не биваше да е тук и да разговаря с мен, но емисарите трудно приемат някой да им казва какво да правят. Знаят си цената.

Хей, майната му на Лео Мечек. Казахме му колко ще струва. Чий е проблемът, ако не може да си го позволи? Искат от нас да икономисваме и да застрашаваме живота на емисари, та да може да върне на Първите семейства още малко от данъците, дето ги плащат. Майната му. Не сме тукашни, мътните да го вземат.

Ти си тукашен, Тод, изтъкнах аз. Роден и израснал в Милспорт.

Знаеш какво имам предвид.

Знаех какво има предвид. Местните правителства нямат власт над Емисарския корпус. Емисарите отиват там, където са нужни на Протектората, а повечето местни правителства се молят и на Господа, и на дявола да не закъсат дотам, че Корпусът да довтаса при тях. Последствията от една емисарска интервенция могат да бъдат крайно неприятни за всички засегнати.

И изобщо целият предлаган подход е погрешен, по дяволите. Тодор пушна облаче дим над перилата. На никого не сме по джоба, никой не ни се доверява. Не схващаш накъде бия, нали?

Мислех, че става дума за намаляване на режийните разходи, докато си седите на задниците без текуща оперативна задача.

Тъй ли? Кога е било такава чудо?

Чух че в момента било доста спокойно. След Хън Хоум, искам да кажа.

Хей, приятел. Той ми подаде лулата. Вече не си в екипа. Помниш ли?

Помнех.

Иненин!

Той гръмва из покрайнините на паметта като свалена мародерна бомба, избухваща надалече, но не чак толкова, че да е безопасно. Червен лазерен огън и писъци на хора, умиращи, докато вирусът Роулингс разяжда умовете им.

Леко потръпнах и засмуках лулата. Тодор усети това с финия си емисарски усет и побърза да смени темата.

И за какво е цялата тази история? Мислех, че напоследък се мотаеш с Радул Сегешвар. Носталгия по родния дом и евтина организирана престъпност.

Да. Аз го изгледах мрачно. Откъде чу?

Той сви рамене.

Оттук-оттам. Знаеш как става. Защо пак отиваш на север?

Виброножът отново прорязва плът и мускул. Изключих го и се заех да вадя изрязаното парче гръбнак от врата на Юкио Хираясу.

Син на високопоставен шеф от якудза — мъртъв и без приставка. Благодарение на Такеши Ковач, защото каквото и да сторех, вече така щеше да се тълкува. Танаседа щеше да жадува за кръв. Вероятно и Хираясу старши. Може би разбираше очевидното — че синът му е един надут неудачник, но не ми се вярваше. А дори да го знаеше, всички неписани правила и закони на якудза в Харлановия свят щяха да го принудят да отмъсти. Така е в организираната престъпност. Хайдуците на Радул Сегешвар в Нова Пеща или якудза на север и юг, всичките са еднакви, по дяволите. Скапани наркомани, обвързани с кръвна клетва.

Война с якудза.

Защо пак отиваш на север? Погледнах отрязаното парче гръбнак и кръвта по ръцете си. Не това имах наум, когато преди три дни хванах кораба на въздушна възглавница за Текитомура.

— Мики? — За миг не осъзнах на кого говорят. — Хей, Мики, добре ли си?

Вдигнах глава. Силви ме гледаше с нескрита тревога. Насилих се да кимна.

— Да, добре съм.

— Е, смяташ ли, че можеш малко да ускориш? Ор ще си дойде скоро и ще иска да започне.

— Дадено. — Обърнах се към другия труп. Ножът пак забръмча. — Все още съм любопитен какво смяташ да правиш с Ядвига.

— Ще видиш.

— Малки фокуси, а?

Тя мълчаливо пристъпи до прозореца и се загледа към светлината и глъчката на новия ден. После, докато аз почвах втория разрез, пак се обърна към хола.

— Защо не дойдеш с нас, Мики?

Ръката ми трепна и ножът потъна до дръжката.

— Какво?

— Ела с нас.

— В Драва?

— Само недей да ми казваш, че ще имаш по-добър шанс срещу якудза тук, в Текитомура.

Издърпах ножа и довърших разреза.

— Трябва ми ново тяло, Силви. С това тук не мога да застана срещу миминтите.

— Ами ако има начин да ти го уредя?

— Силви. — Аз изпъшках от усилието да изтръгна парчето кост. — Къде, по дяволите, ще ми намериш ново тяло на Ню Хокайдо? Там едва може да се живее. Къде ще намериш медицинската апаратура?

Тя се поколеба. Аз замръзнах неподвижно — емисарската интуиция изведнъж се разбуди и ми подсказа, че има нещо.

— Последния път, когато бяхме там — бавно изрече Силви, — открихме правителствен команден бункер в хълмовете източно от Шопрон. Кодираниите ключалки бяха твърде сложни, за да се справим за времето, с което разполагахме, пък и бяхме твърде на север, а там е много гадна територия на миминтите, но все пак навлязох достатъчно, за да направя най-общ оглед. Има напълно оборудвана медицинска лаборатория с апаратура за презареждане и клонингови хладилни камери. Около две дузини носители, с бойна биотехника, доколкото успях да преценя.

— Е, звучи логично. Там ли смяташ да откараш Ядвига?

Тя кимна.

Огледах замислено парчето гръбнак в ръката си и назъбената рана, от която беше излязло. Помислих си какво ще ми сторят ония от якудза, ако ме спипат в този носител.

— За колко време отивате?

Силви сви рамене.

— За колкото трябва. Носим запаси за три месеца, но миналия път си изпълнихме нормата за половината време. Ако искаш, можеш да се върнеш и по-рано. От Драва непрекъснато има кораби.

— А сигурна ли си, че ония машини в бункера все още действат?

Тя се ухили и тръсна глава.

— Какво?

— Говорим за Ню Хок, Мики. Там всичко продължава да действа. Точно това му е проблемът на скапаното място.

ГЛАВА 5

Корабът на въздушна възглавница „Пушки за Гевара“ беше точно това, което можеше да се очаква от името — ниска, солидно бронирана стоманена акула, над която като гръбни плавници стърчаха оръжейни системи. За разлика от търговските кораби, кръстосващи между Милспорт и Шафрановия архипелаг, „Гевара“ нямаше външни палуби или кули. Капитанският мостик изглеждаше като разтеглен мехур върху предната част на мътносивата надстройка, а отзад се простираше гладък, плавно извит корпус. Товарните люкове от двете страни на носа изглеждаха пригодени и за изстрелване на ракети или снаряди.

— Сигурна ли си, че ще стане? — обърнах се аз към Силви, когато стигнахме в подножието на товарната рампа.

— Кротувай — изръмжа Ор зад мен. — Това не ти е туристически лайнер.

Имаше право. Макар правителството да твърдеше, че операцията се провежда при най-строги мерки за сигурност, приемането на борда ми се стори крайно зле организирано. До всеки от двата люка стоеше стюард с мърлява синя униформа, който приемаше хартиена документация и проверяваше разрешителните с автоматичен четец, достоен за реквизит от някой сензофилм за епохата на Заселването. Нестройните опашки от заминаващ персонал се виеха насам-натам по рампата сред купища ръчен багаж. Бутилки и лули минаваха от ръка на ръка в студения, свеж въздух. Из редиците царуваше нервно веселие и демонстративен боен дух, сипеха се тъпи шеги за допотопния четец. Стюардите се усмихваха уморено.

— А къде, по дяволите, е Лас? — заинтересува се Кийока.

Силви сви рамене.

— Ще дойде. Винаги се появява навреме.

Наредихме се на по-близката опашка. Групичката пред нас се озърна за миг, демилитите хвърлиха по един оценяващ поглед към косата на Силви, после продължиха да спорят за нещо. Сред тази тълпа тя не представляваше нещо особено. Малко по-напред стърчеше

висок черен носител с подобна грива, а тук-там се мяркаха още неколцина, макар и не толкова впечатляващи.

Ядвига стоеше мълчаливо до мен.

— На Лас това му е патологична черта — каза ми Кийока, гледайки във всички посоки, само не и към Ядви. — Вечно закъснява, да му се не види.

— Вградено му е — поясни разсеяно Силви. — Не можеш да станеш професионален инфоспец без склонност да играеш на ръба.

— Хей, аз съм инфоспец, но идвам навреме.

— Не си от водещите — каза Ор.

— Да, бе. Виж какво, ние всички сме... — Тя се озърна към Ядвига и прехапа устни. — Водещ инфоспец не е нищо друго, освен място в екипа. Лас има същото оборудване като мен или...

Страничен човек за нищо на света не би предположил, че Ядви е мъртва. Бяхме я почистили в апартамента — лъчевите оръжия обгарят тъканите и рядко има сериозно кръвотечение — облякохме ѝ вехта военна униформа, която закриваше раните и закрихме изцъклените ѝ очи с широки черни лещи за подсилено виждане. После Силви се свърза чрез екипната мрежа и задейства двигателния ѝ апарат. Вероятно изискваше известно съсредоточаване, но едва ли можеше да се мери с усилията, когато ѝ се бе налагало да координира екипа срещу миминтите на Ню Хок. Сега Ядви вървеше до лявото ѝ рамо, а ние оформяхме фаланга около тях. Простички команди до лицевите мускули държаха устата на мъртвата затворена, а колкото до восъчно-сивкавото лице... е, с тъмните лещи и праметнатата на рамо дълга непромокаема торба Ядви изглеждаше точно като след сериозно надрусване с „тръпка“ и ендорфини. Вероятно и ние нямахме по-добър вид.

— Разрешителното, моля.

Силви подаде пачка листове и стюардът се зае да ги пуска един по един през четеца. Вероятно в същото време тя бе пуснала през мрежата лек импулс до шийните мускули на Ядвига, защото мъртвата завъртя глава малко вдървено, сякаш оглеждаше бронирания корпус на кораба. Тънък щрих, много естествен жест.

— Силви Ошима. Екип от пет души — каза стюардът и вдигна глава да ни преброи. — Оборудването вече е натоварено.

— Точно така.

— Настаняване по каюти. — Той присви очи над екрана на четеца. — Уредено. От 19 до 22 на долната палуба.

Откъм горната част на рампата долетя шумотевица. Всички освен Ядвига се озърнахме назад. Видях жълтеникави одежди и бради, гневни жестове и разправия на висок глас.

— Какво става? — попита небрежно Силви.

— О... Брадите. — Стюардът ѝ върна сканираната документация. — Цяла сутрин дебнат из пристанището. Май снощи са имали сблъсък с двама демилити в някакво заведение далече на изток от тук. Нали ги знаете какви са.

— Да, знаем. Скапани изроди. — Силви взе документите и ги натъпка в джоба на якето си. — Имат ли описания, или ще се задоволят с когото пипнат?

Стюардът се изкиска.

— Разправят, че нямали видеозапис. Заведението използвало целия си капацитет за холографско порно. Но пък имат описание от свидетелите. Жена. И мъж. А, да, жената имала коса.

— Божичко, досущ като мен — разсмя се Силви.

Ор я изглежда странно. Зад нас гълчавата се засили. Стюардът сви рамене.

— Да, може да е всеки от двайсетината координатори, които пропуснах отгук тая сутрин. Хей, едно бих искал да знам — какво могат да правят цяла тайфа свещеници в кръчма с холопорно?

— Да лъскат бастуни? — предположи Ор.

— Религия — каза Силви и издаде глух гърлен звук, сякаш се канеше да повърне. До мен Ядвига залитна и завъртя глава по-рязко, отколкото правят нормалните хора. — Хрумвало ли е някому, че...

Тя изръмжа мощно, от дъното на гърдите си. Стрелнах поглед към Ор и Кийока, видях как лицата им се обтегнаха. Стюардът я гледаше любопитно, но все още без тревога.

— ... че всяко човешко свещенослужение е евтин параван, че...

Нов задавен звук. Имах чувството, че нещо изстиска думите от дълбини, задръстени с пресован пясъчник. Ядвига залиташе все по-силно. Сега лицето на стюарда почна да се променя, беше усетил общата атмосфера на тревога и отчаяние. Дори и екипите на опашката зад нас престанаха да обръщат внимание на караницата в горния край

на рампата и насочиха интереса си към бледата жена и странната реч, която се лееше от устните ѝ.

— ... че цялата човешка история може да е просто някакво скапано оправдание за неспособността да се осигури свестен женски оргазъм.

Жестоко я настъпих по крака.

— Край на цитата.

Стюардът се разсмя нервно. Квелестките настроения, та били те дори ранни и поетични, все още се смятаха за взривоопасни според културните канони на Харлановия свят. Твърде голяма беше опасността всяко увлечение по тях да прелее към по-сетнешната ѝ политическа теория и, разбира се, практика. Ако искаш, наричай корабите на въздушна възглавница с имената на революционни герои, но непременно гледай да са от такава историческа древност, че никой да не помни за какво са се борили.

— Аз... — каза озадачено Силви.

Ор пристъпи да я подкрепи.

— Нека го обсъдим по-късно, Силви. Хайде първо да се настаним. Гледай. — Той я смушка с лакът. — Ядвиг едва се държи на крака, а и аз не съм по-добре. Може ли...

Тя схвана. Стегна се и кимна.

— Да, по-късно.

Тялото на Ядвига престана да се люшка, дори съвсем естествено избърса чело с opakото на китката си.

— Ендорфинов махмурлук — казах аз и намигнах на стюарда.

Тревогата му изчезна и той се ухили.

— И аз съм си патил, мой човек.

Нова блъсканица в горния край на рампата. Чух как някой изкрещя думата богохулство, после пукот на електрически заряд. Силов бокс, вероятно.

— Тия не си знаят мярката — каза стюардът, надничайки покрай нас. — Трябваше да домъкнат повече народ, щом са решили да се репчат на цял кей, пълен с демилити. Добре, това беше. Можете да минете.

Минахме през люка без повече препятствия и тръгнахме по кънтящите метални коридори да си търсим каютите. Зад гърба ми

трупът на Ядви крачеше с механични движения. Останалите се държаха тъй, сякаш не бе станало нищо.

— Какво беше това, дявол да го вземе?

Най-сетне успях да задам този въпрос около половин час по-късно в каютата на Силви. Колегите й смутено стояха наоколо. Ор беше принуден да се навежда заради подсилващите ребра по тавана. Кийока зяпаше през малкия илюминатор с огледално покритие, като че бе открила нещо много интересно във водата отвън. От Ласло все още нямаше никаква вест.

— Беше засечка — каза Силви.

— Засечка. — Кимнах. — И често ли ти се случват такива засечки?

— Не. Не често.

— Но са се случвали и преди.

Ор се приведе под стоманената греда и застрашително надвисна над мен.

— Защо не вземеш да си затраеш, Мики? Никой не те е довел насила. Ако не ти допада компанията, можеш да вървиш на майната си, нали?

— Просто съм любопитен какво ще правим, ако Силви изведнъж блокира и почне да ръси квелизми наред сблъсък с миминтите. Това е.

— Миминтите ги остави на нас — изрече безизразно Кийока.

— Да, Мики — ухили се презрително Ор. — С това си изкарваме хляба. Ти просто седни и се наслаждавай на пътуването.

— Искам само да...

— Затваряй си устата, че ще...

— Вижте. — Беше казано съвсем тихо, но Ор и Кийока рязко се завъртяха към източника на гласа. — Защо не ни оставите да си поговорим насаме с Мики?

— Ама, Силви, той е просто...

— Има право да знае, Ор. А сега ще ни оставите ли на спокойствие?

Тя ги изпроводи с поглед, изчака вратата на каютата да се затвори, после мина покрай мен и седна.

— Благодаря — казах аз.

— Виж. — Трябваша ми една-две секунди, за да осъзная, че този път говори буквално. Тя бръкна в гъстата си коса и изтегли централния кабел. — Знаеш как действа. В това нещо има повече процесорна мощност, отколкото в базите данни на повечето големи градове. Трябва да има. — Тя пусна кабела и тръсна косата над него. По устните ѝ трепна лека усмивка. — Там можем да получим вирусен удар с такава сила, че умът на обикновен човек би се пръснал като презрял плод. Или пък просто интерактивни кодове на миминтите, опитващи да се размножават, машинни системи за проникване, атаки на изкуствени личности, остатъци от предавания и какво ли не още. Аз трябва да мога да поема всичко това, да го прегледам, да го използвам и да не допусна какъвто и да било пробив към мрежата. С това се занимавам. Отново и отново. Но колкото и свършени да са почистващите системи, част от боклука остава. Трудни за унищожаване кодове, следи. — Тя леко потръпна. — Призраци на неща, които вече не съществуват. Долу, под защитата, лежат слоеве, за които дори не ми се мисли.

— Май ти е време за ново оборудване.

— Да. — Тя се усмихна кисело. — Просто не разполагам с толкова много налични в момента. Нали знаеш какво имам предвид?

Знаех.

— Най-нова технология. Гадна работа, а?

— Аха. Най-нова технология на безсрамни цени. Взимат субсидии от Гилдията, доят отбранителния бюджет на Протектората, а накрая прехвърлят целите скапани разходи за изследователските лаборатории на Санкция върху хората като мен.

Свих рамене.

— Такава е цената на прогреса.

— Знам, гледах рекламата. Гадове. Виж, онова беше само дребна засечка, няма за какво да се тревожиш. Може би стана, защото се мъчех да управлявам Ядви. Обикновено не го правя, тъй че капацитетът е неизползван. А системите за управление на данни използват точно такива места, за да изхвърлят остатъчните боклуци. Сигурно докато командвах двигателния ѝ апарат, съм ги изкарала на бял свят.

— Помниш ли какво казваше?

— Не съвсем. — Тя разтърка бузата си, затвори едното око и го притисна с пръсти. — Нещо за религия? За Брадите?

— Е, да. Започна оттам, но после взе да перифразираш ранното творчество на Квелкрисст Фолкънър. Не си квелистка, нали?

— Не, по дяволите.

— Така и предполагам.

Тя се замисли. Двигателите на „Пушки за Гевара“ тихо забръмчаха под краката ни. Скоро щяхме да потеглим за Драва.

— Може да съм прихванала нещо от пропаганден автомат. На изток все още ги има доста — премията за дезактивирането им е толкова ниска, че ги оставят да си работят, стига да не скапват местните връзки.

— Може ли някои от тях да са на квелисти?

— О, да. Поне четири или пет от фракциите, дето съсипали Ню Хок, са се вдъхновявали от квелизма. Мамка му, доколкото знам, самата тя се сражавала там, когато Разселването сдало багажа.

— Така разправят.

Откъм вратата долетя мелодичен звън. Силви ми кимна и аз отидох да отворя. Навън, в леко потрепващия коридор, стоеше дребна, мършава фигура с дълга черна коса, вързана на опашка. Човекът се обливаше в пот.

— Ласло — досетих се аз.

— Да. А ти кой си, по дяволите?

— Дълга история. Със Силви ли искаш да разговаряш?

— Не би било зле.

Иронията бе очебийна. Отдръпнах се да му сторя път. Силви уморено го изгледа от глава до пети.

— Промъкнах се през катапултите за спасителни лодки — съобщи Ласло. — Две паралелни вериги и седем метра катерене по тръба от полирана стомана. Фасулска работа.

Силви въздъхна.

— Нито е подвиг, Ласло, нито е умно и някой ден ще изпуснеш скапания кораб. Какво ще правим тогава без водещ инфоспец?

— Както те гледам, май вече ми търсиш заместник. — Той стрелна нахакан поглед към мен. — Кой всъщност е тоя?

— Мики, Ласло. — Тя лениво размаха ръка между двама ни. — Ласло, запознай се с Мики Тръпката. Временен спътник.

— С моите документи ли го вкара на борда?

Силви сви рамене.

— Ти никога не ги използваш.

Ласло забеляза тялото на Ядвига върху койката и по костеливото му лице грейна широка усмивка. Той прекоси кабината и я плесна по задника. Липсата на реакция го накара да се навъси. Аз затворих вратата.

— Божичко, с какво се е надрусала снощи?

— Мъртва е, Лас.

— Мъртва?

— Засега да. — Силви ме погледна. — Много нещо изтърва от снощи насам.

Ласло проследи погледа на Силви през каютата.

— И всичко е свързано по някакъв начин с този висок, мургав и синтетичен приятел, прав ли съм?

— Прав си — потвърдих аз. — Дълга история, както ти казах.

Ласло отиде до мивката в нишата и пусна в шепите си струйка вода. Натопи лице и изпръхтя. После размаза останалата вода по косата си, изправи се и ме изгледа в огледалото. След това решително се обърна към Силви.

— Добре, шефе. Слушам те.

ГЛАВА 6

Пътуването до Драва трая един ден и една нощ.

От средата на пътя през морето Андраши „Пушки за Гевара“ се движеше на бавен ход, с разперена до предел сензорна мрежа и оръжейни системи в пълна бойна готовност. Официалната позиция на правителството на Мечек беше, че всички миминти били проектирани за сухоземна война и затова нямало начин да напуснат Ню Хок. Демилитаризаторските екипи обаче докладваха, че са виждали на терена машини без аналог в архивите на Военно-механичното разузнаване, което подсказваше, че поне една част от оръжейните системи, продължаващи да върлуват из континента, са открили начин да се развият извън първоначалните програмни параметри. Носеха се слухове, че експерименталната нанотехника е подивяла. Официалната версия твърдеше, че по време на Разселването нанотехнологичните системи са били твърде примитивни и зле изучени, за да бъдат използвани като оръжие. Слуховете се обявяваха за антиправителствена пропаганда, целяща да предизвика паника. Официалната версия пък отдавна бе станала за присмех на всички здравомислещи хора. Без сателитни или въздушни снимки не можеше да се докаже нито едното, нито другото. Господстваха митове и дезинформация.

Добре дошли на Харлановия свят.

— Направо да не повярваш — промърмори Ласло, докато изминавахме последните няколко километра през устието и покрай пустите кейове на Драва. — Четири века на тая скапана планета, а още не можем да излетим във въздуха.

Беше се изхитрил някак да си осигури достъп до една от откритите наблюдателни площадки, които изскочиха от бронирания гръбнак на кораба, след като навлязохме под сканиращия чадър на база Драва. Беше успял и да ни примамва да го придружим, и сега всички треперехме от влажния хлад на ранното утро, а от двете ни страни се нижеха безмълвните докове на Драва. Над главите ни във всички посоки се простираше сиво, навъсено небе.

Ор вдигна яката си.

— Ако ти хрумне как да демилнеш орбитална платформа, Лас, обади ми се.

— Да, и на мен — добави Кийока. — Свалиш ли платформа, ще накарат Мици Харлан да ти духа всяка сутрин, додето си жив.

Подобни приказки не бяха рядкост сред демилитите, също както капитаните на чартърни яхти разправят из баровете на Милспорт истории за петдесетметрови гърбуни. Колкото и голяма плячка да домъкнеше някой от Ню Хок, тя пак си оставаше в човешки мащаби. Колкото и враждебни да бяха миминтите, в крайна сметка пак си оставаха наши творения, и то едва отпреди три века. Това изобщо не можеше да се мери с примамливия блясък на техниката, изоставена от марсианците в орбита около Харлановия свят преди около петстотин хиляди години. Техника, която по причини, известни само на нея, унищожаваше с копие от ангелски огън почти всеки летящ предмет.

Ласло духна на дланите си.

— Ако искаха, отдавна да са ги свалили.

Кийока извъртя очи към небето.

— Олеле, пак старата песен.

— Сума ти глупости се говорят за орбиталните — продължи упорито Ласло. — Например, че стрелят по всичко по-голямо и по-бързо от хеликоптер, но преди четиристотин години някак сме успели да приземим колониалните шлепове. Или че...

Ор изсумтя. Силви затвори очи.

— ... че правителството крие грамадни хиперзвукови самолети в секретна станция под полюса и когато те летят, нищо не ги закача. Че орбиталните редовно унищожават наземни обекти, само че за това не се говори. Най-редовно, мой човек. Бас държа, че не сте чували за онзи плаващ екскаватор, дето вчера го намериха на парчета край Саншин Пойнт...

— Чух — прекъсна го раздражено Силви. — Вчера сутринта, докато те чакахме да се появиш. Според съобщението са се блъснали в скалите, докато заобикаляли носа. Най-елементарна некадърност, а ти търсиш конспирации.

— Вярно шефе, така разправят. Ти очаквала ли си друго?

— Майната ти, я млъквай.

— Лас, старче. — Ор стовари тежка длан върху рамото на инфоспеца. — Ако е било ангелски огън, нямаше да остане нищо. Знаеш го. И адски добре знаеш, че в шибания им обсег около екватора има дупка колкото да прекараш цяла флотилия от колониални шлепове, стига само да не сбъркаш в изчисленията. А сега вземи да зарежеш тия конспиративни тъпотии и се наслаждавай на гледката. Нали заради нея ни домъкна тук.

Гледката наистина беше впечатляваща. Навремето Драва е била както търговска порта, така и военноморско пристанище за целия Ню Хокайдо. Тук бяха пристигали пратки от всички големи градове на планетата и архитектурният комплекс отвъд доковете се простираше на дванайсет километра из предпланините, за да осигури жилища на почти пет милиона души. Във времето на търговския си разцвет Драва съперничела на Милспорт по богатство и изтънченост, а военноморският гарнизон бил един от най-мощните в Северното полукълбо.

Сега минавахме покрай редици порутени складове от годините на Заселването, купища контейнери, килнати кранове като забравени детски играчки и потънали на котва търговски кораби. По водата наоколо лъщяха зловонни петна от химикали, а единствените живи същества бяха няколко умърлушени крилодера, пърхащи насам-натам по ръждясалите покриви на складовете. Докато минавахме, един от тях отметна шия и нададе предизвикателен крясък, но си личеше, че не влага сърце в тая работа.

— Да се пазиш от тях — мрачно ме предупреди Кийока. — Не изглеждат опасни, ама са хитри. На повечето места по крайбрежието вече са изтребили чайките и кормораните, а понякога нападат и хора.

Свих рамене.

— Е, планетата си е тяхна.

Появиха се укрепленията на демилитското предмостие. Стотици метри остра като бръснач животел пълзяха неуморно около периметъра, над околните покриви унило стърчаха неравни редици от приклекли паешки блокове и стражеви работи. Във водата две автоматични миниподводници подаваха перископи над повърхността и оглеждаха завоя на устието. От време на време в небето се издигаха разузнавателни хвърчила, вързани за стойките на крановете, а напред предмостие стърчеше свързочна кула.

„Пушки за Гевара“ изключи двигателите и се плъзна странично между двете подводници. Няколко души на кея спряха работата си и над все по-тясната ивица вода прелетяха викове към новодошлите. Повечето дейности се извършваха от безшумни машини. Бреговата охрана провери навигационния интелект на кораба и даде разрешение за акостиране. Автоматичните закрепващи системи се свързаха с гнездата върху стената на кея, споразумяха се за траекторията и изстреляха кабелите. Стоманените въжета се изпънаха и придърпаха кораба. Сгъваемият ръкав за пътници се събуди и плъзна към страничния бордов люк. Антигравитационните платформи трепнаха и се издигнаха до нивото на палубата. Резетата на масивните врати изщракаха.

— Време ми е да тръгвам — каза Ласло и изчезна надолу като плъх в дупка.

Ор направи неприличен жест подир него.

— За какъв дявол изобщо ни домъкна тук, щом толкова си се разбързал да изчезнеш?

От коридора долетя неясен отговор. По металната стълбичка затракаха стъпки.

— Зарежи го — каза Кийока. — Така или иначе няма къде да отидем, преди да си поговорим с Курумая. А около бараката му сигурно ще има опашка.

Ор погледна Силви.

— Какво ще правим с Ядви?

— Ще я оставим тук. — Координаторката гледаше с удивителен копнеж към грозното селище от сиви сферични бараки. Трудно ми беше да повярвам, че я е очаровала гледката. Може би слушаше разговорите на автоматичните системи и следеше как сетивата им се събуждат, после отново заспиват, щом отmine потокът от информация. Тя внезапно се сепна и извърна лице към екипа си. — Разполагаме с каютите до пладне. Няма смисъл да я местим, преди да сме изяснили какво ще правим.

— А оборудването?

Силви сви рамене.

— Същата работа. Нямам намерение цял ден да мъкна камари багаж, докато чакаме Курумая да ни изслуша.

— Мислиш ли, че пак ще ни наеме?

— След миналия път? Определено не ми се вярва.

Долу тесните коридори бяха препълнени със забързани демилити, метнали ръчен багаж на раменете или главите си. Вратите на каютите зееха разтворени, хората вътре подреждаха багажа си, преди да се втурнат в навалищата. Тук-там над главите и ъгловатите сандъци отекваха свадливи крясъци. Човешкият поток бавно се точеше напред и наляво, към пътническия люк. Водени от Ор, ние се вмъкнахме в тълпата и запъплихме заедно с нея. Аз вървах последен и прикривах ранените си ребра доколкото можех. От време на време не успявах да ги опазя. Стисках зъби и търпях.

Сякаш мина цяла вечност, докато най-сетне се измъкнахме от ръкава и спряхме сред топчестите бараки. Пред нас роякът демилити се отдалечаваше към свързочната мачта. Ласло ни чакаше, седнал на строшен пластмасов сандък. Усмиваше се широко.

— Защо се забавихте толкова?

Ор изръмжа и шеговито замахна към него. Силви въздъхна.

— Кажи поне, че си взел чип с номер за опашката.

Ласло направи тържествена физиономия на съзаклятник и протегна към нас разтворена длан, върху която лежеше черно кристалче. От мъгливата светлинка в средата му изплува цифрата петдесет и седем. При тази гледка Силви и спътниците ѝ почнаха да ругаят.

Ласло сви рамене.

— Да, ще се позабавим. Много народ е останал от вчера. Още не са приключили с тях. Чух, че снощи в Разчистената зона станало нещо сериозно. Като ще чакаме, поне да похапнем.

Той ни поведе през селището към дълга сребриста каравана близо до телените мрежи. Около гишето за сервиране стърчаха евтини пресовани масички и столове. Неколцина сънливи клиенти седяха безмълвно над чаши кафе и чинийки от фолио. Зад гишето трима души сновяха насам-натам като на релси. Обгърна ни облак ароматна пара, изпълнен с тъй пикантен мирис на храна, че задейства дори калпавите вкусови рецептори на синтетичния носител.

— Мисо и ориз за всички? — попита Ласло.

Демилитите изсумтяха утвърдително и насядаха около две масички. Аз поклатих глава. За езика на един синт дори и най-добрата супа мисо има вкус на помия. Отидох заедно с Ласло до гишето да

видя какво друго предлагат. Избрах си кафе и две пасти, наблъскани с въглехидрати. Посегнах да извадя кредитен чип, но Ласло размаха ръка.

— Хей, аз черпя.

— Благодаря.

— Дреболия. Добре дошъл сред Неуловимите на Силви. Забравих да ти го кажа вчера. Извинявай.

— Е, вчера станаха доста неща.

— Аха. Искаш ли нещо друго?

На тезгяха имаше стойка с кожни болкоуспокояващи. Издърпах две лепенки и ги размахах към продавача. Ласло кимна, извади кредитен чип и го метна на тезгяха.

— Значи са те надупчили?

— Да. В ребрата.

— Така и предположих, като те гледах как вървиш. Ония приятели вчера ли?

— Не. Преди това.

Той вдигна вежда.

— Не си губиш времето.

— Нямах представа колко си прав.

Откъснах доза от едната лепенка, навих ръкав и си я сложих. По ръката ми плъзна приятна топла вълна. Взехме подносите с храна и ги отнесохме на масичките.

Демилитите се хранеха в съсредоточено мълчание, което странно контрастираше с предишните им закачки. Масите около нас почнаха да се запълват. Няколко души кимнаха мимоходом, но повечето не ни обръщаха внимание. Екипите се задоволяваха да общуват помежду си. Дочувах откъслеци от разговори, изпълнени със съкращения, технически термини и същото подчертано спокойствие, което бях забелязал у новите си приятели през последното денонощие и половина. Продавачите подвикваха номерата на поръчките, някой настрои радиото на станция, излъчваща джаз от годините на Заселването.

Омекнал и безтегловен от болкоуспокояващото, аз подхванах звука и усетих как ме отнася назад към годините на моята новопещенска младост. Петък вечер в кръчмата на Ватанабе — старият Ватанабе беше страстен поклонник на великите джаз музиканти от

Заселническата епоха и ги пускаше непрестанно, предизвиквайки от страна на младата клиентела отчаяни стонове, които постепенно се превърнаха в ритуал. Посещаваш ли редовно кръчмата на Ватанабе, каквито и музикални предпочитания да имаш, накрая обикваш за цял живот ония привидно безредни, насечени ритми.

— Това е старо — кимнах аз към високоговорителите.

Ласло изсумтя.

— Добре дошъл на Ню Хок.

Другите се усмихнаха и докоснаха пръсти.

— Парчето май ти харесва, а? — попита Кийока с пълна уста.

— Харесвам подобни. Точно това не ми е позна...

— Диззи Чанго и Великата Весела Гъба — обади се неочаквано

Ор. — „По еклиптиката“. Но всъщност е кавър по оригинала на Таку Черния. Таку за нищо на света не би пукал цигулка на преден план.

Погледнах го с изненада.

— Не го слушай — каза Силви, като се чешеше разсеяно из косата. — Ако се върнеш към ранното творчество на Таку и Иде, ще видиш, че е пълно с цигански цигулки. Махнали са ги едва за милспортските концерти.

— Не е вяр...

— Хей, Силви! — Един младолик координатор с дълга коса, щръкнала от статичното електричество, спря до нашата маса. На лявата си ръка крепеше поднос с чаши кафе, а върху дясното му рамо неспокойно потрепваше кабел под напрежение. — Върнахте ли се вече?

Силви се ухили.

— Хей, Оиши. Липсвах ли ти?

Оиши сведе глава в шеговит поклон. Подносът дори не трепна.

— Както винаги. Кое то не би могло да се каже за Курумая-сан.

Смяташ ли днес да се срещаш с него?

— А ти не смяташ ли?

— Не, ние няма да тръгваме. Снощи Каша прихвана някакво контраизлъчване и ще ѝ трябват два-три дни да се оправи. Засега си почиваме. — Оиши сви рамене. — И ни плащат. От фонда за непредвидени разходи.

Ор наостри уши.

— Мамка му, от фонда за непредвидени разходи ли? Какво е ставало тук вчера?

— Ама не знаете ли? — Оиши ни огледа с разширени очи. — За снощи. Не сте ли чули?

— Не — отвърна търпеливо Силви. — Затова питаме.

— А, добре. Мислех, че вече всички са чули. Връхлетя ни бродещ рояк. В Разчистената зона. Снощи почнаха да сглобяват артилерия. Самоходно оръдие, много голямо. С шаси „Скорпион“. Добре че Курумая вдигна всичко живо на крак, иначе щяха да ни засипят със снаряди.

— Оцеляло ли е нещо? — попита Ор.

— Още не знаят. Унищожихме първично-монтажните автомати заедно с оръдието, но доста от по-дребните се разбягаха. Обслужващи, вторични монтажници и тям подобни боклуци. Някои разправят, че видели каракури.

— Дрън-дрън — изсумтя Кийока.

Оиши пак сви рамене.

— Само ти казвам какво съм чул.

— Механични кукли? Няма начин, по дяволите. — Кийока постепенно се разпалваше. — В РЗ не е имало каракури повече от година.

— Не е имало и колективни машини — изтъкна Силви. — Всичко се случва. Как мислиш, Оиши, има ли шанс да получим назначение днес?

— Вие ли? — Оиши се ухили отново. — Няма начин, Силви. Не и след последния път.

Тя кимна мрачно.

— Така си и мислех.

Джазовата мелодия заглъхна на възходяща нота. Замести я дрезгав, настоятелен женски глас с архаично, едва доловимо фъфлене.

— Чухте как Дизи Чанго изпълнява класическата мелодия „По еклиптиката“ — нова светлина върху една стара тема, също както квелизмът озарява древните неправди на икономическите порядки, които пренесохме със себе си по мрачния път от земните брегове чак дотук. Разбира се, Дизи беше убеден квелист през целия си живот и както неведнъж е казвал...

Над тълпата от демилити се надигнаха стонове.

— Да, и цял живот се е друсал с тетрамет, скапанякът — провикна се някой.

Пропагандният предавател продължаваше да бърбори сред бурята от насмешки. Вече от векове повтаряше все същата стара песен. Но демилитите сякаш протестираха по навик, едва ли не с удоволствие, също както мърморехме някога ние в кръчмата на Ватанабе. Почна да ми става ясно защо Ор познава така добре джаза от Заселническата епоха.

— Трябва да бягам — каза Оиши. — Може някой ден да се видим в Неразчистеното, нали?

— Да, може би. — Силви се загледа след него, после приведе глава към Ласло. — Как сме с времето?

Инфоспецът бръкна в джоба си и извади чипа. Номерът беше спаднал до петдесет и две. Силви изпъшка разочаровано.

— Какви са тия каракури? — попитах аз.

— Механични кукли — обясни нехайно Кийока. — Не бой се, наоколо няма да видиш от тях. Изчистихме ги миналата година.

Ласло прибра чипа в джоба си.

— Спомагателни единици. Има ги във всякакви размери и форми, малките са колкото крилодери, само че не летят. Ръце и крака. Понякога са въоръжени и адски бързи. — Той се ухили. — Много неприятна компания.

Изведнъж Силви нетърпеливо тръсна глава. Стана от стола.

— Отивам да поговоря с Курумая — обяви тя. — Мисля, че е време да се пишем доброволци за разчистването.

Всеобщите протести бяха доста по-звучни, отколкото онези срещу пропагандния автомат.

— Няма начин да говориш сериозно.

— От разчистване не се печели, шефе.

— Мамка му, ровиш от врата на врата...

— Момчета! — Тя вдигна ръка. — Не ми пука, разбрахте ли? Ако не изпреварим опашката, ще висим тук до утре. А не бива, по дяволите. Ако случайно сте забравили, скоро Ядви ще се размирише на поразия.

Кийока извърна глава. Ласло и Ор замърмориха над остатъците от мисо в паничките.

— Някой ще дойде ли с мен?

Мълчание и наведени очи. Хвърлих поглед наоколо, после се изправих, усещайки с наслада пълната липса на болка.

— Да, аз идвам. Този Курумая не хапе, нали?

След като го видях, вече не бях толкова сигурен.

Веднъж на Шария си имах работа с един чергарски вожд — шейх, чието богатство беше пръснато из бази данни по цялата планета, но предпочиташе да пасе из Джаханските степи стада полудиви генетично видоизменени бизони и да живее в шатра със слънчево захранване. Почти сто хиляди свирепи степни номади му дължаха пряко или непряко военно подчинение, и когато сядах на съвет с него в онази шатра, просто усещах как властта кипи вътре в него.

Шигео Курумая беше подобна, макар и не чак толкова колоритна фигура. Властваше над командната барака със същия безмълвен, напрегнато-властен поглед, само че седеше зад бюро, отрупано с мониторно оборудване, а около него стояха на крак тълпи демилити, чакащи назначение. Беше координатор като Силви с прошарена коса, сплетена на плитки, за да разкрие централния кабел, навит на темето в архаичен самурайски стил отпреди десетина века.

— Специална задача, дайте път. — Силви ни проби с рамо път пред другите демилити. — Дайте път. Специална задача. По дяволите, отдръпнете се. Специална задача.

Неохотно ѝ отвориха път и ние излязохме най-отпред. Курумая почти не ни обърна внимание, увлечен в разговор с екип от трима демилити в стройни, младолики носители, които вече бях почнал да разпознавам като типични за инфоспецовете. Лицето му беше безизразно.

— Доколкото знам, нямаш специална задача, Ошима-сан — тихо каза той и над околните демилити избухнаха гневни възгласи. Курумая се вторачи в тях и шумът бързо стихна. — Както казах...

Силви примирително вдигна ръка.

— Знам, Шигео. Знам, че нямам специална задача. Искам я. Предлагам Неуловимите като доброволци за разчистване на каракури.

Пак се надигна ропот, но доста по-глух. Курумая навъси вежди.

— Искаш да те пратя на разчистване?

— Искам пропуск. Момчетата са задължнели здравата и искат да припечелят час по-скоро. Ако това означава да чистим от врата на врата, нямаме нищо против.

— Нареди се на скапаната опашка, кучко — подметна някой зад нас.

Силви леко настръхна, но не се обърна.

— Трябваше да се сетя, че ще го приемеш така, Антон. И ти ли си доброволец? Хайде, тръгвай с екипа от къща на къща. Ама кой знае защо не ми се вярва да ти благодарят.

Озърнах се към струпаните демилити и открих Антон — едър, набит координатор с буйна грива, нашарена безвкусно в контрастиращи цветове. Беше си сложил такива лещи, че зениците му приличаха на стоманени топчета, а под кожата на славянските му скули прозираха електронни схеми. Той леко трепна, но не отговори на предизвикателството. Мътните му метални очи се насочиха към Курумая.

— Хайде де, Шигео — усмихна се Силви. — Не ми разправяй, че всички тук чакат да ги пратиш на прочистване. Колко от старите пушки ще се нагърбят с оная гадост? Пращаш новаци, защото никой друг няма да се навие за тия пари. Предлагам ти дар и ти го знаеш много добре.

Курумая я огледа от глава до пети, после кимна на тримата инфоспецове да се отдръпнат. Те унило се върнаха на опашката. Холокартата примига и изгасна. Курумая се облегна назад и изгледа втренчено Силви.

— Ошима-сан, последния път, когато те пуснах да минеш предсрочно, ти пренебрегна задълженията си и изчезна на север. Откъде да знам, че няма да сториш същото и сега?

— Шиг, ти ме прати да проуча останки. Някой вече ни беше изпреварил и нямаше какво да се прави. Казах ти.

— Да, когато най-сетне се появи.

— О, не се заяждай. Как да демилвам нещо, което вече е изгърбушено. Тръгнахме си, защото просто нямаше работа за нас, по дяволите.

— Не отговори на въпроса ми. Как мога да ти вярвам сега?

Силви театрално въздъхна.

— Божичко, Шиг. Имаш процесорна мощност в излишък, пресметни го сам. Предлагам ти услуга в замяна на възможността да припечеля набързо. Иначе трябва да чакам на опашка някъде до вдругиден, а дотогава ще ти останат само новобранци-чистачи и всички губим. Има ли смисъл, дявол да го вземе?

Настана дълго мълчание. Никой не помръдваше. После Курумая се озърна към едно от устройствата върху бюрото. Над машинката изникна спирален холографски дисплей.

— Кой е синът? — небрежно попита той.

— А, да. — Силви леко се поклони и изви длан към мен. — Новобранец. Мики Тръпката. Резервен стрелец.

Курумая вдигна вежди.

— Откога Ор се нуждае или приема чужда помощ?

— Взехме Мики само за проба. По моя идея. — Силви се усмихна сърдечно. — Както го виждам аз, по тукашните места резервите никога не са излишни.

— Може и да си права. — Курумая насочи поглед към мен. — Но новият ти приятел има увреждания.

— Само драскотина — уверих го аз.

Цветовете на спиралата се промениха. Курумая се озърна настрани и около върха ѝ изплуваха цифри. Той сви рамене.

— Много добре. Бъдете на главната порта след час заедно с оборудването. Получавате минимална стандартна надница плюс десет процента надбавка за старшинство. Повече не мога да ви предложа. Премия за всеки унищожен обект по тарифите на Военно-механичното разузнаване.

Силви отново му се усмихна.

— Отлично. Ще бъдем готови. Приятно ми беше да работя отново с теб, Шигео. Хайде, Мики.

Докато се обръцахме, лицето ѝ трепна — явно получаваше съобщение. Тя сърдито се завъртя към Курумая.

— Да?

Той се усмихна бащински.

— Дай да сме наясно, Ошима-сан. Ще бъдеш включена в схемата за разчистване заедно с другите. Опиташ ли пак да се изнижеш, ще разбера. Ще ти отнема разрешителното и ще наредя да те върнат, та дори ако се наложи да пратя целия почистващ отряд. Ако искаш да

бъдеш арестувана от новобранци и върната тук на патешки ход, само опитай.

Силви отново въздъхна, поклати скръбно глава и тръгна назад през тълпата чакащи демилити. Докато минавахме край Антон, той се озъби.

— Минимална надница, Силви. Май най-сетне си разбрала къде ти е мястото.

После той трепна, извъртя очи и лицето му застина, защото Силви бе бръкнала да направи нещо в главата му. Антон залитна и демилитът до него го сграбчи за ръката, за да не падне. От гърлото му излетя задавено пъшкане, сякаш го бяха ударили с нещо тежко.

— Гадна... — едва избъбри той и езикът му се заплете.

— Стой настрани, селяндурче.

Лаконичните думи останаха да висят зад Силви, докато напускахме бараката.

Тя дори не бе погледнала към Антон.

ГЛАВА 7

Портата представляваше масивна плоча от бронирана сплав, шест метра на ширина и десет на височина. Антигравитационните повдигачи от двете страни бяха монтирани на релси върху вътрешните стени на двайсетметрови кули, увенчани с автоматична стражева апаратура. Ако се приближеше до сивия метал, човек можеше да чуе как от другата страна тревожно шумоли пълзящата животел.

Доброволците за разчистването стояха на малки групички пред портата и водеха приглушени разговори с откъслечни изблици на гръмогласно перчене. Точно както предсказа Силви, повечето бяха млади и неопитни — и двете неща си личаха съвсем ясно по неуверените движения, с които опипваха оборудването си и зяпаха наоколо. А и самото им оборудване не беше особено впечатляващо. Оръжията изглеждаха предимно взети от складове за бракувана военна техника, а превозните средства бяха не повече от дузина и някои дори нямаха антиграви. Транспортът щеше да стигне най-много за всеки втори от петдесетината демилити. Останалите, явно, щяха да обикалят пеш.

Координатори почти не се забелязваха.

— Така стават тия неща — каза добродушно Кийока. Тя се подпря на гравибръмбара, който яздех, и скръсти ръце. Леката машина се люшна и аз засилих полето, за да компенсирам. — Разбираш ли, повечето новобранци на практика са без пукната пара и влизат в играта едва ли не слепешком. Мъчат се да спечелят пари за ъпгрейд чрез почистване и евентуално от лесна плячка из покрайнините на Неразчистеното. Ако извадят късмет, свършват добра работа и привличат внимание. Може да ги вземат в някой екип, претърпял загуби.

— А ако не ги вземат?

— Тогава им се налага сами да си отглеждат коса. — Ласло се ухили откъм открития кош на единия от двата други бръмбара, из който се ровеше. — Нали, шефе?

— Да, точно така — отвърна кисело Силви.

Тя стоеше заедно с Ор до третия бръмбар, опитвайки пак да представи Ядвига като живо същество, и напрежението ѝ се отразяваше. На мен също не ми беше твърде приятно — бяхме настанили мъртвата върху единия бръмбар, но да управлява чрез нея надхвърляше възможностите на Силви, затова Ядвиг трябваше да се вози зад мен. Би изглеждало много странно, ако аз слезех, докато чакахме, а тя останеше горе, затова не напусках седалката. Силви беше накарала трупа да ме прегърне с едната ръка през рамото, а другата да сложи на бедрото ми. От време на време Ядвига извърташе глава и по лицето ѝ, полузакрито от лещите, трепваше някакво подобие на усмивка. Аз се правех на разсеян.

— Не слушай Лас — предупреди ме Кийока. — Новобранците с координаторски способности са един на двайсет, че и по-малко. Вярно, могат да ти запишат в главата каквото поискаш, но от това просто ще се побъркаш.

— Да, като нашата шефка. — Ласло приключи с коша, затвори го и мина от другата страна.

— На практика става така — продължи търпеливо Кийока. — Търсиш някого, дето може да издържи на натоварването, и се обединявате. Събирате пари, докато успеете да осигурите косата плюс елементарни приемници за всички останали, и готово. Ето ти чисто нов екип. Какво зяпаш?

Последното се отнасяше до един млад демилит, който бе дошъл да гледа със завист гравибръмбарите и оборудването, монтирано върху тях. При рязката забележка на Кийока той се отдръпна, но копнежът в очите му си остана все същият.

— Модел „Дракул“, нали? — попита хлапакът.

— Точно така. — Кийока тропна с пръсти по черупката на бръмбара. — „Дракул-41“, излязъл само преди три месеца от конвейерите на завода в Милспорт, и всичко, което си чувал за него, е сто процента истина. Екранирани двигатели, вътрешни електромагнитни сензори и квантови излъчватели, защита с автономна реакция, вградени системи за управление „Нуханович“. За каквото и да се сетиш, има го.

Ядвига завъртя глава към младия демилит и аз се досетих, че мъртвите ѝ устни отново опитват да се усмихнат. Ръката ѝ плъзна от рамото ми надолу по ребрата. Размърдах се леко.

— Колко може да струва? — попита новият ни поклонник. Зад него вече се струпваше групичка любители на модерната техника.

— Повече, отколкото ще спечели който и да било от вас тази година. — Кийока небрежно размаха ръка. — Минималният комплект започва от сто и двайсет бона. А това тук не е минимален комплект.

Младият демилит пристъпи две крачки напред.

— Може ли...

Изпепелих го с поглед.

— Не, не може. Тук седя аз.

— Ела при мен, хлапе. — Ласло плесна с длан по черупката на бръмбара, с който се занимаваше. — Зарежи тия птиченца. Такъв махмурлук ги гони, че не им е до възпитание. Сега ще ти покажа за какво да си мечтаеш до следващия сезон.

Смях. Групичката новобранци се оттегли към Ласло. Ние с Кийока се спогледахме с облекчение. Ядвига ме потупа по бедрото и отпусна глава на рамото ми. Изгледах свирепо Силви. Зад нас високоговорителят се изкашля.

— Отваряне на портата след пет минути. Проверете си пропуските.

Вой на гравитационни двигатели, тихо стържене на зле монтирани релси. Портата с тласъци се издигна до края на двайсетметровите пилони и демилитите минаха под нея — пеш или с превозно средство в зависимост от финансите си. Животелта се нави, запълзя настрани от полето, което излъчваха нагръдните ни знаци, и се струпа наоколо на тръпнещи купчини, по-високи от човешки ръст. Тръгнахме по разчистената пътека сред тия камари, излезли сякаш от наркотичен кошмар.

Малко по-нататък паешките блокове също засякоха излъчването на знаците и приклекнаха, подгъвайки многобройните си крака. Когато се приближихме, те вдигнаха масивните си многоъгълни тела от напукания вечбетон и изприпкаха настрани, изпълнявайки в обратен ред програмираната си функция за възпиране и смачкване на нарушителите. Докато карах между тях, аз се озъртах напрегнато. Спомних си как една нощ на Хън Хоум седях зад укрепленията на Куанския дворец и слушах дивите писъци, докато подобни машини

унищожаваша атакуващ отряд бунтовници-техноинджи. Въпреки огромната маса и привидната сляпа тромавост, не им отне много време.

След петнайсет грижливо отмерени минути напуснахме отбранителния периметър на предмостията и се пръснахме по улиците на Драва. Доковете отстъпиха място на обсипани с развалини шосета и тук-там по някой оцелял жилищен блок с височина около двајсет етажа. Господстваше утилитарно-стандартният стил от епохата на Заселването — някога се бяха старали да осигурят жилища за пристанищния персонал, без да мислят за красота и естетика. Редици малки, хлътноли прозорчета надничаха късогледо към морето. Голите вечбетонни стени бяха нащърбени от бомбардировки и протрити от вековния напор на природните стихии. Синкавосиви петна от лишеи бележеха местата, където антибиотичната мазилка се беше изронила.

През гъстите облаци над главите ни се процеждаше мътната светлина на залеза и обливаше улиците отпред. Поривист вятър вееше откъм устието, сякаш ни подтикваше да продължим. Озърнах се и видях как животелта и паешките блокове отново се сливат зад нас като заздравяваща рана.

— Май ще е най-добре да започваме — раздаде се наблизно гласът на Силви. Ор беше карал успоредно с мен, а координаторката седеше зад него и леко въртеше глава насам-натам, сякаш търсеше едва доловим мирис. — Поне не вали.

Тя натисна един бутон върху якето си. Гласът ѝ прогърмя в тишината и отекна между фасадите на пустите сгради. Демилитите се завъртяха, развълнувани и напрегнати като ловджийски псета.

— Добре, приятели. Слушайте. Не че държа да поема командването...

Тя се изкашля. Гласът ѝ спадна до шепот.

— Но ако не аз, все някой...

Нова кашлица.

— Някой трябва да стори нещо, мамка му. Това не е поредното упражнение на гласните струни. — Тя леко поклати глава. Гласът ѝ набра сила, отново закънтя наоколо. — Не сме тръгнали да се сражаваме за някаква скапана фантазия на политически онанизъм, а заради голите факти. Властниците оформиха съюзите си, доказаха

своята вяжност или липсата на такава, направиха избор. А на нас изборът бе отнет. Аз не желая, *не искам...*

Тя се задави. Главата ѝ кљюмна.

Демилитите стояха неподвижно и чакаха. Зад гърба ми тялото на Ядвига провисна, после започна да се свлича от седалката. Пресегнах се назад да я удържа. Присвих очи, усещайки как болката си пробива път през меката сивота на успокоителните.

— Силви! — изсъсках аз през дялящото ни пространство. — Дявол да те вземе, Силви, стегни се. Не се поддавай.

Тя ме изгледа през провисналите чорлави кичури и за един безкраен миг имах чувството, че съм ѝ напълно непознат.

— Стегни се — тихо повторих аз.

Силви потръпна. Надигна глава и пак се изкашля. Весело размаха ръка.

— Политика — отсече тя и над тълпата демилити избухна смях. Изчака го да стихне. — Не за това сме тук, дами и господа. Много добре разбирам, че не съм единственият координатор сред вас, но вероятно имам далеч по-богат опит от всички останали. И тъй, ето какво предлагам за ония, които не са съвсем наясно как стават нещата. Радиална схема на издирване, разделяне на всяко кръстовище, докато всеки моторизиран екип разполага с отделна улица. Останалите могат да следват когото си искат, но препоръчвам във всяка претърсваща група да има не по-малко от шестима участници. Първо моторизираните екипи минават по улицата, а ония, които имат нещастieto да вървят пеш — претърсват сградите. Претърсването отнема доста време, затова моторизираните да не прибързват, а вътрешната група да ги вика на помощ при първо съмнение за миминти. При първо съмнение!

— Добре де, ами премиите? — провикна се някой.

Наоколо избухнаха одобрителни възгласи.

— Каквото си намеря, е мое и с никого няма да го деля — добави още някой на висок глас.

Силви кимна.

— Ще откриете — усиленият ѝ глас заглуши коментарите, — че успешното демилитаризиране има три етапа. Първо трябва да унищожите миминта. После да регистрирате заявка за него. И чак тогава да доживеете да се върнете до предмостieto и да приберете

парите. Последните два етапа от този процес са особено трудни за изпълнение, когато лежиш на улицата изкормен, а главата ти е изчезнала. Което със сигурност ще се случи, ако някой от вас реши да нападне гнездо на каракури без подкрепления. Думата *екип* има много дълбок смисъл. На онези от вас, които желаят някога да се включат в екип, предлагам да поразмишляват над нея.

Шумотевицата спадна до глухо мърморене. Зад мен трупът на Ядвига се надигна и натискът върху ръката ми намалая.

— Добре. Радиалната схема на действие ще ни разпилее много бързо, затова дръжте координатната си апаратура включена през цялото време. Отбелязвайте всяка улица след приключването, поддържайте връзка помежду си и бъдете готови да се връщате за попълване на пропуските, когато веригата се разкъса. Космически анализ. Не забравяйте, в тая игра миминтите са петдесет пъти по-способни от нас. Оставете ли пролука, незабавно ще я засекат и използват.

— Ако изобщо ги има — долетя от тълпата нов глас.

— Ако изобщо ги има — съгласи се Силви. — Може би са тук, може би не. Добре дошли на Ню Хок. А сега... — Тя се изправи върху стъпелката на гравибръмбара и хвърли поглед наоколо. — Има ли някой да каже нещо съществено?

Тишина. Пристъпване от крак на крак.

Силви се усмихна.

— Добре. Тогава да пристъпим към претърсването, ако обичате. Радиална схема, както се споразумяхме. Сканирайте.

Над групата се надигнаха нестройни възторжени възгласи и юмруци, размахващи оборудване. Някакъв тъпанар изстреля в небето бластерен лъч. Виковете се засилиха, бликна вулканичен възторг.

— ... да им сритаме задниците на шибаните миминти...

— Камара ще струпам, мой човек. Мамка му, цяла камара.

— Драва, скъпа, дръж се. Идваме!

Кийока се приближи от другата ми страна и намигна.

— Оптимизмът ще им потрябва тепърва — каза тя. — И още как. Ще видиш.

След един час разбрах какво е имала предвид.

Работата беше досадна и отчайващо мудна. Тътриш се бавно като мрежеста медуза покрай купища развалини и ръждиви наземни коли. Наблюдаваш скенерите. След петдесет метра спираш. Чакаш пешаците да влязат в сградите от двете страни и стъпка по стъпка да се изкатерят двайсетина етажа нагоре. Слушаш разговорите им по радиостанциите, заглушени от стените на зданието. Наблюдаваш скенерите. Отбелязваш, че сградата е прочистена. Чакаш пешаците да слязат. Пъплиш още петдесет метра. Наблюдаваш скенерите. Спираш.

Не откривахме нищо.

Слънцето постепенно губеше битката срещу гъстите облаци. По някое време заваля.

Наблюдавай скенерите. Напред по улицата. Спри.

— Не е както го представят в рекламите, а? — Седнала под вълшебния блясък на капките дъжд по силовото поле на бръмбара, Кийока кимна към пешаците, които потъваха във входа на поредната сграда. Вече бяха мокри до кости и развълнуваният блясък в очите им отпреди час бързо чезнеше. — Приключения и неограничени възможности из неусвоените земи на Ню Хок. Носете си чадър.

Настаненият зад нея Ласло се ухили, после не успя да удържи прозявката.

— Не ги взимай на подбив, Ки. Все отнякъде трябва да почнат.

Кийока се облегна назад и хвърли поглед през рамо.

— Хей, Силви, още колко ще...

Силви направи един от онези кратки символични жестове, които бях видял в действие след престрелката с Юкио. Емисарската наблюдателност ми позволи да забележа как единият клепач на Кийока леко трепна, докато приемаше данни от координаторката. Ласло кимна доволно.

Почуках микрофона на радиостанцията, която ми бяха дали вместо пряка връзка с мозъка на шефката.

— Става ли нещо, за което трябва да знам, Силви?

— Не — долетя небрежно гласът на Ор. — Когато трябва да знаеш нещо, ще те включим. Нали така, Силви?

Погледнах я.

— Нали така, Силви?

Тя се усмихна малко уморено.

— Сега не му е времето, Мики.

Отново скенерите. Отново пъплене по разбитите, мокри улици. Капките се разбиваха по искрящите овални чадъри на защитните полета над главите ни, а пешаците ругаеха и подгизваха.

Не откривахме нищо.

Към пладне бяхме навлезли на около два километра в града и напрежението от операцията постепенно се превръщаше в скука. Най-близките екипи бяха на пет-шест улици от нас в двете посоки. Върху екраните на следящите прибори виждахме превозните им средства да пъплят напред в разпокъсана верига, а когато включвахме на общия канал, чувахме как чистачите с пъхтене се катерят нагоре из сградите и слизат обратно. В гласовете им вече нямаше и помен от предишния стръвен ентузиазъм.

— Хей, вижте — изрева внезапно Ор.

Улицата, по която се движехме, завиваше под прав ъгъл надясно и веднага след това излизаше на кръгъл площад, обкръжен от тераси в стил китайска пагода. В дъното на площада се издигаше многоетажен храм, поддържан от раздалечени колони. Тук-там по разбитата настилка се тъмнееха широки локви. Нямаше съвършено никакво прикритие освен килнатата грамада на обгоряло самоходно оръдие „Скорпион“.

— Това ли е, дето са го унищожили снощи? — попитах аз.

Ласло поклати глава.

— Не, това е тук от години. Пък и както разбрах от Оиши, снощното едва успяло да изгради шасито, преди да му видят сметката. А тая гадост е била чиста проба самоходен и напълно боеспособен миминт.

Ор го изгледа навъсено.

— По-добре да викнем новобранците — каза Кийока.

Силви кимна. Повика по местната връзка чистачите и им нареди да се съберат зад гравибръмбарите. Те бършеха дъжда от лицата си и гледаха злобно към отсрещния край на площада. Силви се изправи и отново натисна бутона върху якето си.

— Добре, слушайте. Това тук изглежда безвредно, но няма начин да бъдем сигурни, затова прилагаме нова схема. Бръмбарите отиват отсреща и проверяват приземието на храма. Да речем, десет минути. После единият се връща обратно и застава на пост, докато другите два обикалят периметъра на площада. Стигнат ли до вас без произшествия,

пресичате в клиновидна формация и се качвате да проверите горните етажи на храма. Разбрахте ли всички?

Новобранците безмълвно закимаха. Вече бяха загубили всякакъв интерес.

— Да действваме, щом е тъй — каза Силви. — Сканирайте.

Тя отново се настани зад Ор. Докато привеждаше глава към него, забелязах, че устните ѝ мърдат, но слухът на синтетичния носител не беше достатъчно остър, за да чуя какво говори. Двигателите на бръмбарите забучаха по-силно и Ор подкара напред през площада. Кийока и Ласло го последваха по левия фланг. Аз се приведох над таблото и минах отдясно.

След относителната теснотия на обсипаните с развалини улици тук изпитвах едновременно чувство на облекчение и уязвимост. Въздухът като че просветля, капките по защитното поле сякаш се разрешиха. На открито бръмбарите постепенно набраха скорост. Обзе ме реално усещане за напредък...

... и риск.

Емисарското обучение бързаше да ме предупреди. Неиде отвъд границите на сетивата дебнеше заплаха. Нещо се готвеше да избухне.

Трудно е да се каже какви подробности, изплували в подсъзнанието ми, бяха разбудили предчувствието. Дори и при най-добри обстоятелства емисарските интуитивни способности са преди всичко емоционална проява, а целият град ми приличаше на капан още откакто напуснахме предмостиято.

Но не бива да ги пренебрегваш.

Няма как да ги пренебрегнеш, когато вече са ти спасявали живота пет-шестстотин пъти на тъй далечни и различни светове, като Шария и Адорасион. Когато са вплетени в самата ти същина, по-дълбоко от спомените за детството.

С периферното си зрение непрестанно оглеждах терасите. Дясната ми ръка лежеше върху оръжейното табло.

Наближавахме разрушеното самоходно оръдие.

Вече бяхме изминали почти половината път.

Там!

Вълна от аналог на адреналина разтърси синтетичната ми нервна система. Ръката ми плъзна по бутона за стрелба...

Не.

Просто през разбитата броня на оръдието бяха израснали някакви местни растения и цветовете им леко кимаха под ударите на дъждовните капки.

Отдъхнах си. Отминахме оръдието и половината път. Чувството за предстоящ сблъсък не отслабваше.

— Добре ли си, Мики? — прозвуча в ухото ми гласът на Силви.

— Да. — Тръснах глава. — Нищо ми няма.

От задната седалка трупът на Ядвига се вкопчи в мен още по-здраво.

Добрахме се до сенките на храма без произшествия. Ръбестата каменна зидария се извисяваше над главите ни, увеличайки погледа нагоре към грамадни статуи дайко — мъже, биещи ритуални барабани. Стръмно наклонените опорни колони се сливаха безупречно с пода от разтопено стъкло. Светлината падаше от тесни странични прозорци, а дъждът се лееше от покрива на неспирни громолящи потоци и чезнеше нейде навътре из полумрака. Ор подкара бръмбара си напред с изненадваща липса на предпазливост.

— Това място ще свърши работа — подвикна тихичко Силви и гласът ѝ отекна из просторната сграда. Тя се надигна, подпря ръка върху рамото на Ор и пъргаво скочи на пода до бръмбара. — Не губете време, момчета.

Ласло скочи от седалката зад Кийока и набързо обиколи наоколо, явно сканираше приземната част на храма. Ор и Кийока също започнаха да слизат от бръмбарите.

— Какво ще... — започнах аз и млъкнах от изненада, защото радиовръзката в ухото ми внезапно заглъхна. Спрях бръмбара, извадих слушалката и я огледах. Сетне погледът ми се прехвърли към демилитите и онова, което вършеха. — Хей! Ще ми каже ли някой какво става тук, по дяволите?

Минавайки покрай мен, Кийока ми се усмихна разсеяно. Беше праметнала през рамо колан, окичен от край до край с взривни заряди.

— Кротко, Мики — каза небрежно тя. — След малко приключваме.

— Тук — сочеше Ласло. — Тук. И тук. Ор?

Гигантът размаха ръка откъм другия край на пустото пространство под храма.

— Проверих. Точно както предполагаше Силви. Най-много още два.

Подготвиха зарядите за взривяване.

Вдигнах поглед към грамадната сводеста страда, издигната върху колоните.

— О, не. Не, сигурно се шегувате, мамка му. — Понечих да сляза и вкопченият труп на Ядвига ме дръпна назад. — Силви!

Тя се озърна за миг. Беше коленичила на стъкления под пред някакво устройство в черен калъф. Множеството циферблати показваха разноцветни данни, които се променяха, докато пръстите ѝ играеха по клавишите.

— Само две минути, Мик, повече не ни трябва.

Извъртях палец към Ядвига.

— Махни тая гадост от мен, преди да съм я натрошил на парчета, Силви.

Тя въздъхна и се изправи. Ядвига ме пусна и тялото ѝ омекна. Завъртях се на седалката и я подхванах преди да падне. В същия момент Силви се приближи до мен. Огледа ме и кимна.

— Добре. Искаш ли да помогнеш?

— Искам да знам какво правите, дявол да го вземе.

— Обясненията после. Засега можеш да вземеш онзи нож, който ти дадох в Текитомура, и да изрежеш приставката на Ядвиги. Май ти идва отръки, а не ми се вярва някой друг от екипа да се пише доброволец за тая работа.

Сведох очи към мъртвата жена в ръцете си. От залитането лещите бяха паднали. Едното ѝ изцъклено око мътно проблясваше в полумрака.

— Значи сега искате да я режете?

— Да, сега. — Тя извъртя очи да погледне ретиналния си дисплей. Явно гонеше всяка секунда. — По-точно в близките три минути, защото горе-долу с толкова разполагаме.

— Отсам е готово — подвикна Ор.

Слязох от бръмбара и положих Ядвига върху стъкления под. Ножът се озова в ръката ми, сякаш никога не я бе напускал. Разрязах яката на дрехата и издърпах плата, за да разкрия бледата плът отдолу. После включих вибратора на острието.

Останалите неволно се озърнаха, когато чуха бръмченето. Изгледах ги втренчено и след малко те извърнаха глави.

С два сръчни замаха и едно завъртане горната част от гръбнака на Ядви се озова в ръцете ми. Миризмата не беше твърде приятна. Избърсах ножа в дрехите ѝ, прибрах го и докато се изправях, огледах окървавените прешлени. Ор се приближи с широки крачки и протегна ръка.

— Аз ще взема това.

Свих рамене.

— Както речеш. Заповядай.

— Всичко е готово. — Приведена над черното устройство, Силви затвори капака с решителен жест. Изправи се. — Ки, искаш ли да го направиш?

Кийока дойде до мен и се вгледа в осакатеното тяло на Ядви. Държеше в ръка гладко сиво яйце. Стори ми се, че безкрайно дълго стояхме така и мълчахме.

— Няма време, Ки — тихо каза Ласло.

Кийока бавно коленичи до главата на Ядвига и пъкна граната в дупката на врата, която бях изрязал. Докато се изправяше, лицето ѝ трепна.

Ор нежно докосна рамото ѝ.

— Пак ще е жива — каза той.

Погледнах Силви.

— Е, ще споделите ли най-сетне какво възнамерявате?

— Разбира се. — Координаторката кимна към черното устройство. — Измъкваме се. След две минути информационната мина ще заглуши всички радиовръзки и скенери. След още две минути почва шумотевицата. Най-напред навсякъде ще се разхвърчат парчета от Ядви, после сградата рухва. А от нас няма и помен. Изчезваме през задната врата. Двигателите са екранирани, изключваме електронните сензори и докато новобранците си оправят скенерите, вече ще бъдем извън обсег. Като намерят останките на Ядви, ще решат, че сме налетели на селекторна бомба или гнездо на каракури, или че взривът ни е пръснал на атоми. Отново ставаме волни птички. Точно както ни се харесва.

Тръснах глава.

— Това е най-скапаният план, който съм чувал. Ами ако...

— Хей — Ор ме изгледа враждебно. — Ако не ти допада, остани тук, по дяволите.

— Шефе — обади се Ласло, вече с напрегнат глас. — Вместо да си приказваме за тия неща, не е ли по-добре да ги направим? В близките две минути. Как смяташ?

— Да. — Кийока погледна проснатото тяло на Ядвига и веднага извърна глава. — Да се махаме оттук. Веднага.

Силви кимна. Неуловимите яхнаха бръмбарите и всички поехме в колона към шума от падаща вода в другия край на храма.

Никой не погледна назад.

ГЛАВА 8

Доколкото можех да преценя, всичко мина отлично.

Бяхме на петстотин метра от другата страна на храма, когато сградата избухна. Отекна поредица от приглушени експлозии, после тътен, който прерасна в грохот. Завъртях се на седалката — вече нямаше какво да ми пречи, Ядвига лежеше в джоба на Ор, — и в тясната рамка на уличката, по която се движехме, видях как цялото здание бавно рухва сред грамаден облак прах и отломки. След минута хлътнахме в някакъв подлез и зловещата сцена изчезна от погледа ми.

Карах наравно с другите два брѳмбара.

— Значи сте планирали всичко това? — попитах аз. — През цялото време сте знаели какво ще направите?

Силви бавно кимна сред сенките на тунела. За разлика от храма тук полумракът не беше преднамерен. Вехтите илуминиеви панели по тавана хвърляха с последни издихания синкав блясък наоколо, но далеч не толкова силен, колкото в нощ с три луни и ясно небе. Фаровете на брѳмбарите се включиха автоматично. Проходът зави надясно и последните дневни лъчи изчезнаха зад нас. Започна да става хладно.

— Минавали сме оттук поне петдесет пъти — подхвърли лениво Ор. — И всеки път си мислехме каква идеална постановка може да се направи в храма. Просто досега не ни се е налагало да бягаме.

— Е, благодаря за информацията.

В синкавия сумрак се раздаде задружният смях на демилитите.

— Не е там въпросът — каза Ласло. — Просто нямаше как да ти обясним без дълъг разговор в реално време, а това е мудна работа. Шефката ни уведоми и инструктира по мрежата само за петнайсет секунди. На теб, нали разбираш, трябваше да ти го разказваме с думи. А при онова гѳмжило от най-модерни разузнавателни уредби из въздуха над предмостиеето никога не се знае дали не те подслушват.

— Нямахме избор — добави Кийока.

— Нямахме избор — повтори Силви. — Обгорели тела и крещящо небе, а ми казват, дори и сама аз си казвам... — Тя се

изкашля. — Извинявайте, момчета. Пак тая шибана засечка. Непременно трябва да я оправя, когато се върнем на юг.

Кимнах назад.

— Още колко остава, докато онези приятели си възстановят сканиращите системи?

Демилитите се спогледаха. Силви сви рамене.

— Десет-петнайсет минути. Зависи какъв им е предпазният софтуер.

— А ако каракурите междувременно ги нападнат, толкова по-зле за тях, така ли?

Кийока изсумтя. Ласло вдигна вежди.

— Да, така е — изръмжа Ор. — Толкова по-зле за тях. Това е животът в Ню Хок, тъй че свиквай.

— Виж сега — обясни търпеливо Кийока. — В Драва изобщо няма каракури. Не биха...

Пред нас се раздаде метално дрънчене.

Моите спътници пак се спогледаха. Оръжейните табла на трите бръмбара светнаха едновременно, вероятно приведени в готовност от Силви, и малкият конвой спря. Ор се изправи на седалката.

В сумрака пред нас се тъмнееше изоставена кола. Никакви признаци за движение. Забързаният метален тропот долиташе покрай нея — някъде иззад следващия завой на тунела.

Ласло се ухили мрачно.

— Та, какво казваше, Ки?

— Добре де — отвърна смутено тя. — Няма да споря, ако ми докажеш обратното.

Дрънченето спря. Пак започна.

— Мамка му, какво е това? — промърмори Ор.

Лицето на Силви беше неразгадаемо.

— Каквото и да е, информационната мина трябва да му е видяла сметката. Лас, готов ли си да покажеш, че не ядеш даром хляба?

— Естествено. — Ласло ми намигна и скочи от седалката зад Кийока. Преплете пръсти и ги изви докато ставите изпукаха. — Хей, юначага, зареден ли си за стрелба?

Ор кимна и на свой ред слезе от бръмбара. Отвори страничния багажник и измъкна половинметров железен лост. Ласло пак се ухили.

— В такъв случай, дами и господа, затегнете коланите и не се приближавайте. Сканираме.

И той се отдалечи, подтичвайки плътно покрай извитата стена на тунела, докато стигна до повредената машина, после се плъзна настрани и в неясната светлина изглеждаше, че е станал безплътен като сянката си. Ор се прокрадваше подир него — същински първобитен дивак, стиснал лоста в отпуснатата си лява ръка. Озърнах се към бръмбара, където Силви седеше приведена, със закрити очи, а по лицето ѝ бе изписана странната смесица от напрегнатост и унес, която подсказваше, че работи напрегнато в информационната мрежа на екипа.

Истинска поезия за окото.

Ласло се вкопчи с една ръка за някаква част от разбитата кола и с маймунска пъргавина скочи на покрива. Застина неподвижно, леко наклонил глава настрани. Ор беше спрял до завоя. Силви тихичко промърмори нещо и Ласло се раздвижи. С един скок отново се озова долу и без да губи нито секунда, се втурна диагонално напред към нещо, което не можех да видя. Ор разпери ръце за равновесие, прекрачи встрани и за миг спря, обърнат в посоката, накъдето бе изчезнал инфоспецът. Още част от секундата, пет-шест бързи, решителни крачки, и той също се изгуби от поглед.

Секундите бавно изтичаха. Седяхме и чакахме в синия полумрак.

Секундите бавно изтичаха.

И...

— ... мамка му, какво пък е...

Беше гласът на Силви. Озадачен. Гласът постепенно се засили, докато тя изплуваше от света на информационните връзки и отново даваше власт на реалните си сетива. Примига два-три пъти и хвърли поглед настрани към Кийока.

Дребничката жена сви рамене. Едва сега осъзнах, че и тя е била част от балета, който току-що наблюдавах — настроена на същата вълна и седнала малко вдървено върху бръмбара, следейки заедно с останалите какво им показва камерата върху рамото на Ласло.

— Да пукна, ако знам, Силви.

— Добре. — Погледът на координаторката се завъртя към мен. — Изглежда безопасно. Хайде да го погледнем отблизо.

Предпазливо подкарахме брѓмбарите покрай завоя на тунела и слязохме да огледаме находката на Ласло и Ор.

Коленичилата пред нас фигура беше човекоподобна само в най-общи черти. Имаше глава, монтирана върху шасито, но напомняше човек само защото нещо бе разкъсало обшивката, оголвайки частично по-деликатната вътрешна структура. Най-отгоре бе оцелял широк обръч, който сега висеше като ореол над главата, закрепен върху остатъците от вътрешната арматура.

Имаше и крайници, разположени приблизително там, където са и при хората, само че твърде много на брой, което напомняше по-скоро за насекомо. Откъм нашата страна на тялото две от общо четирите ръце висяха отпуснати и неподвижни. Едната беше обгорена и разкъсана до неузнаваемост. От другата страна единият крайник беше изтръгнат изцяло заедно със значителна част от корпуса, а два други изглеждаха извън строя. Непрестанно опитваха да се сгънат, но при всеки опит над оголените електрически схеми избухваха искри и движението завършваше с гърч. Блясъкът им хвърляше по стените треперещи сенки.

Не беше ясно дали четирите долни крайници на механичното същество са изправни, но във всеки случай то не опита да се надигне, докато ние се приближавахме. Трите действащи ръце само удвоиха усилията си да извършат нещо неясно в търбуха на металния дракон, проснат наред тунела.

Машината имаше четири могъщи странични крака, завършващи с ноктести лапи, ъгловата глава, пълна с многоцевни спомагателни оръжия и остра опашка, която навярно се забиваше в земята за допълнителна стабилност. Имаше дори криле — две извити нагоре решетъчни стойки за изстрелване на бойни ракети.

Беше мъртва.

Нещо бе издълбало грамадни успоредни бразди в левия хълбок и краката под тях лежаха подвити. Ракетните стойки стърчаха накриво, а главата беше усукана настрани.

— Ракетоносец „Комодо“ — каза Ласло, обикаляйки предпазливо наоколо. — И автомат по поддръжката каракури. Ти губиш, Ки.

Кийока поклати глава.

— Пълна безсмислица, дявол да го вземе. Какво прави тук долу? И какво прави изобщо, по дяволите?

Механичното същество извъртя глава към нея. Действащите му крайници изпълзяха от прореза в тялото на дракона и увиснаха над повредения корпус в причудливо човешки жест на закрила.

— Ремонт? — подсказах аз.

Ор се разсмя дрезгаво.

— Да, бе. Каракурите поддържат само до определен момент. След това стават хищници. Ако някоя машина пострада зле, разглобяват я, та роякът да построи нещо ново. Въобще не си дават труд да ремонтират.

— И още нещо. — Кийока размаха ръка наоколо. — Механичните кукли рядко се движат сами. Къде са останалите? Силви, не засичаш нищо, нали?

— Нищо. — Координаторката замислено се озърна из тунела. Сини отблясъци заиграха по сребристите нишки в косата ѝ. — Само този тук, други няма.

Ор надигна лоста.

— Е, ще го изключваме ли, или какво?

— Премията не си заслужава труда — изсумтя Кийока. — Ако изобщо можехме да подадем заявка. Защо да не го оставим на новобранците?

— Нямам намерение да продължа по тунела, докато това чудо все още действа зад мен — заяви Ласло. — Изключи го, приятел.

Ор погледна въпросително Силви. Тя сви рамене и кимна.

Лостът с нечовешка бързина се вряза в овалните останки от главата на каракури. Металът изскърца и се разкъса. Ореолът отхвъркна и се търкулна из сенките на тунела. Ор издърпа лоста и замагна отново. Една от ръцете на машината се вдигна да спре удара — лостът я размаза в останките от главата. Сред зловецата тишина механичното същество опита да се изправи върху долните си крайници — чак сега видях, че са безнадеждно повредени. Ор изръмжа, вдигна крак и блъсна с всичка сила. Машината се преобърна, размахвайки отчаяно пипала из студения, влажен въздух. Гигантът пристъпи напред и размаха лоста със свирепа прецизност.

Отне му доста време.

Когато приключи, когато искрите бяха изгаснали в купчината метал пред краката му, Ор се изправи и избърса чело. Дишаше тежко. Отново погледна Силви.

— Доволна ли си?

— Да, изключено е. — Тя се върна към бръмбара. — Хайде, да не губим повече време.

Докато се качвахме по машините, Ор забеляза, че го гледам. Навъси се добродушно насреща ми и изду бузи.

— Мразя да ги троша на ръка — каза той. — Особено след като току-що съм си платил за бластерния ъпгрейд.

Бавно кимнах.

— Да, неприятна работа.

— Е, като стигнем в Неразчистеното, ще стане по-добре. Ще видиш. Място за разгръщане колкото щещ, не е нужно да крием импулса от изстрелите. Спокойствие. — Той ме посочи с лоста. — Ако се наложи да трошим на ръка още някой, вече ти си наред. Следващият е твой.

— Благодаря.

— Моля. — Той подаде през рамо лоста на Силви, която го прибра. Под ръцете му бръмбарът трепна и запълзя напред покрай останките от разбитото каракури. Нова навъсена усмивка. — Добре дошъл в света на демилитите, Мики.

ЧАСТ ВТОРА ЕТО НЯКОЙ ДРУГ

*Облечи новата плът като ръкавица назаем
и отново протегни ръце да се опариш.*

Надпис, надраскан
върху скамейка в
Централното наказателно
учреждение на Бей Сити

ГЛАВА 9

Тихо пращане в ефира. Общият канал беше включен на пълен диапазон.

— Вижте — каза търпеливо самоходното оръдие „Скорпион“. — Излишно е да се стига дотам. Защо просто не ни оставите на мира?

Въздъгнах и леко размърдах изтръпналите си крайници под каменната козирка. Леден полярен вихър виеше покрай ерозиралите скали, вкочанявайки лицето и ръцете ми. Както винаги в Ню Хок, небето над мен беше забулено и сиво, оскъдната светлина на северната зима вече гаснеше. Трийсет метра под отвесната канара, за която се вкопчвах, започваше дълъг сипей, слизащ към долината, речния завой и групичката архаични правоъгълни бараки на изоставената квелестка подслушвателна станция. Където бяхме само преди час. Над разбитата постройка, където самоходното оръдие беше пратило последния си самонасочващ се снаряд, все още се виеше пушек. Дотук с приказките за програмни параметри.

— Оставете ни на мира — повтори оръдието. — И ние ще ви отвърнем със същото.

— Няма начин — прошепна Силви тихо и малко разсеяно, докато поддържаше в бойна готовност връзката на екипа и проверяваше за слаби места в колективната структура на скорпиона. Беше превърнала ума си в дантелена мрежа, метната като изящен копринен шал над целия околел пейзаж. — Знаеш го. Вие сте твърде опасни. Цялата ви структура на живот е враждебна на нашата.

— Да! — Новият смях на Ядвига все още звучеше непривично за всички ни. — И освен това искаме скапаната земя.

— Същността на овластяването — обади се пропаганден робот от безопасна дистанция нейде нагоре по течението — е в това, земята да не бъде притежавана извън параметрите на общото благо. Една световна икономическа конституция...

— Вие сте агресорите тук — прекъсна го оръдието с едва доловимо раздражение. Бяха му вградили силен милспортски акцент, който смътно ми напомняше за покойния Юкио Хираясу. — Ние

искаме само да съществуваме, както през последните три века, без да ни безпокоите.

Кийока изсумтя.

— О, я стига.

— Така няма да стане — избоботи Ор.

Определено имаше право. За петте седмици, откакто се измъкнахме потайно от предградията на Драва и навлязохме в Неразчистеното, Неуловимите на Силви бяха унищожили общо четири колективни механични устройства и над дузина автономни миминти с най-различни размери и форми, да не говорим за вехтите отбранителни системи, които изключихме в командния бункер, където получих новото си тяло. Натрупаните заявки на Силви и нейните приятели достигаха огромна сума. Ако успееш някак да разсеят подозренията на Курумая, за известно време щяха да бъдат богати.

В известен смисъл и аз също.

— ... онези, които се обогатяват чрез експлоатацията на тези взаимоотношения, не могат да позволят развитието на едно истински представително демократично...

Мамка му, бръмчи като досадна муха.

Напрегнах неврохимията в очите си и огледах долината, търсейки къде може да се спотайва колективният механизъм. От съвременна гледна точка възможностите на новото тяло бяха елементарни — например нямаше вграден чип с дисплей за точното време, който в днешно време бе стандартен детайл дори за най-евтините синтетични носители, — но действията безотказно и мощно. Квелистката база изникна пред мен сякаш на една ръка разстояние. Огледах пространствата между бараките.

— ... в борба, която пламва отново и отново на всяко място, където стъпи човешки крак, защото на всяко такова място се намират зачатъците на...

Движение.

Гърбави силуети с множество крайници, напомнящи грамадни тромави насекоми. Авангардът на каракурите притичваше между бараките. Механичните същества отваряха като с консервен нож прозорците и вратите, нахълтваха вътре и отново изскачаха. Изброих седем. Около една трета от ударната им сила — Силви бе пресметнала, че целият боен състав на рояка наброява двайсетина механични кукли,

три паешки танка, два от които бяха скърпени криво-ляво от резервни части и, разбира се, централното самоходно оръжие — скорпионът.

— В такъв случай не ми оставяте избор — каза оръдието. — Ще бъда принуден незабавно да неутрализирам нашествието ви.

— Да, бе — отвърна Ласло и се прозина. — Ще бъдеш принуден да се опиташ. Хайде тогава да се захващаме, метални приятелю.

— Вече съм се захванал.

Леко потръпнах, като си помислих как смъртоносното оръжие пълзи по долината към нас, дирейки следите ни с инфрачервените си очи. От два дни насам дебнехме рояка миминти из планината и бе крайно неприятна изненада изведнъж да се окажем в ролята на преследвани. Маскировъчният костюм с качулка, който носех, щеше да прикрие телесната топлина, а лицето и ръцете ми бяха обилно наплескани с хамелеохромен полимер, но въпреки това неволно се чувствах в капан между надвисналата каменна козирка и двайсетметровата пропаст под корнизата, където едва намирах място да закрепя нозете си.

Просто ти се вие свят, Ковач. Това е. Стегни се.

Това бе една от най-неприятните шеги на новия ми живот в Неразчистеното. Освен със стандартната бойна биомеханика моят нов носител — производство на напълно неизвестната за мен фирма „Ейшундо Органикс“ — беше оборудван и с прилепващи системи „Гекон“ по дланите и ходилата. Можех — стига да пожелаеш, по дяволите — да се изкатериш сто метра нагоре по отвесна стена без повече усилия, отколкото са потребни на нормален човек, за да се изкачи по стълба. При по-добро време бих се събул бос, за да улесня операцията, но дори и така можех да вися тук почти безконечно. Създадените чрез генно инженерство милиони микроскопични шипове по ръцете ми се впиваха здраво в скалата, а идеално настроената, току-що излязла от резервоара мускулна система изискваше само леко раздвижване от време на време, за да преодолее спазмите и умората на дългото натоварване. Ядвига, презаредена в съседния резервоар и малко изнервена от промяната, нададе възторжен крясък, когато откри тази способност и после цял следобед пълзя по стените и тавана на бункера като гущер, надрусан с тетрамет.

Лично аз не обичам високото.

На един свят, където никой не излита във въздуха заради страха от ангелски огън, това е доста разпространена психична черта. Емисарското обучение премахва страха с непреодолимата мощ на хидравлична преса, но не изкоренява безбройните нишки на боязън и неприязненост, чрез които се бронираме срещу фобиите си в ежедневието. Висях на скалата от около час и вече бях готов едва ли не доброволно да се издам на скорпиона, ако това означаваше, че в последвалата престрелка ще мога да слеза долу.

Завъртях очи и погледнах към северния склон на долината. Ядвиг беше някъде там и изчакваше. Открих, че почти мога да си я представя. Облечена в същия маскировъчен костюм, доста спокойна, но все още измъчвана от липсата на вградено оборудване, което да я свързва със Силви и другите от екипа. Също като мен трябваше да се задоволи с индукционен микрофон и обезопасена радиовръзка. Нямаше опасност миминтите да декодират канала — те бяха изостанали в криптографията с двеста години и през цялото това време почти не им се беше налагало да имат работа със зашифрована човешка реч.

Самоходното оръдие изникна пред погледа ми. Беше боядисано в същите мътни защитни цветове като каракурите, но с тия масивни размери не би могло да се скрие дори от нормално човешко око. До квелистката база все още му оставаше около километър, но беше прекосило реката и пълзеше по височините от южната страна с пряка видимост към отбранителните позиции, заети набързо от екипа край брега. Основният оръжеен възел върху опашката, заради който носеше името си, бе насочен в позиция за хоризонтална стрелба.

Включих обезопасения канал и прошепнах в индукционния микрофон:

— Силви, слушай. Трябва да действаме незабавно, или да отстъпим.

— Спокойно, Мики — отвърна небрежно тя. — Вече прониквам. И засега сме добре прикрити. Скорпионът няма да обстрелва напосоки цялата долина.

— Да, нямаше и да стреля по квелистка инсталация, нали? Програмни параметри. Това помниш ли го?

Кратко мълчание. Чух как Ядвига тихичко се кикоти. На общия канал пропагандният робот продължаваше да дърдори.

Силви въздъхна.

— Добре де, значи съм подценила политическото им програмиране. Знаеш ли колко враждуващи фракции са воювали тук по време на Разселването? Накрая всичките идиоти се вчепкали един с друг, когато трябвало да се бият с правителствените войски. Знаеш ли колко е трудно да ги различиш по друго, освен по празната им реторика? Това тук трябва да е пленена правителствена самоходка, препрограмирана от някое скапано параквелистко крило след Алабардос. Може би Фронтът за Протокола от 17 ноември, или Дравските ревизионисти. Кой ги знае, по дяволите?

— И на кого му пука? — добави Ядвига.

— На нас щеше да ни пука — изтъкнах аз. — Ако преди час бяхме седнали да закусваме през една барака вляво.

Не бях честен — ако самонасочващият се снаряд ни беше подминал, дължахме го изцяло на координаторката. Сцената се разигра зад затворените ми клепащи като на живо. Силви внезапно скача на крака иззад масата с безизразно лице, съзнанието ѝ е отлетяло навън, посяга към недоловимия електронен писък на идващия снаряд, който единствено тя е усетила. С нечовешка бързина разработва вирусни камуфлажни сигнали. Няколко безкрайни секунди по-късно чувам протяжния вой на снаряда, падащ от небето към нас.

— Коригирай! — съска тя с изцъклени очи срещу нас. Гласът ѝ е лишен от интонация, глух, ускорен и ритмичен като на машина. Говори, без да съзнава, по рефлекс — мозъчните центрове на речта бълват аналог на онова, което тя излъчва в ефира наоколо. По същия начин се случва човек да ръкомаха, докато води напрегнат телефонен разговор. — Коригирай си скапаните параметри.

Снарядът пада.

Глух пукот на взривател, дъжд от ситни отломки по покрива над главите ни... после нищо. Силви е блокирала основния заряд, изолирала го е от детонатора чрез аварийната процедура, открадната от собствения му примитивен мозък. Сетне е унищожила системата със спешно внедрени вируси.

Разпиляваме се из долината като белотревни семена, изронени от шушулка. Използваме стандартната формация за избягване на засада — инфоспецовете се изтеглят далече пред групата, а Силви и Ор изостават в ариергарда заедно с бръмбарите. Трябва да се маскираме,

да се укрием и да изчакаме, докато Силви мобилизира оръжията в главата си и проучва от разстояние приближаващия враг.

— ... нашите бойци ще напуснат уюта на своя нормален живот, за да разрушат тази структура, която от векове...

Сега различавах отвъд реката първия от паешките танкове. Беше спрял сред растителността до самата вода и куличката му се въртеше насам-натам. В сравнение с грамадното туловище на самоходното оръдие тия машини изглеждаха крехки — доста по-дребни от управляемите модели, които бях унищожавал на светове като Шария и Адорасион, но притежаваха бдителност и упорство, на каквото не е способен нито един човешки екипаж. Искаше ми се някак да прескоча идните десетина минути.

Дълбоко в бойния носител химията на насието се размърда като змия, за да ми каже, че лъжа.

Втори танк, после трети нагази деликатно в бързото течение. Отзад по брега притичваха каракури.

— Започваме, приятели — раздаде се напрегнат шепот, предназначен за мен и Ядвига. Останалите без съмнение вече знаеха, предупредени по екипната мрежа със скоростта на мисълта. — С основните заглушители. Атакувайте по моя команда.

Самоходното оръдие отминаваше групичката бараки. Ласло и Кийока бяха заели позиции край реката на около два километра подолу от базата. Авангардът на каракурите вече трябваше да ги приближава. Виждах как на десетина места из долината храсталаците и високите сребристи треви потрепват от движението им. Останалите се придържаха в близост до големите машини.

— Сега!

Сред дърветата долу край реката изведнъж лумна блед огън. Ор се беше нахвърлил върху първите механични кукли.

— Давай! Давай!

Челният паешки танк леко залитна във водата. Аз вече слизах надолу по скалния маршрут, който си бях репетирал мислено поне двайсетина пъти, докато чаках под скалната козирка. През тия светкавично летящи секунди, носителят „Ейшундо“ пое нещата в свои ръце, плъзгайки длани и ходила по скалата с механична самоувереност. Преодолях със скок последните два метра и се приземих върху стръмния сипей. Глезенът ми опита да се подгъне върху неравната

опора — аварийните обтегачи на сухожилията се стегнаха и му попречиха. Изправих се и хукнах надолу.

Куличката на единия танк се завъртя. На мястото, където стоях преди малко, избухна взрив. Ситни каменни късчета ме парнаха по тила и бузата.

— Хей!

— Извинявай. — Гласът й звучеше задавено, сякаш се бореше да не заплаче. — Имам грижата.

Следващият изстрел прелетя далеч над главата ми, може би танкът се целеше в някакъв отминал образ на моето спускане по скалата, който Силви бе вмъкнала в прицелните му програми, или пък просто гърмеше напосоки, изпаднал в някаква своя, машинна паника. Изръмжах от облекчение, измъкнах от кобура на гърба си шрапнелния бластер „Ронин“ и се втурнах към миминтите.

Силви бе сторила с колективната им система нещо брутално и ефективно. Паешките танкове се люшकाха като пияни, обстрелвайки напосоки небето и най-високите зъбери на склоновете. Около тях каракурите се щураха насам-натам като плъхове по палубата на потъващ кораб. Насред всичко това скорпионът стоеше приклепнал и явно неспособен да се раздвижи.

Напрягайки до краен предел биотехнологичните възможности на носителя, аз стигнах до оръдието за по-малко от минута. Когато ми оставаха само петнайсетина метра, едно замаяно каракури се запрепъва пред мен, размахвайки безцелно горните си крайници. Протегнах лява ръка, прострелях го с ронина и чух как вихърът от мономолекулярни фрагменти раздира корпуса му. Шрапнелният пистолет зареди с тракане нов пълнител. Срещу дребните миминти беше унищожително оръжие, но самоходката имаше дебела броня и вътрешните ѝ системи трудно можеха да се разрушат с прицелен огън.

Приближих се, лепнах ултравибрационната мина високо върху масивния корпус и опитах да се оттегля, преди да избухне.

Но нещо се обърка.

Оръдието залитна настрани. Оръжейните системи по гърба му внезапно оживяха и почнаха да се въртят. Един от грамадните крака ритна напред. Преднамерено или не, ударът закачи рамото ми, вцепени цялата ръка и ме просна във високата трева. Шрапнелният бластер изхвъркна от безчувствените ми пръсти.

— Мамка му!

Скорпионът се раздвижи отново. Надигнах се на колене и с периферното си зрение забелязах нещо да се размърдва. Високо горе върху бронята една спомагателна кула се мъчеше да насочи картечницата срещу мен. Зърнах бластера сред тревата и се хвърлих към него. Стандартните бойни химикали проникнаха в мускулите ми и изтръпналата ръка отново си възвърна усещането. Над мен, върху шасито на самоходката, картечната кула откри огън и куршумите покосиха тревата наоколо. Сграбчих бластера и трескаво се търкулнах обратно към скорпиона, опитвайки да изляза извън зоната за обстрел. Градушката от куршуми ме следваше, обсипваше ме с рохкава пръст и накълцани стръкове трева. Заслоних очи с една ръка, рязко вдигнах ронина и стрелях напосоки към звука на картечниците. Бойните рефлексии навярно ми помогнаха да улуча нейде наблизко — куличката се задави и млъкна.

Тогава избухна ултравибрационната мина.

Беше като звука на есенен рояк обезумели от глад огнени бръмбари, само че многократно засилен за някакъв научнопопулярен сензофилм. Раздаде се взрив от вой и цвърчене, докато бомбата разкъсваше молекулярните връзки и превръщаше бронираната машинария на половин метър наоколо в железни стърготини. На мястото на мината се появи кръгъл отвор, от който изригна облак метален прах. Пропълзях заднешком покрай корпуса, откачвайки втора бомба от патрондаша. Те не са много големи, по размер и форма напомнят чаени чашки, но попаднеш ли в радиуса на взрива, ставаш на тесто.

Воят на първата мина затихна, полето ѝ се сви навътре и я превърна в прах. Над широкия пробив се виеше дим. Натиснах взривателя на втората мина и я метнах в отвора. Краката на оръдието тъпчеха в опасна близост до мен, но движенията напомнях по-скоро предсмъртен гърч. Миминтът сякаш напълно бе загубил представа откъде идва атаката.

— Хей, Мики — обади се Ядвига по кодирания канал. Стори ми се леко озадачена. — Трябва ли ти помощ?

— Не смятам. А на теб?

— Не, ама би трябвало да видиш...

Останалото потъна във воя на втората мина. От разбития корпус блъвна нов облак прах, озарен от виолетови електрически блясъци. Скорпионът нададе по общия канал пронизителен електронен писък, докато ултравибрациите разяждаха вътрешността му все по-дълбоко. Усетих как от звука настръхва всяко косъмче по тялото ми.

Смътно чух нечии викове. По гласа ми заприлича на Ор.

Нещо избухна в утробата на самоходката и навярно унищожи мината, защото виещото бръмчене секна почти в същия миг. Писъкът заглъхна като кръв, попиваща в пресъхнала земя.

— Повтори, моля.

— Казах — изрева Ор — че координаторът е извън строя. Повтарям, Силви извън строя. Плюйте си на петите веднага, по дяволите!

Усещане за рухването на нещо грамадно...

— Лесно е да го кажеш, Ор. — В гласа на Ядви се долавяше измъчена, напрегната усмивка. — Тук обаче сме мъничко натоварени, мамка му.

— Потвърждавам — изпъхтя Ласло. Вече използваше общата радиовръзка. Отпадането на Силви вероятно бе нарушило контакта между хората от екипа. — Идвай насам с тежката артилерия, мой човек. Добре ще ни дойде...

— Ядви, дръжте се още малко — прекъсна го Кийока.

Нещо се мярна извън зрителното ми поле. Завъртях се тъкмо навреме, за да видя как караурито връхлита насреща ми, разперило осемте си ръце. Вече не залиташе като пияно, беше в изправност и се движеше с максимална скорост. Едва успях да отдръпна глава от замаха на единия крайник и стрелях от упор с шрапнелния бластер. Изстрелът отхвърли назад разпокъсаното туловище на караурито. Долната му част беше станала на парчета. За по-сигурно прострелях и горната, после се завъртях и заобиколих мъртвата грамада на скорпиона, стискайки по един ронин във всяка ръка.

— Ядви, къде сте?

— В шибаната река. — През гласа ѝ се чуваха кратки, остри експлозии. — Огледай се за повален танк и милион караури, дето искат да си го превземат обратно.

Побягнах.

По пътя към реката убих още четири каракури — и четирите се движеха твърде бързо, без следа от замайване. Силви не бе имала време да довърши вирусното заразяване на рояка.

По радиовръзката чувах псувните и възклицанията на Ласло. Стори ми се ранен. Ядвига крещеше срещу миминтите неспирен поток от подбрани сквернословия под акомпанимента на изстрели от шрапнелен бластер.

Свърнах покрай падащите останки от последната механична кукла и се втурнах в бесен спринт към брега. Щом достигнах реката, незабавно скочих в течението. Ледена влага ме оплиска до слабините и изведнъж ме обгърна бученето на бурни води. Усещах под краката си хлъзгави камъни, а ходилата ми пареха — микроскопичните шипове инстинктивно се мъчеха да намерят опора вътре в ботушите. Размахвах ръце, за да запазя равновесие. Едва не потънах, но се удържах в последния момент. Прегънах се като дърво в буря, с огромно усилие убих инерцията и останах прав, затънал до колене във водата. Огледах се за танка.

Открих го близо до отсрещния бряг, рухнал в буйното течение на дълбочина около метър. С максимално увеличение на зрението различих, че Ядвига и Ласло са се сгушили под разбития корпус, а каракурите пълзят по брега, но очевидно не смеят да нагазят в бушуващите води. Две механични създания бяха скочили върху корпуса на танка, но оттам почти нямаха прицел. Ядвига стреляше по тях с една ръка, почти напосоки. С другата прегръщаше Ласло. И двамата бяха окървавени.

Намирах се на около сто метра — прекалено далече за прицелен огън с шрапнелния бластер. Нагазих навътре в реката, докато затънах до гърди, но все още бях твърде далече. Течението се мъчеше да ме повали.

— Ах ти, гадно...

Отблъснах се и тромаво заплувах напред, притискайки с една ръка ронина към гърдите си. Течението незабавно ме повлече надолу.

— Мамка ти-и-и-и...

Водата беше ледена, стягаше дробовете ми като с обръч въпреки жаждата за въздух, вцепеняваше кожата по лицето и ръцете ми. Течението като живо ме дърпаше за ръцете и раменете, докато

непохватно се борех с него. Тежестта на шрапнелния бластер и патрондаша се мъчеше да ме завлече под водата.

Завлече ме.

Пляскайки отчаяно с длани, аз изплувах, нагълтах се с въздух и вода, отново потънах.

Стегни се, Ковач.

Мисли.

Мамка ти, СТЕГНИ СЕ!

Отблъснах се с крака, изскочих на повърхността и напълних дробовете си. Засякох бързо отдалечаващия се силует на разбития паешки танк. После оставих водата да ме повлече надолу, достигнах дъното и се вкопчих.

Шиповете се впиха в камъка. С краката си също намерих опора, напрегнах се срещу течението и запълзях по дъното.

Отне ми повече време, отколкото бих желал.

На места камъните се оказваха твърде малки или нестабилни и оставаха в ръцете ми. Другаде ботушите ми не намираха здрава опора. Губех секунди и сантиметри, борех се, отново напредвах. Веднъж едва не изпуснах шрапнелния бластер. Въпреки вградените анаеробни системи, на всеки три-четири минути ми се налагаше да изплувам за въздух.

Но успях.

Сякаш след цяла вечност пълзене опипом из вцепеняващия, убийствен студ, аз се изправих във вода до кръста, тръгнах залитайки към брега и се измъкнах от реката задъхан и разтреперан. За една-две секунди бях в състояние единствено да коленича там и да кашлям.

Засилващо се машинно бръмчене.

С усилие се изправих на крака, опитвайки да прихвана бластера що-годе стабилно с треперещи ръце. Зъбите ми тракаха, като че нещо бе дало на късо в лицевите ми мускули.

— Мики.

Ор се приближаваше с един от бръмбарите, стиснал в ръка дългоцевен ронин. Беше гол до кръста, над незатворените докрай бластерни гнезда отдясно върху гърдите му трептеше нагорещен въздух. По лицето му лепнеха остатъци от маскировъчен полимер, размесени с нещо черно, може би ситни сажди. Кървави драскотини от ръкопашен бой с каракурите прорязваха гърдите и лявата му ръка.

Той спря бръмбара и ме огледа смаяно.

— Мамка му, какво е станало с теб? Търсихме те навсякъде.

— Аз... аз... аз... кара-кара-кара...

Той кимна.

— Видяхме им сметката. Ядви и Ки разчистват. Паяците също са извън строя. И двата.

— Ами С-с-с-силви?

Той извърна глава.

ГЛАВА 10

— Как е тя?

Кийока сви рамене. Придърпа изолиращото фолио до шията на Силви и избърса с биотампон потта от челото на координаторката.

— Трудно е да се каже. Има силна треска, но това не е рядкост при подобна патърдия. Повече ме тревожи другото.

Тя въртна палец към медицинските монитори до койката. Над един от тях се преплиташе холографски инфодисплей, изпъстрен с ярки цветове и движение. В единия ъгъл разпознах опростена схема на електрическата активност в човешкия мозък.

— Това ли е командният софтуер?

— Да. — Кийока посочи навътре в дисплея. Около пръстите ѝ бясно танцуваха пурпурни, оранжеви и светлосиви петна. — Това е основната връзка на мозъка с процесорите на командната мрежа. Тук е и системата за аварийно прекъсване.

Вгледах се в пъстрата плетеница.

— Силна активност.

— Да, прекалено силна. След акция по-голямата част от тази област би трябвало да е черна или синя. Системата напompва аналгетични препарати, за да намали подпухването на нервните пътища, и за известно време връзката е изключена почти напълно. Обикновено тя просто ляга да спи, докато се възстанови. Но това... — Кийока пак сви рамене. — За пръв път виждам подобно нещо.

Седнах на ръба на леглото и се вгледах в лицето на Силви. В бараката беше топло, но костите ми още бяха вледенени от студа на реката.

— Какво се обърка днес, Ки?

Тя гръсна глава.

— Не знам. Ако трябва да предполагам, бих казала, че сме налетели на антивирусна програма, която вече познава системите ни за проникване.

— Програма отпреди триста години? Пълна глупост.

— Знам.

— Казват, че софтуерът еволюира. — Ласло стоеше на вратата с преbledняло лице и превързана ръка. Едно каракури я беше раздрало до костта. Зад него пейзажът на Ню Хок бавно потъваше в мрак. — Напълно излиза от контрол. Нали разбираш, това е единствената причина да бъдем сега тук. Да сложим край. Ако случайно не знаеш, правителството разработва строго секретен проект за размножаване на изкуствени интелекти...

Кийока изсъска през зъби.

— Не сега, Лас. Млъкни, мама му стара. Не смяташ ли, че си имаме далеч по-сериозни тревоги?

— ... и той е излязъл извън контрол. За това трябва да се тревожим, Ки. Още сега. — Ласло прекрачи в бараката, сочейки дисплея. — Това тук са черни клинични програми и ще разрушат ума на Силви, ако не открием разпечатките им. А пък най-лошото е, че създателите им до един са в скапания Милспорт.

— А пък туй, дето го дрънкаш — провикна се Кийока, — са скапани тъпотии.

— Хей! — за мое учудване двамата млъкнаха и ме погледнаха. — Ъ-ъ-ъ... вижте сега. Не разбирам как дори една еволюирала програма може просто така да се вмъкне в системите ни. Така де, каква е вероятността?

— Голяма, защото става дума за същите хора, Мик. Напъни си мозъка. Кой пише програми за демилитите? Кой е разработил цялата демилитска програма? И кой, мама му стара, е затънал до топките в секретни разработки на черна нанотехника? Скапаната администрация на Мечек, ето кой. — Ласло разпери ръце и ме изгледа с изражение на мирова скръб. — Знаеш ли колко съобщения има, колко мои познати, колко хора, с които съм разговарял, са виждали шибани миминти без аналог в архивните описания? Целият този континент е един гигантски експеримент, мой човек, и ние сме само дребни колелца в тая огромна машина. А шефката току-що хлътна в лабиринта за плъхове.

Ново раздвижване на вратата — Ор и Ядвига идваха да видят защо сме се развикали. Гигантът поклати глава.

— Лас, наистина трябва да си купиш оная ферма за костенурки в Нова Пеща, дето все разправяш за нея. Бягай да се барикадираш там и разговаряй с яйцата.

— Майната ти, Ор.

— Не, майната ти на теб, Лас. Сега не ни е до глупости.

— Не се ли подобрява, Ки? — Ядвига пристъпи до монитора и сложи ръка върху рамото на Кийока. Новият ѝ носител, също като моя, беше разработен по стандартен модел за Харлановия свят. Смесената славянско-японска кръв ни даваше красиви, свирепо изпъкнали скули, леко скосени нефритови очи и широка уста с тънки устни. Бойните биотехнологични изисквания налагаха тялото да е мускулесто и с дълги крайници, но оригиналното генетично наследство добавяше странна деликатност в най-различни разновидности. Кожата беше смугла, но избледняла от дългия престой в резервоарите и пет седмици в отвратителните климатични условия на Ню Хок.

Докато я гледах как прекосява стаята, имах чувството, че минавам покрай огледало. Бихме могли да сме брат и сестра. В известен смисъл наистина бяхме брат и сестра — клонинговата банка в бункера се състоеше от пет различни модула, всеки с по десетина носители, отгледани от един и същ генетичен щам. За Силви се оказа по-лесно да преодолее защитата само на един модул.

Кийока посегна нагоре и стисна дългите нови пръсти на Ядвига, но движението беше съзнателно, почти колебливо. Това е класически проблем на презареждането. Сместа от феромони никога не е същата, а твърде голяма част от сексуалните отношения се гради именно върху нея.

— Свършена е, Ядвиге. Нищо не мога да сторя за нея. Нямам представа откъде да започна. — Кийока отново размаха ръка към дисплея. — Просто не зная какво става там вътре.

Тишина. Всички гледаха пъстрата вихрушка в дисплея.

— Ки... — аз се поколебах, обмисляйки идеята. След един месец обща демилитска дейност бях успял донякъде да стана част от екипа, но ако не всички, то поне Ор все още ме възприемаше като чужденец. При другите нещата зависеха от настроението. Веселият и дружелюбен Ласло периодично изпадаше в пристъпи на параноя, при които неизясненото ми минало изведнъж ме правеше зловеща и тайнствена фигура. С Ядвига имахме известна склонност един към друг, но навярно това се дължеше до голяма степен на генетичната близост между носителите. А Кийока понякога ставаше същинска кучка, особено сутрин. Не бях сигурен как ще реагира който и да било от тях. — Слушайте, има ли начин да задействаме прекъсвача?

Както можеше да се очаква, пръв реагира Ор.

— *Какво?*

Кийока се притесни още повече.

— Имам химикали, които биха могли да го свършат, но...

— *Мамка ти, няма да ѝ отнемаш косата.*

Станах от леглото и се изправих срещу гиганта.

— Ами ако точно нещо оттам я убива? Би предпочел да е дългокоса и мъртва, така ли?

— Затваряй си скапаната...

— Ор, той има право. — Ядвига пъргаво застава между нас. — Ако Силви е прихванала нещо от рояка и собствените ѝ антивируси не се справят, точно тогава е ред на прекъсвача, нали?

Ласло енергично закима.

— Може би е единствената надежда за нея, мой човек.

— И преди ѝ се е случвало — възрази упорито Ор. — Онази история в каньона Аямон миналата година. Беше в безсъзнание часове наред, температурата ѝ скочи до тавана, а се събуди в отлична форма.

Видях как другите се спогледаха. Не, не беше в отлична форма.

— Ако задействам прекъсвача — бавно изрече Кийока, — не мога да кажа какви увреждания ще ѝ причини. Каквото и да става там вътре, тя е здраво свързана с командния софтуер. Затова вдига температура — би трябвало да изключи връзката, а не го прави.

— Да. И за това си има причина. — Ор ни изгледа свирепо. — Тя е боец по натура, дявол да го вземе, и там, вътре, продължава да се бие. Ако искаше да задейства прекъсвача, щеше сама да го стори.

— Да, а може би онова, срещу което се бие, не ѝ позволява. — Аз отново се завъртях към леглото. — Ки, тя има резервно копие, нали? Мозъчната приставка няма нищо общо с командния софтуер?

— Да, там има предпазна зона.

— И докато се намира в това състояние, всякакви нови записи в приставката са блокирани, прав ли съм?

— Ами... да, но...

— Тогава дори ако прекъсването причини увреждания, имаме я съхранена на запис в приставката. Какъв цикъл на подновяване използвате?

Те отново си размениха погледи. Кийока се навъси.

— Не знам, сигурно ще е близко до стандартния. Да речем, веднъж на две-три минути.

— Тогава...

— Да, мамка му, много ти се иска, нали, мистър Тръпка. — Ор рязко насочи пръст към мен. — Тъкмо по твоята част. Убиваш тялото, вадиш ножчето и изрязваш живота. Колко от тия скапани приставки си събрал досега? За какво са ти? Какво смяташ да правиш с тях?

— Сега не става дума за това — кротко отвърнах аз. — Казвам само, че ако Силви бъде увредена от прекъсването, можем да спасим приставката, преди да се актуализира, после да идем обратно в бункера и...

Той заплашително се люшна към мен.

— *Предлагаш да я убием, гадино.*

Ядвига го отблъсна.

— Предлага да я спасим, Ор.

— Ами онази, която живее и диша тук и сега? Искаш да ѝ прережем гърлото само защото е с мозъчно увреждане, а ние имаме по-добро резервно копие? Точно както си направил с ония хора, за които избягваш да говориш?

Видях как Ласло примига и ме изгледа с бързо нарастващо подозрение. Примирително вдигнах ръце.

— Добре, забравете. Правете каквото искате, аз само си изплащам пътуването.

— Така или иначе не можем да го направим, Мик. — Кийока отново избърса челото на Силви. — Ако увреждането се промъкне неусетно, трябва повече от две минути, за да бъде засечено, а после вече е твърде късно — данните в приставката са обновени.

Премълчах, макар че на езика ми се въртяха думите: *При всяко положение можете да убиете този носител. Да ограничите щетите, да му прережете гърлото още сега и да извадите приставката за...*

Озърнах се към Силви и мислено си прехапах езика. Беше същото като да гледам генетично сродния носител на Ядвига — за момент имах чувството, че виждам отражение на самия себе си.

Може би Ор имаше право.

— Едно е сигурно — каза мрачно Ядвига. — Не можем да стоим тук в това състояние. След като Силви излезе от строя, шансовете ни за

оцеляване в Неразчистеното са не по-големи от тия на група новобранци. Трябва да се върнем в Драва.

Ново мълчание. Екипът бавно осмисляше тази идея.

— Можем ли да я местим? — попитах аз.

Кийока направи гримаса.

— Ще се наложи. Ядви е права, да останем тук би било недопустим риск. Трябва да се оттеглим. Най-късно утре сутринта.

— Да, и попътно не би било зле да си намерим прикритие — промърмори Ласло. — Дотам има над шестстотин километра, а не се знае на какво можем да налетим. Ядви, има ли шанс да открием съюзници? Знаем, че е риск.

Ядвига бавно кимна.

— Но вероятно си струва.

— Ще ни отнеме цяла нощ — каза Ласло. — Да ти се намира тетрамет?

— А Мици Харлан има ли дупка?

Ядви отново докосна рамото на Кийока, но колебливата ласка се превърна в деловито потупване по гърба. После излезе. С един последен замислен поглед към мен Ласло я последва. Ор застана над Силви със скръстени ръце.

— Да не си посмял да я пипнеш, мамка ти — предупреди ме той.

В относителната безопасност на квелисткия подслушвателен пост Ядвига и Ласло цяла нощ прослушваха радиочестотите в търсене на дружелюбно настроени сили из Неразчистеното. Недоспали и натъпкани с химикали, те седяха в бледото синкаво сияние на портативните монитори и разпръскваха невидими пипала из целия континент, издирвайки следи от човешка дейност. Гледани отстрани, те ми напомняха за сцените с преследване на подводници от старите сензофилми с Ален Мариот като „Полярна плячка“ и „Гонитба в дълбините“. Поради самата същност на работата си демилитите рядко осъществяваха връзка на големи разстояния. Твърде голям бе рискът да бъдат засечени от някоя артилерийска система на миминтите или от бродеща шайка каракури. Далечните електронни предавания се свеждаха до абсолютния минимум — най-често заявки за унищожена техника. През останалото време екипите пазеха почти пълно мълчание.

Почти.

Но опитен специалист можеше да засече шепота на локалните връзки между членовете на някой екип, едва доловимите електронни следи, носени от демилитите, както пушачът носи по дрехите си миризма на тютюн. Още по-опитен специалист можеше да определи разликата между тях и брътвежа на миминтите, а ако разполага с подходящите кодове — дори да завърже разговор. Отне им много време, почти до разсъмване, но накрая Ядви и Ласло успяха да се свържат с три други екипа, работещи из Неразчистеното между нашата позиция и предмостията на Драва. Шифровани емисии с насочен лъч прелетяха светкавично напред-назад, установиха самоличността на събеседника, потвърдиха паролите и Ядвига се облегна назад с широка тетраметова усмивка на устните.

— Хубаво е да имаш приятели — каза тя.

След като се запознаха със ситуацията, и трите екипа решиха, макар и с различна степен на ентузиазъм, да прикриват оттеглянето ни в рамките на своя оперативен обсег. За демилитите в Неразчистеното беше едва ли не неписан закон да осигуряват подобна помощ — никога не се знаеше дали и на теб няма да ти потрябва, — но жестоката конкуренция в бизнеса правеше съгласието им твърде неохотно. Позициите на първите два екипа ни принуждаваха да се оттеглим по дълъг, криволичещ маршрут, а те категорично не желяеха да ни пресрещнат или да ни придружат на юг. С третата група имахме късмет. Оиши Еминеску лагеруваше на двеста и петдесет километра северозападно от Драва заедно с деветима тежко въоръжени и оборудвани колеги. Той незабавно предложи да се придвижи и да ни поеме от защитния радиус на предния екип, а след това да ни придружи чак до предмостията.

— Откровено казано — сподели той, докато стояхме сред лагера му и гледахме как гасне поредният навъсен зимен следобед — прекъсването и на нас ще ни дойде добре. Каша още не се е оправила съвсем от онази работа по тревога в Драва през нощта преди да пристигнете. Разправя, че нищо й няма, но когато се разгърнем, усещам по мрежата, че не е така. А и останалите са грохнали. Плюс факта, че за последния месец унищожихме три рояка и над двайсет

автономни единици. Стига ни засега. Няма смисъл да се товарим до крайност.

— Прекалено разумно разсъждаваш.

Той се разсмя.

— Недей да мериш всички ни с аршина на Силви. Не сме чак толкова надъхани.

— Мислех, че това си е в духа на занаята. Демилитаризиране на всяка цена и тъй нататък.

— Да бе, все същата стара песен. — Мрачна гримаса. — Пробутват я на новобранците, а и е вярно, че софтуерът по принцип те тласка към крайности. Така стават нещастията. Но в крайна сметка софтуерът си е софтуер. Най-обикновено програмиране, мой човек. Ако оставиш програмите да ти диктуват, що за човек ще бъдеш тогава?

Взирах се в гаснещия хоризонт.

— Не знам.

— Трябва да мислиш отвъд тия рамки, приятел. Трябва. Иначе софтуерът ще те убие.

Зад една от топчестите бараки някой мина в гъстеещия сумрак и подвижна нещо на малояпонски. Оиши се ухили и също подвижна. Двамата избухнаха в смях. Иззад нас долетя мирис на пушек, някой беше запалил огън. Беше стандартен демилитски лагер — надути и втвърдени бараки от материал, който да се разпадне скоро след като екипът се изнесе. Ако не се броят случайните спирки в изоставени сгради като квелисткия подслушвателен пост, нашият екип бе живял при подобни условия през последните пет седмици. И все пак от Оиши Еминеску лъхаше добродушно спокойствие, каквото не бях срещал досега сред демилитите. Нямаше я типичната злобна, кучешка настървеност.

— Откога си в занаята? — попитах аз.

— О, отдавна. По-дълго, отколкото ми се иска, но...

Оиши сви рамене. Кимнах.

— Но е доходна работа.

Той се усмихна кисело.

— Така си е. По-малкият ми брат учи марсианска технология в Милспорт, родителите ни скоро ще се нуждаят от презареждане, а не могат да си го позволят. При сегашното икономическо положение просто няма друг начин да покрия разходите. А откакто Мечек удари

ножа на образователната реформа и пенсионно-клонинговите осигуровки, няма мърдане. Празен джоб — празни ръце.

— Да, съвсем са я забатачили, откакто бях тук за последен път.

— Отсъствал си, а?

За разлика от Плекс, Оиши удържа любопитството си. Старомодната любезност на Харлановия свят — ако исках да му кажа, че съм лежал на склад, щяхме да стигнем и до това. А ако не исках... е, какво го засягаше?

— Да, някъде към трийсет-четирийсет години. Много промени.

Той пак сви рамене.

— Започна се по-отдавна. Тия типове от самото начало подкопават всичко, което квелистите са успели да изкопчат от някогашния Харланов режим. Мечек просто е последната брънка във веригата.

— *Този враг не можеш да убиеш* — промърморих аз.

Оиши кимна и довърши цитата:

— *Можеш само да го отблъснеш ранен в дълбините и да научиш децата си да се взират във вълните, защото все някога ще се завърне.*

— Значи излиза, че някой не се е взирал много внимателно.

— Не е там работата, Мики. — Той стоеше със скръстени ръце и гледаше към гаснещата светлина на запад. — Времената се промениха, това е. Какъв смисъл има да сваляме режима на Първите фамилии тук или другаде, щом накрая Протекторатът ще насъска по нас емисарите?

— Имаш право.

Той пак се усмихна малко по-весело този път.

— Приятелю, не аз имам право. Такава е истината. Това е единствената сериозна разлика между тогава и днес. Ако по време на Разселването бе съществувал Емисарски корпус, квелизмът щеше да трае около шест месеца. Не можеш да се биеш с онези гадини.

— Те загубиха на Иненин.

— Да, а колко пъти са губили оттогава? Иненин беше дребна неприятност, случайна искрица върху монитора.

За миг споменът изригна в главата ми. *Джими де Сото крещи и дере обезобразеното си лице с пръсти, които вече са изтръгнали едното око и сигурно ще изтръгнат и другото, ако аз не...*

Прогоних го.

Дребна неприятност. Случайна искрица върху монитора.

— Може и да си прав — казах аз.

— Може и да съм прав — тихо се съгласи той.

Постояхме мълчаливо, гледайки как мракът приижда. Небето се беше разчистило, колкото да зърнем тънкия сърп на Дайкоку над планините на север и пълния, но далечен Мариканон като медна монета, подхвърлена високо над главите ни. Хотей все още се криеше зад хоризонта на запад. Зад нас огънят се разгоря. Сенките ни придобиха плътност сред трептящото червеникаво сияние.

Когато стана прекалено горещо, Оиши многословно се извини и отиде нанякъде. Аз търпях още минута жегата по гърба си, после се завъртях и с присвити очи се загледах в пламъците. Двама души от екипа на Оиши клечаха от другата страна и топлеха протегнатите си длани. Неясни, размазани фигури сред трептящия въздух и мрака. Приглушен разговор. Не ме поглеждаха. Трудно бе да се каже дали от старомодна учтивост като на Оиши, или просто от обичайния съпернически дух на демилитите.

За какъв дявол си се домъкнал тук, Ковач?

Все започвам от най-лесните въпроси.

Обърнах гръб на огъня и тръгнах между бараките към мястото, където бяхме издигнали три наши, дипломатично отдалечени на разстояние от тия на Оиши. Кожата ми усети внезапната липса на топлина, по лицето и ръцете ми плъзна вълна от прохлада. Сред морето от висока трева облените от лунни лъчи бараки приличаха на изплуващи гърбуни. Когато стигнах до онази, където лежеше Силви, забелязах, че изпод затворената врата се процежда светлина. Останалите тъмнееха. Отвън два бръмбара бяха подпрени косо на стойките си, кормилата им и поставките за оръжие стърчаха към небето. Третият не се виждаше.

Докоснах звънеца, дръпнах вратата и влязох. На разхвърляното легло в единия край Ядвига и Кийока побързаха да се отдръпнат една от друга. Срещу тях, огряна от мекото сияние на илуминиева лампа, Силви лежеше като труп в спалния си чувал. Косата ѝ беше грижливо сресана покрай лицето. До краката ѝ мъждукаше портативен нагревател. Другите от екипа ги нямаше.

— Къде е Ор?

— Няма го. — Ядви раздражено оправяше дрехите си. — Мама му стара, Мики, можеше да позвъниш.

— Направих го.

— Добре де, можеше да позвъниш и да изчакаш, по дяволите.

— Извинявай, не предполагах. Къде е Ор?

Кийока махна с ръка.

— Той и Ласло потеглиха с брѐмбара. Писаха се доброволци за охрана на лагера. Решихме да проявим добра воля. Тия хора утре ще ни помогнат да се приберем.

— Тогава защо не се уединихте в някоя друга барака?

Ядвига погледна към Силви.

— Защото и тук трябва някой да пази — тихо отвърна тя.

— Аз ще пазя.

За момент двете неуверено завъртяха очи към мен, после се спогледаха. Накрая Кийока поклати глава.

— Няма начин. Ор ще ни убие.

— Него го няма.

Пак се спогледаха. Ядви сви рамене.

— Добре, но ако нещо...

— Да, ще ви викна. Хайде, бягайте.

— Точно така, Ки... идвай. — Ядвига задърпа приятелката си към вратата. Докато излизаха, тя спря и ми се ухили. — И... Мики, видях те как я гледаш. Никакво пипане, нали? Никакво бърникане из меда. Недей да прескачаш в чужда градина.

И аз се ухилих.

— Да ти го начукам, Ядви.

— Да бе, мечтай си. Безплатно е, мой човек.

По-добре възпитаната Кийока изрече едно беззвучно „благодаря“ и двете изчезнаха. Седнах до Силви и мълчаливо се загледах в нея. След няколко минути посегнах и погалих челото ѝ, както бе сторила Кийока. Тя не помръдна. Кожата ѝ беше гореща и суха като хартия.

— Хайде, Силви. Измъкни се оттам.

Никакъв отговор.

За какъв дявол си се домъкнал тук, Ковач?

Тя не е Сара. Сара си отиде. За какъв дявол си се...

Я млъквай.

Не че имах друг избор, нали?

Споменът за последните мигове в „Токийския гарван“ връхлетя и прогони предишния. Покой и безопасност на масата с Плекс, топла анонимност и обещание за утрешно отпътуване... помнех как се изправих и обърнах гръб на всичко това, сякаш ме бе примамила песен на сирена. Към кръвта и яростта на схватката.

Сега виждах — онзи миг беше тъй решителен, тъй натоварен с трептенето на изменчивата съдба, че би трябвало да пропука под нозете ми, докато прекрачвах през него.

Но когато гледаш нещата със задна дата, винаги е така.

Да си призная, Мики, допадаш ми. Гласът ѝ беше неясен от късния час и наркотиците. *Нямам представа защо. Но е истина. Харесваш ми.*

Много мило.

Но не е достатъчно.

Дланите и пръстите ми леко тръпнеха от генетично програмираното желание да докосна груба повърхност и да се катеря. Бях забелязал чувството и преди в този носител. Идваше и си отиваше, но най-често се проявяваше в моменти на стрес и бездействие. Дребен недостатък, част от процеса на информационно зареждане. Дори и чисто новият клониран носител си има история. Свих юмруци два-три пъти, пъхнах ръка в джоба си и напипах мозъчните приставки. Те тихичко изтракаха между пръстите ми, събраха се в дланта ми с гладката тежест на скъпи високотехнологични компоненти. Юкио Хираясу и неговият бияч вече също бяха в колекцията.

По безумния път на издирването и унищожението, който си проправихме из Неразчистеното през последния месец, бях намерил време да изчистя трофеите си с химикали и препарат за компютърни части. Когато разтворих шепа в меката светлина на илуминиевата лампа, те заблестяха без нито едно петънце от кост или гръбначен мозък. Тази на Юкио се различаваше от другите — имаше изящно жълто пръстенче по средата с грижливо отпечатан код на производителя. Луксозна стока. Друго не можеше и да се очаква.

Останалите, включително и тази на неговия човек, бяха стандартно държавно производство. Нямаха никакви отличителни белези, затова грижливо бях увил приставката на бияча с черна лепенка, за да не я объркам с тия от цитаделата. Искях да ги различавам от пръв поглед. За разлика от Юкио, човекът нямаше

никаква стойност като заложник, но не виждах причина да пращам някакъв си обикновен гангстер там, където отвеждах проповедниците. Нямах представа какво ще направя с него, но в последния момент нещо в мен се разбунтува срещу собственото ми предложение да го метнем в морето Андраши.

Върнах Юкио и бияча в джоба си, сведох очи към останалите четирима върху дланта ми и се замислих.

Дали е достатъчно?

Веднъж, на един друг свят, обикалящ около звезда, която не се вижда от Харлановия свят, срещнах човек, който си изкарваше хляба от търговия с мозъчни приставки. Купуваше и продаваше на килограм, отмервайки скрития вътре живот като куп подправки или полускъпоценни камъни. Местните политически условия правеха занаята му много изгоден. За да подплаши конкуренцията, той разиграваше ролята на самата Смърт и макар че прекаляваше с театралните ефекти, образът му се запечата в паметта ми.

Питах се какво ли би си помислил, ако можеше да ме види сега.

Дали е...

Нечия ръка стисна моята.

Изненадата ме разтърси като електрически ток. Стиснах юмрук около приставките. Вторачих се в жената насреща, подпряна на лакът в спалния чувал, с изкривено от отчаяние лице. В очите ѝ нямаше ни най-малък признак, че ме познава. Пръстите стискаха здраво като машина.

— Ти — каза тя на японски и се разкашля. — Помогни ми.
Помогни ми!

Не беше нейният глас.

ГЛАВА 11

Докато навлизахме между хълмовете над Драва, небето бе натежало от сняг. От време на време прелитаха снежинки, а мразовитият въздух подсказваше, че скоро ще завали. Улиците и покривите на зданията в града под нас бяха поръсени с бяло като с отрова против насекоми, а от изток продължаваха да прииждат плътни облаци. По един от общите канали проправителствен пропаганден робот излъчваше предупреждения за микровиелици и прехвърляше цялата вина за лошото време върху квелистите. Когато слязохме долу и тръгнахме по разбитите от взривове улици, открихме, че всичко е заскрежено, а по локвите вече има корички лед. Заедно с редките снежинки над земята се сипеше призрачна тишина.

— Честита ви шибана Коледа — промърмори един от хората на Оиши.

Смях, но тихичък. Безмълвието потискаше всички, а под белия снежен саван мъртвешките кости на Драва изглеждаха твърде зловещо.

На влизане минахме през монтираната наскоро охранителна система. В отговор на нашествието преди шест седмици Курумая бе докарал елементарни роботи-убийци с ниво на интелигентност далеч под ония, с които се занимаваха демилитите. Въпреки това Силви трепваше всеки път, когато управляваният от Ор бръмбар минаваше покрай поредния затаен силует, а когато една от машините се надигна с леко бръмчене, за да разчете повторно значките ни, тя извърна очи и захлупи лице върху рамото на гиганта.

Когато се събуди през онзи ден, треската ѝ не мина. Само отстъпи като отлив, оставяйки я безсилна и окъпана в пот. Пристъпът се оттегляше, но в края на отстъпената от него територия човек можеше да усети как миниатюрни и почти безшумни вълнички продължават да подронват съзнанието на Силви. А по едва доловимия им шум да се досети как страшно реват в слепоочията ѝ.

Не беше свършило. Далеч не беше.

Напред по заплетените, изоставени улици на града. Когато приближихме предмостията, изтънчените сетива на новия ми носител

различиха в студения въздух едва доловимия мирис на море. Смес от соли и разни органични съставки, вездесъщият дъх на белотрев и острата воня на химикали, разсипани по повърхността на залива. За пръв път осъзнах колко ограничена е била синтетичната обонятелна система — нищо такова не бях усетил на идване от Текитомура.

Когато пристигнахме, отбранителните системи на предмостиеето се събудиха. Паешките блокове изпъплиха настрани, животелта се люшна назад. Докато минавахме през отвора, Силви се сгуши, наведе глава и пак затрепери. Дори косата ѝ сякаш прилепна по-плътено по черепа.

Претоварване, бе заявил медикът от групата на Оиши, взирайки се с присвити очи в монитора, докато Силви лежеше нетърпеливо под скенера. Още не си се измъкнала. Бих ти препоръчал два месеца спокоен живот на някое топло и по-цивилизовано място. Да речем в Милспорт. Запиши се в софтуерна клиника да ти направят пълна проверка.

Тя кипна.

Два месеца? В шибания Милспорт?

Примирено свиване на рамене.

Иначе пак ще изключиш. Трябва поне да се върнеш в Текитомура и да минеш пълна проверка за вируси. Не можеш да останеш тук в това състояние.

Другите от екипа го подкрепиха. Въпреки внезапното възстановяване на Силви трябваше да се върнем обратно.

Да пропилеем малко от натрупания кредит, ухили се Ядвига. Да празнуваме. Дръж се, Текитомура, идваме да ти покажем що е нощен живот!

Портата на предмостиеето трмаво се вдигна пред нас и ние навлязохме отвъд стената. В сравнение с последния път, когато го бях видял, мястото изглеждаше почти безлюдно. Няколко души мъкнеха оборудване между бараките. Беше прекалено студено, за да се излиза за друго. Две наблюдателни хвърчила бясно подскачаха над свързочната мачта, подмятани от вихрушката и снега. Изглежда, всички останали бяха свалени, преди да налети виелицата. Отвъд покривите на бараките се виждаше заснежената надстройка на кораб в пристанището, но обслужващите го кранове не помръдваха. Навсякъде из лагера властваше чувството на тревожно очакване.

— Най-добре да поговорим с Курумая веднага — каза Оиши, слизайки от очукания си едноместен бръмбар, докато зад нас вратата се спускаше. Той огледа своя екип и нашия. — Потърсете си места за спане. Подозирам, че няма да е лесно. Едва ли някой от новопристигналите ще се заеме да изгражда барака, докато времето не се оправи. Силви?

Силви се загърна по-плътно в палтото. Лицето ѝ беше изпито. Не искаше да разговаря с Курумая.

— Аз ще отида, шефе — предложи Ласло. Той неловко се опря на рамото ми със здравата си ръка и скочи от задната седалка на бръмбара. — Вие вървете да пийнете кафе или нещо друго.

— Супер — обади се Ядвига. — И не давай на дъртия Шиг да те дъвче, Лас. Ако не му харесва нашата история, нека върви на майната си.

— Да, ще му предам. — Ласло извъртя очи. — Ако имам кураж. Хей, Мики, ще дойдеш ли да ми окажеш морална подкрепа?

Аз примигах.

— Ами... да. Разбира се. Ки, Ядвиге, ще се погрижите ли за бръмбара?

Кийока скочи от седалката зад Ядвига и бавно се приближи към нас. Ласло отиде до Оиши и ми хвърли поглед през рамо. После кимна към центъра на лагера.

Както навярно трябваше да се очаква, Курумая не изглеждаше твърде щастлив да види хора от екипа на Силви. Накара двама ни да чакаме в студеното преддверие на командния пункт, докато той разпитваше Оиши и раздаваше настанителни заповеди. Край стената бяха подредени евтини пластмасови столове, а в ъгъла телевизор с приглушен звук показваше глобалните новини. Върху ниската масичка имаше отворен дисплей за информационни манияци и пепелник за идиоти-пушачи. Дъхът ни вдигаше бледи облачета пара в хладния въздух.

— Е, за какво искаше да си поговорим? — попитах аз и дъхнах върху ръцете си да ги стопля.

— Какво? — сепна се Ласло.

— Не се прави на ударен. Нуждаеш се от морална подкрепа точно толкова, колкото Ядви и Ки от мъж. Какво става?

Лицето му бавно се разтегна в усмивка.

— Знаеш ли, открай време се чудя за тях двете. Сън не ме хваща понякога.

— Лас!

— Добре де, добре. — Той се подпря със здравия лакът и вдигна крака върху масичката. — Ти беше с нея, когато се събуди, нали?

— Точно така.

— Какво ти каза? Ама наистина.

Завъртях се да го погледна.

— Снощи вече казах на всички ви. Нищо конкретно. Молеше за помощ. Викаше непознати хора. Дрънкаше безсмислици. Чисто бълнуване.

— Да. — Той разпери ръка и огледа дланта, сякаш върху нея имаше начертана карта. — Разбираш ли, Мики, аз съм инфоспец. Водец инфоспец. Жив съм само защото умея да забелязвам периферни подробности. И периферно забелязах, че вече не гледаш Силви както преди.

Постарах се гласът ми да прозвучи небрежно.

— Тъй ли?

— Да, тъй. До снощи я гледаше тъй, сякаш си гладен и подозираш, че е добра на вкус. А сега... — Той ме погледна в очите. — Загубил си апетит.

— Тя не е добре, Лас. Не си падам по болни жени.

Той тръсна глава.

— Не ми пробутвай такова сканиране. Тя беше болна през цялото време след оная каша в подслушвателния пост, но твоят глад си остана все същият. Може би малко смекчен, но не изчезна. А сега я гледаш тъй, сякаш очакваш нещо да се случи. Като че е някаква жива бомба.

— Тревожа се за нея. Както всички останали.

А под тия думи като термоклин плъзна мисълта: *Значи си жив, защото забелязваш подобни неща, тъй ли, Лас? Е, за твое сведение, ако продължиш да дрънкаш така, може и да те очистят. При други обстоятелства вече да съм го сторил.*

За момент поседяхме мълчаливо един до друг. Той замислено кимна.

— Няма да ми кажеш, а?

— Няма нищо за казване, Лас.

Ново мълчание. На екрана показваха последните новини. Случайна смърт (без загуба на приставката) на някаква дребна риба от Харлановия род в пристанищния квартал на Милспорт, зараждане на циклон в Кошутския залив, Мечек се готви да съкрати разходите за здравеопазване в края на годината. Гледах без интерес.

— Виж какво, Мики. — Ласло се поколеба. — Не казвам, че ти вярвам, защото всъщност не е така. Но не съм като Ор. Не ревнувам Силви. Нали разбираш, за мен тя е шеф и толкоз. И ти вярвам поне дотолкова, че да я оставя в твои ръце.

— Благодаря — сухо отвърнах аз. — И на какво дължа тази чест?

— Е, тя ми разправи едно-друго за първата ви среща. Брадите и тъй нататък. Колкото да съобразя, че...

Вратата се сгъна и Оиши излезе. Той се усмихна и посочи с палец през рамо.

— На ваше разположение е. Ще ви чакам в бара.

Влязохме. Така и не узнах какво е съобразил Ласло и колко далече е бил от истината.

Шигео Курумая седеше зад бюрото си. Посрещна ни, без да стане. Лицето му беше непроницаемо, а тялото стегнато в пълна неподвижност, която издаваше яростта му по-очевидно от всякакви гневни крясъци. Личеше си старата школа. Зад него холограма създаваше илюзията за ниша в стената на бараката, където сенки и лунни лъчи потрепваха по едва забележим старинен свитък. На бюрото до лакътя му спиралният дисплей работеше в свободен режим, хвърляйки пробягващи пъстри шарки по безупречно чистия плот.

— Болна ли е Ошима? — глухо запитва Курумая.

— Да, прихвана нещо от един рояк горе на платото. — Ласло се почеса по ухото и огледа празния кабинет. — Тук май нямате много работа, а? Сигурно чакате да отминат виелиците.

Курумая не се поддаде.

— На платото — повтори той. — Почти седемстотин километра северно от мястото, където се съгласихте да действате. За чието разчистване подписахте договор.

Ласло сви рамене.

— Виж сега, това вече засяга шефката. Ще трябва да...

— Имахте договор. И което е по-важно, поехте задължение. Дължахте вярност на предмостиято и лично на мен.

— Бяхме под обстрел, Курумая-сан. — Безупречната емисарска лъжа излетя с лекота от устните ми. За миг изпитах наслада от възможността да раздвижа рефлексите за надмощие. Отдавна не го бях правил. — След засадата в храма командният ни софтуер беше засегнат, аз и още една колежка получихме тежки органични увреждания. Движихме се слепешком.

След думите ми из кабинета надвисна тишина. До мен Ласло изгаряше от нетърпение да добави нещо. Хвърлих му предупредителен поглед и той спря да се върти. Погледът на коменданта прескочи няколко пъти между нас двамата и накрая се спря върху лицето ми.

— Ти ли си Тръпката?

— Да.

— Новобранецът. И говориш от името на всички?

Приложих основното правило: открий точката на натиск и атакувай в нея.

— При дадените обстоятелства аз също дължа вярност, Курумая-сан. Без подкрепата на другарите си щях да бъда убит и разкъсан от каракурите в Драва. Те обаче ме измъкнаха и ми намериха ново тяло.

— Да. Разбирам. — Курумая за момент сведе очи към бюрото, после пак ме погледна. — Много добре. Дотук не ми казваш нищо повече от доклада, който твоят екип изпрати от Неразчистеното, а той беше пределно кратък. Моля те, обясни ми защо, след като се движехте слепешком, решихте да не се приберете в предмостиято?

Това беше лесно. Повече от месец го бяхме обсъждали около лагерните огньове, усъвършенствайки постепенно лъжата.

— Системите ни бяха засегнати, но част от тях все още действаше. Така засякохме, че зад нас има миминти, които ни преграждат пътя за отстъпление.

— И следователно застрашават чистачите, които трябваше да защитите. Но не сте сторили нищо, за да им помогнете.

— Божичко, Шиг, движехме се *на сяло*, по дяволите.

Комендантът на предмостиято завъртя поглед към Ласло.

— Не съм те молил да ми тълкуваш събитията. Кротувай.

— Но...

— Оттеглихме се на североизток — казах аз, хвърляйки още един предупредяващ поглед към инфоспеца до мен. — Доколкото можехме да преценим, зоната беше безопасна. И продължихме да се движим, докато командният софтуер се възстанови. По това време вече бяхме почти извън града, а кръвта ми изтичаше. От Ядвига спасихме само мозъчната приставка. По очевидни причини решихме да навлезем в Неразчистеното и да се насочим към един открит преди време бункер с клонингова банка и апаратура за презареждане. Както знаете от доклада.

— Говориш в множествено число. И ти ли допринесе за това решение?

— Кръвта ми изтичаше — повторих аз.

Курумая отново наведе очи.

— Може би ще ти е интересно да научиш, че след засадата, която описваш, в района не бяха засечени други признаци за активност на миминтите.

— Да, защото съборихме шибаната сграда отгоре им — отсече Ласло. — Върви да разкопаш храма и ще откриеш парчетата. Без двете гадина, дето трябваше да ги натрошим в ръкопашен бой, додето се измъквахме през тунела.

Курумая отново хвърли хладен поглед към инфоспеца.

— Нямахме нито време, нито работна ръка за разкопки. Дистанционните сензори засякоха останки от машини под руините, но експлозията, която задействахте сякаш нарочно, унищожи почти изцяло долните нива на зданието. Ако е имало...

— Ако ли? Как тъй ако, дявол да го вземе?

— ... миминти, както твърдите, трябва да са се изпарили. Двете машини в тунела бяха открити и това като че потвърждава историята, която ни съобщихте, след като успешно се оттеглихте в Неразчистеното. А междувременно може би ще ви е интересно да чуете, че няколко часа по-късно и два километра на запад чистачите, които изоставихте, наистина откриха гнездо на каракури. В последвалия сблъсък двайсет и двама души бяха убити. Деветима от тях наистина — с непоправимо увредени приставки.

— Това е трагедия — спокойно отвърнах аз. — Но ние не бихме могли да я предотвратим. Ако се бяхме върнали с пострадал екип и увредени командни системи, щяхме само да бъдем безполезен товар.

При дадените обстоятелства решихме, че трябва час по-скоро да се възстановим като оперативно звено.

— Да. Така се казва в доклада ви.

За няколко секунди настана мрачно мълчание. Хвърлих нов поглед към Ласло за в случай, че е решил пак да си отвори устата. Курумая вдигна очи срещу мен.

— Много добре. Засега сте разквартирувани заедно с екипа на Еминеску. Ще пратя лекар по софтуера да прегледа Ошима за ваша сметка. Ако състоянието ѝ е стабилно, след като времето се подобри, ще бъде проведено пълно разследване на инцидента в храма.

— Какво? — Ласло прекрачи напред. — Дявол да го вземе, нима очакваш от нас да висим тук, докато разкопаеш оная грамада? Няма начин, мой човек. Отиваме си. Заминаваме за Текитомура с онзи шибан кораб в пристанището.

— Лас...

— Не, не очаквам от вас да останете в Драва. Заповядвам ви. Може и да не ви допада, но тук има власт. Ако опитате да се качите на борда на „Зора над Дайкоку“, ще бъдете задържани. — Курумая се навъси. — Бих предпочел да избегна преките мерки, но ако ме принудите, ще наредя да ви затворят.

— Да ни затворят? — За една-две секунди имах чувството, че Ласло чува думата за пръв път и чака комендантът да му я обясни. — Мамка му, да ни затворят? За последния месец разбиваме пет рояка, над дузина автономни миминти, обезопасяваме цял бункер, пълен с гадни машинарии, и това ти е скапаната благодарност, когато се връщаме.

После той изписка и залитна назад, притискайки с длан лицето си, сякаш Курумая го бе мушнал с пръст в окото. Комендантът се изправи иззад бюрото. Гласът му засъска от внезапно освободената ярост.

— Не. Така става, когато вече не мога да вярвам на екипите, за които отговарям. — Той завъртя пръст към мен. — Ти. Тръпката. Изкарай го оттук и предай инструкциите ми на останалите от екипа. Надявам се повече да не говорим на тази тема. Вън. И двамата.

Лас още се държеше за окото. Сложих ръка върху рамото му, за да го насоча, но той я отблъсна гневно. Бъбрейки нещо несвързано,

размаха треперещ пръст срещу Курумая, после явно размисли, завъртя се на пети и с широки крачки тръгна към вратата.

Последвах го. На прага се озърнах към коменданта. Трудно бе да се разчете нещо по обтегнатото му лице, но все пак като че долових чувството да лъха от него — ярост заради неподчинението и, което бе още по-лошо, угризение, че е изтървал не само ситуацията, но и собствените си нерви. Отвращение към начина, по който се бяха объркали нещата тук, в командния пункт, а може би и на целия свободен пазар на инициативата Мечек. Знам ли... може би и отвращение към начина, по който се разпадаше всичко на цялата проклета планета.

Личеше си старата школа.

Почерпих Лас едно питие в бара и известно време го слушах как ругае „онзи шибан педант Курумая“, после станах и отидох да търся другите. Бях ги оставил в добра компания — заведението беше претъпкано с раздразнени демилити, слезли току-що от „Зора над Дайкоку“, които се оплакваха гръмогласно от лошото време и предизвиканото от него спиране на назначенията. Като съвсем подходящ звуков фон за жалбите им наоколо гърмеше бърз, писклив и рязко насечен джаз, но за щастие без механичните пропагандни лекции, които бях почнал да свързвам с него през изминалия месец. Сферичната барака беше изпълнена до тавана с пушек и шумотевица.

В един ъгъл заварих Ядвига и Кийока да се гледат в очите, твърде увлечени в разговор, за да ги прекъсвам. Ядви набързо ми съобщи, че Ор останал при Силви в спалната барака, а Оиши бил нейде наоколо, може би на бара, за последен път го видяла да разговаря с някого хей-там. И тя неопределено размаха ръка. Схванах намека и ги оставих да си гукат.

Оиши изобщо не беше там, накъдето посочи Ядвига, но наистина се оказа на бара и разговаряше с двама демилити — единият беше от неговия екип, другия виждах за пръв път. Той ме посрещна с широка усмивка и вдигната чаша. Повиши глас, за да го чуя сред глъчката.

— Здравата ви смачка фасона, нали?

— Има такава работа. — Размахах ръка, за да привлека вниманието на бармана. — Останах с чувството, че Неуловимите на

Силви вече от доста време му тровят нервите. Искаш ли още едно?

Оиши хвърли изпитателен поглед към нивото на питието в чашата си.

— Не, стига ми толкова. Да, може да се каже, че му тровят нервите. Не са от най-отговорните, дума да няма. Все пак обаче редовно излизат на първо място в класацията. Това изкупва доста грехове дори пред човек като Курумая.

— Хубаво е да имаш репутация.

— А, добре, че ми напомни. Някой те търси.

— Тъй ли? — Оиши ме гледаше право в очите, затова потиснах реакцията си и само леко повдигнах вежда в тон с безгрижния интерес в гласа ми. Поръчах си малцово уиски от Милспорт и пак се обърнах към Оиши. — Разбра ли как се казва човекът?

— Не е разговарял с мен. — Координаторът кимна към непознатия си събеседник. — Това е Сими, водещ инфоспец на Прекъсвачите. Сими, помниш ли как се казва онзи тип, дето разпитвал за Силви и новия ѝ партньор?

За момент Сими присви очи и се навъси. После лицето му просветля и той щракна с пръсти.

— Да, сетих се. Ковач. Рече, че името му било Ковач.

ГЛАВА 12

Всичко застина.

Имах чувството, че целият шум из бара изведнъж е замръзнал като арктическа киша в ушите ми. Димът спря да се движи, натискът на навалищата зад мен сякаш отслабна. Толкова силна реакция на носителя „Ейшундо“ не бях изпитвал дори в сраженията с миминтите. Отвъд призрачното спокойствие на мига забелязах, че Оиши ме наблюдава и на автопилот вдигнах чашата към устата си. Малцовото уиски плъзна надолу като парлива вълна и когато топлината достигна стомаха ми, светът се раздвижи също тъй ненадейно, както бе спрял. Музика, шум, блъсканица около мен.

— Ковач — повторих аз. — Наистина ли?

— Познаваш ли го? — попита Сими.

— Чувал съм за него. — Нямаше смисъл да прекалявам с лъжите. Не и под този изпитателен поглед на Оиши. Отново отпих от чашата. — Каза ли какво иска?

— Не. — Сими поклати глава, явно въпросът не го интересуваше особено. — Просто питаше къде си, дали си заминал с Неуловимите. Беше преди два-три дни, тъй че му казах да, всички сте някъде из Неразчистеното. Той...

— А той... — започнах аз едновременно с него и веднага млъкнах. — Извинявай, какво казваше?

— Той, изглежда, много държеше да разговаря с теб. Убеди един екип, май бяха Антон и Черепите, да го отведат в Неразчистеното. Значи го познаваш, а? Проблеми ли ти създава?

— Разбира се — тихо вметна Оиши, — може и да не е същият Ковач, когото познаваш.

— Не е изключено — кимнах аз.

— Но не ти се вярва?

Заставих се да свия рамене.

— Струва ми се неправдоподобно. Човекът ме търси. Аз съм чувал за него. Най-вероятно имаме общи моменти в миналото.

Сими и колегата на Оиши кимнаха разсеяно. Вече бяха подпийнали. Оиши обаче сякаш се заинтригува още повече.

— И какво си чувал за този Ковач?

Този път свих рамене малко по-лесно.

— Нищо добро.

— Да — потвърди енергично Сими. — Точно така. Стори ми се кораво и адски смахнато копеле.

— Сам ли дойде? — попитах аз.

— Не, мъкнеше цяла тумба биячи. Четирима или петима. С милспортски акцент.

Хубава работа. Значи вече не беше местен въпрос. Танаседа изпълняваше обещанието си. *Глобална заповед за залавянето и екзекуцията ви.* И отнякъде бяха изровили...

Не знаеш това. Все още не.

Я стига. Трябва да е така. Защо е използвал името? На чие чувство за хумор ти прилича?

Освен ако...

— Сими, слушай. Той не попита за мен по име, нали?

Сими примига.

— Де да знам. Как ти е името?

— Добре. Няма значение.

— Човекът питал за Силви — обясни Оиши. — Знаел нейното име. Май знаел и за Неуловимите. Но най-много се интересувал дали в екипа на Силви има някакъв новобранец. И не знаел как му е името. Нали така, Сими.

— М-да... точно тъй беше.

Сими заби нос в празната си чаша. Направих знак на бармана да налее на всички ни.

— Тъй. А онези типове от Милспорт? Как смяташ, дали някой от тях още се навърта наоколо?

Сими подви устни.

— Може... Де да знам. Не видях как потеглиха Черепите и нямам представа колко багаж мъкнеха допълнително.

— Но би било логично — тихо подсказа Оиши. — Ако онзи Ковач си е подготвил домашното, трябва да знае колко е трудно да проследиш някого в Неразчистеното. Най-разумното би било да остави тук двама-трима биячи за в случай, че се завърнеш. — Той помълча,

продължавайки да наблюдава лицето ми. — И да му съобщят с насочен лъч, ако те видят.

— Да. — Аз допих чашата и леко потръпнах. Изправих се. — Мисля, че трябва да поговоря с екипа си. Господа, моля да ме извините.

Пробих си път през навалищата, докато отново стигнах при Ядвига и Кийока в ъгъла. Здравно прегърнати, те се целуваха по устата, без да обръщат внимание на каквото и да било наоколо. Настаних се в сепарето до тях и потупах Ядвига по рамото.

— Престанете. Имаме проблеми.

— Е — изръмжа Ор, — аз пък мисля, че дрънкаш в рели-некипели.

— Тъй ли? — С усилие потиснах раздразнението си и съжалих, че бях избрал пълния процес на емисарското убеждение, вместо да оставя на колегите си сами да вземат решение. — Говорим за якудза.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— Разсъдете сами. Преди шест седмици ние колективно причиняваме смъртта на едно високопоставено синче от якудза и двамата му биячи. А сега някой ни търси.

— Не. Някой търси теб. Тепърва ще се разбере дали търси и нас.

— Слушайте. Всички. — Завъртях настоятелен поглед из тясната стаичка без прозорци, която бяха осигурили за Силви. Тясна спартанска койка, стандартни вградени шкафчета, стол в ъгъла. Координаторката лежеше, а ние едва се събирахме в теснотията около нея. — Те знаят за Силви, свързали са я с мен. Приятелят на Оиши го каза със сигурност.

— Мой човек, та ние очистихме онази стая като...

— Знам, Ядвиге, но не беше достатъчно. Те разполагат със свидетели, които са ни видели заедно, периферни видеозаписи, а може би и още нещо. Важното е, че аз познавам онзи Ковач и, повярвайте ми, ако изчакаме да ни догони, ще откриете, че изобщо няма значение дали търси мен, Силви или и двамата ни. Човекът е бивш емисар. Ще изтрепе всички в тази стая просто за да не си усложнява живота.

Познатият стар ужас от емисарите — Силви спеше, изтощена и натъпкана с възстановителни лекарства, а Ор беше твърде разпален от

спора, но останалите неволно трепнаха. Зад бронята на демилитското хладнокръвие те бяха израсли с ужасяващите истории от Адорасион и Шария, както впрочем и всички останали. Емисарите идват да разрушат родния ти свят. Не беше толкова просто, разбира се; истината бе по-сложна и в крайна сметка далеч по-злокобна. Но на кого ли му трябва истината в тази Вселена?

— Ами ако ги изпреварим? — обади се Ядвига. — Откриваме приятелчетата на Ковач в предмостие и им запушваме устата, преди да са се обадили.

— Вероятно е твърде късно, Ядвиге. — Ласло поклати глава. — Пристигнахме преди два-три часа. Който се интересува, вече го е научил.

Набираха инерция. Аз стоях мълчаливо и гледах как всичко върви точно накъдето желях. Кийока се навъси, обмисляйки положението.

— Така или иначе няма начин да открием онези гадове. Тук, кажи-речи, всичко живо има милспортски акцент и физиономия на бияч. Най-малкото ще трябва да проверим базата данни на предмостие, а точно сега — тя посочи стгушената фигура на Силви — не сме в състояние да го сторим.

— Дори и Силви да беше във форма, пак щеше да е адски трудно — заяви унило Ласло. — Както сме се насадили в момента, Курумая ще ни спипа за ушите дори ако си измием зъбите с погрешен волтаж... Онова нещо дали наистина пази от подслушване?

Той кимна към персоналния резонансов заглушител на стола. Кийока също кимна — може би с лека умора.

— Чудо на модерните технологии, Лас. Наистина. Купих го от базара на Рейко точно преди да потеглим. Мики, работата е там, че сега сме едва ли не под домашен арест. Казваш, че онзи Ковач идва за нас. Какво предлагаш да сторим?

Започва се!

— Предлагам тази нощ да се измъкна със „Зора над Дайкоку“ и да взема Силви със себе си.

Мълчанието разтърси стаята. Проследих погледите, прецених чувствата, пресметнах накъде отиват нещата.

Ор разкърши шия като боец на арената преди схватка.

— Ти — бавно изрече той — върви да си го начукаш.

— Ор... — обади се Кийока.

— В никакъв случай, Ки. Мамка му, в никакъв случай няма да я води където и да било. Не и докато съм тук.

Ядвига ме огледа с присвити очи.

— Ами ние, Мики? Какво да правим, когато пристигне Ковач, зажаднял за кръв?

— Крийте се — отговорих аз. — Помолете приятелите за помощ, изчезнете нейде из предмостиято или в Неразчистеното с нечий екип, ако се съгласят да ви вземат. Дявол да го вземе, дори накарайте Курумая да ви арестува, ако вярвате, че ще може да ви опази.

— Хей, скапаняк, можем да сторим всичко това и без да ти поверяваме Сил...

— Тъй ли, Ор? — Погледнах гиганта право в очите. — Можете ли? Можете ли да нагазите пак в Неразчистеното, докато Силви е в това състояние? Как ще я отнесете там? С кой екип? Кой екип може да си позволи подобен товар?

— Той е прав, Ор. — Ласло сви рамене. — Дори и Оиши няма да се навие.

Ор се озърна с потрепващи очи като подгонен звяр.

— Можем да я скрием тук, в...

— Ор, не ме слушаш. Ковач няма да остави камък върху камък, за да стигне до нас. *Познавам го.*

— Курумая...

— Забрави. Ако му се наложи, ще прегази Курумая като ангелски огън. Ор, само едно ще го спре — новината, че Силви и аз сме напуснали. Защото тогава няма да губи време да търси вас. Когато пристигнем в Текитомура, ще се погрижим вестта да стигне до Курумая и докато Ковач се върне, вече всички в предмостиято ще знаят, че сме духнали. Това му стига, за да скочи на първия заминаващ кораб.

Нова тишина, този път сякаш изпълнена с напрежението на цъкаща бомба. Гледах ги как се хващат на въдицата един по един.

— Разумно, Ор. — Кийока потупа гиганта по рамото. — Не е приятно, но се сканира.

— Така поне ще измъкнем шефката от бойната линия.

Ор се опомни.

— Мамка ви, хора, да не сте се побъркали? Не виждате ли, че той се опитва да ви сплаши?

— Да, и успя да ме сплаши — отсече Ласло. — Силви е извън строя. Ако от якудза са наели емисар-убиец, спукана ни е работата.

— Трябва да я опазим, Ор. — Ядвига бе забила очи в пода, сякаш се чудеше дали не би било добра идея да изкопаем тунел. — А тук е невъзможно.

— Тогава тръгвам и аз.

— Боя се, че няма да бъде възможно — тихо казах аз. — Предполагам, че Ласло ще успее да ни вкара през катапултите за спасителни лодки, както се беше вмъкнал предния път. Но опитах ли и ти да се вмъкнеш с цялата тая вградена апаратура и енергийните източници, ще задействаш всички аларми на „Зора над Дайкоку“.

Беше си чиста догадка, скок на сляпо от стремително изграденото скеле на емисарската интуиция, но, явно, улучи целта. Неуловимите се спогледаха и накрая Ласло кимна.

— Прав е, Ор. Няма начин да те вмъкна през люка незабелязано.

Гигантът задълго се вгледа в мен. Накрая извърна глава към жената върху леглото.

— Ако заради теб ѝ се случи каквото и да било...

Въздъгнах.

— Ор, най-сигурният начин да ѝ се случи нещо е да я оставим тук. Кое то не възнамерявам да сторя. Тъй че запази си заплахите за Ковач.

— Да — заяви мрачно Ядвига. — Това ти го гарантирам. Щом Силви се възстанови, погваме онзи мръсник и...

— Великолепно — кимнах аз. — Но малко прибързано. Планирай си отмъщението по-късно, бива ли? Засега нека да се съсредоточим на въпроса как ще оцелеем.

Разбира се, не беше толкова лесно.

Когато го попритиснах, Ласло си призна, че охраната на товарните рампи в Компчо била безбожно калпава. Но заради непрестанния страх от нашествие на миминтите кеят в предмостията на Драва щеше да е натъпкан с електронни мерки за сигурност.

— Тъй. — Помъчих се да запазя търпение. — Значи никога не си правил фокуса с катапултите в Драва?

— Добре де, веднъж го направих. — Ласло се почеса по ухото. — Само че Суки Баджук ми помогна да заглушим детекторите.

Ядвига презрително изсумтя.

— Оная ситна пачавра.

— Хей, ревнивке. Тя е адски добър координатор. Дори и надрусана до козирката, може да въртне такива номера с кодовете за достъп...

— Чух, че умеела да си въртка и други работи.

— Ей, само защото не е...

— Тук ли е тя? — високо попитах аз. — Сега, в предмостиято?

Ласло пак се почеса по ухото.

— Де да знам. Можем да проверим, но...

— Ще се бавим до второ пришествие — предрече Кийока. — А тя така или иначе може да не се навие да въртка номера с кодовете, ако узнае за какво става дума. Едно е да ти помага да си начешеш крастата, Лас. Но едва ли ще й допадне да съдейства за бягство от Курумая, нали ме разбираш?

— Не е задължително да знае — каза Ядвига.

— Не ставай гадна, Ядвиге. Няма да вкарам Суки в беля, без...

Изкашлях се.

— Какво ще кажете за Оиши?

Всички се завъртяха към мен. Ор сбръчка чело.

— Може би. Двамата със Силви се знаят открай време. Заедно са били новобранци.

Ядвига се ухили.

— Непременно ще се навие. Ако Мики го помоли.

— Какво?

Вече всички се усмихваха многозначително. Радваха се на възможността да свалят за момент напрежението. Кийока закри устата си с длан и се разкиска. Ласло заби съсредоточен поглед в тавана. Другите запръхтяха весело. Само Ор беше твърде сърдит, за да се включи във веселбата.

— Не си ли забелязал през последните два дни, Мики? — Ядвига се мъчеше да удължи шегата. — Оиши те харесва. Нали разбираш, наистина те харесва.

Озърнах се из тясната стаичка, опитвайки да изглеждам вкиснат и невъзмутим като Ор. Всъщност се сърдех най-вече на себе си. Наистина не бях забелязал, или поне не бях разбрал, че е онова, за което намекна Ядвига. Много сериозен пропуск за един емисар — да пренебрегне изгодна психологическа възможност.

Бивш емисар.

Да, благодаря за напомнянето.

— Добре — изрекох спокойно аз. — Значи ще трябва да поговоря с него.

— Аха — отвърна Ядвига с невинна физиономия. — Виж дали ще се навие да те оправи.

Смехът избухна като взрив в тясната стаичка. Усетих, че и моето лице неволно се разтяга в усмивка.

— Майната ви на всички.

Това не помогна. Веселието бушуваше с пълна сила. От шума Силви се размърда на койката и отвори очи. Подпря се на лакът и болезнено се разкашля. Смехът секна също тъй бързо, както бе почнал.

— Мики? — Гласът ѝ беше дрезгав и немощен.

Обърнах се към леглото. С крайчеца на окото си зърнах убийствения поглед на Ор. Приведох се над нея.

— Да, Силви. Тук съм.

— На какво се смеете?

Поклатих глава.

— Много добър въпрос.

Тя стисна ръката ми със същата сила както през онази нощ в лагера на Оиши. Настръхнах в очакване на онова, което щеше да каже сега. Но Силви само потръпна и огледа пръстите си, впити в ръкава на якето ми.

— Аз... — избъбри тя. — То ме познаваше. То. Като стар приятел. Като...

— Остави я на мира, Мики.

Ор се опита да ме избута с рамо, но желязната хватка на Силви ме удържа. Тя го изгледа с недоумение и попита умолително:

— Какво става?

Извъртях очи към гиганта.

— Искаш ли да ѝ кажеш?

ГЛАВА 13

Нощта падаше над Драва на валма от снежен сумрак, обгръщайки като вехта завивка сгушените бараки на предмостие, сетне по-високите ъгловати руини на самия град. Виелицата връхлиташе и отстъпваше, влачеше снега на гъсти, вихрени завеси, които облепваха лицето, вмъкваша се под яката на дрехата, после отминаваха, почти стихваха, за да затанцуват след малко отново в светлите конуси на анджирските лампи. Видимостта ту спадаше под петдесет метра, ту пак се разчистваше. Не беше време за разходки навън.

Клекнал в сянката на един изоставен контейнер в края на доковете, аз за момент се зачудих как ли се справя другият Ковач в Неразчистеното. Също като мен той трябваше да не обича студа, също като мен...

Не знаеш това, не знаеш дали точно той...

Да, бе.

Виж сега, дявол да го вземе, откъде якудза ще намери резервно копие на бивш емисар? И за чий им е да поемат такива рискове? Под цялото онова фалшиво лустро на потомци на Старата Земя, в крайна сметка те си остават просто вулгарни престъпници. Няма начин...

Да, бе.

Това е тръпката, с която живеем всички, цената на съвременната епоха. Ами ако? Ами ако в някакъв незнаен миг от твоя живот вземат и те изкопират? Ами ако нейде в търбуха на някоя грамадна машина живееш кой знае какво виртуално битие, или просто спиш, очаквайки да те пуснат в реалния свят?

Или вече са те пуснали и бродиш наоколо. Жив.

Виждаш го в сензофилмите, чуваш градски легенди за приятели на приятели, които по някаква невъобразима машинна грешка са срещнали самите себе си във виртуална или по-рядко в реална среда. Или ужасяващите истории в стил Ласло за множествоно зареждане, извършвано от военните. Слушаш и с наслада усещаш студените

тръпки по гръбнака си. Понякога дори чуваш истории, на които може да се повярва.

Веднъж бях срещнал двойно зареден човек и се наложи да го убия.

Веднъж бях срещнал себе си и това свърши зле.

Не изгарях от желание да ми се случи отново.

А и бездруго си имах сума ти грижи.

Сред виелицата на петдесет метра от мен се извисяваше неясният силует на „Зора над Дайкоку“. Корабът беше по-голям от „Пушки за Гевара“, навярно стар туристически лайнер, измъкнат от забвение и преоборудван за превоз на демилити. Около него сякаш витаеше помръкнал ореол на отминало величие. От илюминаторите се лееха снопове уютна светлина, а горе по надстройката хладно проблясваха бели и червени съзвездия. Преди малко бях видял върволица демилити да се качват на борда по осветените рампи, но сега люковете се затваряха и корабът на въздушна възглавница стоеше усамотен в студената нощ на Ню Хок.

Из бялата вихрушка на черен фон вдясно от мен се мярнаха човешки фигури. Докоснах дръжката на тебитския нож и засилих докрай зрението си.

Най-отпред крачеше Ласло с гъвкава походка на инфоспец и яростна усмивка на изтръпналото от студ лице. Следваха го Оиши и Силви. Лицето на жената беше съсредоточено и леко замаяно — личеше си, че е на крак само благодарение на лекарствата. Координаторът изглеждаше бодър и далеч по-решителен. Тримата прекосиха откритото пространство пред кея и се прикриха до мен зад контейнера. Ласло разтърка лицето си с длани, после разпери пръсти и изтръска разтопения сняг. Беше стегнал заздравяващата си ръка с бойна подвижна шина и изглеждаше, че не изпитва никаква болка. Долових в дъха му мирис на алкохол.

— Наред ли е всичко?

Той кимна.

— Всички заинтересувани, а вероятно и мнозина, дето не ги е грижа, вече знаят, че Курумая ни е поставил под арест. Ядви още обикаля да се оплаква на всичко живо.

— Оиши? Готов ли си?

Координаторът ме погледна спокойно.

— Ако ти си готов. Както казах, ще разполагате най-много с пет минути. По-дълго не мога, без да оставя следи.

— Пет минути са предостатъчно — заяви нетърпеливо Ласло.

Всички погледнахме Силви. Тя намери сили да се усмихне измъчено и да каже:

— Добре. Сканираме. Да го направим.

Лицето на Оиши изведнъж стана самовгълбено — беше навлязъл в мрежата. Той кимна лекичко.

— Навигационните системи са в пълна готовност. Проверка на системите и двигателите след двеста и дваайсет секунди. Когато потегли, трябва да бъдете във водата.

Силви се изкашля задавено и направи усилие да прояви професионален интерес.

— Охрана на корпуса?

— Да, включена е. Но маскировъчните костюми ще ви опазят от сканиращото излъчване. А когато слезете до водата, ще ви представя като крилодери, дебнеци за замаяна риба зад кораба. Щом започне проверката на системите, почват да се изкачват по шахтата. Аз ще ви прикрия от вътрешните скенери, а навигационната система просто ще отчете, че крилодерите са се изгубили някъде. Същото се отнася и до твоето излизане, Ласло. Затова остани във водата, докато корабът се отдалечи по устието.

— Чудесно.

— А каюта осигури ли ни? — попитах аз.

Ъгълчето на устните му трепна.

— Разбира се. Не жалим удобства за нашите приятели-бегълци. Откъм дясната страна почти всички са празни. Вашата е S-17. Просто бутнете вратата.

— Време е да тръгваме — прошепна Ласло. — Един по един.

Той изскочи иззад прикритието със същата пъргава походка на инфоспец, която бях виждал в Неразчистеното. За момент остана на открито, после се плъзна отвъд ръба на кея и пак изчезна. Озърнах се към Силви и кимнах.

Тя изтича напред, не толкова пъргаво като Ласло, но с бледи следи от същото изящество. Стори ми се, че този път чух тих плясък. Изчаках пет секунди и я последвах през вилицата из откритото пространство. Приклеках да се хвана за горното стъпало на желязната

стълбичка и стремително се спуснах надолу към химическата воня на залива. Когато потънах до кръста, разтворих пръсти и паднах назад във водата.

Въпреки маскировъчния костюм и дрехите под него, студът ме разтърси жестоко. Проникна навътре като кинжал, сграбчи гърдите и слабините ми, изкара дъха ми през стиснатите зъби. Геконовите клетки в дланите се напрегнаха по рефлекс. С усилие си поех дъх и се огледах за другите.

— Насам.

Ласло размахваше ръка откъм извитата част на кея, където двамата със Силви се бяха вкопчили за един ръждив генератор на амортизационно поле. Заплувах към тях и оставих дланите си сами да се вкопчат във вечбетона. Ласло задавено си пое дъх и заговори на пресекулки:

— Идете до к-к-кърмата и се вмъкнете между к-к-кея и к-к-корпуса. Ще видите к-к-катапултите. И да не п-п-пиете от водата, ей.

Усмихнахме се измъчено и поехме напред.

Беше ужасно трудно да плуваш, преодолявайки рефлексите на тялото, което не искаше нищо друго, освен да се сгуши на топка и да трепери. Силви изоставаше и трябваше да се връщаме да ѝ помогнем. Дишаше тежко, прекъслечно, стискаше зъби, а очите ѝ почваха да помътняват.

— Н-н-не мога да го уд-д-държа — измънка тя, докато аз се преобръщах по гръб, а Ласло ми помагаше да я издърпам върху гърдите си. — С-с-само не ми к-к-казвай, че сме скапани и ръ-ръ-разглезени... к-какво?

— Ще се справим — процедих аз през зъби. — Дръж се. Лас, ти продължавай.

Той кимна с усилие и запляска напред. Аз тромаво го последвах с товара си.

— Няма ли друг начин, по дяволите? — изстена тя почти шепнешком.

Някак успях да я довлека до надвисналата кърма на „Зора над Дайкоку“, където ни чакаше Ласло. Вмъкнахме се в тясното пространство между кея и корпуса, и аз лепнах длан върху вечбетона, за да се удържа.

— П-п-по-малко от м-м-минута — избъбри Ласло, вероятно след като провери хроночипа в ретината си. — Д-д-дано Оиши да се е включил к-к-както трябва.

Корабът на въздушна възглавница се събуди. Най-напред антигравитационната система с плътно бучене премина от статичен в двигателен режим, после чухме пронизителния вой на въздухозаборниците и глухото пухтене около целия корпус, докато престилките се запълваха. Усетих как кръговото течение около корпуса ме дърпа настрани. Изпод кърмата избухна облак пяна и ни обля. Ласло още веднъж ми се усмихна с широко отворени очи и размаха ръка.

— Там, горе — изкрещя той през рева на двигателите.

Погледнах накъде сочи и видях три кръгли отвора с разперени настрани диафрагмени врати. В шахтите блестяха лампите на дежурното осветление, а под първия отвор стърчаха скобите на инспекционна стълбичка.

Тътенът на двигателите стана по-плътен и равномерен.

Ласло се изкатери пръв и застана върху извитата горна част на престилката. Подпря се на корпуса и размаха ръка към мен. Избутах Силви напред, изкрещях в ухото ѝ да се качва и видях с облекчение, че не е прекалено замаяна, за да се подчини. Щом стигна горе, Ласло я сграбчи и след няколко неловки маневри двамата изчезнаха в шахтата. Аз се изкатерих по стълбичката с цялата бързина, на която бяха способни вдървените ми ръце, вмъкнах се в отвора и шумът заглъхна.

Два метра над себе си видях Силви и Ласло да се катерят с разперени ръце и крака, търсейки опора в издатините по стената на шахтата. Спомних си небрежното самохвалство на инфоспеца при първата ни среща: *седем метра катерене по тръба от полирана стомана. Фасулска работа.* Беше облекчение да видя, че както винаги Ласло е преувеличавал. Шахтата далеч не беше полирана и по метала можеха да се намерят многобройни опори. За проба хванах един крепежен пръстен над главата си и открих, че мога да се издърпам по наклона без особени усилия. По-нагоре намерих и заоблени издатини, където да поема с крака част от теглото си. За момент се притиснах към тръпнещата стена на шахтата, припомних си предупреждението на Оиши за петте минути и продължих нагоре.

Когато достигнах върха, заварих изтощените Силви и Ласло да се подпират на тъничък ръб под отворен люк, запълнен с дипли от оранжев синтетичен брезент. Инфоспецът ми се усмихна измъчено.

— Това беше. — Той потупа податливата повърхност над главата си. — Това е най-долният спасителен сал. Първият за изстрелване. Промъкват се край него, качват се отгоре и намират люк към инспекционния проход между нивата. Бутнете най-близкия капак и ще излезете в някой от коридорите. Силви, ти мини първа.

Избутахме провисналия синтебрез от края на шахтата и през отвора лъхна топъл, застоял въздух. Неволно се разсмях от удоволствие. Ласло кисело кимна.

— Да, радвай се. А някои тепърва имат да се връщат в шибаната вода.

Силви се провря през отвора и аз понечих да я последвам, когато инфоспецът ме дръпна за ръкава. Извърнах глава. Той се поколеба.

— Лас? Казвай, мой човек, нямаме време.

— Ти. — Той вдигна предупредително пръст. — Вярвам ти, Мики. Грижи се за нея. Пази я, докато дойдем и ние, докато се възстанови.

— Добре.

— Вярвам ти — повтори той.

После се завъртя, пусна ръба и бързо се плъзна надолу по извитата шахта. Когато изчезна, до ушите ми долетя тих плясък.

Стори ми се, че гледах подир него безкрайно дълго. Накрая се завъртях и раздражено си проправих път през платнената преграда между мен и новите ми отговорности.

Споменът ме обгърна.

В бараката...

— Ти. Помогни ми. Помогни ми!

Тя впива поглед в мен. Мускулите на лицето ѝ се обтягат от отчаяние, устните леко се разтварят. От тази гледка кипва дълбока и неочаквана възбуда. За да ме сграбчи, тя е отметнала спалния чувал и сега под протегнатата ръка мога да видя в светлината на илумниевата лампа овалните могили на гърдите ѝ. Не за пръв път я виждам така — Неуловимите не страдат от излишна свенливост и

след месец лагеруване в малки биваци из Неразчистеното вероятно мога да нарисувам по памет голите тела на целия екип... но нещо в лицето и позата на Силви изведнъж е придобило мощно сексуално излъчване.

— Пипни ме. — Дрезгавият глас не е неин и от звука му косъмчетата по тила ми настръхват. — Кажу ми, че си истински, мътните да те вземат.

— Силви, ти не си...

Ръката ѝ плъзва от моята към лицето ми.

— Мисля, че те познавам — казва изненадано тя. — Избраник от Черната бригада, нали? Батальон Тецу. Одисей? Огава?

Японският, на който говори, е архаичен, неизползван от векове. Потискам зараждащата се тръпка и упорито отговарям на аманглийски.

— Силви, чуй ме...

— Силви ли се казваш? — По лицето ѝ трепва съмнение. Тя също сменя езика. — Не си спомням, аз, то, не мога...

— Силви.

— Да, името ти е Силви.

— Не — изричам аз с изтръпнали устни. — Твоето име е Силви.

— Не. — Изведнъж я обзема паника. — Името ми е... Името ми е... Наричат ме, наричаха ме...

Гласът ѝ секва, очите ѝ се откъсват от моите. Опитва да се измъкне от спалния чувал. Лакътят ѝ се хлъзга по гладката подплата и тя залита към мен. Протягам ръце и те изведнъж се изпълват с топло, мускулесто тяло. Юмрукът, който стегнах, когато тя заговори, сега инстинктивно се разтваря и мозъчните приставки изтракват на пода. Дланта ми опира в изпъната плът. Косата ѝ се раздвижва, плъзва по шията ми и аз усещам нейния мирис, аромата на топлина и женска пот, бликащ от разтворения спален чувал. Нещо отново трепва из слабините ми и тя навярно също го усеща, защото издава глух, гърлен стон, притискайки устни до гърлото ми. По-надолу в тесния чувал краката ѝ се размърдват нетърпеливо, после се разтварят пред ръката ми, която слиза надолу по ханша и хлътва между бедрата. Преди да осъзная какво върши, вече я галя и тя е влажна под пръстите ми.

— Да — излита задавено от гърлото ѝ. — Да, така. Там.

Този път, когато размърдва крака, надига се цялото тяло от кръста нагоре, а бедрата ѝ се разтварят, доколкото им позволява спалният чувал. Пръстите ми потъват в нея, а тя ахва тихичко, отпуска прегръдката около шията ми и ме поглежда така, сякаш току-що съм я пробол с нож. Пръстите ѝ се впиват в рамото ми. Описвам вътре в нея бавни, овални движения и усещам как бедрата ѝ се размърдват в протест срещу мудния ритъм. Дъхът ѝ излита през устните ускорен и накъсан.

— Ти си истински — отронва тя. — О, истински си.

И ето че нейните ръце плъзват по мен, пръстите ѝ се борят със закопчалките на якето, гаят бързо нарастващата издутина на слабините ми, стискат ме за челюстта. Тя сякаш сама не знае какво да прави с тялото, което докосва, и аз бавно осъзнавам, че докато безвъзвратно потъва в пропастта на своя оргазъм, тя се мъчи да изтласка все по-бързо през устните си едно и също твърдение: истински си, истински си, мамка ти, истински си, нали, ти си истински, о, истински, да, мръсно, да, да, истински си, мамка ти, истински...

Гласът ѝ засяда на гърлото заедно с дъха и тя се сгъва почти на две от силата на избухналото усещане. Обвива се около мен като дългите, смъртоносни ленти на дивия белотрев отвъд рифа Хирата, бедрата ѝ стягат ръката с всичка сила, тялото ѝ се сгъва върху гърдите и рамото ми. Нямам представа откъде, но знам, че е отворила очи и гледа към отсрещния край на бараката.

— Името ми е Надя Макита — тихо изрича тя.

И отново по костите ми сякаш пробягва електрически ток. Както в момента, когато ме сграбчи за ръката — само че този път заради името. В главата ми някакъв глас почва да нарежда автоматично: не е възможно, не е възможно, не е...

Надигам я от рамото си, отпускам я надолу и движението освобождава нова вълна от феромони. Лицата ни са на сантиметри едно от друго.

— Мики — успявам да избъбря аз. — Мики Тръпката.

Тя стрелва глава напред като птица и устата ѝ се впила в моята, прекъсвайки думите. Езикът ѝ е горещ и трескав, а ръцете отново се захващат с дрехите ми, този път решително и целенасочено. Неловко смъквам якето, разкопчавам дебелия

панталони от синтебрез и ръката ѝ тутакси хлътва в отвора. Дълги седмици в Неразчистеното почти без уединение и възможност за мастурбиране, тяло, замразено от векове — едва се удържам да не свърша веднага щом ръката ѝ обгръща члена ми. Тя долавя това и се усмихва, без да откъсва устни от моите, усещам го само по лекичкото скърцане на зъби върху зъби и дълбокия, тих гърлен смях. Коленичи в спалния чувал, като се придържа с една ръка за моето рамо, а другата остава между краката ми и се раздвижва. Пръстите ѝ — дълги, тънки, горещи и лепкави от пот — сърчно се свиват на пръстен и нежно танцуват нагоре-надолу. Смъквам панталоните надолу по бедрата си и се накланям назад, за да ѝ дам повече място. Върхът на палеца ѝ играе напред-назад по главичката като метроном. Изстенвам безкрайно дълго, до изпразване на дробовете, и в същия миг тя забавя ритъма почти до нула. Притиска гърдите ми със свободната си ръка, избутва ме към пода, а хватката ѝ върху обтегнатия ми член се стяга като менгеме. Наелектризираните мускули на корема извиват тялото ми на дъга, устремена срещу нейния натиск и това донякъде потиска пулсиращия стремеж да свърша незабавно.

— Искаш ли да бъдеш в мен? — пита сериозно тя.

Тръскам глава.

— Каквото речеш, Силви. Каквото...

Тя рязко дръпва основата на члена.

— Името ми не е Силви.

— Надя. Каквото речеш.

Сграбчвам я за заоблената буза на дупето, за дългото, стегнато бедро и я придърпвам върху себе си. Тя вдига ръка от гърдите ми, посяга надолу, разкрачва се, после бавно се отпуска върху члена ми. От допира ахваме едновременно. Намирам нейде дълбоко в себе си мъничко емисарски самоконтрол и слагам ръце на бедрата ѝ, за да помагам на нейните движения нагоре-надолу. Но това няма да трае дълго. Тя посяга към главата ми и я притегля до едната издута гърд, притиска лицето ми в плътта и ме насочва към връхчето. Засмуквам го и сграбчвам в длан другата гърд, а тя се надига на колене и в бесен галоп насочва и двама ни към експлозия, от която всичко около нас помръква.

Падаме един върху друг в сумрачната барака, тръпнеци и облени в пот. Нагревателят хвърля червеникави отблясъци върху преплетените ни крайници и плътно притиснати тела, и в здрача отеква тъничък звук — може би риданието на тази жена, или пък просто вятърът отвън търси пролука да влезе.

Не искам да я погледна в лицето, за да разбера кое е вярно.

В недрата на глухо тътнещия кораб двамата се измъкнахме от прохода в някакъв коридор и тръгнахме да търсим каюта S-17, оставяйки подир себе си влажни следи. Както бе обещал Оиши, вратата се отвори с едно докосване. Вътре лампите осветиха изненадващо широко пространство. Подсъзнателно се бях подготвил за нещо от рода на спартанската килийка с две койки, която имахме на „Пушки за Гевара“, но Оиши ни бе настанил луксозно. В добре обзаведената първокласна каюта имаше автоматично легло, което можеше да се програмира като широка спалня или като две отделни легла. Мебелите изглеждаха поовехтели, но из въздуха се носеше лек мирис на препарати за дезинфекция, подсказващ, че всичко е безупречно чисто.

— М-м-много мило — изтраках със зъби аз, докато заключвах вратата. — Браво Оиши. Одобрявам.

Банята беше почти колкото и в другите каюти, но имаше вграден сешоар. Съблякохме се, захвърлихме мокрите дрехи и се захванахме да прогоним студа от костите си — първо под мощната струя гореща вода, после под нежната ласка на топлия въздух. Отне ни доста време, защото трябваше да се редуваме, но по лицето на Силви не прочетох покана, докато влизаше в кабинката, затова останах отвън, разтривайки измръзналото си тяло. По някое време, докато я гледах как се върти, а водата тече по гърдите и корема ѝ, стича се между краката, подръпвайки мокрите къдрави косъмчета, усетих, че започвам да се възбудям. Бързо отидох да взема якето от маскировъчния костюм, седнах неловко и прикрих ерекцията си с него. Жената под душа забеляза движението и ме изгледа учудено, но премълча. Нямахше какво да каже. Последния път, когато видях Надя Макита, тя се унасяше, изтощена от секса, в една барака нейде из равнините на Ню Хок. С лекичка, самоуверена усмивка на устните, обгърнала хлабаво

бедрото ми с едната ръка. Когато най-сетне се отдръпнах, тя само се завърта в спалния чувал и промърмори нещо неясно.

Повече не се завърна.

А междувременно ти я облече и почисти, преди другите да се завърнат. Като престъпник, унищожяващ уликите.

На подозрителния поглед на Ор отвърна с добре изиграно емисарско безразличие.

Оттегли се с Ласло в другата барака и лежа буден до зори. Не можеше да повярваш какво си видял, чул и сторил.

Най-сетне Силви излезе от кабинката, затоплена и почти съвсем суха. С усилие се заставих да не зяпам пейзажа на тялото ѝ, придобил внезапно сексуално значение, и отидох да заема нейното място. Тя не каза нищо, само ме потупа по рамото с разхлабен юмрук и лекичко се навъси. После изчезна в съседната каюта.

Останах под душа почти цял час. Въртях се насам-натам под врялата вода, мастурбирах разсеяно и се мъчех да не мисля за онова, което трябваше да направя след завръщането в Текитомура. Около мен „Зора над Дайкоку“ продължаваше глухо да тътне и пореше вълните на юг. Когато излязох изпод душа, метнах мокрите ни дрехи в кабинката и включих сешоара на пълна мощност, после се разтъпках из каютата. Силви спеше дълбоко на леглото. Беше го програмирала като спалня.

Дълго стоях и я гледах как спи. Устата ѝ беше отворена, а косата разпиляна безредно около лицето. Абаносовият централен кабел се беше извил и висеше като пенис покрай едната ѝ буза. Точно сега не ми трябваше подобна картина. Пригладих го заедно с останалите кичури. Тя промърмори нещо и вдигна към устата си същия юмрук, с който ме бе потупала по рамото. Погледах я още малко.

Не е тя.

Знам, че не е. Не е възмож...

Невъзможно, а? Колкото е невъзможно някой друг Такеши Ковач да те преследва? Къде ти е вярата в чудеса, Так?

Стоях и гледах.

Накрая раздражено свих рамене, легнах до нея и се помъчих да заспя.

Не беше лесно.

ГЛАВА 14

На връщане към Текитомура пътувахме по-бързо, отколкото на отиване с „Пушки за Гевара“. След като се отдалечи от брега на Ню Хок, „Зора над Дайкоку“ пое през леденото море, без да се ограничава с прекомерни предпазни мерки, и до края на плаването поддържаше максимална скорост. Както твърдеше Силви, Текитомура се появила на хоризонта малко след като лъчите на изгряващото слънце я събудили през илюминаторите, които бяхме забравили да затъмним. След по-малко от час вече бяхме спрели на кея в Компчо.

Събудих се в огряната от слънце каюта. Двигателите мълчаха, а Силви, напълно облечена, беше яхнала един стол наопаки, подпираше лакти на облегалката и ме зяпаше. Примигах насреща ѝ.

— Какво?

— Какви ги вършеше снощи, по дяволите?

Подпрях се на лакът под завивките и се прозях.

— Не може ли малко по-подробно? Обясни ми за какво говориш.

— Говоря — отсече тя, — че като се събудих, оная ти работа ме подпираше здраво в гръбнака като дуло на шрапнелен бластер.

— А-а. — Разтърках очи. — Съжалявам.

— Ще съжаляваш, я! Откога спим заедно?

Свих рамене.

— Вероятно откакто ти реши да моделираш леглото като спалня. Какво очакваш? Да спя на пода като тюлен ли?

— О. — Тя извърна глава. — Не помня да съм го направила.

— Е, направи го. — Понечих да стана, но изведнъж забелязах, че виновният орган все още е в същото състояние, и останах на място. — Както виждам, дрехите са изсъхнали.

— М-м, да. Благодаря. Че си ги изсушил. — После тя навярно се досети за състоянието ми и бързо добави: — Ей-сега ще донеса и твоите.

Напуснахме каютата и се отправихме към най-близкия изход, без да срещнем когото и да било. Навън, под яркото зимно слънце, няколко служители на реда стояха около рампата и си говореха за лов на

гърбуни и растящите цени на имотите в пристанищния район. Почти не ни погледнаха, докато слизахме. Стигнахме до края на рампата и се вляхме в утринните тълпи из Компчо. След като се отдалечихме на няколко пресечки от кея, открихме мизерно хотелче — твърде мизерно, за да има електронно наблюдение — и наехме стая с прозорец към вътрешния двор.

— По-добре да те забрадим — казах аз на Силви и отрязях с тебитския нож парче от дрипавата завеса. — Не се знае колко религиозни манияци бродят навън с твой портрет в джоба. Ето, опитай това.

Тя взе импровизираната забрадка и я огледа с погнуса.

— Мислех, че идеята беше да оставим следа.

— Да, но не и за онези диваци от цитаделата. Нека не си усложняваме живота излишно, а?

— Разбрано.

Стаята можеше да се похвали с един от най-раздрънканите компютърни терминали, които някога бях виждал, вграден в масата до леглото. Включих го и блокирах видеосигнала откъм моята страна, после пузнах повикване до коменданта на пристанището в Компчо. Както можеше да се очаква, отговори ми виртуален образ — руса жена на двайсет и няколко години, прекалено изящна, за да е истинска. Тя се усмихна най-сърдечно, сякаш можеше да ме види.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Искам да съобщя изключително важна информация — казах аз. Естествено, щяха да анализират гласа, но какви шансове имаха да го проследят, след като принадлежеше на носител отпреди три века? Вече не съществуваше дори и компанията, която го бе произвела. А без лице, по което да работят, щеше да им е много трудно да ме издирят по случайни видеозаписи. — Имам основания да вярвам, че пристигналият тази сутрин кораб на въздушна възглавница „Зора над Дайкоку“ е превозвал двама пътници, проникнали нелегално на борда в Драва.

Изображението пак се усмихна.

— Това е невъзможно, сър.

— Тъй ли? Тогава идете да проверите каюта S-17. — Прекъснах връзката, изключих терминала и кимнах на Силви, която се мъчеше да прибере последните непокорни кичури под импровизираната забрадка.

— Много благоприлично. Тепърва ще те направим богобоязлива девица с примерно поведение.

— Майната ти. — Жилавата координаторска грива продължаваше да напъва напред и навън. Силви се опита да я приглади назад, извън периферното си зрение. — Мислиш ли, че ще дойдат тук?

— В крайна сметка. Но първо трябва да проверят каютата, а не вярвам много-много да се разбързат заради едно шантаво съобщение. После ще се консултират с Драва и чак тогава ще проследят обаждането. Има да се мотаят поне до края на деня, може би и по-дълго.

— Значи не се налага да подпалим хотела?

Огледах мизерната стаичка.

— Обонятелните екипи ще засекаат миризмата ни, смесена с тая на последните петнайсетина наематели. Нищо няма да излезе. Най-много да открият паралел със следите от каютата. Излишно е да се тревожим. Така или иначе, в момента съм малко зле със запалителните боеприпаси. А ти?

Тя кимна към вратата.

— В Компчо без проблем ще ти намеря цял сандък само за две стотачки.

— Изкушаваш ме. Но няма да е учтиво спрямо другите гости.

Тя сви рамене. Аз се усмихнах.

— Както те гледам, май страшно си се вкиснала заради тая забрадка. Ела, ще прекъснем следата някъде другаде. Да изчезваме.

Спуснахме се по килнато пластмасово стълбище, открихме страничен изход и излязохме на улицата, без да се отписваме от хотела. Отново потънахме в тръпнещия поток на демилитския занаят. Групи новобранци се перчеха по ъглите, за да привлекат внимание, опитни екипи крачеха с онази удивително лека походка, която бях забелязал в Драва. Мъже, жени и машини, мъкнещи оборудване. Координатори. Амбулантни търговци на химически стимуланти и модерни малки устройства бяха изложили стоката си върху пластмасови платнища, които искряха на слънцето. Тук-там по някой религиозен маниак проповядваше с монотонен глас на минавачите. Улични комедианти пародираха местните обичаи, разказваха приказки с евтини

холографски проектори или разиграваха още по-евтини куклени представления, чакайки в подносите им да падне по някой почти празен кредитен чип с надеждата днес да няма много зрители, хвърлящи анулирани чипове. Повъртяхме се насам-натам — по навик гледах да объркам евентуалните преследвачи, — а около нас прелитаха откъси от историите на разказвачите.

— ... вледеняващата до кости история на Лудата Людмила и Кърпения човек...

— ... нецензурирани кадри от демилитските клиники! Вижте най-новите постижения на хирургията и изпитание на човешкото тяло до предел, дами и господа, до самия предел...

— ... превземането на Драва от героични демилити, показано в цвят...

— ... Бог...

— ... пиратско копие с пълно възпроизвеждане на усещанията. Сто процента гарантирана автентичност! Жозефина Хикари, Мици Харлан, Ито Мариот и още много други. Насладете се на най-красивите тела от Първите фамилии в обстановка, която...

— ... демилитски сувенири. Парчета от каракури...

На един ъгъл, върху вехта илуминиева табела, беше изписано „Оръжия“ на аманглийски със стилизирани в японски стил букви. Минахме през завеса от провиснали шнурчета, окичени с хиляди миниатюрни раковини, и влязохме в малък търговски център, отопляван от климатична инсталация. По стените висяха тежки картечници и енергийни бластери заедно с холографски схеми и снимки от битки с миминтите сред унилите пейзажи на Ню Хок. От скрити тонколони се лееше тиха музика с подводни мотиви.

Застанала зад високия тезгях до входа, една жена с изпито лице и координаторска грива ни кимна леко и продължи да сваля от рафта вехта плазмено-осколочна карабина пред някакъв новобранец, който изглеждаше склонен да я купи.

— Гледай сега, дръпваш това лостче докрай и резервният пълнител пада на място. Видя ли? Така разполагаш с десетина изстрела, преди да презаредиш отново. Много е удобно при престрелка. Щом си тръгнал срещу ония рояци каракури в Ню Хок, ще се радваш да имаш надеждно оръжие.

Новобранецът промърмори нещо неясно. Аз обикалях, търсейки оръжия, които се крият лесно, а Силви стоеше и раздражено се чешеше по забрадката. Най-сетне новобранецът плати и си тръгна с покупката под мишница. Жената насочи вниманието си към нас.

— Видяхте ли нещо, което да ви допада?

— Всъщност не. — Върнах се към тезгяха. — Няма да заминавам. Търся нещо, причиняващо органични увреждания. Нещо, което ще мога да нося и в заведение, нали разбирате?

— Охо. Значи нещо за усмиряване на грешната плът, а? — Жената ми намигна. — Е, по тия места не е чак толкова необичайно, колкото си мислите. Да видим сега...

Тя измъкна от стената зад себе си терминал и включи дисплея. Като се вгледах по-внимателно, забелязах, че в косата ѝ липсва централният кабел заедно с някои от по-дебелите спомагателни плитки. Останалите висяха отпуснати и неподвижни по бледата ѝ кожа, закривайки само отчасти дългия, крив белег от едната страна на челото. Червеникавата тъкан на белега лъщеше в светлината на дисплея. Движенията на жената ми се сториха тромави, лишени от изяществото, което бях видял у Силви и другите.

Тя усети, че я гледам, и се изкиска, без да откъсва очи от терминала.

— Не се срещат много като мен, а? Досуц като в песента: *виж, леко стъпва демилитът*. Или пък изобщо не стъпва, нали? Всъщност тия като мен не обичат да киснат в Текитомура и да си спомнят какво е да бъдеш цял. Ако имаш роднини, отиваш при тях, ако имаш роден град, връщаш се там. И аз бих сторила същото, стига да помнех дали ги имам. — Тя пак се разсмя тихичко, като бълбукане на вода в наргиле. Пръстите ѝ танцуваха по дисплея. — Органични увреждания... Ето, тук. Какво ще речете за месомелачка? „Ронин ММ-86“. Късоцевен шрапнелен бластер, от двайсет метра прави човек на кайма.

— Казах, че търся нещо, което да мога да нося.

— Така си е. Казахте. Е, в мономолекулярната серия на „Ронин“ няма по-малък модел. Може би искате стандартно огнестрелно оръжие?

— Не, месомелачката ми харесва, но трябва да е по-дробна. Какво друго имате?

Жената засмука горната си устна и заприлича на вещица.

— Е, имаме и някои марки от Старата Земя — „Хеклер и Кох“, „Калашников“, „Дженерал Системс“. Повечето са втора употреба. Нали разбирате, новобранците ги заменят за нещо по-мощно, дето да върши работа срещу миминтите. Вижте. Ето модел „Рапсодия“ на „Джи-Ес“. Невидим за скенерите, почти плосък, удобен за носене под дрехите, но дръжката има самонастройка. Реагира на топлината и се издува, за да пасне идеално в ръката.

— Каква далекобойност има?

— Зависи от разсейването. На права стрелба можете да поразите мишена от четирийсет-петдесет метра, стига ръката ви да не трепери. Ако нагласите на широко разсейване, няма никаква далекобойност, но пък можете да разчистите цяла стая.

Кимнах.

— Колко?

— О, все ще се спазарим някак. — Жената кимна неловко. — И приятелката ви ли ще купува?

Силви беше в другия край на магазина, на пет-шест метра от нас. Чу ни и се озърна към дисплея.

— Да, ще взема онзи пистолет „Сегед“, който сте включили в списъка. Само толкова амуниции ли имате за него?

— Ами... да. — Старицата примига срещу Силви и пак обърна очи към дисплея. — Но можете да използвате и боеприпаси за „Ронин SP-9“, съвместими са. Ако искате, ще добавя два-три пълнителя.

— Да, добавете. — Силви ме погледна в очите и в изражението ѝ имаше нещо странно. — Ще изчакам отвън.

— Добра идея.

Настана мълчание, докато Силви мина през завесата и изчезна навън. Няколко секунди гледахме подир нея.

— Момичето разбира от данни — изцвърча накрая жената.

Вгледах се в сбръчканото лице и се зачудих дали в думите не се крие нещо повече. Току-що Силви бе демонстрирала недвусмислено тъкмо ония демилитски умения, които се мъчехме да прикрием под забрадката. Да разчете подробности от дисплея на такова разстояние си беше чиста непредпазливост. Но нямах представа доколко тази старица владее собствения си ум и дали изобщо я интересува нещо

друго, освен по-бързо да сключи сделката. И дали ще ни помни след два часа.

— Прави понякога тия фокуси — казах уморено аз. — А сега... да поговорим ли за цената?

Навън заварих Силви да стои край тълпа, струпана около разказвач с холографски проектор. Беше стар, но ръцете му играеха сръчно по клавиатурата, а прикрепеният на гърлото синтезатор променяше гласа му в зависимост от героя, когото представяше. Пред нозете му трептеше холографска сфера с неясни очертания в нея. Чух името Квел и дръпнах Силви за ръкава.

— Господи, нямаше ли си друга работа там, вътре, та трябваше да се набиваш в очите на продавачката?

— Шшшт, тихо. Слушай.

— Тогава Квел излязла от къщата на белотревния търговец и видяла, че на кея се е събрала тълпа, а хората крещели и яростно размахвали ръце. Не различавала добре какво става. Не забравяйте, приятели мои, че това се случило на Шария, където слънчевото сияние е ослепително синьо и...

— И където не са чували за белотрев — прошепнах аз в ухото на Силви.

— Шшшт.

— ... затова тя присвила очи, и още, и още, но... — Разказвачът остави клавиатурата и затопли с дъх измръзналите си пръсти. В холографския дисплей фигурата на Квел застина и сцената около нея взе да помръква. — Може би трябва за днес да приключа дотук. Много е студено, а аз вече не съм млад и горките ми кости...

Над тълпата се надигнаха протестиращи гласове. В ситото за лов на мрежести медузи до краката на разказвача задрънчаха кредитни чипове. Човекът се усмихна и отново пое клавиатурата. Холограмата просветля.

— Много сте великодушни. И тъй, докъде бях стигнал... Квел тръгнала към крещящата тълпа и какво да види по средата — една млада блудница с раздрани одежди, тъй че нейните съвършени, издути гърди с връхчета като черешки стърчали гордо в горещия въздух пред

погледите на всички, а мекото тъмно руно между дългите, гладки бедра било като изплашено животинче под клюна на свиреп крилодер.

Холограмата услужливо показва детайлите в едър план. Около нас хората се надигнаха на пръсти. Въздъгнах.

— А над нея стояли, над нея се извисявали двамина в черно от страховитата религиозна полиция, двама брадати проповедници, стиснали дълги ножове. В очите им греела кръвожадна страст, а зъбите им лъщели под дългите бради, защото те се усмихвали свирепо на своята власт над младата плът на безпомощната жена. Ала Квел се изправила между остриетата на ножовете и разголената плът на младата блудница и попитала със звънък глас: *Какво става тук?* И тълпата замлъкнала от гласа ѝ. Отново попитала тя: *Какво става тук, защо преследвате тази жена*, а хората пак мълчали, докато най-сетне един от двамата проповедници в черно заявил, че жената е уличена в прелюбодеяние и според законите на Шария трябва да бъде убита, кръвта ѝ да се пролее в пустинния пясък, а тялото ѝ да се хвърли в морето.

За една кратка секунда в дълбините на съзнанието ми трепнаха скръб и ярост. Прогоних ги и дълбоко си поех дъх. Слушателите около мен се натискаха напред и изпъваха шии, за да виждат по-добре. Някой ме блъсна и аз свирепо го сръчках с лакът в ребрата. Раздаде се болезнен писък, последван от яростни ругатни; наоколо изшъткаха.

— Тогава Квел се обърнала към тълпата и попитала: *Кой от вас не е съгрешил с блудница по едно или друго време?* А хората стихнали и не смеели да я погледнат в очите. Но един от проповедниците гневно я упрекнал, задето се меси в свещените закони, затова тя го попитала направо: *Ти никога ли не си бил с блудница?* Мнозина в тълпата го познавали и се разсмели, тъй че той бил принуден да си признае. *Но това е различно*, рекъл проповедникът, *защото съм мъж. Тогава*, отвърнала Квел, *ти си лицемер*. Измъкнала изпод дългото си сиво палто едрокалибрен револвер и му простреляла капачките на двете колене. И той рухнал с писъци на земята.

От дисплея долетяха два глухи гърмежа и тънички писъци. Разказвачът кимна и се изкашля.

— *Махнете го оттук*, наредила Квел и щом чули това, двамина от тълпата вдигнали проповедника и го отнесли, а той продължавал да пици. Чини ми се, че тия двамата с радост използвали възможността

да се измъкнат, защото млъкнали и се свили от страх още щом видели револвера в ръката на Квел. Когато писъците заглъхнали в далечината, настанала тишина, нарушавана само от стонове на морския бриз покрай кея и риданията на красивата блудница, паднала в нозете на Квел. А Квел се обърнала към втория проповедник и насочила едрокалибрения револвер срещу него. *Сега ти, рекла тя. Ще ми кажеш ли, че никога не си бил с блудница?* Проповедникът гордо вирнал глава, погледнал я в очите и отговорил: *Аз съм проповедник и никога през живота си не съм бил с жена, за да не оскверня свещената чистота на тялото си.*

Разказвачът направи драматична пауза и зачака.

— Дири си белята с тая история — прошепнах аз на Силви. — Цитаделата е хей там, на хълма.

Но тя не ме чуваше, впила поглед в холографската сфера. Стори ми се, че леко залитна.

По дяволите!

Сграбчих я за ръката, но тя раздражено ме отблъсна.

— Тогава Квел погледнала този мъж в черни одежди, взряла се в пламтящите му очи и разбрала, че казва истината, че е човек на честта. Свела взор към револвера в ръката си, после пак погледнала проповедника и рекла: *Тогава си фанатик и не се учиш от грешките.* И го простреляла в лицето.

Нов гърмеж и холографският дисплей се обагри в яркочервено. Едър план към окървавеното лице на проповедника. Ръкопляскания и възторжени викове откъм тълпата. Разказвачът със скромна усмивка изчака възторгът да стихне. До мен Силви се размърда, сякаш се будеше от сън. Разказвачът се усмихна широко.

— Както навярно се досещате, приятели мои, красивата млада блудница била безкрайно благодарна на своята спасителка. И когато тълпата отнесла трупа на втория проповедник, тя поканила Квел у дома си, където... — Разказвачът пак остави клавиатурата и обгърна с ръце раменете си. Потрепери демонстративно и разтри длани. — Но за жалост наистина става твърде студено, за да продължа. Не бих могъл...

Сред новия хор от протести аз хванах Силви за ръката и я издърпах настрана. Отначало тя не каза нищо, но след няколко крачки погледна през рамо към разказвача, после към мен.

— Никога не съм била на Шария — каза тя с озадачен глас.

— Да. Бас държа, че и той не е бил. — Внимателно се вгледах в очите ѝ. — А и Квел определено никога не е била на Шария. Но историята беше добра, нали?

ГЛАВА 15

От един уличен продавач на пристанището купих пакет телефони-еднодневки и използвах единия, за да се свържа с Ласло. Гласът му долиташе на пресекулки през бученето на допотопни заглушители и контразаглушители, което се рееше над Ню Хок като някогашния смог над древните земни градове. Пристанищната шумотевица около мен усложняваше още повече разговора. Притиснах телефона до ухото си с всичка сила.

— Говори по-високо!

— ... казваш, че все още не е достатъчно добре, за да използва мрежата?

— Така казва тя. Но иначе е добре. Слушай, оставих следите. Очаквайте днес Курумая да потропа на вратата ви в извънредно лошо настроение. Препоръчвам ти да си подготвиш много солидно алиби.

— Кой, аз ли?

Неволно се усмигнах.

— Има ли някакви вести от Ковач?

Отговорът му се изгуби сред внезапен порив от пращане и електронен вой.

— Моля?

— ... дойде тази сутрин. Рече, че вчера видял екипа на Черепите близо до Шопрон заедно с някакви непознати образи, изглеждали доста... с пълна скорост на юг. Сигурно ще пристигнат по някое време довечера.

— Добре. Като се появи Ковач, много внимавайте. Тоя човек е опасен боклук. Дръжте се здраво. И сканирайте!

— Непременно. — Дълга пауза, изпълнена със смущения. — Хей, Мики, добре се грижиш за нея, нали?

Изсумтях.

— Не, каня се да я скалпирам и да продам резервната памет на някой вехтошар. Ти как смяташ?

— Знам, че ще... — Нова вълна от смущения погълна гласа му. — ... ако не, отведи я при някого, който може да помогне.

— Да, работим по въпроса.

— ... Милспорт?

Досетих се какво пита.

— Не знам. Във всеки случай засега не.

— Ако се налага, мой човек. — Гласът му заглъхваше, губеше се сред шумовете. — Каквото и да се наложи.

— Лас, губя връзка. Трябва да приключвам.

— ... нирай, Мики.

— Да, и ти. Пак ще се обаждам.

Прекъснах връзката, свалих телефона от ухото си и го подхвърлих на длан. Дълго гледах към морето. После извадих нов телефон и набрах още един номер, който помнех от десетилетия.

Както много градове на Харлановия свят, Текитомура се разстиляше в подножието на стръмна планинска верига, изникваща почти направо от океана. Строителните терени не достигаха. Изглежда, по времето, когато Земята е навлизала в ледниковата епоха на Плейстоцена, Харлановият свят бе преживял бърза климатична промяна в обратна посока. Полюсите се разтопили, оставяйки само незначителни ледени шапки, океаните се надигнали и погълнали цялата суша с изключение на два неголеми континента. Последвало масово измиране на животински видове, включително и една многообещаваща раса на тюленоподобни същества, които били открили огъня, използвали каменни сечива и имали сложна религия, свързана със сложния гравитационен танц на трите луни на планетата.

Очевидно това не било достатъчно, за да оцелеят.

Когато пристигнали марсианските колонисти, оскъдната суша не представлявала проблем за тях. Те издълбали сложни колективни гнезда високо в скалите на най-стръмните склонове, пренебрегвайки почти напълно тесните ивици равен терен покрай морето. Половин милион години по-късно марсианците бяха изчезнали, но руините от гнездата им все още оцеляваха. Първата вълна от човешки колонизатори ги огледала със страхопочитание... и им обърнала гръб. Астронавигационните карти, открити в изоставените марсиански градове, ни бяха довели дотук, но веднъж пристигнали, зависехме изцяло от себе си. Безкрили и лишени от употреба на летателни

технологии заради заплахата от орбиталните станции, хората решили да построят градове от класически тип на два континента — огромен метрополис върху няколко острова в центъра на архипелага Милспорт и по-малки, стратегически разположени пристанища по други места, за да осигуряват транспортните връзки. Текитомура представляваше десет километра гъсто застроено крайбрежие, навлизащо в сушата, докъдето му позволяваха непристъпните планини — по-нататък започваше каменист пуцинак. Върху един скалист хълм над града се тъмнееха очертанията на цитаделата, може би изградена там с амбициите да се извиси до мистичния статус на марсианските руини. Отвъд нея се виеха тесните пътеки, проправени от археолозите към истинското наследство на марсианците.

Археологическите обекти около Текитомура вече не се разработваха. Правителството бе орязало до кокал субсидиите за всяка подобна дейност, освен за опитите да се проникне във военния потенциал на орбиталните станции, а малцината представители на гилдиите, които нямаха работа с военни доставки, отдавна се бяха прехвърлили в системата Латимър. Групички упорити археолози-любители продължаваха да работят за своя сметка по най-обещаващите обекти около Милспорт и южно от него, но в планините над Текитомура разкопките се тъмнееха пусти и изоставени, също като призрачните марсиански кули до тях.

— Вижда ми се прекалено хубаво, за да е истина — казах аз, докато купувахме провизии в едно пристанищно магазинче. — Сигурна ли си, че няма да се наложи да делим мястото с тайфа ентузиазирани хлапаци и дърти откачалки?

Вместо отговор тя ме погледна многозначително и подръпна един непокорен кичур, излязъл изпод забрадката. Свих рамене.

— Добре тогава. — Вдигнах един пакет амфетаминова кола. — С вкус на вишна, нали?

— Не, има вкус на помия. Вземи от обикновената.

Купихме си раници за провизиите, избрахме напосоки една стръмна странична улица и поехме нагоре. След по-малко от час шумът стихна зад нас, сградите изчезнаха и наклонът стана още по-стръмен. Докато забавяхме крачка и се катерехме с все по-голямо усилие, аз непрекъснато се озъртах към Силви, но не забелязах признаци на изтощение. Дори напротив, свежият и студен планински

въздух сякаш ѝ се отразяваше добре. Навъсеното изражение, което не я напускаше цяла сутрин, сега изчезна и на два-три пъти тя дори се усмихна. Още по-нагоре слънцето заблестя по оголените минерални пластове в скалите наоколо и си заслужаваше да спрем заради гледката. На два пъти поседнахме да пийнем вода и да погледаме крайбрежния град и морето отвъд него.

— Сигурно е било голям клинчар да си марсианец — подхвърли тя по някое време.

— Сигурно.

Първото гнездо изникна пред нас от другата страна на един висок скален зъбер. Издигаше се почти на километър над нас, цялото в издатини и извивки, които внушаваха някаква странна тревога. Площадките за кацане стърчаха като накълцани езици, над кулите се издигаха широки, надупчени сводове с издадени пръти за почивка и други, едва различими детайли. Зейналите входове бяха овални, но във всякакви разновидности — от тесни цепки до широки сърцевидни отвори. Навсякъде висяха въжета и кабели. Гледайки всичко това, човек изпитваше смътното, но упорито чувство, че при силен вятър цялата структура ще издава напевни звуци и може би дори ще се върти като титанично копие на ония декоративни камбанки, които хората закачат край вратите си.

Край пътеката в подножието се гушеха човешки сгради — дребни и солидни като грозни кученца в нозете на приказна принцеса. Имаше общо пет хижи в допотопен стил от началните времена на колонизацията и всички излъчваха бледото синкаво сияние на поддръжката, работеща в автоматичен режим. Спряхме при първата и захвърлихме раниците. Огледах с присвити очи огневите линии, преценявайки къде има подходящи прикрития за нападатели и по какъв начин могат да бъдат отблъснати. Процесът беше почти несъзнателен — чрез него емисарите си убиват времето, както някои хора подсвиркват през зъби.

Силви с нескрито облекчение смъкна забрадката и разтръска косата си.

— Ще ми трябва малко време — каза тя.

Аз продължих да преценявам отбранителните възможности на археологическия обект. На всяка планета, където е възможно да излетиш, бихме били лесна мишена. Но на Харлановия свят

нормалните правила не действат. Максималната маса на летящите машини е шестместен хеликоптер с допотопен витлов двигател без компютърни системи и без монтирано лъчево въоръжение. Всичко друго се превръща в прах наред полет. Същото се отнася до индивидуалните полети с антигравитационни раници или нанокоптери. Изглежда, ограниченията на ангелския огън се отнасят както до масата, така и до технологичното ниво. Добавете към това тавана на полет от около четиристотин метра — а ние вече бяхме далеч над тази височина — и можеше спокойно да се допусне, че който и да дойде, ще трябва да върви пеш по пътеката. Или пък да се катери по отвесните канари край нея, което му пожелавах от все сърце.

Зад мен Силви изсумтя доволно и аз се обърнах тъкмо навреме, за да видя как вратата на хижата се отваря. Тя иронично ми стори път.

— След вас, професоре.

Синкавото дежурно осветление примига и грейна в бяло, докато пренасяхме раниците си вътре. Отнякъде долетя шепотът на включен климатик. Върху масата в ъгъла трепна спиралното сияние на информационен дисплей. Из въздуха се носеше силен дъх на дезинфекция, но усещах, че вече започва да се раздвижва, за да проветри помещенията за новодошлите обитатели. Метнах раницата си до стената, смъкнах якето и придърпах един стол.

— Кухнята е в една от другите хижи — каза Силви, докато обикаляше насам-натам и отваряше вътрешните врати. — Но така или иначе повечето ни провизии са самозатоплящи се. Иначе разполагаме с всичко необходимо. Банята е там. Легла — там, там и там. Не са автоматични, съжалявам. Според служебната информация сградата е предвидена за шестима. Информационните системи поддържат пряка връзка с глобалната мрежа чрез базата данни на Милспортския университет.

Кимнах и небрежно прокарах длан през светлинките на дисплея. Въздухът трепна и срещу мен внезапно се появи строго облечена млада жена. Тя сведе глава в официален поклон.

— Професор Тръпка.

Озърнах се към Силви.

— Ха-ха, много смешно.

— Аз съм Обект 301. С какво мога да ви услужа?

Прозинах се и огледах стаята.

— Това място има ли отбранителни системи?

— Ако намеквате за оръжие — отвърна сдържано синтетичният образ, — за съжаление няма такова. Използването на огнестрелни системи или неуправляема енергия в близост до обект с тъй голяма ксенологична важност би било непростимо. Трябва да изтъкна обаче, че всички съоръжения на обекта са заключени с кодова система, която е извънредно трудна за преодоляване.

Пак хвърлих поглед към Силви. Тя отвърна с широка усмивка. Изкашлях се.

— Добре. А как стои въпросът с наблюдението? Какъв обсег имат сензорите ти?

— Съзнанието ми обхваща само обекта и служебните сгради. Но с помощта на цялостната глобална мрежа имам достъп...

— Да, благодаря. Засега нямам други въпроси.

Образът трепна и изчезна, оставяйки за момент околното пространство мрачно и неподвижно. Силви пристъпи до външната врата и натисна бутона за затваряне. Размаха ръка наоколо.

— Мислиш ли, че тук ще сме в безопасност?

Свих рамене и си спомних заплахата на Танаседа. *Глобална заповед за залавянето ви.*

— Е, за момента едва ли някъде другаде ще сме в по-голяма безопасност, отколкото тук. Лично аз бих потеглил за Милспорт още довчера, но именно затова...

Млъкнах. Тя ме погледна учудено.

— Именно затова... какво?

Именно затова се придържаме към идеята, която хрумна на теб, а не на мен. Защото каквото хрумне на мен, най-вероятно ще хрумне и на него.

— Именно това ще очакват да сторим — поправих се аз. — Ако извадим късмет, ще профучат покрай нас в южна посока с най-бързия транспорт, който успеят да уредят.

Тя дръпна стола срещу мен и го възседна наопаки.

— Да. И какво ще правим междувременно?

— Да го смятам ли за предложение?

Думите излетяха от устата ми, преди да ги осъзная. Очите на Силви се разшириха.

— Ти...

— Извинявай. Много съжалявам, беше... шега.

За подобна мизерна лъжа биха ме изхвърлили най-позорно от редиците на емисарите. Представих си как Вирджиния Видаура клати глава с печално смайване. Не бих измамил дори и монах, дал свещен обет за доверие и приют на странниците. И определено не успях да измамя Силви Ошима.

— Виж какво, Мики — бавно изрече тя. — Знам, че съм ти длъжница за онази вечер с Брадите. И те харесвам. Много. Но...

— Хей, сериозно. Майтап беше, разбра ли? Тъп майтап.

— Не казвам, че не съм мислила за това. Май дори го сънувах преди две-три вечери. — Тя се усмихна и нещо трепна и стомаха ми. — Представяш ли си?

Намерих сили отново да вдигна рамене.

— Щом казваш.

— Просто... — Тя поклати глава. — Просто не те познавам, Мики. Знам за теб точно толкова, колкото преди шест седмици, и това малко ме плаши.

— Ами да, смяна на носителя. Това може...

— Не. Не е това. Ти си като заключена врата, Мики. Толкова потаен човек като теб не съм срещала, а повярвай ми, в занаята съм срещала какви ли не откачалки. Ти влезе в онзи бар, „Токийския гарван“, само с един нож в ръката и ги изби всички като по навик. И през цялото време от лицето ти не слезе оная тънка усмивчица. — Тя докосна косата си, според мен малко смутено. — Трябва да знаеш, че когато поискам, мога да си припомням всичко напълно ясно. Видях лицето ти, виждам го и сега. Ти се усмихваше, Мики.

Мълчах.

— Не мисля, че бих желала да легна с подобен човек. Всъщност... — Тя също се поусмихна. — Излъгах. Една част от мен го иска, наистина го иска. Но отдавна съм свикнала да не вярвам на тази част.

— Вероятно е много разумно.

— Да. Вероятно. — Тя отметна косата от лицето си и опита да се усмихне по-уверено. Очите ѝ отново срещнаха моите. — Значи отиде в цитаделата и им взе мозъчните приставки. Защо, Мики?

Усмихнах ѝ се. Станах от стола.

— Знаеш ли, една част от мен наистина иска да ти кажа. Но...

— Добре де, добре.

— ... отдавна съм свикнал да не вярвам на тази част.

— Много остроумно.

— Старая се. Виж какво, ще ида навън да проверя това-онова, преди да е почнало да се смрачава. Няма да се бавя. Ако смяташ, че си ми задължена заради Брадите, направи ми една малка услуга, докато отсъствам. Опитай се да забравиш колко гадно постъпих преди малко. Наистина ще съм ти благодарен.

Тя извърна очи към дисплея и отвърна съвсем тихо:

— Дадено. Няма проблем.

Не, има проблем. Прехапах език, за да не го изрека, докато вървах към вратата. Има проблем, мамка му. И все още нямам представа как да го разреша.

При второто обаждане отсреща вдигат почти незабавно. Рязък мъжки глас без следа от желание да разговаря с когото и да било.

— Да?

— Ярослав?

— Да. — Нетърпеливо. — Кой се обажда?

— Едно малко синьо бръмбарче.

Тишината се разтваря зад думите като рана от нож. Не я запълва дори пращене. В сравнение с разговора ми с Ласло връзката е кристално чиста. Чувам смайването отсреща.

— Кой е? — Гласът се променя напълно. Сега е твърд като полиран вечбетон. — Пусни изображението, искам да видя лице.

— Няма да ти помогне. Не си виждал сегашния ми носител.

— Познавам ли те?

— Да речем, че нямаше вяра в мен, когато заминах за Латимър, и аз напълно оправдах очакванията ти.

— Ти! Върнал си се на Харлановия свят?

— А ти какво си мислиш, по дяволите? Че ти звъня от орбита ли?

Дълга пауза. Тежко дишане. По навик оглеждам недоверчиво крайбрежната ивица на Компчо.

— Какво искаш?

— Знаеш какво искам.

Ново колебание.

— Тя не е тук.

— Да, бе. Повикай я да се обади.

— Сериозно. Отиде си. — За миг гласът му секва — достатъчно, за да повярвам. — Кога се върна?

— Преди известно време. Къде е тя?

— Не знам. Мога само да предполагам...

Гласът му заглъхва с тиха въздишка през отпуснати устни. Поглеждам часовника, който отмъкнах от бункера в Неразчистеното. Показвал е точно време цели триста години, без да забележи човешкото отсъствие. След толкова години с вграден хроночип, все още ми е малко странно, малко архаично да го използвам.

— Казвай. Важно е.

— Ти не предупреди никого, че се връщаш. Мислехме...

— Да, не си падам по тържествените посрещания. Хайде, предполагай. Къде е отишла?

Чувам как устните му се стягат.

— Провери във Вчира.

— Вчира Бийч? Я стига!

— Мисли каквото си щеш. Все ми е тая.

— След толкова време? Мислех...

— Да, и аз. Но след като тя си отиде, опитах... — Той млъкна. Преглъща с усилие. — Все още имахме общи сметки. Тя си беше взела билет втора класа за пътуване на юг със скоростен товарен кораб. След пристигането си купила нов носител. Цялата ѝ сметка хвъркнала. До шушка. Тя е... знам, че тя е някъде там с гадния...

Гласът се задавя. Тежко мълчание. Някакъв оцелял по чудо остатък от благоприличие ме кара болезнено да присвия очи. Старая се гласът ми да звучи съчувствено.

— Значи смяташ, че Бразил все още се навърта по ония места, а?

— Че кога се е променяло нещо във Вчира Бийч? — пита горчиво човекът отсреща.

— Добре, Ярос. Това ми трябваше. Благодаря, мой човек. — Подигравателно вдигам вежда на собствените си думи. — И недей да

се тормозиш.

Мрачно сумтене. Точно когато се каня да прекъсна връзката, отсреща долита тиха кашлица.

— Слушай, ако я видиш, кажи й...

Чакам.

— Абе, майната му!

И той затваря.

Денят гаснеше.

Под мен нощта нахлуваше откъм морето и из Текитомура припламваха светлини. Издутият диск на Хотей висеше над западния хоризонт, хвърляйки по водата трептяща оранжева пътека към брега. Медният нащърбен Мариканон грееше малко по-горе и встрани от него. Из морето навигационните светлини на рибарските кораби вече изпъстриха гъстеещия мрак. Откъм пристанището долитаха приглушени звуци. Няма покой за демилитите.

Огледах се към хижата и с крайчеца на окото си зърнах марсианското гнездо. То се издигаше решетесто и огромно в тъмнеещото небе от дясната ми страна като скелет на някакво отдавна загинало създание. Медно-оранжевата смес на двете лунни сияния пронизваше отворите в конструкцията и излизаше понякога под изненадващ ъгъл. С нощта се надигаше хладен бриз и висящите кабели лениво потрепваха.

Отбягваме ги, защото не ни вършат работа на свят като този, но се чудя дали е само това. Веднъж една позната археоложка ми каза, че човешките селища избягват реликвите от марсианската цивилизация по всички светове на Протектората. *Инстинктивно е*, твърдеше тя. *Атавистичен страх. Дори и градчетата на археолозите почват да умират веднага след края на разкопките.* Никой не остава по свое желание.

Загледах се в лабиринта от пречупени лунни лъчи и сенки из гнездото и усетих как частица от този атавистичен страх се процежда в мен. Беше твърде лесно да си представя как в гаснещата светлина отеква бавният плясък на криле, а горе из вечерното небе кръжат хищни силуети, по-големи и по-ъгловати от всичко, което е летяло из земното небе през цялата човешка история.

Свих раздражено рамене и прогоних мисълта.

Дай да се съсредоточим върху реалните проблеми, Мики, бива ли? И те ни са предостатъчно.

Вратата на хижата се отвори и бликналата светлина изведнъж ме накара да осъзная колко е застудяло навън.

— Ще дойдеш ли да хапнем? — попита Силви.

ГЛАВА 16

Престоят в планината не ни се отрази много добре.

Първата сутрин спях до късно, но когато най-сетне се извлякох от спалнята, бях замаян и ме мъчеше главоболие. Изглежда, „Ейшундо Органикс“ не бяха проектирали моделите си за охолен живот. Силви не се мяркаше наоколо, но масата беше отрупана с всевъзможни продукти за закуска — повечето с вече задействани нагреватели. Разрових се из остатъците, намерих неизползвана кутия кафе, загреях го и го изпих прав до прозореца. Из главата ми се въртяха смътни спомени за сънища, изпълнени с първобитен страх от удавяне. Наследство от дългия престой на носителя в резервоара — беше ми се случвало и през първите дни в Неразчистеното. Сблъсъците с миминтите и динамичният живот с Неуловимите на Силви прогониха тия тревоги и вкараха в сънищата ми по-нормални варианти: гонитби, престрелки и объркани възстановки от собствената ми памет.

— Буден сте — каза Обект 301, изниквайки встрани от мен.

Озърнах се и надигнах чашата.

— Още не, но ще се събудя.

— Колежката ви остави съобщение. Желаете ли да го чуете?

— Вероятно.

— *Мики, отивам да се разходя из града* — заговори синтетичният образ с гласа на Силви. Все още не бях се разсънил напълно и това дребно несъответствие ме порази по-силно, отколкото би трябвало. Стори ми се ужасно нелепо и нежелано напомняне за основния ми проблем. — *Ще се поровя из базите данни. Искам да видя дали ще мога да задействам мрежата, евентуално да се свържа чрез нея с Ор и останалите. Да разбера какво става там. Ще гледам и да донеса едно-друго.* Край на съобщението.

Рязката смяна на гласа ме накара да трепна. Кимнах и се върнах с кафето към масата. Разчистих боклуците от закуската и замислено се наведох над холографския дисплей. Обект 301 висеше зад гърба ми.

— Значи чрез това тук мога да се свържа с Милспортския университет, така ли? Да потърся информация из тяхната база данни?

— Ще стане по-бързо, ако ме попитате — скромно отвърна образът.

— Добре. Искам подробно проучване на... — Въздъгнах. — Квелкрисст Ф...

— Започвам.

Дали от скука след толкова години бездействие или просто защото по тона ми бе останал с усещането, че вече съм изложил темата, виртуалният образ се хвана на работа още преди да довърша. Дисплеят просветля и се разшири. В горния край се появи миниатюрно копие на главата на Обект 301, а в пространството отдолу бързо се сипеха изящни илюстрации. Гледах и се прозявах.

— Първа справка. Квелкрисст, също така квалгрисст или квелкрисстия, местно амфибийно растение на Харлановия свят. Квелкрисстията е водорасло, разпространено в плитките водоеми, среща се главно в умерените климатични пояси. Макар да съдържа известно количество хранителни вещества, тя не може да се сравнява със земните или хибридно създадени видове, затова земеделското ѝ отглеждане не се смята за рентабилно.

Кимнах. Не точно оттук исках да започна, но...

— От зрелите стъбла на квелкрисстията могат да се извлекат някои лечебни съставки, но практиката е разпространена само сред няколко малки общини в южния край на архипелага Милспорт. На практика квелкрисстията е забележителна единствено с необичайния си жизнен цикъл. Ако растението попадне в условия на продължителна суша, плодовете му изсъхват и се разпадат на черен прах, който може да бъде отнесен от вятъра на стотици километри. Останалата част от стъблото умира и изгнива, но прахът на квелкрисстията, след като отново влезе в контакт с вода, създава микроспори, от които за няколко седмици израства цяло растение.

— Втора справка. Квелкрисст Фолкънър, псевдоним на бунтовническата водачка и политическа мислителка от епохата на Заселването Надя Макита, родена в Милспорт на 18 април 47 г. (по Колониалното летоброене), починала на 33 октомври 105 г. Единствено дете на милспортския журналист Стефан Макита и неговата съпруга Фусако Кимура, по професия морски инженер. Макита изучава демографска динамика в Милспортския университет и публикува спорната дисертация „Съвременна митология и взаимодействие на

половите роли“, както и три стихосбирки на малояпонски, които бързо придобиват култов статус сред културните среди в Милспорт. В зряла възраст...

— Може ли оттук нататък малко по-подробно?

— През зимата на 67 година Макита напуска академията, след като по непотвърдени свидетелства е отхвърлила щедро предложение за изследователски пост във факултета по обществени науки, както и литературното покровителство на видна фигура от Първите семейства. Между октомври 67 и май 71 тя пътешества из Харлановия свят, издържана отчасти от родителите си, като допълва тази издръжка с доходи от неквалифициран труд, включително събиране на белотрев и бране на вишефрукти. Смята се, че животът сред сезонните работници е дооформил политическите убеждения на Макита. Заплащането и жизнените условия по онова време са мизерни, ратаите в белотревните ферми страдат от тежки заболявания, а при брането на вишефрукти не са рядкост смъртните злополуки. Така или иначе, към началото на 69 година Макита публикува статии в радикалните издания „Нова звезда“ и „Море на промените“, където ясно личи отдръпването ѝ от либерално-реформистките възгледи, които е изповядвала като студентка (и към които се придържат нейните родители). Вместо това тя предлага нова революционна етика, заета до голяма степен от вече съществуващи екстремистки движения, но забележителна с жлъчната и яростна критика както към политиката на управляващата класа, така и към същите тия движения. Този подход не ѝ печели популярност сред радикалната интелигенция от онова време и тя — макар и призната за блестящ мислител — се оказва все по-изолирана от масовите революционни тенденции. Поради липса на термин за своята нова политическа теория, тя я нарича „квелизъм“. Терминът е използван за пръв път в статията „Случайната революция“, където Макита твърди, че съвременните революционери, когато потисниците ги лишават от средства за съществуване, трябва да се разлетят из страната като праха на квелкрестията, невидими и вездесъщи, но носещи в себе си силата на революционното възраждане навсякъде, където могат да намерят благодатна почва. Общоприето е, че скоро след това тя сама си избира името Квелкрест, вдъхновено от същата статия. Произходът на фамилията Фолкхънър обаче остава спорен. С избухването на Кошутските белотревни бунтове през май 71 година и

последвалия погром Макита за пръв път се появява като партизански водач в...

— Задръж. — Консервираното кафе не беше свястно и монотонното изреждане на познати факти почваше да ме приспива. Прозях се и отидох да изхвърля кутията. — Добре де, не чак толкова подробно. Може ли да прескочим напред?

— Революция — послушно изрече Обект 301, — която издигналите се на власт квелисти нямат никакъв шанс да спечелят, докато пречат на вътрешната опозиция да...

— По-нататък. Дай да минем към втория фронт.

— Цели двацет и пет години по-късно тази привидно риторична хвалба най-сетне съзрява до нивото на действаща аксиома. Според собственото сравнение на Макита прахът от квелкристия, който така нареченото сурово правосъдие на Конрад Харлан е развяло надлъж и нашир след квелисткото поражение, поражда нова съпротива на десетки различни места. Вторият фронт на Макита възниква точно според нейните предсказания, но този път динамиката на бунта се е променила неузнаваемо. В контекста на...

Ровейки из раниците за още кафе, аз слушах с половин ухо. Това също го знаех. По времето на втория фронт квелизмът вече не бил нова риба в залива. Цяло поколение тихо тлеене под игото на Харлановата тирания го превърнало в единствената оцеляла радикална сила на планетата. Другите течения се вдигали на оръжие или продавали душите си и загивали — унищожени физически, или превърнати в огорчени и разочаровани бивши величия, използвани като марионетки в ръцете на правителствените сили, подпомагани от Протектората. Квелистите обаче просто изчезнали, изплъзнали се, изоставили борбата и продължили да живеят живота си, за което Надя Макита открай време ги съветвала да бъдат готови. *Технологията ни даде достъп до живот с продължителност, за каквато нашите прадеди са могли единствено да мечтаят — трябва да бъдем готови да използваме тези нови мащаби, да живеем в тези мащаби, ако искаме да осъществим мечтите си.* И двацет и пет години по-късно те се върнали, вече с изградени кариери, със семейства, с отгледани деца, върнали се да подновят борбата, не толкова състарени, колкото закалени, по-мъдри, по-издръжливи, по-силни и въодушевени от

мълвата, проникваща право в сърцето на всеки бунтовник — мълвата, че самата Квелкрисст Фолкхънър се е завърнала.

На службите за сигурност било трудно да повярват в мита за нейното тайнствено двайсет и пет годишно съществуване в нелегалност, но завръщането на Надя Макита се оказало още по-невероятно. Тя била на петдесет и три години, но презаредена в нова плът, тъй че дори и най-близките ѝ приятели не могли да я разпознаят. Витаела из руините на предишната революция като отмъстителен призрак и първите ѝ жертви били отцепниците и предателите от стария съюз. Този път нямало да има дрязги между фракциите, които да отклоняват борбата от ясната цел, да оспорват квелисткото ръководство и да я продадат на харланитите. Неомаоистите, комунитарияните, Новата слънчева пътека, парламентарните градуалисти и социалните либертарианци. Тя ги издирила всичките, докато дъвчели край държавната ясла, мърморейки недоволено за ограничения си достъп до властта — и ги избила.

Когато се обърнала срещу Първите семейства и покорната им асамблея, това вече не било революция.

Било Разселването.

Война.

Три години — и накрая последният щурм на Милспорт.

Затоплих второто кафе и го изпих, докато Обект 301 приближаваше завършека на историята. Като хлапе я бях слушал безброй пъти и всеки път се надявах в последния момент нещо да стане, някак да се отмени неизбежната трагедия.

— След като Милспорт вече е изцяло в ръцете на правителствените сили, квелисткия щурм е разбит и в асамблеята се водят преговори за разумен компромис, Макита навярно смята, че нейните врагове ще имат по-неотложни задачи, преди да започнат преследването ѝ. Тя винаги е вярвала в прагматизма на харланитите, но погрешните разузнавателни данни я карат да подцени изключителното значение на нейното залавяне или елиминиране за успеха на мирните преговори. Когато осъзнава грешката си, бягството е почти невъзможно.

Никакво „почти“, помислих си аз. Харлан пратил за обсада на кратера Алабардос повече бойни кораби, отколкото били участвали в което и да било сражение през войната. Безумно дръзки пилоти на

хеликоптери издигали машините си почти до четиристотинметровата граница и се отправяли на самоубийствени мисии. Натъпканите вътре снайперисти от специалните служби носели най-тежките оръжия, допустими от орбиталните платформи. Имали заповед да свалят бягащите летателни апарати по всички възможни начини, при необходимост дори и чрез таран.

— В един последен отчаян опит да спасят Макита нейните поддръжници рискуват да предприемат полет на голяма височина с реактивен хеликоптер без въоръжение, вярвайки, че орбиталните няма да му обърнат внимание. Ала...

— Да, благодаря ти, Обект. Стига толкова.

Допих кафето на един дъх. Ала се издънили. Ала планът, се оказал грешка (или предумишлено предателство). Ала острие от ангелски огън прорязало небето над Алабардос и за миг превърнало хеликоптера в негатив сред лумналото сияние. Ала Надя Макита се посипала над океана като дъжд от разпръснати органични молекули сред облак метален прах. Не исках да го чувам отново.

— Ами легендите за бягство?

— Както става с всички героични фигури в човешката история, след гибелта на Квелкрисст Фолкънър избухват многобройни легенди за нейното тайно бягство. — В гласа на Обект 301 сякаш звучеше едва доловим упрек, но може би просто си го въобразявах. — Някои вярват, че изобщо не се е качвала на хеликоптера и по-късно се е измъкнала преоблечена, докато войските окупирали Алабардос. Други, по-правдоподобни теории се основават на идеята, че по някое време преди смъртта на Фолкънър е било направено резервно копие от съзнанието ѝ, и че тя е била възкресена след уталожването на военната истерия.

Кимнах.

— Добре, къде биха могли да я съхранят?

— По този въпрос има различни мнения. — Женският образ вдигна ръка и елегантно започна да отброява на тънките си пръсти. — Едни твърдят, че е била излъчена другаде — или до космическо информационно хранилище в далечния космос...

— Да бе, много вероятно.

— ... или до някой от Населените светове, където е имала приятели. Най-често биват посочвани Адорасион и Земята на Нкрума.

Друга теория предполага, че е била съхранена след тежка рана при сраженията в Ню Хокайдо, от която нямало надежда да се възстанови. Че след изненадващото ѝ оздравяване нейните съратници изоставили или забравили копието.

— Ясна работа. Какво по-естествено от това да забуташ нейде съзнанието на героичния си боен водач?

Обект 301 се навъси на забележката.

— Теорията се базира върху предположението за масови хаотични сражения, гибел на огромен брой хора и пълно прекъсване на комуникациите. Подобни събития са се случвали неведнъж по време на военните кампании в Ню Хокайдо.

— Хм-м-м.

— Милспорт е друго предполагаемо място на съхранение. Историците от онова време твърдят, че семейство Макита е принадлежало към средната класа, но било достатъчно високопоставено, за да има достъп до дискретни системи за съхранение. Много информационно-брокерски фирми са водили успешни съдебни битки, за да запазят анонимността на клиентите си. Общият капацитет за дискретно складиране в Милспортската столична зона се оценява на над...

— А ти в коя теория вярваш?

Жената млъкна тъй внезапно, че застина със зяпнала уста. Образът трепна. Малките искрици на информационни смущения заиграха за миг по дясното ѝ бедро, лявата гръд и очите. Гласът ѝ стана глух и безизразен.

— Аз съм синтетичен образ на информационна система „Харкани“, предназначен за общуване на основно ниво. Не мога да отговоря на този въпрос.

— Значи нямаш убеждения, а?

— Възприемам единствено данни и нивото на вероятност, което осигуряват те.

— И това не е зле. Хайде, направи сметката. Коя е най-голямата вероятност?

— Според наличните данни най-вероятно изглежда Надя Макита да се е намирала на борда на квелисткия хеликоптер над Алабардос, да е превърната в пара от орбиталния лъч и вече да не съществува.

Кимнах още веднъж и въздъгнах.

— Така си е.

Два часа по-късно Силви се върна с пресни плодове и кутия пикантни питки със скариди. Нахранихме се почти без да говорим.

— Успя ли да се свържеш? — попитах аз по някое време.

— Не. — Тя тръсна глава, продължавайки да дъвче. — Нещо не е наред. Усещам го. Долавям присъствието им там, но не успявам да засека достатъчно, за да осъществя връзка.

Силви наведе глава и присви очи в болезнена гримаса.

— Нещо не е наред — тихо повтори тя.

— Не си сваляла шала, нали?

Тя ме погледна.

— Не. Не съм сваляла шала. Той не пречи на функциите, Мики. Само ме дразни.

Свих рамене.

— И мен.

Тя плъзна поглед към джоба, където обикновено държах изрязаните мозъчни приставки, но не каза нищо.

През остатъка от деня избягвахме да се срещаме. Силви седеше пред холографския дисплей и от време на време променяше цветовете му, без да го докосва и без да говори. По някое време мина в спалнята си и около час лежа там, гледайки тавана. На отиване към банята надникнах през откренатата врата и видях, че устните ѝ се движат беззвучно. Взех си душ, после застанах до прозореца, изядох един плод и насила изпих чаша кафе. Накрая излязох навън и тръгнах да бродя около основата на гнездото, разговаряйки разсеяно със синтетичния образ на Обект 301, който незнайно защо бе решил да се мъкне подир мен. Може би искаше да се увери, че няма да сторя някоя пакост.

Из студения планински въздух се носеше неясно напрежение. Като недовършен секс, като приближаващо лошо време.

Не може безкрайно да продължаваме по този начин, казах си аз. Нещо трябва да се пречупи.

Но вместо това наоколо притъмня и след още една мълчалива трапеза отидохме да си легнем рано в отделните спални. Лежах в мъртвешката тишина на звукоизолираната хижа и си представях

нощни звуци, характерни за далеч по-южен климат. Изведнъж ми хрумна, че трябваше да се върна там почти преди два месеца. Емисарското обучение — съсредоточавай се върху непосредственото си обкръжение и върши най-неотложното — бе отклонявало мислите ми от тази тема през последните няколко седмици, но когато намирах свободно време, умът ми се рееше към Нова Пеща и Белотревната зона. Не че щях да липсвам на някого там, но бях нарушил уговорените срещи и Радул Сегешвар щеше да се чуди дали безмълвното ми изчезване не означава, че съм засечен и заловен, което щеше да доведе до много прискърбни последствия за него и Белотревната зона. Сегешвар ми бе задължен, но дългът имаше твърде спорен характер, а при южняшките мафии не е препоръчително да наблягаш на тия неща. Хайдуците не притежават нито етиката, нито дисциплината на якудза. А тайнственото ми отсъствие за цели два месеца беше нечувана злоупотреба с търпението им.

Ръцете пак ме сърбяха. Генетичен изблик на желанието да сграбча скалите, да се изкатери и да изчезна накъдето ми видят очите.

Погледни трезво, Мики. Време е да се измъкваш от тая история. Дните ти като демилит отминаха. Беше забавно, даде ти ново лице и тия лепнещи длани, но всичко си има край. Време е да се върнеш към правия път. Към текущата задача.

Извъртях се на една страна и забих поглед в стената. От другата страна Силви навярно лежеше в същата тишина и същото усамотение. Може би и тя напразно гонеше дрямката.

И какво да направя? Да я зарежа ли?

Вършил си и по-лоши неща.

Видях обвинителния поглед на Ор. *Да не си посмял да я пипнеш, мамка ти.*

Чух гласа на Ласло. Вярвам ти, Мики.

Да, отвърна подигравателно вътрешният ми глас. Той вярва на Мики. Още не се е срещнал с Такеши Ковач.

Ами ако тя е онази, за която се представя?

Я стига! Квелкрисст Фолкънър? Нали чу какво каза машината. Квелкрисст Фолкънър се е превърнала в прах на седемстотин метра над Алабардос.

Тогава коя е? Призракът, онази в приставката. Може да не е Надя Макита, но сто на сто се смята за нея. И, мамка му, определено

не е Силви Ошима. Е, коя е?

Нямам представа. Трябва ли да те вълнува?

Не знам. Трябва ли?

Трябва да те вълнува единствено фактът, че якудза е наела твоя милост от някакъв архивен запис, за да си видиш сам сметката. Адски поетично, мама му стара, и знаеш ли какво? Сигурно онзи приятел ще им свърши добра работа. Определено не му липсват възможности — глобална заповед, не забравяй. А можеш и да се обзаложиш, че има какво да го стимулира, по дяволите. Знаеш какви са законите за двойно зареждане.

А в момента единственото, което свързва цялата каша със сегашния ти носител, е спящата жена в съседната стая и нейната тайфа долнопробни наемници. Тъй че колкото по-скоро се отървеш от тях, тръгнеш на юг и се заемеш с текущата работа, толкова по-добре за всички засегнати.

Текущата работа. Да, това ще реши всичките ти проблеми, Мики.

Мамка ти, престани да ме наричаш така.

Раздразнено отметнах завивката и станах от леглото. Открехнах вратата и видях пустата обща стая. Масата и светещите извивки на дисплея сред мрака, неясните очертания на двете подпрени раници в ъгъла. Хотей хвърляше през прозорците оранжеви правоъгълници върху пода. Прекрачих гол през лунните лъчи, клекнах до раниците и почнах да ровя за пакет амфетаминова кола.

Майната му на съня.

Чух я зад себе си и се обърнах, усещайки как по костите ми плъзва като перце студът на непозната тревога. Не знаех срещу кого ще застана.

— И ти, а?

Беше гласът на Силви Ошима, леко озадаченият котешки поглед на Силви Ошима, която стоеше пред мен, обгърнала рамене с ръцете си. Също тъй гола, а гърдите й бяха сбрани и притиснати между ръцете като подарък за мен. Ханшът беше леко наклонен като насред крачка, едното заоблено бедро малко зад другото. Разрошената коса обкръжаваше съненото й лице. В лъчите на Хотей бледата й кожа придобиваше оттенъка на топла мед или сияние от жарава. Тя се усмихна колебливо.

— Все се събуждам. Имам чувството, че главата ми работи на максимални обороти. — Тя кимна към кутията кола в ръката ми. — Това няма да ти помогне, сам знаеш.

— Не ми се спи — отвърнах аз малко дрезгаво.

— Да. — Усмивката ѝ внезапно изгасна и тя стана съвършено сериозна. — И на мен не ми се спи. Иска ми се онова, за което говореше вчера.

Тя разтвори ръце и гърдите ѝ изхвъркнаха на свобода. Малко смутено посегна нагоре, приглади назад гъстата си коса и притисна длани към тила си. Измести крака тъй, че бедрата ѝ се притиснаха. Наблюдаваше ме внимателно между вдигнатите си лакти.

— Харесвам ли ти така?

— Аз... — Позата издигаше и оформяше изящно гърдите ѝ. Усетих как в пениса ми нахлува кръв. Изкашлях се. — Много те харесвам така.

— Добре.

Тя продължаваше да стои неподвижно и да ме гледа. Пуснах кутията върху раницата и направих крачка към нея. Ръцете ѝ излетяха напред, обгърнаха ме през раменете и се сплетоха зад гърба ми. Обгърнах с длан меката тежест на гърдта ѝ, посегнах с другата ръка надолу към сгъвката между бедрата и спомена за влагата там...

— Не, чакай — тя отблъсна тази ръка. — Не там, не още.

Настана тръпнещ миг, изпълнен с очакванията от бараката преди два дни. Прогоних го с рязко свиване на раменете, събрах двете длани около гърдта ѝ, притиснах връхчето напред и го засмуках с устни. Тя посегна надолу, пое ерекцията ми и започна да гали нагоре-надолу с леко докосване, което сякаш бе готово всеки момент да престане. Навъсих се от спомена за друго, по-силно и далеч по-уверено хващане там, и притиснах ръката ѝ с моята. Тя се изкиска.

— О, извинявай.

Залитайки леко, аз я изтласках до ръба на масата, освободих се от прегръдката и коленичих на пода пред нея. Силви промърмори нещо с дълбок гърлен глас, леко разтвори крака и се облегна назад, като се подпираше с длани на плота.

— Искам устата ти върху мен — изрече задавено тя.

Прокарах по бедрата ѝ разперени длани и притиснах върховете на палците от двете страни на вагината. Прониза я тръпка и устните се

разтвориха. Наведох глава и плъзнах език в нея. Тя издаде глух, изненадан стон и аз се усмигнах. Силви някак усети усмивката и ме плесна с длан по рамото.

— Мръсник. Не смей да спиращ, мръснико!

Разтворих бедрата ѝ широко и се захванах по-сериозно. Тя отново впи пръсти в рамото и врата ми, раздвижи се неспокойно върху ръба на масата, полюшвайки бедра напред-назад в такт с ритъма на езика ми. Ръката ѝ мина нагоре и зарови пръсти в косата ми. Отново се усмигнах под нейния натиск, но този път тя беше прекалено унесена, за да каже нещо членоразделно. Започна да шепне неясно — не знам дали на мен или на себе си. Отначало просто повтаряше срички на съгласие, но когато напрежението я тласна към върха, започна да изплува и още нещо. Увлечен в онова, което вършех, аз не разбрах веднага какво е. В тръпките на оргазма Силви Ошима рецитираше напевно поредица от компютърни кодове.

Тя свърши с мощно разтърсване и натисна жестоко главата ми между бедрата си. Посегнах назад, внимателно разтворих хватката и с усмивка се изправих на крака.

И се озовах срещу друга жена.

Невъзможно бе да определя какво точно се е променило, но емисарският усет го разчете и абсолютната сигурност беше като внезапното усещане за пропадане.

Надя Макита се завръщаше.

Виждах я в присвитите очи и изкривеното ъгълче на устните, което нямаше нищо общо с израженията на Силви Ошима. В странната настървеност, плъзнала по лицето ѝ като пламък, в ускореното, задавено дишане, сякаш веднъж изчерпан, оргазмът се връщаше като огледално повторение.

— Привет на Мики Тръпката — проговори дрезгаво тя.

Дъхът ѝ стана по-бавен, устата ѝ се изви в лукава усмивка досущ като онази, която току-що бе изчезнала от лицето ми. Тя се спусна от масата, посегна надолу и ме докосна между краката. Беше старото, уверено хващане, което помнех, но от изненада бях загубил ерекцията си почти напълно.

— Има ли нещо? — прошепна тя.

— Аз...

Тя ме галеше с две ръце, сякаш нежно придърпваше дълго въже. Усетих как се възбуждам отново. Тя ме гледаше в лицето.

— Има ли нещо?

— Няма нищо — бързо отвърнах аз.

С елегантно движение тя се отпусна на коляно, без да откъсва очи от моите, и пое в устата си върха на члена ми. Едната ръка продължи да го гали, а другата слезе към дясното ми бедро, обгърна мускула и стисна силно.

Мамка му, това си е чисто безумие, обади се някакво хладно, деловито късче от моята емисарска личност. Трябва веднага да сложиш край.

А нейните очи, впити в моите, нейният език, зъбите и ръката ѝ ме тласнаха към експлозията.

ГЛАВА 17

По-късно лежахме на моето легло потни, преплетени един в друг, все още с кръстосани ръце от последната трескава прегръдка. На места кожата ни лепнеше от смесените ни сокове, а множеството оргазми бяха оставили мускулите ни покорно отпуснати. Зад клепачите ми упорито прелитаха сцени от онова, което бяхме сторили един на друг, един с друг. Виждах я клекнала над мен, опряла кръстосани ръце върху гърдите ми, да тласка надолу все по-силно и по-силно. Виждах се как яростно я пронизвам изотзад. Виждах как вагината ѝ слиза върху лицето ми. Виждах я да се гърчи под мен, смучейки бясно централния кабел на собствената си коса, докато аз блъскам между бедрата ѝ, които ме стягат като менгеме. Виждах как поемам в устата си кабела, навлажнен с нейната слюнка и свършвам с мощен мускулен спазъм, който ме поваля върху нея.

Но когато тя заговори, побиха ме тръпки от измененото ѝ, леко фъфлещо произношение на аманглийски.

— Какво? — Тя навярно бе усетила, че се разтърсих.

— Нищо.

Тя отметна глава, за да ме погледне. Усещах погледа ѝ отстрани върху лицето си като топла вълна.

— Зададох ти въпрос. Какво има?

За момент затворих очи.

— Надя, нали?

— Да.

— Надя Макита?

— Да.

Озърнах се към нея.

— Дявол да те вземе, как дойде тук, Надя?

— Това да не е метафизичен въпрос?

— Не. Технологичен. — Подпрях се на лакът и посочих тялото ѝ. Независимо от емисарското обучение, неволно се смаях колко спокоен и безразличен успявам да бъда. — Не може да не усещаш какво става тук. Живееш в командния софтуер и понякога се измъкваш навън. От

това, което видях, мога да предполагам, че излизаш по линията на първичните инстинкти заедно с техния устрем. Секс, може би също тъй страх или ярост. Тия неща замъгляват повече функции на съзнанието и това ти дава възможността. Но...

— Да не би случайно да си експерт?

— Бях. — Гледах я внимателно в очакване на реакция. — Някога бях емисар.

— Какъв?

— Няма значение. Докато си тук, искам да узная едно — какво стана със Силви Ошима?

— С коя?

— По дяволите, Надя, носиш нейното тяло. Недей да ми се правиш на тъпа.

Тя се претърколи по гръб и заби поглед в тавана.

— Не ми се говори за това.

— Да, сигурно. Ако искаш да знаеш, и на мен не ми се говори. Но рано или късно ще ни се наложи. Знаеш го много добре.

Дълго мълчание. Тя разтвори крака и разсеяно се почеса от вътрешната страна на бедрото. Пресегна се и стисна спадналия ми член. Лекичко отместих ръката ѝ.

— Забрави, Надя. Изцеден съм. Тази вечер дори и Мици Харлан не може да ми го вдигне. Време е да си поговорим. И тъй, къде е Силви Ошима?

Надя отново се търкулна настрани.

— Да не съм ѝ бавачка? — попита раздражено тя. — Мислиш ли, че владее положението?

— Може би не. Но все трябва да имаш някаква идея.

Нова тишина, но този път тръпнеща от напрежение. Чаках. Накрая Надя се завъртя към мен с отчаяние в очите.

— Знаеш ли какво, сънувам я тая скапана Ошима — изсъска тя. — Тя е просто един шибан сън, тъй че откъде да знам къде отива, когато се събужда?

— Да, очевидно и тя те сънува.

— И очакваш от това да ми олекне?

Въздъгнах.

— Разкажи ми какво сънуваш.

— Защо?

— Защото, Надя, аз се мъча да ти помогна, по дяволите.

Очите ѝ пламнаха.

— Добре — отсече тя. — Сънувам, че я плашиш. Доволен ли си? Сънувам, че се пита за чий се мъкнеш насам-натам с душите на толкова много мъртви проповедници. Че се чуди кой всъщност е тоя шибан Мики Тръпката и дали е здравословно да се намираш около него. Дали ще я скъса от чукане при първа възможност. Или само ще я изчука и ще я зареже. Ако си се надявал да вържеш оная жена, Мики, или както там ти е името, забрави го. По-добре се дръж за мен.

За миг изчаках мълчаливо да осъзная докрай тия последни думи. Тя се усмихна.

— Това ли искаше да чуеш?

Свих рамене.

— Не е зле за начало. Ти ли я подтикна към секса? За да получиш достъп.

— Много ти се иска да знаеш, а?

— Сигурно мога да разбера и от нея.

— Ако изобщо се върне. — Нова усмивка, този път по-хищна. — На твое място не бих разчитала.

И продължихме. Известно време се карахме и заяждахме, но товарът на отминалия секс не ни позволи да се развихрим. Накрая се отказах, седнах на ръба на леглото и се загледах към общата стая, където сиянието на Хотей все така хвърляше светли правоъгълници по пода. След няколко минути усетих нейната ръка върху рамото си.

— Извинявай — тихо изрече тя.

— Тъй ли? За какво?

— Току-що осъзнах, че сама си го изпросих. Така де, попитах те за какво си мислиш. Ако не искам да зная, защо питам, нали?

— Има такава работа.

— Просто... — Тя се поколеба. — Слушай, Мики, наляга ме дрямка. А одевете излъгах. Нямам представа дали Силви Ошима ще се завърне и кога точно. Не знам дали утре сутрин ще се събудя или не. Има от какво да се изнерви човек, нали?

Гледах към оранжевите петна на пода в другата стая. За миг ме обзе чувство на шемет и веднага отмина. Изкашлях се.

— Можеш да разчиташ на амфетаминовата кола — казах дрезгаво аз.

— Не. Рано или късно ще трябва да заспя. Няма смисъл да бягам. Уморена съм, и което е още по-лошо, чувствам се отпусната и щастлива. Имам чувството, че ако трябва да си отида, сега е моментът. Всичко е биохимия, знам, но не мога да се боря безкрайно. И мисля, че ще се върна. Нещо ми го подсказва. Но още не знам кога, нито пък къде отивам. И това ме плаши. Можеш ли... — Ново мълчание. Чух я как тихо преглътна. — Би ли искал да ме прегърнеш, докато си отивам?

Оранжево сияние по сенчест и протрит под.
Посегнах към ръката ѝ.

Както повечето тела военен образец, които бях носил, моделът „Ейшундо“ имаше вграден будилник. В определения час сънищата — ако изобщо бе имало други сънища — се преляха в изгряващо тропическо слънце над спокойни води. Отнейде долиташе аромат на плодове и кафе, дочувах тихи, весели гласове. Прохладен утринен пясък под босите ми нозе и лек, но неспирен бриз върху лицето ми. Шум на прибори.

Вчера Бийч? Вече?

Ръцете ми бяха пъхнати в джобовите на избелели бермуди, вътре напипвах песъчинки, които...

Събудих се и усещанията изчезнаха мигновено. Нямах нито кафе, нито плаж, където да го изпия. Нямах пясък под петите или под пръстите ми. Имаше светлина, но беше доста по-бледа, отколкото в спомена, и се процеждаше през прозорците в другата стая, разливайки наоколо сиво, потискащо спокойствие.

Завъртях се внимателно и погледнах лицето на жената, която спеше до мен. Тя не помръдна. Спомних си страха в очите на Надя Макита снощи, докато се отпускате малко по малко в съня. Леките вълни на съзнанието трепваха по ръцете ѝ, отминаваха и спираха, сетне тя примигваше и пак се събуждаше. А после онзи внезапен и неочакван миг, когато тя потъна напълно и не се завърна. Сега лежах, гледах покоя по спящото ѝ лице и ми ставаше още по-тежко.

Измъкнах се от леглото и тихичко се облякох в другата стая. Не исках да съм наблизо, когато се събуди.

И определено не исках да я събудя аз.

Образът на Обект 301 изникна пред мен и отвори уста. Но моята бойна неврохимия се оказа по-бърза. Рязко прокарах пръст пред гърлото си и посочих с палец назад към спалнята. Грабнах якето си от облегалката на стола, нахлузих го, кимнах към вратата и прошепнах:

— Навън.

Денят навън се оказа по-ясен, отколкото изглеждаше преди малко. Слънцето беше бледо, но на припек можеше да се стоплиш, а облаците почваха да се разкъсват. Дайкоку висеше на югозапад като призрак ятаган, а над океана кръжаха ситни точки, навярно крилодери. Под тях, на границата на нормалното ми зрение, се мержелееха две корабчета. В тишината откъм Текитомура долиташе приглушено бръмчене. Прозинах се, погледнах кутията амфетаминова кола в ръката си и я пъхнах в джоба на якето. Засега не държах да се разсънвам повече.

— Е, какво искаше? — попитах аз образа, застанал до мен.

— Помислих си, че бихте желали да знаете, че обектът има посетители.

Неврохимията се задейства светкавично. Времето около мен застина като разкашкан сняг, докато носителят „Ейшундо“ превключваше на боен режим. Все още гледах смаяно настрани към женската фигура, когато първият изстрел профуча край мен. Зърнах проблясъка на нажежения въздух там, където прониза изображението, сетне вече се завъртах, а по якето ми пробягваха пламъци.

— Мамка ви...

Нямах нож, нямах пистолет. Бях ги оставил вътре. Нямах време да достигна вратата, а и бездруго емисарският инстинкт ме тласна в обратна посока. По-късно щях да осъзная онова, което интуицията ми знаеше от самото начало — връщането в сградата беше чиста проба самоубийство. Без да обръщам внимание на горящото яке, аз се търкулнах зад ъгъла. Бластерният лъч блесна отново, но далече от мен. Стреляха пак по Обект 301 — мислеха, че е жива жена.

Бойните им умения определено не са на ниво нинджа, мина ми през ума. Тия момчета са местни наемници.

Да, ама си имат бластери, а ти — не.

Време бе да сменя арената.

Огнеупорният материал на якето бе оставил от пламъците само черен пушек и лека топлина около ребрата ми. От обгорелите влакна

сълзеше влажен полимер. Дълбоко си поех дъх и се втурнах напред.

Крясъци зад гърба ми, отначало смяяни, сетне гневни. Може би се бяха надявали да са ме очистили още с първия изстрел, или пък просто не бяха от най-умните. Трябваша им цели две секунди, за да открият огън. Аз вече приближавах съседната хижа. В ушите ми нахлу пукотът на бластерна стрелба. Край бедрото ми лъхна горещ вятър и усетих как неволно ме полазват тръпки. Стрелнах се настрани, заставах с гръб към хижата и огледах терена напред.

Още три бараки, разположени в неправилна дъга около зоната на първоначалните разкопки. Зад тях гнездото се извисяваше в небето върху масивните си решетъчни опори като някаква огромна праисторическа ракета, готова за старт. Предния ден не бях влизал вътре — имаше прекалено много празни пространства, твърде малко опори за стъпване и петстотин метра пропаст откъм страната на отвесния планински склон. Но от предишен опит знаех какво може да стори с човешките възприятия причудливата перспектива на марсианската архитектура. Знаех също така, че емисарското обучение ще издържи на изпитанието.

Местни наемници. Дръж се за тази мисъл.

Те щяха да ме последват разколебани, ако не и направо изплашени, объркани от главозамайващата необятност на вътрешното пространство, а ако имах късмет, можеше дори да ги жегне суеверен страх. Щяха да се чувстват в чужди води, да ги мъчи тревога.

Щяха да допускат грешки.

Което превръщаше гнездото в идеален терен за лов.

Стремглаво притичах през останалото открито пространство, шмугнах се между две от бараките и побягнах към най-близката греда от марсианска сплав, стърчаща над земята като дървесен дънер с дебелина пет метра. Археолозите бяха монтирали около нея метални стълбички. Прескачайки по три стъпала наведнъж, аз се изкатерих нагоре и стъпих върху издатината. Обувките ми леко се хлъзгаха по странната сплав със синкавоморав цвят. Подпрях се на един релефен техноглиф, част от най-близката решетъчна опора, увиснала във въздуха над пропастта. Опората беше висока поне десет метра, но на два метра вляво от мен имаше стълбичка, залепена с епоксидна смола за повърхността на барелефа. Сграбчих стъпалата и започнах да се катеря.

Нови викове долетяха иззад бараките. Не стреляха. Сигурно проверяваха зад ъглите, но нямах време да напърягам неврохимията и да проверявам дали е така. По дланите ми изби пот, стълбичката пукаше и се клатеше под тежестта ми. Епоксидната смола не държеше много добре върху марсианската сплав. Удвоих скоростта, стигнах догоре и с облекчена въздишка се преметнах върху гредата. Легнах по гръб, успокоих дишането си и се ослушах. Чрез неврохимията ясно долових звуците на зле организирано претърсване долу между бараките. Някой се мъчеше да простреля ключалката на една от вратите. Отправих поглед към небето и се замислих.

— Обект 301 — прошепнах едва доловимо. — Тук ли си?

— Да, намирам се в комуникационна близост. — Думите сякаш долитаха от въздуха до ухото ми. — Не се налага да говорите по-високо. Предполагам, че с оглед на ситуацията не желаете да приема видим образ в близост до вас.

— Правилно предполагаш. Искам обаче по моя команда да станеш видим в една от заключените бараки долу. Още по-добре ще е, ако можеш да създадеш няколко образа. Можеш ли?

— Предвиден съм за едновременно индивидуално общуване с всички членове на първоначалния археологически екип плюс седмина гости. — Трудно бе да преценя при толкова тих разговор, но ми се стори, че долавям в гласа му лека насмешка. — Това ми осигурява тотален капацитет от шейсет и две отделни изображения.

— Добре де, засега три-четири ще свършат работа. — Безкрайно предпазливо се превъртах по корем. — Слушай, можеш ли да се представиш за мен?

— Не. Мога да избирам изображения по каталог, но не и да ги променям.

— Имаш ли мъжки образи?

— Да, макар че възможностите не са чак толкова...

— Добре, и така става. Просто избери от каталога няколко, които да приличат на мен. Мъже с подобно телосложение.

— Кога ще желаете да започна?

Опрых длани под гърдите си.

— Сега.

— Започвам.

Минаха две секунди, сетне сред бараките долу избухна истински хаос. Загърмя бластерна пукотевица, смесена с предупредителни крясъци и тропот на бягащи нозе. Петнайсет метра над тази сцена аз рязко се отблъснах с ръце, приклеках и спринтирах напред.

Конзолната опора минаваше около петдесет метра над пустотата, после гладко се сливаше с корпуса на гнездото. Край мястото на съединението зееха широки овални входове. Археолозите се бяха опитали да закрепят предпазни перила по горната част на опората, но също както при стълбичките, епоксидната смола не бе издържала изпитанията на времето. На места въжето се беше откъснало и висеше край гредата, другаде просто липсваше. Направих гримаса и съсредоточих цялото си внимание към широкия корниз в края, където гредата се съединяваше с основната структура. Продължих спринта.

Неврохимията различи един глас, крещящ сред всеобщата шумотевица:

— ... огъня, тъпи копелета! Не стреляйте! Спрете огъня, мамка ви! Горے, той е там, горее!

Зловещо мълчание. С отчаяно усилие увеличих скоростта. После бластерни изстрели прорязаха въздуха около мен. Подхлъзнах се, едва не полетях надолу през една от пролуките в парапета. Отново се хвърлих напред.

Гласът на Обект 301, засилен от неврохимията, прозвуча в ухото ми като гръмотевица:

— В момента някои части от обекта се смятат за опасни...

Изръмжах свирепо.

Усетих зад гърба си топлината на бластерен лъч, лъхна ме остър мирис на йонизиран въздух.

Новият глас пак изрева отдолу, сякаш само на крачка от мен:

— Дай ми това, по дяволите. Ще ти покажа как...

Хвърлих се настрани по корнизата. Изстрелът, който очаквах, проряза плитка огнена бразда по гърба и рамото ми. Учудващо добра далечна стрелба с толкова неудобно оръжие. Паднах долу, претърколих се, скочих отново и се хвърлих към най-близкия овален отвор.

Над главата ми прелетяха още няколко изстрела.

Трябваше им почти половин час, за да влязат след мен.

Укрит в колосалната марсианска постройка, аз налягах невротичията и следях спора, доколкото можех. Не успях да намеря ниска наблюдателна точка, откъдето да виждам какво става навън — скапани марсиански строители, — но по някакъв странен акустичен ефект на вътрешната структура до мен от време на време долитаха откъслечи от разговора. Общият смисъл беше сравнително ясен. Наемниците искаха да си обират крушите, водачът им държеше да види главата ми набучена на кол.

Не можех да го упрека. На негово място и аз щях да искам същото. Голяма глупост е да се върнеш при шефовете на якудза с изпълнена наполовина задача. И още по-голяма — да оставиш зад гърба си недоубит емисар. Той знаеше това по-добре от всички останали.

Гласът му се оказа по-младежки, отколкото бях очаквал.

— ... да повярвам, че ви е страх от това място, по дяволите. За Бога, та всички вие сте израснали на две крачки оттук. Това е просто една скапана развалина.

Озърнах се към титаничните извивки и кухни, усетих лекия, но неударим начин, по който очертаванията им притегляха вниманието нагоре, докато очите почнат да те болят. Ярка утринна светлина проникваше от невидими отвори високо горе, но по пътя надолу някак омекваше и се променяше. Матово синкавите метални плоскости сякаш я засмукваха, а остатъкът от лъчите се отразяваше странно отслабнал и помътнял. Под второто ниво, на което се бях изкатерила, сенчестите области се редуваха с процепи и дупки в пода, където нито един здравомислещ човешки архитект не би ги разположил. Далече долу се мяркаха сивите скали на планинския склон, осеяни с рядка растителност.

Само развалина. Да, бе.

Той изглеждаше много по-млад, отколкото бях очаквал.

За пръв път се замислих сериозно колко по-млад може да е. Със сигурност му липсваха поне две много сериозни мои преживявания, свързани с марсианските руини.

— Слушайте, мамка му, та той дори не е въоръжен.

Повиших глас, за да ме чуят отвън.

— Хей, Ковач! Ако си толкова сигурен, мамка ти, защо не дойдеш да ми видиш сметката собственоръчно?

Внезапна тишина. Неясно мърморене. Стори ми се, че долових приглушения смях на някой от местните. Сетне чух неговия глас, повишен точно колкото моя.

— С добри възможности за подслушване са те обзавели.

— Нали?

— Смяташ ли да се биеш, или само ще подслушваш и ще подмяташ евтини оскърбления?

Ухилих се.

— Просто опитвам да се държа любезно. Но ако държиш да се биеш — моля. Само влез вътре. Можеш да си доведеш и наемниците.

— Имам по-добра идея. Ами ако накарам наемниците да обработят всички дупки на твоята приятелка, докато се решиш да излезеш? С неврохимията ще можеш да слушаш на воля. Макар че, откровено казано, ще се чува и без нея. Тия момчета са много усърдни.

Яростта избухна в гърдите ми, изпреварвайки разума. Лицевите ми мускули заиграха и се сгърчиха, целият носител застина неподвижно. За времето на два безкрайно бавни удара на сърцето бях в негова власт. После емисарските системи влязоха в действие, хладно проникнаха през емоцията и я изтласкаха на втори план за преценка.

Няма да го направи. Ако Танаседа те е проследил чрез Ошима и Неуловимите, значи знае, че е замесена в смъртта на Юкио Хираясу. А щом знае, ще я иска невредима. Танаседа е от старата школа и обеща екзекуция в стар стил. Няма да иска увредена стока.

И освен това става дума за теб самия. Знаеш на какво си способен и на какво не.

Тогава бях по-млад. Сега не бих го сторил. Мислено се помъчих да привикна с идеята. Там, навън. Там съм аз, само че по-млад. Не се знае какво...

Напротив, знае се. Това е емисарски блъф, трябва да ти е ясно. Неведнъж си го използвал.

— Езика ли си глътна?

— И двамата знаем, че няма да го направиш, Ковач. И двамата знаем за кого работиш.

Този път паузата, преди да отговори, бе едва забележима. Добре се справяше с изненадата, впечатли ме.

— За беглец изглеждаш удивително добре информиран.

— Така съм обучен.

— Попиваш местния колорит, а?

Думи на Вирджиния Видаура от встъпителна лекция пред кандидат-емисарите, изречени преди около един век лично време. Питам се колко ли време е минало за него.

— Да, има такава работа.

— Каж ми нещо, мой човек, наистина бих искал да знам. При цялото това обучение как падна дотам, та да си изкарваш хляба като евтин наемен убиец? Да си призная, подобен обрат в кариерата искрено ме озадачава.

Докато го слушах, изведнъж ме обзе хладно прозрение. Изкривих устни и се настаних по-удобно. Не отговорих.

— Тръпката, нали? Говоря с Мики Тръпката?

— Е, имам и друго име — извиках аз. — Но един тъпанар го открадна. Докато си го върна, можеш да ме наричаш Тръпката.

— Може и да не си го върнеш.

— Много мило от твоя страна да се тревожиш, но познавам добре въпросния тъпанар. Няма да ме затрудни задълго.

Гласът му дори не трепна, само пропусна един такт. Единствено емисарската ми интуиция усети гнева, потиснат също тъй бързо, както бе избухнал.

— Тъй, значи?

— Да, мене слушай. Голямо говедо. Такива не живеят дълго.

— Много самоуверен ми се виждаш. — Гласът му се промени едва доловимо. Бях го засегнал с нещо. — Може пък да не го познаваш чак толкова добре, колкото ти се иска да вярваш.

Изсмях се гръмогласно.

— Майтапиш ли се? Учил съм го на всички скапани номера, дето ги знае. Без мен...

Ето я! Фигурата, която знаех, че ще дойде. Която не можех да чуя заради неврохимията, докато си разменях прикрити заплахи с гласа отвън. Приведен силует в черно се промъкваше през един отвор на пет метра под мен. Носеше някаква оперативна маска с очуляри и сензори, от която приличаше в главата на насекомо. Разполагаше най-малкото с инфрачервена камера, звуков локатор и детектор за движение...

Аз вече падах. Отблъснах се от площадката и полетях надолу, насочил крака за смъртоносен удар върху врата зад маскираната глава.

Някой от приборите го предупреди. Той отскочи встрани, погледна нагоре и извъртя бластера към мен. Лъчът проряза въздуха, през който току-що бях прелетял. Паднах долу приклезнал, на педя от десния му лакът. Блокирах опита да завърти цевта на бластера. От устата му излетя пресекуващ вик на изненада. Нанесох възходящ саблен удар в гърлото и викът заглъхна, заменен от задавено хъркане. Човекът залитна назад. Изправих се, последвах го и замагнах отново.

Имаше още двама.

Стояха в отвора плътно един до друг. Спаси ме единствено тяхната некадърност. Докато първият нападател се гърчеше и умираше от задушаване пред краката ми, всеки един от тях можеше преспокойно да ме застреля. Вместо това те се опитаха да го сторят едновременно — и си попречиха. Втурнах се право към тях.

Бил съм на светове, където можеш да повалиш човек с нож от десет метра разстояние и да претендираш за самозащита. Правният аргумент е, че подобно разстояние се преодолява много бързо.

Има нещо вярно.

Ако си знаеш работата, дори не ти трябва нож.

Тук разстоянието бе по-малко от пет метра. Превърнах се във вихрушка от удари, ритнах единия с всичка сила в пищяла, блокирах оръжието, доколкото можех, блъснах другия с лакът в лицето. Някой изпусна оръжие и аз го сграбчих във въздуха. Натиснах спусък и яростно завъртях цевта, стреляйки от упор.

Задавени викове и мимолетно избухнал кървав фонтан, който тутакси спря, когато разрязаната плът бе запечатана от горещината на изстрела. Изсъска облак пара и телата им се запремятаха надолу. Имах време колкото да си поема дъх и да погледна оръжието — пълен боклук, „Сегед Инкандес“ — после нов бластерен изстрел се отрази от полираната повърхност до главата ми. Започвах масирана атака.

При цялото това обучение как падна дотам, та да си изкарваш хляба като евтин наемен убиец?

Ами, сигурно щото съм адски некадърен.

Отстъпих назад. Някой подаде глава през овалния отвор и аз го прогоних с изстрел почти напосоки.

И адски самовлюбен. От това си патиш най-много.

Хванах с една ръка някаква издатина, изтеглих се нагоре и праметнах крака върху широката спирална рампа, водеща към

първоначалното ми скривалище. Геконовите клетки по дланите ми не се удържаха върху сплавта. Хлъзнах се, безуспешно посегнах още веднъж и паднах. Още двама нападатели нахълтаха през друг процепа отляво. Стрелях със сегеда напосоки и ниско, опитвайки да се изправа. Лъчът срязва ходилото на жената отдясно. Тя изпищя, залитна, сграбчи осакатения си крак, тромаво се преметна и падна през една пролука в пода. Вторият ѝ писък прокълтя нейде далече долу.

Скочих на крака и се хвърлих срещу спътника ѝ.

Сборичкахме се неловко, пречеха ни оръжията, които стискахме. Замахнах с дръжката на сегеда, той отби и понечи да се прицели с бластера. Блъснах го настрани и ударих с коляно. Той отклони удара с нисък ритник. Пъгнах дръжката на сегеда под брадата му и блъснах нагоре. Той пусна оръжието и ме удари едновременно в гърлото и слабините. Залитнах назад, но някак успях да удържа сегеда и изведнъж разполагах с пространство да го използвам. През болката долових яростното предупреждение на усещането за близост. Противникът измъкна от кобура си пистолет и го насочи. Пренебрегвайки болката и предупреждението, аз отскочих настрани, прицелих се с бластера.

Рязък пукот от оръжието в ръката на нападателя. Обгърна ме леденият хлад на изстрел от зашеметяващ пистолет.

Пръстите ми се разтвориха спазматично и сегедът изтрака по металния под.

Залитнах назад и опората изчезна изпод краката ми.

... скапани марсиански строители...

Изсипах се от гнездото като бомба и полетях надолу в мрака, обгърнал гаснещото ми съзнание.

ГЛАВА 18

— Не отваряйте очи, не отваряйте лявата си ръка, не се движете изобщо.

Беше като молитва, като заклинание, сякаш някой от часове ми повтаряше напевно тия думи. Впрочем не бях сигурен дали бих могъл да не им се подчиня — лявата ми ръка бе вцепенена и изстинала като лед от китката до лакътя, а очите ми бяха като залепени. Имах чувството, че рамото ми е навехнато или изкълчено. Цялото ми тяло болезнено тръпнеше от остатъчния ефект на зашеметяващия изстрел. Мъчеше ме ужасен студ.

— Не отваряйте очи, не отваряйте лявата си ръка, не се...

— Чух те и първия път, Обект 301. — Гърлото ми беше като задръстено. Закашлях се и с тревога усетих как ми се завива свят. — Къде съм?

Кратко колебание.

— Професор Тръпка, може би ще е по-добре да ви дам тази информация след малко. Не отваряйте лявата си ръка.

— Да, разбрах. Лявата ръка, да не я отварям. Зле ли е пострадала?

— Не — отвърна колебливо образът. — Изглежда наред. Но се държете само на нея.

Шокът ме блъсна като удар в гърдите. После задействаха емисарските рефлексии и ме заля вълна от фалшиво спокойствие. От емисарите се очаква да ги владеят тия неща — събуждането на непознати места е част от подготовката. Не изпадаш в паника, просто събираш данни и се справяш със ситуацията. Преглътнах с усилие.

— Ясно.

— Сега можете да отворите очи.

Преборих се с болката от зашеметяващия изстрел и разтворих клепачи. Примигах веднъж-дваж, за да избистря зрението си, и веднага съжалих за това. Главата ми беше провиснала върху дясното рамо, тъй че виждах само петстотин метра пустота и дъното на пропастта.

Студът и виенето на свят изведнъж станаха съвсем разбираеми. Висях като обесник, поддържан единствено от лявата си ръка.

Шокът отново избухна. Прогоних го с усилие и неловко извих глава, за да погледна нагоре. Юмрукът ми бе вкопчен около примка от зеленикав кабел, която се сливаше в двата края с мътносивото метално покритие. От всички страни ме обкръжаваха странно наклонени шпилове и контрафорси от същата сплав. Все още замаян от зашеметяващия лъч, аз едва след няколко секунди разпознах долната страна на гнездото. Явно, не бях падал дълго.

— Какво става, Обект? — дрезгаво попитах аз.

— Падайки, вие се хванахте за марсиански персонален кабел, който — доколкото можем да преценим функциите му — се сви и ви пренесе в сектора за възстановяване.

— Сектор за възстановяване? — Хвърлих поглед между стърчащите издатини, търсейки поне някакво безопасно място за стъпване. — И как действа системата?

— Не сме сигурни. Изглежда, от позицията, която заемате, всеки марсианец, или поне всеки възрастен марсианец, би могъл с лекота да използва околната структура, за да се добере до отворите в долната част на гнездото. Има няколко такива на разстояние...

— Добре, добре. — Вгледах се мрачно в стегнатия си юмрук. — Колко време съм бил в безсъзнание?

— Четирийсет и седем минути. Очевидно тялото ви е извънредно устойчиво на невронно-импулсни оръжия. И освен това е проектирано за оцеляване в рискована височинна среда.

Без майтап.

Просто нямах представа как фирма като „Ейшундо Органикс“ е могла да изчезне. Лично аз бих им дал най-добри препоръки. И друг път бях виждал носители с подсъзнателни програми за оцеляване, но това тук беше плод на чиста проба биотехнически гений. В замътеното ми съзнание трепнаха неясни спомени за станалото. Главозамайване, отчаян ужас и осъзнаване, че падам. Посягане към нещо едва различимо, докато ефектът на изстрела ме обгръща като заледен черен плащ. Рязко дръпване нагоре, сетне съзнанието ми гасне. Беше ме спасила някаква лаборатория, пълна с шантави биотехнолози, работещи ентузиазизирано по проект отпреди триста години.

Замаяната усмивка изчезна от лицето ми, когато се опитах да преценя какво ли е станало със сухожилията и ставите след почти цял час висене на една ръка. Питах се дали ще има трайни увреждания и дали изобщо ще мога да я раздвижа.

— Къде са другите?

— Тръгнаха си. Вече са извън обсега на сензорите ми.

— Значи смятат, че съм паднал чак долу?

— Така изглежда. Мъжът, когото нарекохте Ковач, прати неколцина от служителите си да започнат претърсване в подножието на планината. Доколкото разбрах, ще се опитат да открият вашето тяло и тялото на жената, която осакатихте в престрелката.

— А Силви? Колежката ми?

— Отведоха я със себе си. Разполагам със запис на...

— Не сега. — Изкашлях се и за пръв път забелязах, че гърлото ми е пресъхнало. — Слушай, ти каза, че имало отвори. Пътища за проникване в гнездото. Къде е най-близкият?

— Зад тройния обратен шпил, вляво от вас, има отвор с диаметър деветдесет и три сантиметра.

Изпънах шия и видях за какво говори Обект 301. Обратният шпил изглеждаше досущ като двуметрова островърха шапка на вещица, смачкана на три места от удари на великански юмрук. Покриваха я неправилни синкави фасети, които отразяваха слабата светлина под гнездото и лъщяха като влажни. Най-долната деформация извиваше края на шпила почти хоризонтално и предлагаше нещо като седло, в което бих могъл да се вкопча. Дотам имаше не повече от два метра.

Лесна работа. Нищо и половина.

Ако изобщо успееш да скочиш с тая осакатена ръка.

Ако дланите ти сега се лепят по-добре за марсианската сплав, отколкото преди час.

Ако...

Посегнах нагоре с дясната си ръка и стиснах кабела близо до лявата. Много внимателно напрегнах мускули и започнах да се повдигам. Освободена от тежестта, лявата ми ръка прещрака и през вцепенението пробяга назъбена гореща вълна. Рамото ми изпука. Горещината плъзна по разтегнатите сухожилия и започна да се превръща в нещо подобно на болка. Опитах се да раздвижа лявата

китка, но не постигнах нищо, освен остри тръпки в пръстите. Болката в рамото нарасна и се разля из мускулите на ръката. Личеше си, че когато се развихри наистина, ще стане непоносима.

Отново изпробвах пръстите на лявата ръка. Този път тръпките прераснаха в пулсираща болка, пронизваща до кости, от която в очите ми бликнаха сълзи. Пръстите не реагираха. Ръката ми беше като залепена за кабела.

— Желаете ли да уведомя аварийните служби?

Погледнах вдървената си лява ръка, после се озърнах отново към тройния шпил и надолу към пропастта. Дълбоко си поех дъх. После бавно придвижих по кабела дясната си ръка, докато пръстите ѝ докоснаха лявата. Пак си поех дъх и се прегънах от кръста нагоре. Претоварените нерви в коремните ми мускули яростно запротестираха. Опитах се да праметна десния си крак, не успях, разлюлях се и опитах отново. Закачих кабела с глезен. Натоварването на лявата ръка отслабна още повече. Сега вече ме заболя наистина — из ставите и надолу по мускулите сякаш избухваха бомбички.

Още една въздишка, още един поглед надо...

Не, мамка му, не гледай надолу!

После започнах с палеца и показалеца да разтварям парализираните си пръсти един по един.

Половин час по-късно напуснах необятния синкав сумрак на гнездото, все още обзет от неудържим импулс да избухна в маниакален кикот. Адреналиновото веселие ме съпровождаше през целия път надолу по конзолната опора, по паянтовата стълбичка на археолозите — трудна задача, когато владееш само едната си ръка, а и тя не е във форма — и после по стъпалата. Идиотски усмихнат, скочих на твърда земя и предпазливо се промъкнах между бараките, избухвайки в смях от време на време. Дори когато се върнах до нашата хижа, дори когато влязох и погледнах празното легло, където бях оставил Силви, усещах как сянката на усмивката продължава да трепка по устните ми, а смехът да напирва лениво в корема ми.

Бях се разминал на косъм.

Освобождането на пръстите от кабела не беше много забавно, но в сравнение с останалото представляваше истинска веселба.

Веднъж освободена, лявата ми ръка увисна под раменната става, която ме болеше като прогнил зъб. Превърна се в безполезна тежест. Цяла минута псувах усърдно, докато събрах кураж да откача глезена, да се залюлея на дясната ръка и да използвам инерцията за тромав страничен отскок към шпила. Сграбчих го, задрасках с пръсти, открих, че поне тук марсианците са използвали материал с що-годе прилично триене, и задъхан се вкопчих в извития край. Останах така цели десет минути, притиснал буза към студената сплав.

След няколко предпазливи привеждания настрани успях да установя, че отворът, за който говореше Обект 301, наистина е достъпен, ако се изправя върху края на шпила. Напрегнах лявата ръка, усетих леко раздвижване над лакътя и прецених, че ако не друго, поне ще ми свърши работа, за да се опра на ръба на люка. После сигурно бих могъл да вдигна крака и да се вмъкна в гнездото.

Още десет минути се обливах в пот и накрая реших, че съм готов да опитам.

Минута и половина по-късно лежах на пода на гнездото, кисках се тихичко и слушах как звукът отеква из причудливата архитектура, която ми бе спасила живота.

Лесна работа.

По някое време станах и тръгнах към изхода.

В хижата нападателите бяха изкъртили всички вътрешни врати, зад които би могла да се крие заплаха, а в спалнята имаше следи от борба. Масажирайки рамото си, аз огледах помещението. По-малкото легло беше преобърнато и завивките се валяха на пода. Иначе всичко изглеждаше недокоснато.

Нямаше кръв. Не усетих характерния озонов мирис на изстрели.

На пода в спалнята открих ножа си и пистолета „Рапсодия“. Бяха отхвъркнали от преобърнатото легло и лежаха в срещуположни ъгли. Онези не си бяха направили труда да ги вземат.

Личеше, че много са бързали.

За какво са бързали толкова? Да слязат в подножието за трупа на Такеши Ковач?

Леко се навъсих, докато прибирах оръжията. Струваше ми се странно, че не са обърнали всичко с главата надолу. Според Обект 301 бяха пратили някого да намери тялото ми, но за такава работа не се

налагаше да отива цялата група. Би било разумно да претърсят хижата поне набързо.

Зачудих се как ли върви сега издирването в подножието на планината. И какво ли ще сторят, когато не открият трупа ми. Докога щяха да продължат?

А най-вече се чудех какво ли ще стори той.

Върнах се в централното помещение и седнах на масата. Загледах се в дълбините на дисплея. Болката в лявото рамо като че поотслабваше.

— Обект.

Женската фигура изникна от другата страна на масата. Съвършена, както винаги, незасегната от събитията през последните часове.

— Професор Тръпка?

— Каза, че разполагаш със запис на станалото. Това обхваща ли целия район?

— Да, записът и излъчването се осигуряват от една и съща система. На всеки осем кубически метра от обекта има по една микрокамера. В гнездото записът понякога не е много качествен, но...

— Няма значение. Искам да ми покажеш Ковач. Запис на всичко, което е извършил и казал тук. Използвай дисплея.

— Започвам.

Внимателно оставих пистолета и тебитския нож на масата до дясната си ръка.

— И още нещо, Обект. Ако някой пак дойде по пътеката, съобщи ми веднага, щом влезе в обсега ти.

Той имаше великолепно тяло.

Прегледах записа за най-добрите кадри и избрах онзи, в който нападателите слизаха по планинската пътека към хижата. Спрях го и се вгледах. Фигурата му беше сравнително масивна, както се полага на боен носител, но в походката и стойката имаше изящна лекота, напомняща по-скоро тяло, създадено за тотален телесен театър. Лицето представляваше безупречна сплав от повече раси, отколкото можеш да срещнеш на Харлановия свят. Значи носителят бе изработен по поръчка. Генетични кодове, доставени от чужди планети. Мургава

кожа с цвета на стар кехлибар, изненадващо сини очи. Широки, издадени скули, чувствени устни и дълга, леко къдрава черна коса, пристегната зад тила със статична панделка. Много красив носител.

И много скъп, дори и за якудза.

Потиснах неясните тръпки на тревога и накарах Обект 301 да прегледа останалите нападатели. Един от тях привлече вниманието ми. Висок и силен, с грива във всички цветове на дъгата. Микрокамерите на обекта го показаха в едър план. Мрачно, бледо лице с подкожни електронни схеми и стоманеносиви очи.

Антон.

Антон и поне двама мършави инфоспецове, които слизаха пред него по пътеката с плавната, координирана походка на демилити. Между тях беше жената, която застрелях в гнездото. След координатора се задаваха още двама, не, трима, но те, явно, се различаваха от останалите — просто не влизаха в познатата ми привидно безредна, но всъщност отлично координирана схема.

При тази гледка нейде дълбоко в мен се надигна мътно усещане за загуба.

Антон и Черепите.

Ковач бе довел хрътките си от Ню Хок.

Отново си спомних суматохата между бараките и в гнездото. Сега изглеждаше напълно логична. Демилитски екип и група биячи от якудза, които взаимно си пречат. Страшно калпаво планиране за един емисар. В никакъв случай не бих допуснал подобна грешка на неговата възраст.

Какви ги дрънкаш? Току-що я допусна. Онова там си ти.

По гърба ми пробягаха тръпки.

— Обект, върни пак към спалнята. Моментът, когато я измъкват.

Дисплеят трепна и заигра. Жената с преплетената наелектризирана коса примига и се събуди върху смачканите чаршафи. Беше я събудил трясъкът на стрелба отвън. Очите ѝ се разшириха, когато осъзна какво става. После вратата отхвъркна навътре и в стаята нахлуха едри фигури, които размахваха оръжия и крещяха. Когато видяха кого са намерили, крясъците отстъпиха място на лукав кикот. Отпуснаха оръжията, някой посегна към нея. Тя го удари в лицето. Избухна кратка борба, която приключи почти веднага — бързите ѝ рефлексии не можеха да се мерят с численото им превъзходство.

Завивките отхвъркнаха настрани, няколко точни удара улучиха бедрата и слънчевия възел. Докато тя лежеше на пода и се мъчеше да си поеме дъх, един ухилен бияч я хвана за гърдите, пъкна другата си ръка между бедрата ѝ и изразително разлюля бедра над нея. Двамата му колеги се разсмяха.

Гледах сцената за втори път. Въпреки това яростта избухна в мен като огън. Геконовите клетки в дланите ми оживяха и се раздвижиха.

Нов нападател изникна на прага, видя какво става и яростно изрева на японски. Биячът отскочи от жената на пода. Нервно се поклони и започна да мънка извинения. Новодошлият се приближи и жестоко го удари през лицето, после още веднъж и още веднъж. Биячът се сви до стената. Нови свирепи крясъци. Сипейки най-колоритните японски обиди, които бях чувал някога, новодошлият нареди да донесат дрехи на пленничката.

Докато Ковач се върне от преследването на самия себе си, вече я бяха облекли и настанили на стол в средата на хола. Ръцете ѝ лежаха кръстосани в скута — полицейската лепенка, която ги свързваше една с друга, не се виждаше. Човекът от якудза стоеше с оръжие в ръка на безопасно разстояние от нея. Кандидат-любовникът се цупеше обезоръжен в ъгъла с подпухнала буза и разцепена устна. Ковач плъзна бърз поглед по разкрасената му физиономия и веднага се завъртя към човека до себе си. Последва тих разговор, който микрокамерите не успяха да доловят ясно. Ковач кимна и погледна жената пред себе си. В стойката му се четеше странно колебание.

После той пак се завъртя към вратата на хижата.

— Антон, влез, ако обичаш.

Координаторът на Черепите прекрачи в стаята. Когато жената го видя, устата ѝ се изкриви.

— Скапан продажен боклук.

Антон подви устни, но не каза нищо.

— Мисля, че се познавате.

Но в гласа на Ковач се долавяше лек въпрос и той продължаваше да гледа жената пред себе си. Силви завъртя поглед към него.

— Да, познавам тоя мръсник. И какво? Цялата работа е свързана с теб, нали, тъпако?

Той се вторачи в нея и аз се напрегнах на стола. За пръв път гледах тази част и не знаех какво ще направи. Какво бих направил аз

на тази възраст? Търсейки отговора, умът ми полетя назад през десетилетията, затлачени с ярост и насилие.

Но той само се усмихна.

— Не, госпожице Ошима. Вече нищо не е свързано с мен. Вие сте пратка, която трябва да доставя в добро състояние, това е всичко.

Някой промърмори нещо, друг се изкиска. Все още мобилизираната ми неврохимия долови грубовата шега на тема пратки. В дисплея моят млад двойник застина. Погледът му се стрелна към мъжа с пукнатата устна.

— Ти. Ела тук.

Онзи не искаше. Виждаше се по стойката му. Но той беше член на якудза, а при тях всичко опира до престижа. Вирна глава, погледна Ковач в очите и пристъпи към него с широка усмивка. Ковач го изгледа безизразно и кимна.

— Покажи ми дясната си ръка.

Продължавайки да го гледа в очите, биячът наклони глава на една страна. Жестът беше подчертано предизвикателен. Той вдигна длан с протегнати, леко извити пръсти. Извъртя глава на другата страна, гледайки Ковач все тъй втренчено и високомерно.

Ковач се раздвижи светкавично като скъсано буксирно въже.

Сграбчи протегнатата ръка за китката и я извъртя надолу, блокирайки с тяло възможностите на противника да реагира. После я изпъна право напред, а свободната му ръка описа дъга над двете борещи се тела. От бластера в нея със съскане излетя ярък лъч.

Биячът изпищя и ръката му пламна. Бластерът вероятно беше включен на малка мощност — от такова разстояние лъчевото оръжие трябваше да изпари тъканите по цялата ширина на лъча. Този обаче само изгори кожата и плътта, оставяйки овъглени кости и сухожилия. Ковач поддържа нещастника още малко, после го отхвърли настрани с лакътен удар в слепоочието. Биячът рухна на пода, стискайки под мишница обгорената си ръка, и по панталоните му се разля широко влажно петно. Ридаеше неудържимо.

Ковач овладя дишането си и се озърна из стаята. Видя само каменни физиономии. Силви бе извърнала глава. Имах чувството, че усещам мириса на изгоряла плът.

— Ако не се опитва да бяга, няма да я докосвате, няма да разговаряте с нея. Отнася се до всички. Ясно? Както стоят нещата в

момента, струват по-малко от мръсотията под ноктите ми. Докато се върнем в Милспорт, тази жена ще е божество за вас. Ясно ли е?

Мълчание. Шефът на групата от якудза изрева на японски. Раздаде се утвърдително мърморене. Ковач кимна и се обърна към Силви.

— Госпожице Ошима, последвайте ме, ако обичате.

За момент тя се втренчи в него, после стана и го последва към изхода. Хората от якудза тръгнаха подир тях, оставяйки водача си и човека на пода. Водачът се вгледа в ранения бияч, после жестоко го изрита в ребрата, заплю го и си излезе.

Отвън натовариха тримата, които бях убил в гнездото, на съгваема гравитационна носилка. Шефът прати един от хората си да я кара, после застана начело в охранителната фаланга около Ковач и Силви. След тях тръгна носилката, а най-отзад вървяха Антон и четиримата оцелели от Черепите. Външните камери на обекта проследиха малката колона, докато изчезна надолу по пътеката към Текитомура.

Прегърнал изгорената си ръка, на петдесет метра след тях се тътреше изгоненият бияч, който бе дръзнал да посегне на Силви Ошима.

Гледах го и се мъчех да проумея.

Мъчех се да открия смисъла.

Все още се мъчех, когато Обект 301 ме попита дали съм приключил, или искам да видя още нещо. Разсеяно отговорих, че не искам. В главата ми емисарската интуиция вече вършеше каквото трябва.

Подпалваше предварителните ми убеждения, за да изгори до основи.

ГЛАВА 19

Когато пристигнах, на Белотрев Кохеи 9–26 царуваше непрогледен мрак, но малко по-надясно зад горните прозорци на един от складовете трепкаше светлина, сякаш вътре гореше огън. Въпреки здраво залостената товарна врата, в нощта гърмеше трескав ритъм, смесица от „подводен риф“ и „неоджънк“. Три едри фигури стояха до входа и потриваха ръце от студа. Плекс Кохеи имаше предостатъчно терен за големи купони, но, явно, не можеше да си позволи автоматизирана охрана. Щеше да бъде по-лесно, отколкото предполагам.

Разбира се, ако Плекс наистина беше там.

— Майтапиш ли се? — викна с презрителен милспортски акцент петнайсетгодишната Иса, когато ѝ позвъних днес следобед. — Естествено, че ще е там. Кой ден сме днес?

Поколебах се.

— Ъ-ъ-ъ... Петък?

— Точно така, петък. А какво правят местните мутри в петък?

— Да пукна, ако знам, Иса. И недей да ми се правиш на столична снобка.

— Петък, бе тъпчо! Ало? Хей, село, чуваш ли? Какво правят хората в петък вечер?

— Купон.

— Гледа да си използва евтиния терен и добрите връзки, това прави — обясни Иса с повлечен глас. — И да си заздрави приятелствата с якудза.

— Ти сигурно не знаеш в кой склад точно.

Глулав въпрос. Не беше много забавно да се промъквам през фракталната улична планировка на складовия район, но щом стигнах до квартала Белотрев Кохеи, няхах проблеми да се добера до купона — музиката се чуваше от десетина пресечки във всички посоки.

— Сигурно не знам. — Чух я как се прозява. Трябва да беше спала до късно. — Слушай, Ковач, да не си сгазил лука?

— Не. Защо?

— Ами... май не трябва да ти го казвам безплатно. Ама нали се знаем от толкова време.

Едва удържах усмивката. С Иса се знаехме от година и половина. Когато си на петнайсет, това е цяла вечност.

— Да?

— По някое време тук нещо се размърдя и взеха здравата да разпитват за теб. Плащаха големи пари за отговорите. Тъй че на твое място бих се озъртала през рамо, нищо че си с нов носител.

Навъсих се.

— Какво точно се размърдя?

— Ако знаех, щеше да си платиш за информацията. Ама не знам. Тия, дето разпитваха, бяха все продажни ченгета, а тях можеш да ги купиш и за една свирка на Ангелския кей. Всеки може да ги е пратил.

— И сигурно не си им казала нищо за мен.

— Сигурно не съм им казала. Ще ми надуваш ли още ушите, Ковач? Аз не съм като теб, имам си обществен живот.

— Добре, приключвам. Благодаря за предупреждението, Иса.

Тя изсумтя.

— Дреме ми на оная работа за твоите благодарности. Гледай да отървеш кожата, че пак да изкарам някоя пара от съвместен бизнес.

Вдигнах автоматичната закопчалка на новото си палто чак до яката, раздвижих пръсти в ръкавиците от черна полисплав — за миг по лявата ми ръка пробяга остра болка — и с гангстерска походка излязох иззад ъгъла на уличката. Стараех се да изобразя Юкио Хираясу в най-нахакания му хлапашки стил. Пренебрегнах факта, че палтото не е шито по поръчка — за толкова кратко време можех да си осигуря само конфекция, каквато истинският Хираясу не би надянал за нищо на света. Но матовочерният цвят беше разкошен, в тон със спрей-ръкавиците и можеше да заблуди всекиго при това слабо осветление. За останалото разчитах на емисарската заблуда.

Бях обмислял дали да не нахълтам на купона по грубия начин. Да разбия вратата или може би да се изкатери по задната стена и да вляза през някоя капандура. Но лявата ми ръка все още беше една плътна, тръпнеща болка от пръстите до шията и не знаех доколко мога да разчитам на нея в критична ситуация.

Пазачите пред вратата ме видяха да идвам и се стегнаха. С неврохимията ги разгледах добре от разстояние — по движенията

личеше, че са евтини пристанищни биячи, може би с най-елементарни бойни допълнения. Върху бузата на единия имаше татуировка на космическата пехота, но не вярвах да е истинска. По-вероятно ми се виждаше да е направена в някое ателие с достъп до бракуван армейски софтуер. Или пък човекът беше истински пехотинец, изпаднал в немотия след демобилизацията. Съкращения. Универсалният девиз на Харлановия свят в днешно време. Нямах по-свещена цел от орязването на разходите и дори военните не бяха застраховани.

— Стой, приятел.

Говореше онзи с татуировката. Хвърлих му изпепеляващ поглед и спрях с подчертана неохота.

— Имам среща с Плекс Кохеи. Не желая да чакам.

— Среща? — Очите му мръднаха нагоре и вляво. Проверяваше списъка с гостите на ретиналния си екран. — Не, нямаш среща за тая вечер. Човекът е зает.

Разширих очи, натрупах вулканична ярост като онзи водач от записа и креснах:

— Знаеш ли кой съм?

Татуираният сви рамене.

— Знам, че не виждам лицето ти в списъка. А тук това означава, че няма да влезеш.

Другите двама ме оглеждаха с професионален интерес. Преценяваха кое да строят най-напред. Потиснах импулса да заема бойна стойка и ги изгледах с високомерно презрение. После задействах блъфа.

— Много добре. Ако обичаш, уведоми своя работодател, че си прогонил Юкио Хираясу от прага му и че благодарение на твоето усърдие утре ще му се наложи да разговаря с мен неподготвен в присъствието на семпай Танаседа.

Между тримата прелетяха стреснати погледи. Бяха ги впечатлили не толкова имената, колкото типичното високомерие на човек от якудза. Татуираният се поколеба. Аз се завъртях. Но още преди да съм се обърнал докрай, той взе решение и заговори:

— Добре, Хираясу-сан. Един момент, ако обичате.

Най-хубавото в организираната престъпност е нивото на страха, който поддържа между своите подчинени и техните съучастници. Разбойническа йерархия. Можеш да срещнеш все същата картина на

десетина различни свята — триадите на Хън Хоум, фамилиас вихилантес на Адорасион, провокаторските екипи в Земята на Нкрума. Има известни местни различия, но всички те сеят един и същ сорт почитание, основано върху страха от възмездие. И жънат една и съща жътва — пълна липса на инициатива. Никой не иска да вземе самостоятелно решение, когато рискува това да бъде взето за непочтителност. С такова нещо можеш да си докараш Истинска смърт.

Далеч по-добре е да се осланяш на йерархията. Пазачът измъкна телефон и набра номера на шефа си.

— Слушай, Плекс, тук...

Той не довърши и се заслуша с безизразно лице. От телефона долиташе звук, напомнящ гневно бръмчене на насекомо. Не ми трябваше неврохимия, за да разбере какво се говори.

— Да бе, знам, че така нареди, мой човек. Ама тук е Юкио Хираясу. Исква да говори с теб и аз...

Нова пауза. Този път пазачът изглеждаше по-доволен. Той кимна веднъж-дваж, описа ме и предаде какво съм казал. Чувах как отсреща долита развълнуваният глас на Плекс. Изчаках малко, после нетърпеливо щракнах с пръсти и кимнах към телефона. Пазачът веднага ми го подаде. Прецених мислено говора на Хираясу по спомени отпреди два месеца, а каквото не знаех, допълних със стандартния жаргон на милспортските гангстери.

— Плекс — изрекох аз с мрачна нетърпеливост.

— Ъ-ъ-ъ... Юкио? Наистина ли си ти?

Избрах характерния писклив крясък на Хираясу.

— Не, мамка му, не съм аз, ами някакъв скапан пласъор на скален пращец. Как мислиш, а? Имаме да вършим сериозна работа, Плекс. Знаеш ли, че едва се сдържам да не отведа тия твои приятели на малка утринна разходка? Не ме дръж на вратата, мамка му.

— Добре, Юкио, добре. Няма проблеми. Просто... Всички си мислехме, че с теб е свършено, мой човек.

— Да, бе. Скапани клюки. Върнах се. Но Танаседа сигурно не ти е казал, нали?

— Тана... — Плекс шумно преглътна. — Той тук ли е?

— Зарежи Танаседа. По моя преценка разполагаме с четири-пет часа преди ченгетата да надушат цялата работа.

— Коя работа?

— Коя работа? — Пак повиших глас до крясък. — А ти какво си мислиш, мамка му?

За момент настана мълчание. Чувах го как диша. Приглушен женски глас някъде около него. Гореща вълна се надигна в кръвта ми и тутакси спадна. Не беше Силви или Надя. Плекс раздражено кресна нещо на жената, после пак заговори по телефона.

— Мислех, че те...

— Абе, скапаняк, ще ме пуснеш ли или не?

Блъфът успя. Плекс ме помоли да предам телефона на пазача и след три едносрични думи човекът отвори тясна портичка, изрязана в металната врата на склада. Прекрачи вътре и ми кимна да го последвам.

Отвътре клубът на Плекс изглеждаше горе-долу както очаквах. Евтино копие на по-скъпите шемет-клубове в Милспорт — сепарета с прегради от прозрачна сплав, безумни абстрактни холограми във въздуха над тълпа танцьори, облечени само със сянка и тънък слой боя по кожата. Оглушителната музика изпълваше пространството, нахлуваше в ушите и видимо разтърсваше прозрачните прегради. Усещах я как вибрира в гърдите ми като тътен на бомбардировка. Над тълпата две кандидатки за тотален телесен театър гърчеха из въздуха изваяните си фигури и взаимно се галеха с длани, имитирайки отлично режисиран оргазъм. Но ако човек се вгледаше по-внимателно, ставаше ясно, че във въздуха ги държи не антиграв, а обикновено въже. Колкото до холограмите, личеше си от пръв поглед, че са записи, а не пряко излъчвани от приставката на надрусан носител, както в реномираните шемет-клубове. Иса едва ли би се впечатлила от обстановката.

Двама души от вътрешната охрана неохотно се надигнаха от очукани пластмасови столове до преградата. Мястото беше претъпкано и явно си мислеха, че са приключили с претърсването на посетителите. Огледаха ме кръвнишки и извадиха детекторите. Иззад преградата неколцина клиенти ги забелязаха и взеха подигравателно да имитират движенията им. Моят придружител рязко им кимна да седат. Заобиколихме стената и навлязохме в навалищата на дансинга. Температурата скочи до към четирийсет градуса. Музиката стана още по-силна.

Промъкнахме се през тълпата на дансинга без произшествия. На два-три пъти се наложи да натисна малко по-силно, но не срещнах друга реакция, освен извинителни или замаяни усмивки. Където и да отидеш на Харлановия свят, шемет-заведенията са добре организирани — благодарение на грижливата дългогодишна селекция обикновено се използват щамове от еуфоричната част на психотропния спектър, тъй че в най-лошия случай можеш да очакваш от публиката лигави целувки, прегръдки и несвързани клетви за вечна любов. Намират се и по-гадни варианти, но по принцип не ги търси никой, освен военните.

След като минахме през гъмжилото от галювни ръце и неестествено широки усмивки, стигнахме до подножието на метална рампа и се изкачихме нагоре, където два грамадни товарни контейнера бяха монтирани на подпори и облицовани с ламперия от огледално дърво. Отраженията на холограмите играеха по нащърбената им повърхност. Моят придружител ме поведе към левия, натисна звънеца и отвори напълно незабележимата врата от огледално дърво. Наистина я отвори като оная портичка долу. Тук явно нямаше сгъваеми врати. Отдръпна се настрани да ми стори път.

Прекачих вътре и огледах обстановката. На преден план зачервеният Плекс, само по панталони, се мъчеше да надене безумно шарена копринена риза. На грамадното автоматично легло зад него се въргаляха две жени и един мъж. Всички изглеждаха много млади и много красиви, почти без друго облекло, освен размазана телесна боя. Не беше трудно да се досетя откъде ги е довел Плекс. Покрай стената в дъното имаше монитори за връзка с микрокамерите из клуба. Ритъмът долиташе през стените на контейнера приглушен, но достатъчен за танцуване. Или за нещо друго.

— Хей, Юкио, мой човек. Дай да те погледна. — Плекс пристъпи напред и разпери ръце. Усмихна се неуверено. — Хубав носител, мой човек. Откъде го взе? По поръчка ли е?

Кимнах към компанията.

— Отърви се от тях.

— Дадено. — Той се завъртя към леглото и плесна с ръце. — Хайде, момчета и момичета. Веселбата свърши. Имам сериозен разговор с тоя приятел.

Те си тръгнаха неохотно като малки деца, прогонени от вечерен празник. На минаване една от жените посегна да докосне лицето ми.

Дръпнах се раздражено и тя се нацупи. Пазачът ги изчака да излязат, после хвърли въпросителен поглед към Плекс. Плекс насочи същия поглед към мен.

— Да, и той.

Пазачът излезе, затвори вратата и музиката заглъхна още малко. Отново погледнах Плекс, който отиваше към ниско барче с вътрешно осветление, разположено до едната стена. В движенията му се долавяше странна смес от леност и напрежение — тръпките на шемета и внезапната изненада се бореха в кръвта му. Той бръкна в сиянието на горната лавица и тромаво заопипва между гравирани кристални чаши и изящни хартиени пакетчета.

— Ъ-ъ-ъ... искаш ли една лула, мой човек?

— Плекс. — Напрегнах блъфа до краен предел. — Просто казвай какво става, по дяволите.

Той трепна като ударен и взе да мънка.

— Аз... ъ-ъ-ъ... мислех си, че Танаседа ще ти...

— Майната ти, Плекс. Говори!

— Виж сега, мой човек, не е моя вината. — В гласа му зазвуча оскърбено достойнство. — Не ви ли казах от самото начало, че е откачалка? Всички ония кайкио тъпотии, дето ги дрънкаше. Ама кой да ме слуша? Аз разбирам от биотехнология, мой човек, и знам кога е прецакана. А оная кучка с кабелите по тиквата беше напълно прецакана.

Тъй!

Умът ми се стрелна два месеца назад към първата нощ пред склада. Стоях в синтетичния си носител, с окървавени ръце и бластерна рана през ребрата, и разсеяно подслушвах разговора между Плекс и Юкио. Кайкио — пролив, търговец на крадена стока, финансов консултант, канализационна тръба. И светец, обладан от духове. Или пък жена, обладана от призрака на една революция отпреди три века. Силви, обладана от Надя. От Квел.

— Къде я отведоха? — тихо попитах аз.

Вече не говорех с тона на Юкио, но така или иначе ролята се беше изчерпала. Не го познавах достатъчно, за да поддържам лъжата пред неговия приятел от детинство.

— Според мен в Милспорт. — Плекс се готвеше да запали лула, може би за да разсее замайването от шемета. — Нали разбираш, Юкио,

ако Танаседа не беше...

— Къде в Милспорт?

В този момент Плекс проумя. Видях как разбирането се разлива из него и той внезапно посегна под горната лавица на барчето. Може би нейде из бледото си аристократично тяло имаше вградена неврохимия, но за него тя беше не повече от допълнителен инструмент. А химикалите го забавяха дотолкова, че напънът му изглеждаше смехотворен.

Оставих го да докопа пистолета, да измъкне наполовина ръка изпод лавицата. После ритнах ръката, повалих го на леглото с обратна плесница и стоварих крак върху лавицата. Гравираниите чаши се изпотрошиха, книжните пакетчета се разхвърчаха, а лавицата се пукна на две. Пистолетът падна на земята. Приличаше на компактен шрапнелен бластер, по-голям брат на рапсодията, която криех под палтото. Вдигнах го и се обърнах тъкмо навреме, за да видя как Плекс трескаво лази към някаква аларма на стената.

— Недей.

Той застина и се вгледа в пистолета като хипнотизиран.

— Сядай. Там.

Той се отпусна на автоматичното легло, стискайки ударената си ръка. Има късмет, че не я строших, помислих си аз с дива ярост, която веднага ми се стори пресилена.

Тъй де, мамка му. Можех и да я изгоря.

— Кой... — За момент той размърда устни беззвучно. — Кой си ти? Не си Хираясу.

Вдигнах разперена длан пред лицето си и с театрален жест смъкнах невидима маска. Леко се поклоних.

— Браво. Не съм Юкио Хираясу. Но го нося в джоба си.

Лицето му се сбръчка.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

Бръкнах в джоба си и без да подбирам, извадих една от мозъчните приставки. Всъщност не беше специалният модел на Хираясу с жълтите ивици, но по изражението на Плекс разбрах, че е проумял какво имам предвид.

— Мамка му! Ковач?

— Позна. — Прибрах приставката в джоба си. Оригиналът. Пазете се от имитации. — А сега, ако не искаш да делиш един джоб с

приятеля си от детинство, препоръчвам ти да отговаряш на въпросите както преди малко, докато си мислеше, че разговаряш с него.

— Но ти... — Той поклати глава. — Това няма да ти се размине, Ковач. Те са наели... Наели са теб да се търсиш, мой човек.

— Знам. Трябва да са отчаяни, а?

— Не е смешно, мой човек. Онзи е някакъв скапан психопат. Още броят трупове, дето ги остави в Драва. Истинска смърт. Без приставки и тъй нататък.

За миг бях шокиран, но някак от разстояние. Зад това чувство стоеше мрачният студ, който изпитах, когато видях Антон и Черепите в записа на Обект 301. Ковач бе отишъл в Ню Хок и си бе свършил работата с емисарско усърдие. Беше донесъл оттам каквото му трябваше. Изводи. А всичко ненужно бе оставил зад гърба си в пепел и пламъци.

— И кого е убил, Плекс?

— Ами... не знам, мой човек. — Той облиза устни. — Много народ. Целия й екип, всички хора, с които тя...

Той кимна. Стиснах устни и кимнах. Изпитвах абстрактна жал за Ядви, Кийока и всички останали, смачкани и прегазени, за да не му се пречкат.

— Да. Тя. Казвай сега за нея.

— Виж какво, мой човек, не мога да ти помогна. Дори не си и помисляй...

Нетърпеливо пристъпих към него. Пламтах от ярост по ръбовете като горяща хартия. Той отново трепна — по-уплашен, отколкото преди малко, когато ме смяташе за Юкио.

— Добре, добре. Ще ти кажа. Само не ме закачай. Какво искаш да знаеш?

Време е за работа. Попивай всичко наред.

— Най-напред искам да знам какво знаеш ти, или какво си мислиш, че знаеш за Силви Ошима.

Той въздъхна.

— Човече, казах ти да не се бъркаш. В онзи рибарски бар. Предупредих те.

— Да — и мен, и Юкио, ако не греша. Голям самарянин се извъди. Обикаляш и предупреждаваш наред. Защо се боеше от нея, Плекс?

— Не знаеш ли?

— Да речем, че не знам. — Вдигнах ръка, за да прогоня с движението напирания гняв. — Да речем също, че ако се опиташ да ме излъжеш, ще ти изпепеля скапаната тиква.

Той преглътна на сухо.

— Тя... тя казва, че е Квелкрис Фолкхънър.

— Да. — Кимнах. — Вярно ли е?

— Мамка му, мой човек. Отде да знам?

— А според професионалната ти преценка може ли да е тя?

— Не знам. — Гласът му зазвуча почти умолително. — Какво искаш от мен? Ти беше с нея в Ню Хок, знаеш как е там. Предполагам... да, предполагам, че може да е тя. Може да се е натъкнала на склад за резервни личности. И някак да се е заразила.

— Но не ти се вярва.

— Не изглежда твърде правдоподобно. Първо, не виждам защо един склад за резервни личности ще разполага с възможности за вирусно заразяване. Звучи нелогично дори и за смахнатите квелисти. Какъв е смисълът. Особено пък когато става дума за шибаната им революционна икона.

— Тъй — казах безизразно аз. — Май не си голям почитател на квелизма.

За пръв път откакто го знаех, Плекс захвърли маската на виновна предизвикателност. От гърлото му излетя задавено ръмжене. Май само доброто възпитание му попречи да се изхрачи.

— Огледай се, Ковач. Мислиш ли, че щях да живея така, ако Разселването не беше съсипало белотревната промишленост в Ню Хок? Според теб на кого да благодаря за това?

— Това е сложен исторически въпрос...

— Сложен, а? Друг път!

— ... на който не бих могъл да отговоря обективно. Но разбирам позицията ти. Сигурно е голяма мъка да си дириш гаджета из третокласни салони като този. Да не можеш да се покажеш свястно облечен на някое виртуално парти на Първите фамилии. Съчувствам ти.

— Ха-ха, много забавно!

Усетих как изражението ми се вледенява. Той забеляза това и почти физически усетих как внезапната ярост се изцежда от него.

Заговорих, за да не го ударя.

— Аз израснах в бордеите на Нова Пеща, Плекс. Майка ми и баща ми работеха в белотревните фабрики, съседите също. Временни договори, плащане ден за ден, никакви осигуровки. Понякога беше голям късмет да ядем по два пъти дневно. И не става дума за някаква гадна, затънтена работилница, беше си фабрика като всички други. Гадове като теб и семейството ти богатееха на наш гръб. — Поех си дъх и добавих с убийствена ирония: — Затова ще ми простиш липсата на съчувствие към съдбата ти на трагично обеднял аристократ, щото напоследък съм малко зле със съчувствието, разбра ли?

Той облиза устни и кимна.

— Добре. Добре, мой човек, не се впрягай.

— Да. — Аз също кимнах. — И тъй. Казваш, че няма смисъл едно резервно копие на Квел да е било програмирано за вирусно разгръщане.

— Именно. Точно така. — Той заекна от бързане да се върне на безопасен терен. — Пък и погледни го от друга страна, оная Ошима е натъпкана до козирката с всякакви предпазни системи против вирусно проникване по куплунга. Най-модерна демилитска техника.

— Да, и това ни връща в изходна позиция. Ако не е Квел, защо толкова се боиш от нея?

Той примига насреща ми.

— Защо се... Мамка му, мой човек, защото независимо дали е Квел или не, тя се мисли за нея. Това е тежка психоза. Би ли дал на смахнат човек достъп до такъв софтуер?

Свих рамене.

— Доколкото видях в Ню Хок, половината демилити са същата стока. Занаятът не е за уравновесени хора.

— Да, но едва ли мнозина от тях се мислят за превъплъщение на революционерка, умряла преди триста години. Едва ли могат да цитират...

Той млъкна. Погледнах го втренчено.

— Какво да цитират?

— Разни работи. Нали знаеш. — Очите му заиграха и той се загледа настрана. — Стари работи от Разселническата война. Сигурно си я чувал как говори понякога на онзи архаичен японски.

— Да, чувал съм я. Но не това беше готов да кажеш, Плекс. Нали?

Плекс се опита да стане от автоматичното легло. Пристъпих напред и той застина. Изгледах го отгоре надолу със същото изражение, както преди малко, когато говорех за семейството си. Дори не повдигнах шрапнелния пистолет.

— Какво е цитирала?

— Човече, Танаседа ще...

— Танаседа го няма. Аз съм тук. Казвай.

Той се пречупи. Безпомощно махна с ръка.

— Дори не знам дали ще разбереш за какво ти говоря, мой човек.

— Опитай.

— Сложно е.

— Не, много е просто. Нека да ти помогна за началото. Онази вечер, когато дойдох да си взема носителя, вие с Юкио разговаряхте за нея. Мога да предположа, че сте въртели някакъв общ бизнес. И сигурно сте я срещнали в оная скапана пристанищна кръчма, където ме заведе на закуска, прав ли съм?

Той неохотно кимна.

— Добре. Само едно не ми е ясно. Защо толкова се изненада, че я видя там?

— Не вярвах да се върне — измънка той.

Спомних си как я видях за пръв път онази вечер, спомних си как гледаше като в транс своето отражение в плота от огледално дърво. Емисарската памет изрови откъс от разговора в апартамента в Компчо. Ор коментира щуротиите на Ласло:

— ... *още тича подир оная оръжейна мацка с голямото деколте, нали?*

Силви:

— *Коя мацка?*

— *Знаеш я. Тамсин, Тамита или нещо такова. От онзи бар на Муко Стрийт. Точно преди да се вкиснеш и да си тръгнеш. Божичко, Силви, и ти беше там. Не допусках, че някой може да забрави такива балкони.*

Ядви:

— *Тя не е оборудвана да засича подобно въоръжение.*

Потръпнах. Да, не си била оборудвана. Не си била оборудвана да помниш каквото и да било, скитайки из нощта на Текитомура, разкъсвана между Силви Ошима и Надя Макита, по-известна със скапания псевдоним Квелкрисст Фолкънър. Не си била оборудвана за нищо, освен може би да блуждаеш по дирите на откъслечни спомени и сънища, за да стигнеш накрая в някакъв смътно познат бар, където си опитала да се опомниш, но в това време банда брадати отрепки с изпити лица и разрешение да убиват в божие име дойдоха да ти натрият носа с предполагаемата неравностойност на твоя пол.

Спомних си как Юкио нахълта в апартамента на другата сутрин. Яростта по лицето му.

— *Ковач, откъде се взе точно тук, мамка ти?*

И думите му към Силви, когато я видя.

— *Знаеш кой съм.*

Не беше небрежен намек за очевидната му принадлежност към якудза. Той мислеше, че тя го познава.

И спокойният отговор на Силви.

— *Нямам представа кой си, по дяволите.*

Защото в онзи момент наистина нямаше представа. Емисарската памет спря мига като застинал кадър с изуменото лице на Юкио. Не беше наранена гордост, а истинско смайване.

В кратките секунди на сблъсъка, сред кръвта и мириса на изгорена плът след това изобщо не ми хрумна да се запитам защо Юкио бе толкова гневен. Гневът беше даденост. Мой постоянен спътник през последните две години, а и по-отдавна, гневът в мен и отразеният гняв на хората наоколо. Вече не му обръщах внимание, просто живеех с него. Щом Юкио е гневен, значи е гневен и толкоз. Защото е гаден мъжкар с претенции за значимост като татко, като всички останали, затова го унижих пред Плекс и Танаседа. Просто беше гаден мъжкар с претенции за значимост като всички останали и гневът беше неговата нормална настройка.

Или:

Защото си се натресъл насред сложна сделка с опасна и нестабилна жена, чиято глава е натъпкана с най-модерен боен софтуер и има пряка връзка с...

С какво?

— *Какво продаваше тя, Плекс?*

Той тихо въздъхна и се сви като спукан балон.

— Не знам, Так. Наистина не знам. Беше някакво оръжие, нещо от Разселването. Тя го наричаше Протоколът „Квалгрист“. Нещо биологично. Щом я свързах с тях, веднага ме избутаха настрана. След като им казах, че предварителните данни съвпадат. — Той пак извърна глава, този път без следа от тревога. В гласа му нахлу задавено огорчение. — Рекоха, че не било за моята уста лъжица. Не вярвали, че ще си държа езика зад зъбите. Докараха специалисти от Милспорт. Скапаният Юкио дойде с тях. А мен пак ме пратиха в трета глуха.

— Но ти беше там. Срещал си се с нея онази вечер.

— Да, тя им подаваше информация на кодирани демилитски чипове. Нали разбираш, на час по лъжичка, щото не ни вярваше. — Той се изсмя дрезгаво. — Не че и ние много ѝ вярвахме. От мен се искаше всеки път да проверявам програмните кодове. Да видя дали са наистина допотопни. Щом одобрявах нещо, Юкио тутакси го предаваше на ония столични скапанияци. Повече не го виждах. И знаеш ли, мамка му, кой я откри пръв? Аз. При мен дойде най-напред. А те ми подхвърлиха една премийка и ме пратиха да паса.

— Как те намери?

Той унило сви рамене.

— По обичайните канали. Изглежда, седмици наред е разпитвала из Текитомура. Търсела кой може да ѝ уреди подобна сделка.

— Но не ти каза за какво точно става дума?

Той мрачно избърса петно боя от леглото.

— Не.

— Я стига, Плекс. Как те е впечатлила дотолкова, че да викнеш приятелчетата си от якудза, без да ти покаже с какво разполага?

— Не ѝ трябвах аз, попита направо за тях.

Навъсих се.

— Тя ли попита?

— Да. Рече, че щели да се заинтересуват. Било нещо, дето можело да им влезе в работа.

— Не ме пращай за син хайвер, Плекс. За какво им е на якудзарите някакво биотехнологично оръжие отпреди три века? Не водят война.

— Може би са възнамерявали да го продадат на военните от нейно име. Срещу процент.

— Но тя не е казала такова нещо. Ти току-що сам каза, че според нея щяло да им влезе в работа.

Той вдигна очи към мен.

— Е, може би. Не знам. Не съм оборудван с твоята скапана емисарска памет. Не помня точно какво ми каза. И пет пари не давам, по дяволите. Както ми рекоха, вече не съм в играта.

Отстъпих назад. Подпрях се на стената на контейнера и разсеяно огледах шрапнелния пистолет. С периферното зрение го виждах как седи безволно отпуснат върху леглото. Въздъгнах и за миг тежестта сякаш се вдигна от гърдите ми, но веднага се върна обратно.

— Добре, Плекс. Само още два-три лесни въпроса и повече няма да ти досаждам. Онзи мой нов екземпляр гонеше Ошима, така ли? Не мен?

Той цъкна с език. Звукът едва се чу през шумотевицата отвън.

— И двама ви. Танаседа иска главата ти на кол заради оная история с Юкио, но не си главната мишена.

Кимнах мрачно. Доскоро си бях мислил, че Силви трябва някак да се е издала вчера в Текитомура. Че е говорила с когото не трябва, попаднала е пред някоя камера, сторила е нещо погрешно, та преследвачите да се стоварят върху главите ни като ангелски огън. Но не беше това. Беше много по-просто и много по-лошо — бяха я засекли чрез моята тъпа грешка да се ровя съвсем открито из архивните данни за Квелкрис Фолкнър. Сигурно следяха информационния поток в планетен мащаб, откакто се бе забъркала цялата гадна каша.

А ти влезе в капана и с двата крака. Браво на теб.

Болезнено присвих очи.

— Танаседа ли води играта?

Плекс се поколеба.

— Не? Кой му дърпа конците тогава?

— Аз...

Недей да криеш, Плекс.

— Виж какво, не знам, мамка му. Не знам. Но знам, че е много високо. Дочух, че опира до Първите фамилии. Някаква придворна шпионка от Милспорт.

Малко ми поолекна. Значи не беше работа на якудза. Приятно бе да узная, че пазарната ми стойност не е паднала чак толкова ниско.

— Има ли си име тая шпионка?

— Да. — Той рязко стана и отиде до барчето. Загледа се в потрошената стъклария. — Казва се Аюра. Както разправят, била костелив орех.

— Не си ли я срещал?

Той порови из останките и откри една здрава лула.

— Не. Напоследък не срещам дори Танаседа. Няма начин да ме допуснат до нивото на Първите семейства. Но дочух доста клюки за тази Аюра. Носи ѝ се славата.

Изсумтях презрително.

— Че на кого ли от тях не му се носи?

— Сериозно, Так. — Той запали лулата и укоризнено ме изгледа през облачето дим. — Мъча се да ти помогна. Помниш ли оная каша преди шейсетина години, когато в Кошут изникна виртуално порно с Мици Харлан?

— Смътно.

По онова време бях много зает да крада биологични оръжия и другопланетни данни заедно с Вирджиния Видаура и Малките сини бръмбарчета. Доходна престъпност под маската на политика. Гледахме по новините само полицейските сводки и почти нищо друго. Нямахме време да се тревожим за непрестанните скандали и издънки на местната млада аристокрация.

— Е, носи се слух, че онази Аюра поела грижата по разчистване и ограничаване на щетите за Харлановия род. Най-безцеремонно закрила студиото и подгонила всички замесени. Чух, че повечето от тях стигнали до небето. Отмъкнала ги посред нощ на Рилските зъбери, сложила им по една антигравитационна раница и просто натиснала копчето.

— Много елегантно.

Плекс смукна дълбоко и размаха ръка. Гласът му изтъня от дима.

— Явно си е такава. От старата школа, нали разбираш.

— Имаш ли някаква представа откъде е изровила мое копие?

Той поклати глава.

— Не, но ако питаш мен, трябва да е от военните складове на Протектората. Той е млад, много по-млад от теб. В сегашно време, искам да кажа.

— Виждал ли си го?

— Да, отмъкнаха ме на предварителен разговор миналия месец, когато току-що беше пристигнал от Милспорт. Много неща можеш да разбереш от начина, по който говори човек. Той все още се нарича емисар.

Отново направих гримаса.

— В него кипи енергия, сякаш няма търпение да приключи и да се захване с нещо ново. Самоуверен е, не се плаши от нищо, не признава проблеми. На всичко се присмива...

— Добре де, разбрах. Младок. Каза ли нещо за мен?

— Всъщност не. Предимно задаваше въпроси и слушаше. Само че... — Плекс пак засмука лулата. — Останах с чувството, че е... как да ти кажа... разочарован или нещо такова. Дето се занимаваш с такива неща.

Усетих как очите ми се присвиват.

— Така ли каза?

— Не, не. — Плекс размаха лулата и пусна струйки дим през носа и устата. — Просто останах с такова впечатление, това е.

Кимнах.

— Добре, последен въпрос. Ти каза, че са я отвели в Милспорт. Къде точно?

Ново мълчание. Хвърлих му любопитен поглед.

— Хайде де, какво имаш да губиш? Къде я отведоха?

— Так, зарежи. Просто пак повтаряш онази история в кръчмата. Замесваш се в нещо, което не...

— Вече съм замесен, Плекс. Благодарение на Танаседа.

— Не, слушай. Танаседа ще преговаря. Ти държиш приставката на Юкио, мой човек. Можеш да се пазариш за безопасното му връщане. Той ще отстъпи, познавам го. С Хираясу старши се знаят повече от век. Той е семпай на Юкио, едва ли не негов чичо. Няма как да не се спазари.

— И смяташ, че онази Аюра ще се съгласи да сложи точка?

— Разбира се, защо не? — Плекс размаха лулата. — Тя получи каквото искаше. Ако не се месиш в...

— Плекс, размърдай си мозъка. Аз съм двойно зареден. Това е протекторатско престъпление, с тежки наказания за всички замесени. Да не говорим дали изобщо е било законно да притежават копие от емисар на редовна служба. Ако Протекторатът разбере за това, скъпата

шпионка Аюра отива задълго на склад, независимо какви връзки има с Първите семейства. Докато я пуснат, мамка му, Слънцето ще се е превърнало в червено джудже.

Плекс изсумтя.

— Тъй ли смяташ? Наистина ли си мислиш, че ООН ще дойде да досажда на местната олигархия само заради някакво си двойно зареждане?

— Ако се разчуе по-нашироко — да. Ще им се наложи. Не могат да си позволят друго. Повярвай ми, Плекс, знам. От това си изкарвах хляба. Цялата система на Протектората се крепи върху идеята, че никой не смее да прекрачи чертата. Стори ли го някой безнаказано, дори и най-дребното нарушение ще е първата пукнатина в бента. Ако тукашната история стане всеобщо достояние, Протекторатът ще бъде принуден да поиска приставката на Аюра на тепсия. А ако Първите фамилии не се подчинят, ООН ще прати емисарите, защото неподчинението на местната олигархия може да се тълкува само по един начин — като бунт. Всеки бунт се потушава безмилостно, независимо от мястото и цената.

Гледах го как постепенно проумява, както бях проумял и аз, след като за пръв път чух новината в Драва. Разбирането какво е извършено, какъв ход е предприет и неизбежността на събитията, в които всички се оказвахме безвъзвратно въввлечени. Фактът, че няма измъкване от ситуацията, без някой на име Такеши Ковач да умре веднъж завинаги.

— Тази Аюра — тихо изрекох аз — сама се е притиснала до стената. Бих искал да знам, страшно бих искал да знам какво е било толкова важно, та да поеме такъв риск, по дяволите. Но в крайна сметка няма значение. Един от нас трябва да си отиде, той или аз, а най-лесният начин за уреждане на въпроса е тя да го насъсква подир мен, докато той ме убие или аз него.

Плекс ме изгледа с разширени зеници от шемета и сместа в лулата. Самата лула кротко димеше, забравена в шепата му. Той сякаш бе надхвърлил възможността си да възприема. Сякаш бях някаква халюцинация, отказваща да се преобрази в нещо приятно, или просто да си отиде.

Поклатих глава. Опитах се да не мисля за Неуловимите на Силви.

— И тъй, Плекс, както казах, трябва да знам. Наистина трябва да знам. Ошима, Аюра и Ковач. Къде да ги намеря?

Той поклати глава.

— Безполезно е, Так. Разбери ме добре, ще ти кажа. Ако наистина държиш да узнаеш, ще ти кажа. Но това няма да ти помогне. Нищо не можеш да сториш. Няма начин да...

— Защо просто не изплюеш камъчето, Плекс? Хайде, отърви се от този товар. Остави планирането на мен.

И той ми каза. А аз се замислих над планирането и впих зъби в проблема.

По целия път навън продължавах да го ръфам като вълк в капан, който прегризва собствената си лапа. По целия път. Покрай трептящите светлини и надрусаните танцьори, покрай холографските видения и химическите усмивки. Покрай тресящите се прозрачни прегради, където една гола до кръста жена срещна погледа ми и се притисна в стъклото да я разгледам по-добре. Покрай евтините биячи и детекторите на входа, покрай последните капки топлина и последните тактове на подводния ритъм. А сетне навън, в студената нощ на складовия квартал, където започваше да вали сняг.

ЧАСТ ТРЕТА

ЕТО КАКВО Е СТАНАЛО

Няма грешка, мой човек, оная Квел беше подхванала нещо — нещо, дето те кара да се замислиш. Работата е там, че едни неща траят, други не, ама понякога се случва нещо да не трае не щото си е отишло, ами щото си чака времето да дойде отново, може би чака за промяна. Така е в музиката, така е и в живота, мой човек, така е и в живота.

Дизи Чанго
в интервю за
списание „Ново синьо
небе“

ГЛАВА 20

Из целия Юг излъчваха предупреждения за приближаваща буря.

Бил съм на планети, където се справят с ураганите. Сателитното наблюдение картографира и моделира буреносния фронт, определя накъде отива и при необходимост центърът се разбива с точни лъчеви удари, преди да е нанесъл сериозни поражения. На Харлановия свят нямаме такава възможност. Или навремето марсианците не са сметнали за необходимо да програмират подобно нещо в орбиталните си платформи, или пък самите платформи са престанали да си дават труда. Може би им е криво, задето са ги изоставили. Така или иначе, по тая линия сме като в Средновековието — с наземни метеорологични станции и от време на време по някой хеликоптерен полет на малка височина. Метеорологичните изкуствени интелекти помагат за прогнозите, но наличието на три луни и гравитация от 0,8 G създава много шантави климатични системи и понякога бурите вършат невероятни неща. Когато един ураган на Харлановия свят се развихри здравата, няма какво друг да правиш, освен да бягаш по-надалеч.

Този набираше сили доста отдавна — помнех, че по радиото предупреждаваха за него през нощта, когато се измъкнахме от Драва — и всичко живо гледаше да се отдръпне от пътя му. Из целия Кошутски залив плаващите градове и морските фабрики пердашеха на запад с максимална скорост. Траулерите и скатоловните кораби, останали твърде далече на югоизток, хвърляха котва в относително безопасните пристанища покрай плитчините Ирезуми. Пътническите кораби на въздушна възглавница от Шафрановия архипелаг заобикаляха покрай западното крайбрежие на залива. Това удължаваше пътуването с един ден.

Капитанът на „Хайдушка щерка“ го приемаше философски.

— И по-лошо съм виждал — тътнеше басово той, надничайки в засенчените дисплеи на капитанското табло. — Веднъж през деветдесетте сезонът на бурите така се развилня, че трябваше цял месец да киснем в Нова Пеща. Изобщо нямаше безопасен път на север.

Аз изсумтях неопределено. Той вдигна глава и ме изгледа с присвити очи.

— Нямамо те е тук по онова време, нали?

— Да, бях другаде.

Капитанът се изсмя дрезгаво.

— Вярно, бе. Тия твои екзотични пътешествия по чужди планети. Е, кога ще ти видим засуканата физиономия по Кошутнет? Имаш ли вече уговорено интервю с Маги Сугита щом пристигнем?

— Дай ми малко време, мой човек.

— Още време? Че малко време ли имаше досега?

Така си бърбяхме по целия път от Текитомура. За разлика от повечето капитани на търговски кораби, които съм срещал, Ари Джапаридзе беше умен, но не блестеше с въображение. Не знаеше за мен почти нищо и по собствените му думи предпочиташе точно такива отношения с пътниците. Човекът обаче имаше ум в главата, а и не е нужно да си гений, за да съобразиш, че ако някой се качи на раздрънкания ти кораб само час преди отплаването и плати за койка в претъпкания моряшки кубрик колкото струва луксозна кабина по Шафрановата линия, значи едва ли е в добри отношения с правозащитните органи. За Джапаридзе пропуските, които откриваше в познанията ми за последните двайсетина години на Харлановия свят, имаха съвсем простичко обяснение. Бил съм другаде според чисто криминалния смисъл на израза. Оборвах това предположение с чистата истина за отсъствието си и всеки път предизвиквах гръмогласен смях.

Нямах нищо против. Хората вярват в каквото си искат — вижте например скапаните Бради — а освен това имах странното чувство, че някога и Джапаридзе е попадал на склад. Не знам какво толкова видя в мен, но още на втората вечер след отплаването от Текитомура бях поканен на мостика, а докато отминем Еркесеш в южния край на Шафранония архипелаг, вече споделяхме впечатления за любимите си кръчми в Нова Пеща и рецепти за пържоли от гърбун.

Мъчех се да забравя за отлитащото време.

Мъчех се да не мисля за Милспортския архипелаг и за широката дъга, по която се отдалечавахме на запад от него.

Не ме хващаше сън.

Нощем мостикът на „Хайдушка щерка“ предлагаше добра възможност да се разсея. Седях с Джапаридзе, пиех евтино

милспортско уиски и гледах как корабът се носи на юг към по-топли морета, където въздухът ухае на белотрев. Разговорът ни се въртеше автоматично, досущ като машините, които поддържаха курса по широката дъга — говорехме си за секс и пътешествия, споделяхме спомени за Нова Пеща и кошутските провинции. Аз масажирах мускулите на лявата си ръка там, където все още боляха и тръпнеха. Раздвижвах пръстите въпреки болката. И през цялото време обмислях как да убия Аюра и себе си.

Денем скитах по палубите и отбягвах другите пътници. И бездруго не ме привличаха — трима огорчени демилити-неудачници, пътуващи на юг, може би към дома или просто към слънцето; недоверчив търговец на масло от мрежести медузи с бодигард, придружаващ пратка от стоката си за Нова Пеща; млад проповедник на Новото Откровение и грижливо забулената му съпруга, които се бяха качили на борда в Еркесеш. Още половин дузина невзрачни мъже и жени, по-необщителни дори и от мен, които извърщаха глави, щом някой ги заговореше.

Все пак общуването в известна степен бе неизбежно. „Хайдушка щерка“ беше малък кораб, всъщност обикновен влекач на въздушна възглавница, скрепен с четири двойни товарни модула и мощен двигател. Страничните пътнически палуби минаваха на две нива от носа покрай модулите до малката сферична наблюдателница на кърмата. Каютите бяха препълнени. В началото имаше няколко сблъсъка, включително един скандал за откраднатата храна, когато се наложи Джапаридзе да заплаши участниците, че ще ги свали в Еркесеш, но докато отминем Шафрановия архипелаг, всичко се уталожи. На два-три пъти се заставих да поговоря на масата с демилитите, опитвайки да проявя интерес към разказите за лошия им късмет и героичния живот в Неразчистеното. От търговеца изтърпях няколко досадни лекции за икономическите успехи, до които ще стигнем чрез строгите финансови мерки на Мечек. С проповедника изобщо не разговарях, защото после би се наложило да укривам трупа му.

От Еркесеш до Залива се движихме с добра скорост и когато пристигнахме, все още нямаше признаци за буря. Обичайните ми места за усамотение се оказаха препълнени, защото другите пътници наизлязоха да се порадват на топлото време и да направят тен под

яркото слънце. Не можех да ги упрекна — небето беше безоблачно от хоризонт до хоризонт, високо сред синевата се белееха Дайкоку и Хотей. Силният североизточен вятър поддържаше топлината на приятно ниво и вдигаше пръски пяна над развълнуваното море. Далече на запад белите вълни се разбиваха с приглушен шум в дългите извити рифове, които предвещаваха, че на юг се издига бреговата линия на Кошутския залив.

— Красиво, нали? — изрече тих глас до мен.

Озърнах се и видях съпругата на проповедника, все тъй забулена и навлечена въпреки горещината. Беше сама. Лицето ѝ, доколкото можех да го видя, ме гледаше отдолу нагоре иззад плътно пристегнатия шал, закриващ всичко под устата и над веждите. Беше покрито с капчици пот, но изглеждаше самоуверено. Косата бе сресана назад, та нито едно косъмче да не се подава изпод шала. Личеше си, че е много млада, на не повече от двайсет години. И както открих изведнъж — бременна някъде в петия или шестия месец.

Стиснах устни и извърнах глава.

Съсредоточих се върху гледката отвъд перилата.

— Никога не бях пътувала толкова далече на юг — продължи тя, след като видя, че няма да кльвна от първия път. — А вие?

— Да.

— Винаги ли е толкова горещо?

Хвърлих ѝ мрачен поглед.

— Не е горещо, просто вие сте облечена неподходящо.

— А. — Тя сложи длани върху перилата и се вгледа в ръкавиците, които ги прикриваха. — Не одобрявате ли?

Свих рамене.

— Не е моя работа. Живеем на свободна планета, не знаете ли? Лео Мечек го казва.

— Мечек. — Тя изпръхтя презрително. — И той е продажник като другите. Като всички материалисти.

— Да, но все пак му отдайте дължимото. Ако изнасят дъщеря му, едва ли ще я пребие до смърт, задето го е опозорила.

Тя трепна.

— Говорите за един отделен случай, това не е...

— Четири. — Вдигнах изпънати пръсти пред лицето ѝ. — Говоря за четири отделни случая. И то само тази година.

Видях как бузите ѝ пламнаха. Жената сведе очи, сякаш се вглеждаше в леко изпъкналия си корем.

— Най-гръмогласните невинаги служат достойно на Новото Откровение — прошепна тя. — Мнозина от нас...

— Мнозина от вас се свиват покорно с надеждата да изровят нещо ценно от по-малко налудничавите директиви на вашата верска система, пропита от убийствена ненавист към жените. Защото нямате нито ума, нито куража да изградите нещо ново. Знам го.

Тя вече се бе изчервила до корените на грижливо укритата си коса.

— Оценявате ме погрешно. — Тя докосна шала. — Сама избрах това. Избрах го свободно. Вярвам в Откровението. Имам вяра.

— Тогава сте по-глупава, отколкото изглеждате.

Възмутено мълчание. Използвах това, за да овладее валмото от ярост в гърдите си.

— Значи съм глупава? Глупава, защото избрах скромната женственост. Защото не се излагам на показ и не се унижавам при всяка възможност като уличниците от сорта на Мици Харлан, защото...

— Вижте — казах студено аз. — Защо не използвате тая скромност, за да си затворите женствената човка? Пет пари не давам какво си мислите.

— Видяхте ли? — възкликна тя с изтънял глас. — И вие жадувате похотливо за нея като всички останали. Поддавате се на евтините ѝ чувствени трикове и...

— Я стига. Ако питате мен, Мици Харлан е глупава и повърхностна дребна пачавра, но знаете ли какво? Тя поне сама си живее живота. Вместо да се унижава в нозете на всеки скапан павиан, дете може да си пусне брада и външни полови органи.

— Да не би да наричате моя съпруг...

— Не. — Завъртях се към нея. Май все пак не бях овладял гнева. Ръцете ми излетяха напред и я сграбчиха за раменете. — Не, вас наричам страхлива предателка на собствения си пол. Разбирам гледната точка на съпруга ви, той е мъж, той печели от тия глупости. Но вие? Вие загърбвате дългите векове на политически борби и научен напредък, за да седите на тъмно и да се унижавате със суеверни брътвежи. Позволявате най-ценното ви притежание — животът — да

бъде ограбвано час по час, ден след ден, и едва скърпват мизерното живуркане, което ви разрешават мъжете. А когато най-сетне умрете — и се надявам да е по-скоро, наистина се надявам, сестро — тогава веднъж завинаги ще отречете собствените си възможности, ще отхвърлите спечеления за всички ни шанс да се върнем и да опитаме пак. Ще го сторите заради скапаната си вяра, а ако това дете в корема ви е момиче, значи и него осъждате на същата гадна съдба.

Някой сложи ръка на рамото ми.

— Хей, мой човек. — Беше един от демилитите заедно с бодигарда на търговеца. Изглеждаше уплашен, но твърд. — Стига толкова. Остави я на мира.

Погледнах пръстите му върху рамото си. За миг се зачудих дали да не ги строша, дали да не сграбча цялата ръка и...

В главата ми избухна спомен. Баща ми разтърсва майка ми за раменете като скара с белотрев, която не иска да излезе от сушилнята. Бълва в лицето ѝ псувни и дъх на уиски. Аз съм седемгодишен. Вкопчвам се в ръката му и дърпам с всичка сила.

Той небрежно ме мята през цялата стая към отсрещния ъгъл. Пак се захваща с нея.

Пуснах жената. Тръснах от рамото си пръстите на демилита. Мислено се хванах за гърлото.

— А сега се дръпни, мой човек.

— Дадено — тихо отвърнах аз. — Както казах, сестро, живеем на свободна планета. Не е моя работа.

Бурята ни цапардоса два часа по-късно. Дълъг, провлачен ръкав на буреносния фронт затъмни небето зад моя илюминатор и връхлетя кораба откъм десния борд. Аз лежах на койката, зяпах сивия метален таван и мислено си четях конско на тема „нежелана намеса“. Чух как ритъмът на двигателя леко се ускори и предположих, че Джапаридзе се опитва да изкопчи още малко плаваемост от грависистемата. Две минути по-късно тясната каюта се люшна и на масата срещу мен чаша с вода плъзна няколко сантиметра встрани, преди покритието на плота да я удържи. Водата се разплиска. Въздъхнах, станах от койката, подпрях се с разперени ръце на стените и приведох глава да надникна през илюминатора. По стъклото изведнъж заблъска пороен дъжд.

Отнякъде долетя вой на сирена.

Навъсих се. Изглеждаше прекалено да вдигат тревога заради няколко по-високи вълни. Навлякох лекото яке, което бях купил от един моряк, пъхнах отдолу тебитския нож и рапсодията, и се измъкнах в коридора.

Пак се месим, а?

Няма такава работа. Просто искам да знам навреме, ако това корито е тръгнало да потъва.

Последвах звука на сирената към главната палуба и излязох под дъжда. Покрай мен пробяга една жена от екипажа, помъкнала тежък бластер с дълга цев.

— Какво става? — попитах аз.

— Де да знам, братче. — Тя ме изгледа мрачно и отметна глава назад. — Според капитанското табло има проникване в товарния сектор. Може някой крилодер да се крие от бурята. Или пък нещо друго.

— Искаш ли помощ?

Тя се поколеба, за миг по лицето ѝ плъзна подозрение. После се реши. Може би Джапаридзе ѝ бе споменавал за мен, или просто ѝ харесваше новото ми лице. А може би просто беше изплашена и се нуждаеше от компания.

— Да, благодаря.

Отправихме се към товарните модули и продължихме по една от страничните палуби, като при всеки порив на вятъра се вкопчвахме в перилата. Блъскан от вихрушката, дъждът се лееше под странни ъгли. Сирената продължаваше да вие свадливо през рева на бурята. Във внезапно падналия сумрак пред нас пулсираха червени лампи по ръба на левия модул. Под тях лъч бяла светлина се процеждаше през откренатия люк. Жената изсъска и посочи с бластера.

— Това е. — Тя се вгледа напред. — Вътре има някой.

Озърнах се към нея.

— Или нещо. Нали спомена за крилодер?

— Да, ама трябва да е страшно умен крилодер, та да съобрази кои са бутоните. Обикновено дават накъсо с човката и се надяват системата да ги пусне. А не усещам мирис на изгоряло.

— И аз. — Прецених тясното палубно пространство, височината на товарните модули над нас. Измъкнах рапсодията и я настроих на

максимално разсейване. — Добре, дай да го направим разумно. Аз се качвам пръв.

— Наредено ми е...

— Да, знам, че ти е наредено. Но аз си изкарвах хляба от такива истории. Затова ти препоръчвам да ме послушаш. Остани тук и стреляй по всичко, което излезе от люка, ако не ти се обадя.

Промъкнах се предпазливо към люка — доколкото бе възможно при това клатене — и огледах ключалката. Не изглеждаше повредена. Капакът висеше два-три сантиметра навън, може би изтласкан от люлеенето на кораба.

Разбира се, след като тайнственият пират-нинджа го е отворил.

Благодаря за напомнянето.

Прогоних от слуха си сирената и воя на бурята. Напрегнах неврохимията и се ослушах за движение или тежко дишане от другата страна.

Нищо. Вътре нямаше никого.

Или пък има някой с добър опит в секретните операции.

Я млъквай!

Опрях крак в ръба на капака и предпазливо побутнах. Беше балансиран идеално — цялата тежка маса тромаво плъзна навън. Без да си оставям време за размисъл, аз се вмъкнах в пролуката, въртейки рапсодията на всички страни.

Нищо.

Редици лъскави стоманени варели, високи до кръста ми. В пролуките между тях не можеше да се скрие дори и дете, камо ли нинджа. Пристъпих до най-близкия и прочетох етикета. Луминесцентна ксеномедуза от Шафрановите морета. Първокачествен екстракт, извлечен чрез студено пресоване. С други думи, медузено масло. Плюс търговска марка за повишаване на цената. Стоката на онзи поклонник на икономистите.

Разсмях се и усетих как напрежението изтича от мен.

Нищо, освен...

Подуших въздуха.

Сред металния дъх в товарния модул долетя някакъв аромат.

И изчезна.

Сетивата на носителя от Ню Хок бяха остри — точно колкото да доловят аромата, но след усещането и съзнателното усилие той изчезна. Изневиделица ме връхлетя детски спомен, нетипично щастливо усещане за топлина и смях. Какъвто и да бе онзи мирис, явно го познавах много добре.

Прибрах рапсодията и се върнах към люка.

— Тук няма нищо. Излизам.

Измъкнах се под топлите дъждовни струи и затворих капака. Той хлътна на място и тежките резета изцпракаха, прогонвайки окончателно миризмата от миналото, която бях доловил. Пулсиращото червено сияние над главата ми изгасна и сирената рязко замлъкна.

— Какво правехте там?

Търговецът се задаваше към нас с разгневено лице. Бодигардът го следваше по петите. По-назад крачеха неколцина моряци. Въздъгнах.

— Проверяхме ти инвестициите. Всичко е наред, не се безпокой. Изглежда, че ключалката на капака е дала накъсо. — Озърнах се към жената с бластера. — Или пък някой хитър крилодер я е отворил и ние сме го подплашили. Слушай, знам че звучи прекалено, но дали на борда може да се намери обонятелна апаратура?

— Обонятелна? Като на ченгетата? — Тя поклати глава. — Не ми се вярва. Питай капитана.

Кимнах.

— Добре де, както казах...

— Зададох ви въпрос!

По напрегнатото изражение на търговеца личеше, че гневът му заплашва да прерасне в ярост. Бодигардът до него го подкрепяше със свирепи погледи.

— Да, и аз ти отговорих. А сега, ако обичаш...

— Никъде няма да ходиш. Томас!

Хвърлих поглед към бодигарда, преди да се е подчинил на командата. Той застина и пристъпи от крак на крак. Завъртях очи към търговеца, потискайки силното желание да докарам сблъсъка докрай. След спречкването с жената на проповедника ръцете ме сърбяха да смачкам някого.

— Ако твоят цербер ме докосне, ще му трябва хирург. Същото се отнася и до теб, ако не се дръпнеш от пътя ми. Вече ти казах, товарът е

в безопасност. А сега бъди така добър да се отдръпнеш, за да не правим сцени.

Той се озърна към Томас и явно прочете нещо поучително по лицето му. Отдръпна се.

— Благодаря. — Минах между скупчените зад него моряци. — Да сте виждали Джапаридзе?

— Сигурно е на мостика — обади се някой. — Но Ицуко е права, нямаме електронно псе на борда. Да не сме от скапаните морски ченгета?

Смях. Някой затананика мелодията от сензофилмовия сериал „Морски ченгета“, след два-три такта подхванаха и останалите. Усмихнах се насила и си проправих път с рамо. Докато се отдалечавах, чух как търговецът гръмогласно настоява да отворят веднага люка.

Добре де, негова си работа.

Все пак отидох при Джапаридзе. Ако не друго, щеше да ме черпи едно питие.

Бурята отмина.

Седях на мостика, гледах я на метеорологичния радар как бавно чезне на запад и ми се щеше да може да стане същото и с горчивата топка в гърдите ми. Навън небето се проясни и вълните престанаха да разтърсват „Хайдушка щерка“. Джапаридзе изключи аварийните гравитационни двигатели и корабът си възвърна предишната стабилност.

— Хайде, кажи ми истината, приятел. — Той ми доля още една доза милспортско уиски и се облегна в креслото зад навигаторската маса. Бяхме сами на мостика. — Следиш медузеното масло, нали?

Вдигнах вежда.

— Ако е тъй, не би било здравословно да питаш.

— Чак пък толкоз... — Той намигна и вдигна чашата си към мен. Откакто стана ясно, че бурята ще ни отминe, беше си пийнал здравата. — Мене ако питаш, обери му всичко на онзи дръвник. Стига само да не посягаш, додето пратката е на борда.

— Правилно — кимнах аз и на свой ред вдигнах чаша.

— Е, за кого?

— Моля?

— За кого работиш? Якудза? Бандите от Белотревната зона? Работата е там, че...

— Ари, говоря сериозно.

Той примига.

— Какво?

— Размърдай си мозъка. Ако съм човек на якудза, с такива въпроси като нищо ще си докараш Истинска смърт.

— Дрън-дрън. Няма да ме убиеш. — Той стана, приведе се над масата и ме погледна отблизо. — Нямах такива очи. Разбирам ги тия работи.

— Личи си.

— Да, и освен това... — Той пак седна и с пиянски жест размаха чашата. — Ако се гътна, кой ще откара това корито до Нова Пеща? То не е като ония бонбончета с изкуствен интелект по Шафрановата линия, ще знаеш. От време на време му трябва човешка ръка.

Свих рамене.

— Като сплаша екипажа, все ще се намери кой. Стига само да им покажа твоя овъглен труп.

— Здрава мисъл. — Той се ухили и отново посегна към шишето. — Не ми беше хрумнало. Но, както казах, не го виждам в очите ти.

— Май си срещал мнозина като мен, а?

Той доля чашите.

— Човече, бях като теб. И аз съм израснал в Нова Пеща, и аз съм бил пират като теб. Грабех по морските пътища заедно със Седемпроцентните ангели. Кокошкарски истории, обирахме дребни товарни кораби. — Той помълча и ме погледна в очите. — Хванаха ме.

— Лоша работа.

— Да, много лоша. Смъкнаха ми тялото и ме метнаха на склад почти за трийсет години. Когато излязох, пробутаха ми носител на някакъв наркоман, скапан от тетрамета. Всичките ми близки бяха или пораснали, или заминали нанякъде, или умрели, нали разбираш. На влизане имах седемгодишна дъщеричка, а когато излязох, тя беше с десет години по-стара от моя носител. Имаше си семейство и свой живот. Дори да знаех как да ѝ се обадя, тя не би поискала да ме чуе. За нея бях просто една трийсетгодишна празнина. С майка ѝ същата работа. Беше си намерила друг, имаше деца, нали знаеш как става. — Той остави чашата, потръпна и ме погледна с внезапно насълзени очи.

— Брат ми беше загинал при катастрофа с брѳмбар две години след като ме прибраха. Няма застраховка, тѳй че никакво презареждане. Сестра ми лежеше на склад. Прибрали я десет години след мен, щеше да остане там още дваисет. Имах още един брат, роден две-три години след като си отидох. Не знаех какво да му кажа. Родителите ми бяха разделени. Баща ми умрял прѳв, използвал си застраховката „презареждане“ и заминал да си живее живота сам, свободен и млад. Не пожелал да изчака майка ми. Отидох да я видя, но тя само гледаше през прозореца с една такава странна усмивка и повтаряше: скоро, скоро, скоро ще дойде и моят ред. Трѳпки ме побиха, по дяволите.

— И ти се върна при Ангелите.

— Позна.

Кимнах. Не беше трудно да позная. Същото бе станало с поне десетина приятели от далечната ми младост в Нова Пеща.

— Да, Ангелите. Те ме приеха. Вече работеха на малко по-високо ниво. Срещнах двама-трима стари приятели. Обираха кораби на въздушна възглавница, пътуващи за Милспорт. Добри пари падаха, а както бях хлѳтнал по тетрамета, точно това ми трябваше. Работих за тях две или три години. Пак ме хванаха.

— Тѳй ли? — Престорих се на изненадан. — Колко ти лепнаха?

Той се ухили безумно, сякаш гледаше как гори собствената му къща.

— Осемдесет и пет.

Дѳлго мѳлчахме. Накрая Джапаридзе наля още уиски и неохотно отпи от чашата си.

— Този път загубих всички. Така и не видях какѳв нов живот си е осигурила майка ми. А тя беше решила да пробва и трети път. Лежеше на склад с инструкция да я зареждат в носител под наем за важни семейни събития. Освобождаването на сина ѳ Ари не влизаше в това число, тѳй че разбрах намека. Брат ми още си беше мѳртѳв, сестрата бе излязла от склада преди десетина години и заминала нейде на север. Не разбрах точно къде. Може би да тѳрси баща си.

— А семейството на дѳщеря ти?

Той се изсмя и сви рамене.

— Дѳщеря, внуци. Човече, аз вече се бях откъснал от тях с още две поколения. Не се и опитах да наваксам. Просто взех каквото ми падна, и си плюх на петите.

— И какво беше то? — Кимнах към него. — Този носител ли?

— Да, този носител. Може да се каже, че извадих късмет. Бил на някакъв капитан, осъден за браконьерски лов на скатове в морските имения на Първите фамилии. Хубав, солиден, добре гледан носител. Има вграден доста полезен навигационен софтуер и направо страхотен инстинкт за времето. Кариерата ми сама се оформи. Купих лодка на кредит, припечелих малко пари. Купих корабче, припечелих още. Купих „Щерката“. Сега си имам жена в Нова Пеща. И две хлапета, гледам ги как растат.

Вдигнах чашата с искрена симпатия.

— Поздравления.

— Да, бе. Нали ти казах, беше си чист късмет.

— И защо ми разправяш всичко това?

Той се приведе над масата и ме погледна.

— Знаеш защо ти го разправям.

Едва удържах усмивката си. Човекът не беше виновен, просто не знаеше. Правеше каквото му е по силите.

— Добре, Ари. Знаеш ли какво, няма да закачам товара. Ще се поправа, ще зарежа пиратството и ще създам семейство. Благодаря за съвета.

Той поклати глава.

— Не съм казал нищо ново, мой човек. Само ти напомням, това е. Животът прилича на морето. Като тръгне тройно-лунният прилив, оставиш ли му се, ще те откъсне от всичко и всички, които си обичал.

Прав беше, разбира се.

Само дето ми го казваше малко късничко.

Два часа по-късно вечерта се спусна над „Хайдушка щерка“ по дългата западна дъга. Слънцето се разцепи като пукнато яйце от двете страни на изгряващия Хотей и червеникавите му лъчи се разляха по хоризонта. Ниските възвишения по Кошутското крайбрежие оформяха масивното черно подножие на гледката. Високо горе тънкото облачно покритие пламтеше като лопата, пълна с нажежени монети.

Аз избягвах предната палуба, където останалите пътници се бяха събрали да гледат залеза — след днешните изпълнения едва ли щях да бъда добре дошъл. Вместо това тръгнах назад по една от страничните

палуби, намерих стълбичка и се изкатерих върху товарния модул. Гореше тясно мостче и аз седнах на него с кръстосани крака.

Не бях си съсипал младостта по толкова идиотски начин като Джапаридзе, но крайният резултат не се различаваше кой знае колко. На млади години се разминах на косъм с капаните на глупавата престъпност и прибирането на склад. Когато наближих двайсетте, зарязах връзките с новопещенските банди и постъпих в космическата пехота на Харлановия свят — щом ще влизаш в банда, гледай поне да е най-голямата. А с космическата пехота никой не смееше да се закача. За известно време ходът ми се виждаше много разумен.

След седем години в униформа дойде да ме търси наборна комисия от Корпуса. Стандартните тестове ме поставяха начело в списъка на желаните кандидати и бях поканен да подам молба за емисарско обучение. Подобно предложение не се отказва. Два месеца по-късно бях на друг свят и пропастта започна да се разтваря. Светкавични прехвърляния из Населените светове, а между тях престой във военни хранилища или във виртуална среда. Времето ту летеше като обезумяло, ту се влачеше като охлюв, пък и вече губеше смисъл заради огромните междузвездни разстояния. Малко по малко се откъсвах от предишния си живот. Домашните отпуски бяха редки и всеки път носеха чувството на отчуждение, заради което почнах да ги избягвам. Като емисар можех да си играя из целия Протекторат — поне да видя свят, мислех си тогава.

После дойде Иненин.

Когато напускаш Емисарския корпус, възможностите за кариера са много ограничени. Никой не ти се доверява, няма откъде да вземеш капитал, а законите на ООН забраняват категорично да заемаш корпоративна или държавна служба. Ако изключим мизерното съществуване, остават ти две възможности: да станеш наемен войник или престъпник. Престъпността е по-лесна и по-безопасна. Заедно с неколцина колеги, които също подадоха оставка след разгрома на Иненин, аз се озовах отново на Харлановия свят, зает да кръжа около местните правозащитни органи и дребните престъпници. Изградихме си репутация, излязохме начело в играта, премазвахме всяка съпротива като ангелски огън.

Един опит за семейно събиране почна зле и продължи още по-зле. Приключи с крясъци и сълзи.

Вината беше колкото моя, толкова и на другите. Майка ми и сестрите ми изглеждаха непознати, вече наполовина чужди, бледи спомени за някогашната близост под острия поглед на новото ми емисарско прозрение. Бях загубил връзка, нямах представа как живеят. Най-голямата новина беше бракът на майка ми с някакъв чиновник от протекторатската наборна комисия. Срегнах го веднъж и ми се прииска да го убия. Чувството вероятно беше взаимно. За семейството си аз бях отвъд чертата. И което е по-лошо — имаха право. Спорехме само по въпроса къде е чертата. За тях тя минаваше плътно по границата между военната служба и влизането ми в организираната престъпност. За мен чертата се бе появила в някакъв не съвсем ясен момент от престоя ми в Корпуса.

Но опитай се да го обясниш на човек, който не е бил там.

Направих опит. И веднага престанах, когато видях каква болка причини това на майка ми. Не ѝ трябваша тия гадости.

Последните останки от слънцето се топяха на хоризонта. Погледнах на югоизток, където мракът гъстееше. Някъде там беше Нова Пеща.

Нямаше да се обадя на никого.

Сух плясък на криле зад рамото ми. Озърнах се и видях един крилодер да кръжи над товарния модул. В последните лъчи на залеза черните му пера излъчваха меко зеленикаво сияние. Той направи още две обиколки, после нахално кацна само на пет-шест метра от мен. Завъртях се да го погледам. Край Кошут обикновено летят сами и са по-едри от тия, които бях виждал в Драва. Този тук имаше цял метър от ципестите лапи до човката. Неволно се зарадвах, че нося оръжие. Крилодерът шумно сгъна крила, вдигна рамо към мен и ме огледа с едно око, без да мига. Сякаш чакаше нещо.

— Какво зяпаш, мамка ти?

Крилодерът дълго мълча. После изви шия, разпери крила и изграчи няколко пъти. След като не помръднах, той се отпусна и любопитно изви глава.

— Няма да се срещна с тях — рекох след малко аз. — Не ме увещавай. Много време мина.

И все пак сред прииждащия здрач долових онзи копнеж за близост, който бях усетил в трюма. Като топъл полъх от миналото.

Като чувството, че не си сам.

Двамата с крилодера седяхме един срещу друг и се гледахме мълчаливо, а мракът продължаваше да приижда.

ГЛАВА 21

На другия ден, малко след пладне, влязохме в пристанището на Нова Пеща и безкрайно предпазливо запъплихме към кея. Цялото пристанище беше претъпкано с кораби на въздушна възглавница и други плавателни съдове, бягащи от заплахата за ураган в източния край на залива, и изкуственият интелект на пристанищната управа ги бе подредил по някаква неразбираема математическа схема, която не се съвместяваше със софтуера на „Хайдушка щерка“. Джапаридзе извърши маневрите ръчно, псувайки всички машини наред и по-конкретно тия на местната управа, докато лъкатушихме сред привидно хаотичните групи кораби.

— Ъпгрейдвай това, ъпгрейдвай онова, само тая песен си знаят, мама им стара. Ако исках да ставам техничар, щях да ида при демилитите, дявол да го вземе.

И двамата страдахме от лек, но крайно досаден махмурлук.

Сбогувахме се на мостика и аз тръгнах към предната палуба. Метнах раницата си на брега още преди автоматичните съединители да прихванат докрай, после прекрачих парапета и скочих на кея. Няколко души ме изгледаха любопитно, но не привлякох вниманието на униформените. Когато иззад хоризонта се задава ураган и пристанището е претъпкано, на охраната не ѝ е до някакви дребни нарушения. Взех раницата, метнах я на рамо и се влях в редкия поток от пешеходци. Влажната жега ме притисна като осезаем товар. След две минути вече бях извън пристанището, обливах се в пот и размахвах ръка към едно автотакси.

— Вътрешното пристанище, чартърен терминал — казах аз, щом се качих. — И по-бързо.

Таксито направи обратен завой и подкара по централните градски улици. Нова Пеща се разгърна около мен.

За последните два века градът много се е променил. Някога беше нисък, досущ като местността, сред която е изграден. Преобладаваха заоблени ветроустойчиви модули и сферични надувни конструкции по провлака между морето и голямото тинесто езеро, където по-късно

щеше да изникне Белотревната зона. По онова време Нова Пеща излъчваше аромат на белотрев и воня на индустриални химикали, също като евтина проститутка, около която витае дъх на евтин парфюм и мирис на нечистоплътност. Не можеше да се отървеш от тия миризми, без да напуснеш града.

Дотук с младежките спомени.

Когато Разселването отмина в историята, завръщането към относително благополучие докара нов растеж — както покрай вътрешния бряг на Зоната и дългата извивка на бреговата ивица, така и нагоре, към тропическото небе. В центъра израснаха шеметно високи сгради, окрилени от модерните технологии за ветроустойчив строеж и от новопоявилата се заможна средна класа, която държеше да живее близо до инвестициите си, но не и да диша техния мирис. Когато постъпих в Емисарския корпус, екологичното законодателство правеше плахи опити да прочисти въздуха и на по-ниско ниво, а небостъргачите в центъра не отстъпваха на онези в Милспорт.

По-късно посещенията ми оредяха, пък и не се интересувах толкова, че да забележа кога и защо точно всичко тръгна наопаки. Знаех само, че сега в южните покрайнини вонята пак се завръщаше, а разкошните нови квартали по крайбрежието и около Зоната постепенно се превръщат в бордеи. По централните улици бродеха просяци и пред повечето големи сгради имаше въоръжена охрана. Гледайки през страничното стъкло на автотаксито зърнах в походката на минувачите отзвук от тревожна раздразнителност, каквато нямаше преди четирийсет години.

Прекосихме центъра по надлеза за спешни пътувания, от което цифрите на таксиметъра се завъртяха с шеметна бързина. Не ни отне много време — освен нас имаше само две-три лъскави лимузини и няколко таксита, а когато излязохме на магистралата в другия край, въртенето на таксиметъра спадна до по-прилично ниво. Обърнахме гръб на небостъргачите и продължихме през бордеите. Ниски жилищни сгради се лепяха до самата магистрала. Вече бях чул от Сегешвар каква е историята. Докато ме нямаше, някой продал насипите от двете страни на пътя, а предишните строителни правилници били отменени. Зърнах едно голо двегодишно момиченце да стиска мрежата, ограждаща плосък покрив, и да зяпа като хипнотизирано профучаващите само на два метра коли. Малко по-

нататък от друг покрив две невръстни хлапета замеряха колите с боклуци.

Насреща ни изскочи отклонението за вътрешното пристанище. Автотаксито взе завоя, без да намалява скоростта, прекоси две платна и с малко по-нормално темпо свърна по детелината към покрайнините на Белотревната зона. Не знам защо избра точно този маршрут — може би очакваше да се наслаждавам на гледката; самият терминал наистина беше приятен — дръзка извисена конструкция със стоманен скелет, облицована с илуминий и стъкло. Магистралата минаваше през него като рибарска корда през плувка.

Плавно спряхме вътре и таксито ми представи сметката с ярки лилави цифри. Пъхнах му чип, изчаках вратата да се отвори и излязох в прохладното сводесто пространство. Нямаше много народ. Тук-там се мяркаха минавачи, други хора просто седяха и просеха или чакаха нещо. Покрай едната стена се редяха бюрата на чартърни компании, увенчани с пъстроцветни холограми, повечето от които осигуряваха и виртуална връзка с клиента. Избрах си жив човек — хлапак малко под двайсетте, който седеше отпуснат зад стойката и опипваше свързочните куплунги по врата си.

— Свободен ли сте?

Той завъртя към мен лъскавите си очи, без да вдига глава.

— Мамче.

Канех се да го зашлевя, когато осъзнах, че не става дума за някаква местна псувня. Имаше вградена свързочна система, просто не си даваше труда да я използва безшумна. Очите му за момент помътняхха, докато слушаше отговора, после пак ме погледнаха с малко повече интерес.

— За къде сте?

— Вчера Бийч. Еднопосочно, може да ме оставите там.

Той се ухили.

— Да бе, Вчера Бийч. Това са седемстотин километра от край до край. Къде точно на Вчера Бийч?

— Южният край. Ивицата.

— Изворград. — В очите му трепна съмнение. — Сърфист ли сте?

— Приличам ли ти на сърфист?

На подобен въпрос всеки отговор е опасен. Той унило сви рамене, извърна глава и очите му трепнаха нагоре. Пак беше включил вътрешната връзка. След малко от вътрешното помещение излезе едра руса жена с рязани фермерски панталони и избеляла тениска. Беше някъде към петдесетте и животът я бе поочукал около очите и устата, но имаше хубава стойка и рязаните панталони разкриваха стройни крака с мускули на плувец. Тениската предизвикателно обявяваше: *Дайте ми работата на Мици Харлан — и легнала ще я свърша.* По челото ѝ лъщяха капчици пот, а по пръстите тъмнееха следи от смазка. Ръкувахме се. Дланта ѝ беше суха и мазолеста.

— Сузи Петковска. Това е синът ми Михаил. Значи искате да ви откарам до Ивицата?

— Мики. Да, кога можем да потеглим?

Тя сви рамене.

— Разглобявам едната турбина, но само за профилактичен преглед. Да речем, след час. Може и след половин, ако прескоча проверките.

— След час е добре. И бездруго трябва да се срещна с един човек, преди да потеглим. Колко ще ми струва?

Тя въздъхна през зъби. Огледа дългата редица бюра, пред които нямаше и следа от клиенти.

— Много път е до Изворград. Краят на Зоната, че и още малко. Имате ли багаж?

— Само каквото виждате.

— Да се спазарим за двеста седемдесет и пет. Знам, че е в едната посока, но аз трябва и да се върна. Ще ми иде целият ден.

Цената направо си плачеше за пазарлък. Можех да смъкна под двеста и петдесет. Но преди малко бях платил почти двеста за скоростното пътуване през града. Свих рамене.

— Дадено. Разумна цена. Ще ми покажете ли машината?

Катерът на Сузи Петковска се оказа почти стандартен модел — двайсетметрова машина с тъп нос и две турбини, която заслужаваше името „кораб на въздушна възглавница“ много повече, отколкото грамадните съдове по морските линии на Харлановия свят. Нямаше антиграв за повишена плаваемост, само двигатели и бронирана

престилка. Всъщност съвременен вариант на моделите, създадени на Земята още преди Протектората. Отпред имаше салон с шестнайсет седалки, отзад — товарен трюм. От двете страни тесни мостчета с перила свързваха носа с кърмата. На покрива, зад капитанския купол, стърчеше застрашително ултравибрационно оръдие върху евтин автоматичен лафет.

— Често ли влиза в работа? — кимнах аз към оръжието.

Сузи пъргаво скочи върху кожуха на разглобената турбина и сериозно ме погледна отгоре.

— Из Зоната все още върлуват пирати, ако това питаш. Но са предимно хлапаци, надрусани с тетрамет до припадък, или — тя неволно се озърна към сградата на терминала — просто откачалки. При сегашните икономии всички проекти за психиатрично лечение изгърмяха. Смахнатите останаха на улицата и се вливат в бандитизма. Но не представляват проблем. Обикновено си плюят на петите след първите изстрели. На твое място не бих се тревожила. Ще си оставиш ли багажа?

— Не, няма нужда. Лек е.

Оставих я да човърка турбината и се оттеглих в сенчестия край на кея, където безредно се трупаха празни сандъци и бидони. Седнах на един по-чист сандък и отворих раницата. Прегледах телефоните вътре и избрах един неизползван. Набрах местен номер.

— Холдинг „Юг“ — изрече безполов синтетичен глас. — Моля, изчакайте, да...

Бавно изредих четиринайсет кодови цифри. Гласът заглъхна сред тихо пращане и настана тишина. Дълго мълчание. После чух нов глас, този път човешки. Мъжки и неповторим. Сдъвканите срички и прескочените гласни на новопещенския акцент — също тъй груб и нахакан, както звучеше по улиците в безкрайно далечните ми детски години.

— Ковач, мамка му, къде се затри?

Неволно се ухилих.

— Здравсти, Рад. И аз съм щастлив да те чуя.

— Почти три шибани месеца минаха, мой човек. Това тук да не ти е хотел за домашни любимци? Къде са ми парите?

— Два месеца бяха, Радул.

— Повече от два.

— Девет седмици — и край на пазарлъка!

Смехът му в слушалката прозвуча като хриптене на скоростна рибарска лебедка.

— Добре, Так. Е, как мина пътуването? Имаше ли добър улов?

— Да, имаше. — Докоснах джоба с приставките. — Нося ти рибата, както се уговорихме. Консервирана за по-удобен транспорт.

— Естествено. Не съм и очаквал да ми докараш прясна. Представям си как щеше да вони. Особено след три месеца.

— Два месеца.

Пак се раздаде хриптенето на лебедката.

— Май се спазарихме за девет седмици. Е, в града ли си най-сетне?

— Може да се каже.

— Ще дойдеш ли на гости?

— Виж сега, точно там е проблемът. Случи се нещо и не мога да дойда. Но не искам да те лишавам от рибата...

— Да, и аз не искам. Последната пратка не беше много добре запазена. Едва става за консумация. Момчетата ме мислят за луд, че я сервирам, но аз им рекох: Такеси Ковач е от старата школа. Плаща си дълговете. Да вършим каквото ни е помолил, а когато най-сетне се появи, той ще стори каквото трябва.

Поколебах се. Прецених ситуацията.

— В момента не мога да ти дам парите, Рад. Не смея да превеждам големи суми. И за теб няма да е добре. Трябва ми малко време да изгладя нещата. Но ако пратиш някого до един час, ще получиш рибата.

Тишината отново се прокрадна в ефира. И двамата знаехме, че злоупотребявам с дълга му до рамките на допустимото.

— Виж сега, имам четири. С една повече, отколкото се уговорихме. Можеш да ги сервираш без мен, да ги използваш както си щещ, или изобщо да не ги ползваш, ако кредитът ми е изчерпан.

Той не отговори. Мълчаливото му присъствие отсреща ме потискаше като влажната жега, долитаща откъм Белотревната зона. Емисарският усет ми подсказа, че чашата е преляла, а емисарският усет рядко греша.

— Парите идват, Рад. Пиши ми неустойка, ако се налага. Щом приключа с другата каша, отново подхващаме стария бизнес.

Временно затруднение, нищо повече.

Отново никакъв отговор. В тишината почваше да звънти тънката смъртоносна песен на стоманено въже, изпълнато до скъсване. Вглеждах се към Зоната, сякаш можех да открия Радул на отсрещния бряг и да го погледна в очите.

— Той щеше да те очисти — изгърсих безцеремонно аз. — Знаеш го.

Тишината изтрая още миг, сетне се скъса. В гласа на Сегешвар звучеше фалшива приповдигнатост.

— За какво говориш, Так?

— Знаеш за какво говоря. За нашия някогашен приятел, пласьора на тетрамет. Ти побягна с другите, Рад, но с онзи крак нямаше никакъв шанс. Ако не го бях спрял, щеше да те догони. Знаеш го. Другите избягаха, аз останах.

Той въздъхна. Звукът напомняше съскане на размотано въже.

— Тъй. Неустойка, значи. Да речем трийсет процента?

— Звучи разумно — излъгах аз. И двамата бяхме наясно с лъжата.

— Да. Но мисля, че ще трябва да свалим от менюто предишната риба. Защо не дойдеш тук да дръпнеш традиционната прощална реч и да обсъдим условията. Новото финансиране.

— Не мога, Рад. Казах ти, само минавам. След един час пак изчезвам. Ще се върна не по-рано от седмица.

— Тогава... — Почти го усетих как свива рамене. — Ще пропуснеш прощалната реч. Не ми се вярва да го искаш.

— Не го искам.

Това бе наказание, допълнителна неустойка над доброволно предложените трийсет процента. Сегешвар ме бе изработил — това е важно умение в организираната престъпност, а той си знаеше работата. Кошутските хайдуци може да не са рафинирани и изискани като северните якудзари, но в общи линии играта е същата. Ако си изкарваш залъка от изнудване, трябва да знаеш как да влезеш под кожата на човека. А начинът за влизане под кожата на Такеши Ковач минаваше през цялото ми неотдавнашно минало като кървав надпис. Не трябваше много ум, за да се сетиш.

— Тогава ела — настоя сърдечно той. — Ще се напием заедно, може дори да отскочим до кръчмата на Ватанабе, да си припомним

старите времена. И старото саке, хе-хе-хе? Да палнем по лула. Трябва да те погледна в очите, приятелю. Да видя, че не си се променил.

Изневиделица пред мен изплува лицето на Ласло.

Вярвам ти, Мики. Грижи се за нея.

Озърнах се към Сузи Петковска, която затваряше кожуха на турбината.

— Съжалявам, Рад. Прекалено е важно, не мога да се бавя. Ако искаш рибата, прати някого на вътрешното пристанище. Чартърен терминал, седма рампа. Ще съм тук още час.

— Значи без реч?

Направих гримаса.

— Без реч. Нямам време.

Той помълча. Накрая изрече:

— Мисля, че много бих искал още сега да те погледна в очите, Такеши Ковач. Чудя се дали да не дойда лично.

— Заповядай. Ще се радвам да те видя. Само да е до един час.

Той затвори. Стиснах зъби и стоварих юмрук върху сандъка.

— Мамка му. Мамка му.

Грижи се за нея, разбрахме ли се? Пази я.

Добре де, добре. Разбрах.

Вярвам ти, Мики.

Добре, чух те, мама му стара.

Телефонен звън.

За момент по инерция вдигнах към ухото си телефона, който държах. После осъзнах, че звукът долита от отворената раница до мен. Приведох се и разбутах три-четири телефона, докато открих един с включен дисплей. Беше разпечатан. Бях го използвал преди.

— Да?

Нищо. Имаше връзка, но не долиташе нито звук. Дори и смущения. В ухото ми нахлуваше абсолютно черно безмълвие.

— Ало?

И нещо прошепна от чернотата. Нещо също тъй едва доловимо, както напрежението от предишния разговор.

бързай

После остана само безмълвието.

Оставих телефона и се вторачих в него.

В Текитомура бях провел три разговора с три телефона от раницата. Обадих се на Ласло. Обадих се на Ярослав. Обадих се на Иса. Можеше да е всеки от тримата. За да разбере точно кой, трябваше да проверя паметта на телефона.

Но нямаше смисъл.

Шепот от черното безмълвие. Глас от безмерна далечина.

бързай

Знаех чий телефон е.

И знаех кой се обажда.

ГЛАВА 22

Сегешвар удържа на думата си. Четирийсет минути след края на разговора един разкошен открит спортен скутер в червено и черно се зададе с вой през Зоната и нахълта в пристанището със забранена скорост. Всичко живо по кея го зяпна. Откъм морската страна на Нова Пеща пристанищните власти тутакси биха блокирали подобна машина от разстояние, преди да ѝ лепнат пълна забрана за движение. Не знам дали вътрешното пристанище беше зле оборудвано, дали нейде в скъпата играчка на Сегешвар имаше скъпа апаратура за смуцаване на детекторите, или просто Белотревните банди държаха цялото пристанище в джоба си. Във всеки случай никой не блокира скутера. Той просто направи завой сред облак от пръски и стремително се насочи към пролуката между шеста и седма рампа. Когато останаха десетина метра, изключи двигателите и продължи по инерция. Седнал зад кормилото, Сегешвар ме забеляза. Кимнах и размахвах ръка. Той също ми махна.

Въздъгнах.

Тия истории се влачат подир нас от много десетилетия, но не са като пяната, оставена из пристанищните води от пристигането на Сегешвар. Не изчезват безследно. По-скоро остават да висят като облак прах по дирята на шарийски пустинен крайцер, а ако завиеш обратно към миналото, ще те накарат да се разкашляш.

— Хей, Ковач!

Викът беше злорадо гръмогласен и весел. Сегешвар стоеше прав, продължавайки да държи кормилото. Грамадни черни очила с рамки във формата на крила закриваха очите му — съзнателно отхвърляне на последната милспортска мода да се носят свръхсложни електронни лещи, широки не повече от един пръст. На плещите му висеше тънко като хартия яке от щавена на ръка кожа от дъгоцветна блатна пантера. Той пак размахна ръка и се ухили. От носа на скутера с метален звън изскочи автоматичен съединител. Отпред беше изострен като харпун, не пасваше на нито едно от гнездата по рампата и си проби дупка във

вечбетона на половин метър под мястото, където стоях. Скутерът се приближи, Сегешвар скочи на носа и ме изгледа отдолу нагоре.

— Би ли изревал името ми още един-два пъти? — хладно попитах аз. — За в случай, че някой не е чул както трябва.

— Ей, пак се издъних. — Той наклони глава на една страна и разпери ръце в притворно извинителен жест. Още ми беше сърдит. — Ама какво да правя, открит съм си по природа. Как ти е името напоследък?

— Зарежи. Цял ден ли ще стоиш там долу?

— Не знам. Ще ми подадеш ли ръка?

Протегнах ръка. Сегешвар я сграбчи и се изкатери на кея. По ръката ми пробягаха тръпки, които бързо прераснаха в огнена болка. Все още си плащах за онова недовършено падане под гнездото. Хайдукът приглади безупречно ушитото яко и с изискан жест плъзна длан по дългата черна коса, падаща до раменете му. Радул Сегешвар бе успял да се издигне достатъчно рано, за да плати клонирането на копия от тялото, с което беше роден, тъй че зад черните очила се криеше собственото му лице — бледо въпреки топлия климат, тясно и костеливо, без признаци за японска кръв. Надолу започваше стройно тяло на видима възраст малко под трийсетте. Сегешвар се настаняваше в клонингите от ранна младост, докато — според собственият му израз — престанат да чукат и да се бият както трябва. Не знаех колко пъти се е презареждал, защото през годините след общата ни младост в Нова Пеща бях загубил представа за хода на реалния му живот. Както повечето хайдуци — и като мен — беше излежал доста време на съхранение.

— Хубав носител — каза той, обикаляйки около мен. — Много хубав. Какво стана с предишния?

— Дълга история.

— Която няма да ми разкажеш. — Той приключи обиколката и свали черните очила. Погледна ме в очите. — Прав ли съм?

— Прав си.

Той театрално въздъхна.

— Разочароваш ме, Так. Много ме разочароваш. Взе да си мълчиш като ония шибани жълтурковци от Севера, с които общуваш напоследък.

Свих рамене.

— Наполовина и аз съм шибан жълтурко от Севера, Рад.

— Ей, вярно бе. Бях забравил.

Не беше забравил. Просто ме притискаше. В някои отношения почти всичко си беше както в старите времена, когато киснехме при Ватанабе. Тогава винаги се забърквахме в побоища заради него. Дори и идеята за пласъора на тетрамет тръгна от него.

— Вътре има автомат за кафе. Искаш ли?

— Щом се налага. Знаеш ли, ако беше дошъл във фермата, щеше да пиеш истинско кафе и да палнеш пура от морски коноп, ръчно навита върху бедрото на първокласна порнозвезда.

— Някой друг път.

— Да, мамка му, вечно търчиш нанякъде, нали? Ако не са емисарите или неоквелистите, значи ще е някой скапан план за лично отмъщение. Знаеш ли, Так, наистина не е моя работа, но някой трябва да ти го каже и май се пада на мен. Трябва да спреш и да вдъхнеш аромата на белотрев, мой човек. Да си спомниш, че живееш. — Той пак си сложи очилата и кимна към терминала. — Добре, да вървим. Кафе от машина, защо не? Малко разнообразие.

Влязохме на хладно и се настанихме на масичка до стъклената стена, разкриваща изглед към пристанището. Още пет-шест души седяха с багажите си наоколо и чакаха. Изнурен старец в дрипи сновеше насам-натам и протягаше поднос за кредитни чипове, разправяйки на висок глас за злочестия си живот. Хората не проявяваха интерес. Из въздуха се носеше лек аромат на евтин антисептик, който не бях доловил преди малко. Сигурно бяха минали почистващите работи.

Кафето се оказа пълна скръб.

— Видя ли? — Сегешвар бутна чашката настрани с театрална погнуса. — Би трябвало да ти строша краката, задето ме караш да пия такава гадост.

— Опитай.

За миг погледите ни се кръстосаха. Той сви рамене.

— Майтап бе, Так. Загубил си чувство за хумор.

— Не, просто му сложих трийсет на сто неустойка. — Спокойно отпих от кафето. — По-рано беше без пари за приятелите, но времената се менят.

Той помълча, после наведе глава настрани и пак ме погледна в очите.

— Мислиш, че съм непочтен с теб?

— Мисля, че ти е много удобно да забравиш истинския смисъл на думите *ти ми спаси задника, мой човек*.

Сегешвар кимна, сякаш друго не бе и очаквал. Сведе очи към масата между нас.

— Това е стар дълг — тихо изрече той. — И доста спорен.

— Навремето не мислеше така.

Всичко бе станало твърде отдавна, за да си го спомня с подробности. Още преди емисарското обучение — там, където всичко се замъглява с изминалите десетилетия. Най-добре помнех зловонието на уличката. Алкални разтвори от фабриката за обработка на белотрев и локви машинно масло от хидравличните преси. Псувните на пласъора и блясъкът по дългата кука за лов на гърбуни, която размахваше срещу мен из влажния въздух. Другите бяха изчезнали, хлапашкият им ентузиазъм на начинаещи грабители бързо се преобрази в ужас, когато острата стоманена кука разпра крака на Радул Сегешвар от коляното до върха на бедрото. Разпищяха се и избягаха в нощта като прогонени духове, оставяйки Радул да се влачи със стонове по уличката след тях. Оставяйки мен — шестнайсетгодишен — да застана с голи ръце срещу стоманата.

— Ела тук, ситно копеле. — Пласъорът се хилеше безумно в сумрака, докато крачеше напред, преграждайки пътя ми за отстъпление. — Хайде, опитай се да ме катурнеш на мой терен. Ще те изкормя и ще те накарам да си изядеш червата, момченце.

И за пръв път в моя живот върху младата ми шия като студена ръка плъзна усещането, че виждам човек, който ще ме убие, ако не го спра.

Няма да ме пребие като баща ми, няма да ме намушка като някой хлапак от конкурентните банди, с които се сблъскахме всеки ден по улиците на Нова Пеща. Ще ме убие. Ще ме убие, а после сигурно ще ми отреже приставката и ще я хвърли в мръсните води на пристанището, където ще остане да лежи, докато умрат всички, които познавам и обичам. Именно тази картина, този ужас от потъването завинаги в отровената вода ме тласна напред, накара ме да пресметна

обсега на стоманеното острие и да ударя пласъора, когато той загуби равновесие в края на удара.

После двамата се катурнахме в калта, боклуците и амонячното зловоние на фабричните химикали и аз се сборичках с него за куката.

Отнех му я.

Замахнах и по чист късмет му разпрах корема.

Войнственият му дух мигновено изтече като вода от мивка. Той издаде бълбукащ звук и разширените му очи се впериха в моите. Аз го гледах, яростта и страхът все още пулсираха бясно из слепоочията ми, всички химически регулатори в тялото ми бяха включени до краен предел. После той залитна назад и се свлече върху камара боклук. Остана да седи там, като че бе намерил любимото си кресло. Аз още бях на колене, от лицето и косата ми капеше алкална слюз. Изправих се с усилие, продължавайки да го гледам в очите, продължавайки да стискам дръжката на куката. Устните му трескаво мърдаха, от гърлото му излитаха отчаяни влажни звуци. Погледнах надолу и видях, че вътрешностите му са омотани около куката в ръката ми.

Шокът ме връхлетя изведнъж. Пръстите ми спазматично се разтвориха и изпуснаха куката. Аз залитнах назад и повърнах като фонтан. Немошните, умолителни звуци заглъхнаха сред дрезгавия рев на парливата струя в гърлото ми. Към зловонието на уличката се прибави горещият, мъчителен мирис на повръщано. Сгърчих се от мощния спазъм и паднах в мръсотията.

Мисля, че онзи още бе жив, когато се изправих и отидох да помогна на Сегешвар. Звуците, които издаваше, ме преследваха до края на уличката, а на другия ден съобщиха по новините, че умрял от кръвоизлив някъде на разсъмване. Сетне същите звуци ме преследваха седмици наред, когато оставах нейде на тихо и можех да чуя мислите си. Почти през цялата следваща година редовно се събуждах с тяхното ехо в ушите си.

Извърнах глава от спомена. Стъклената стена на терминала се избистри пред очите ми. Иззад масата Сегешвар ме гледаше втренчено. Може би също си спомняше. Той направи гримаса.

— Значи не смяташ, че имам правото да се ядосвам? Изчезваш безследно за девет седмици, оставяш ме да ти пазя боклуците и ме правиш за смях пред другите хайдуци. Сега искаш отлагане на

заплащането. Знаеш ли какво бих сторил, ако някой друг ми извърти такъв номер?

Кимнах. С кисела усмивка си спомних как бях побеснял преди два месеца, докато стоях срещу Плекс в Текитомура и от синтетичния ми носител капеха телесни течности.

Ами... такава... трябва да поизчакаш малко, Так.

Исках да му извия врата само задето го каза.

— Мислиш, че трийсет на сто не е справедливо?

Въздъгнах.

— Рад, ти си гангстер, аз също. — Махнах с ръка. — Не, не е там работата. Едва ли някой от нас двамата знае кое е справедливо и кое не. Прави каквото си искаш. Ще намеря парите.

— Добре. — Той продължаваше да ме гледа. — Двайсет на сто. Е, това задоволява ли чувството ти за търговска почтеност?

Мълчаливо поклатих глава. Бръкнах в джоба си, стиснах в юмрук приставките и се приведох към него.

— Ето. Затова си дошъл. Четири риби. Прави с тях каквото искаш.

Той бутна ръката ми настрана и гневно размаха пръст пред лицето ми.

— Не, приятелю. Ще правя с тях каквото ти искаш. Правя ти услуга и недей да го забравяш, по дяволите. Е, казах двайсет на сто. Справедливо ли е?

Решението изникна изневиделица — светкавично като удар в тила. Когато го анализирах по-късно, така и не разбрах кое го е предизвикало. Знаех само, че сякаш отново чувах тъничък глас да ме призовава от тъмното да побързам. Беше като внезапно избила по дланите пот. Като ужас, че ще закъснея за нещо важно.

— Сериозно говоря, Рад. Ти решаваеш. Ако така си рискуваш репутацията пред хайдуците — зарежи. Ще ги метна зад борда нейде в Зоната и забравяме цялата история. Ако надуеш сметката, ще намеря как да платя.

Той отчаяно вдигна ръце. В детството ни бе изкопирал този жест от сензофилмите за хайдуци като „Приятелите на Ирене Косма“ и „Престъпни гласове“. Едва се удържах от усмивка. А може би просто исках да се усмихна на бързо прииждащото усещане за движение, което ме бе обзело, на опияняващото чувство за взето решение и

разбирането какво означава то. Сред важността на мига гласът на Сегешвар изведнъж стана безсмислен, почти незабележим като бръмчене на комар. Съзнанието ми го избутваше настрани.

— Добре, мамка му. Нека да е петнайсет на сто. Стига де, Так. Почтено е. Ако сваля още, собствените ми хора ще ме очистят за некадърност. Петнайсет на сто, бива ли?

Свих рамене и пак протегнах юмрук към него.

— Добре, петнайсет на сто. Още ли ги искаш?

Сегешвар плъзна длан по юмрука ми, прибра приставките с класически уличен жест и ги пъкна в джоба си.

— Мама му стара, Так, не си поплюваш в пазарлъците — изръмжа той. — Казвали ли са ти го някога?

— Compliment е, нали?

Той пак изръмжа. Стана и се изтупа, сякаш седяхме във фабричния прахоляк. Докато ставах на свой ред, дриплътото с подноса се насочи към нас.

— Ветеран демилит — захленчи той. — Пострадах, докато дарявахме на Ню Хок безопасност за новия век. Унищожихах огромни механични рояци. Да ви се намира...

— Не, нямам пари — отсече раздражено Сегешвар. — Слушай, ако искаш, можеш да вземеш онова кафе. Още е топло.

Зърна погледа ми.

— Е? Аз съм един скапан гангстер, нали? Какво очакваш?

Небето над Белотревната зона бе необятно и тихо. Дори ревът на турбините сякаш стихна, погълнат от пустия плосък пейзаж и влажните купести облаци над главите ни. Аз стоях до перилата с развяна от вятъра коса и вдъхвах познатия аромат на суров белотрев. Водите на Зоната гъмжат от тия растения и стъблата изплуват на повърхността зад всеки минаващ кораб. Оставяхме подир себе си широка диря от накълцана растителност и разпенена кална вода, която щеше да се успокои чак след час.

Вляво от мен Сузи Петковска седеше в кабината и управляваше с цигара в ръка, присвила очи от пушека и отблясъците по облачното небе. От другата страна Михаил бе провиснал на перилата като дълга торба с баласт. Цупеше се още откакто потеглихме — демонстрираше

недоволството си, че трябва да ни придружи. От време на време унило чоплеше куплунгите по врата си.

Отдясно прелетя изоставен пункт за балиране — две-три надувни бараки и почернял кей от огледално дърво. Бяхме отминали и други — някои все още работеха, вътре светеха лампи, а отвън чакаха големи автоматични шлепове. Но това беше преди да се отдалечим много от Нова Пеща. Сега малките индустриални островчета бяха безмълвни и само засилваха усещането за пустош.

— Белотревното производство не върви добре, а? — извиках аз през воя на турбините.

Сузи Петковска се озърна към мен.

— Моля?

— Белотревното производство — викнах отново аз и размахах ръка към отминаващия пункт. — Напоследък не върви, нали?

Тя сви рамене.

— Никога не е вървяло при тоя нестабилен пазар. Повечето независими производители отдавна изпаднаха от играта. По нашия край Кошутското обединение пусна тия големи самоходни платформи, дето обработват и балират суровината направо на борда. Трудно е да се конкурираш с тях.

В отношението ѝ нямаше нищо ново. И преди четирийсет години, преди да си замина, човек можеше да види все същите флегматични реакции на такива като Сузи Петковска пред икономическите несгоди на този свят. Все същата задавена, тютюнджийска издръжливост, същите мрачно вдигнати рамене, сякаш политиката беше някакво всеобхватно природно бедствие, срещу което няма какво да сториш.

Отново се загледах в хоризонта.

По някое време телефонът в левия ми джоб иззвъня. Поколебах се за миг, после трепнах раздражено, извадих звънящия телефон и го притиснах до ухото си.

— Да, какво има?

Призрачният шепот изплува от плътно пресованото електронно мълчание като трепет в покоя, като чифт мрачни криле, размахани в неподвижния въздух над нас. Сянка на глас. Думи, понесени към ухото ми от неуловим шепот.

не остава много време

— Да, каза го вече. Бързам колкото мога.
няма да ги удържа задълго...

— Да, имам грижата за това.
сега имаш грижата... Прозвуча като въпрос.

— Да, казах...

там има криле... хиляди пляскащи криле и цял един свят, открянат...

Шепотът гаснеше като зле настроен канал, трептеше, заглъхваше, потъваше отново в мълчание.

открянат от край до край... прекрасно е, Мики...

И изчезна.

Изчаках, после отпуснах телефона и го подхвърлих на длан. Намръщих се и го прибрах в джоба.

Сузи Петковска се озърна към мен.

— Лоши новини?

— Да, би могло да се каже. Може ли да увеличим скоростта?

Тя отново гледаше водата отпред. Палеше нова цигара с една ръка.

— Няма да е безопасно.

Кимнах и се замислих за току-що полученото съобщение.

— А колко ще ми струва опасното?

— Горедолу двойно.

— Добре. Действай.

По устните ѝ трепна мрачна усмивчица. Тя сви рамене, изгаси цигарата и я пъкна зад ухото си. Пресегна се над таблото и настрои два от екраните. Радарните изображения се увеличиха. Сузи подвижна към Михаил нещо на унгарски уличен жаргон, който вече напомняше толкова малко онзи от мое време, че едва схванах най-общото. Слизай долу и не пипай... нещо си там. Той ѝ хвърли начумерен поглед, после се отлепи от перилата и се отправи назад към салона.

Тя се обърна към мен, почти без да гледа таблото.

— Ти също. По-добре иди да седнеш отзад. Щом ускоря, ще почне да друса.

— Знам как да се държа.

— Може, но предпочитам да си отзад при него. Тъкмо ще имаш с кого да си говориш. Аз ще съм прекалено заета.

Спомних си оборудването, което бях видял, струпано в салона. Навигационни биосистеми, развлекателен модул, трансформатори. Кабели и куплунги. Спомних си странното поведение на хлапака, куплунгите по врата му, унилата липса на интерес към околния свят. Не бях обърнал внимание, но сега всичко ми стана ясно.

— Дадено — казах аз. — Винаги е приятно да си побъбриш с някого, нали?

Тя не отговори. Може би вече се бе съсредоточила изцяло в пъстрите радарни изображения на нашия път през Зоната, или пък просто си мислеше за нещо друго. Оставих я и се отправих назад.

Над главата ми турбините нададоха безумен вой.

ГЛАВА 23

В Белотревната зона времето постепенно спира.

Най-напред почваш да забелязваш подробностите — сводестата коренова система на гъсталак от цепеши, надничаща над водата като изгнили кости на някакъв удавен гигант; места със странно чиста вода, където белотревът не е благоволил да поникне и можеш да видиш долу бледо изумруденото пясъчно дъно, коварните склонове на тинести наноси, тук-там някой изоставен жътварски каяк отпреди два века, все още непокрит докрай от сакатовия мъх. Но тия гледки са оскъдни и редки, малко по малко очите ти прилепват към необятния плосък хоризонт, а сетне колкото и пъти да ги изтеглиш насила към някоя подробност, имаш чувството, че мощен прилив връща погледа ти обратно.

Седиш и слушаш ритъма на турбините, защото няма какво друго да правиш. Гледаш хоризонта и потъваш в собствените си мисли, защото няма къде другаде да отидеш.

... бързай...

Вяравам ти, Мики. Грижи се за нея, нея, нея, нея...

За нея. Силви със сребристочерната грива. Нейното лице...

Нейното лице, едва забележимо променено от жената, която се е промъкнала да ѝ го открадне. Нейният глас, променен също тъй недоловимо...

Нямам представа дали Силви Ошима ще се завърне и кога точно.

Надя, аз се мъча да ти помогна, по дяволите.

Тя се чуди кой всъщност е тоя шибан Мики Тръпката и дали е здравословно да се намираш около него. Дали ще я скъса от чукане при първа възможност.

Пита се за чий се мъкнеш насам-натам с душите на толкова много мъртви проповедници.

Фериботът. Костеливото, съсредоточено лице на Тодор Мураками. Вятърът отнася струйка дим от лулата.

И за какво е цялата тази история? Мислех, че напоследък се мотаеш с Радул Сегешвар. Носталгия по родния дом и евтина организирана престъпност. Защо пак отиваш на север?

Време е да се върнеш към правия път. Към текущата задача.

Текущата задача. Да, това ще реши всичките ти проблеми, Мики.

Стига си ме наричал така, мамка ти.

И писъци. И зейнали дупки в гръбнака точно под черепа. И тежестта на мозъчни приставки в дланта ми, все още лепкави от съсирена кръв. И празнотата, която никога няма да се запълни.

Сара...

Текущата задача.

Мъча се да ти помогна, по дяволите.

... бързай...

Вярвам ти...

Мъча се, по дяволите...

... бързай...

МЪЧА СЕ...

— Бреговата линия. — Гласът на Сузи Петковска долетя от високоговорителя, лаконичен и твърд като опора, в която да се вкопча. — След петнайсет минути ще сме в Изворград.

Пропъдих мислите и погледнах наляво, където стремително приближаваше Кошутското крайбрежие. То се издигаше като неравна черна линия върху иначе гладкия хоризонт, после сякаш внезапно подскочи и се разпадна на верига ниски хълмове, между които тук-там се мяркаха белите пясъчни дюни отвъд. Това бе гърбът на Вчира, върховете на отдавна потънала планинска верига, превърнати за изминалите милиони години в седемстотин километра блатисти плитчини от едната страна и също толкова километра кристално бял пясък от другата.

Някой ден, каза ми преди почти половин век един кореняк от Изворград, морето ще нахлуе през всички прегради. Ще си пробие път и ще нахлуе в Белотревната зона като победоносна армия, разкъсала вражеската граница след дълги сражения. Ще заличи последните оцелели бастиони и ще съсипе плажа. Някой ден, мой човек, повтори изворчанинът бавно, сякаш за да подчертае думите си, и се усмихна с познатия ми вече фатализъм на сърфист. Някой ден, но не сега. А

дотогава просто гледай морето, мой човек. Просто гледай натам, а не зад гърба си, недей да се тревожиш какво крепи на място всичко това.

Някой ден, но не сега. Просто гледай морето.

Е, сигурно и това може да се нарече философия. На Вчира Бийч често го приемаха за такава. Вярно, малко ограничена, но пък другаде съм виждал и по-лоши начини да осъзнаваш връзката си с Вселената.

Когато приближихме южните покрайнини на Зоната, небето се бе поразчистило и под слънчевите лъчи почнах да виждам признаци на човешки живот. Изворград всъщност не е определено място, а доста произволен термин, обхващащ сто и седемдесет километра крайбрежна ивица с центрове за сърфисти и съответната инфраструктура. В най-разредения си вид не представлява нищо повече от пръснати по плажа шатри и надувни бараки, стари огнища и скари за барбекю, барчета и закусвални в грубо изплетени колиби от белотрев. Тия признаци на населеност постепенно нарастват и после пак намаляват, докато Ивицата приближава и отминава местата, където възможностите за сърф са не просто добри, а направо феноменални. А по местата на Големия сърф населените райони придобиват почти градска гъстота. По хълмовете зад дюните изникват истински улици с улично осветление, зад тях вечбетонни платформи и кейове се протягат от гранитните хребети към тинестите води на Белотревната зона. Когато бях тук за последен път, имаше пет такива градчета, всяко със своя банда ентусиасти, които се кълнях, че най-добрият сърф на континента е точно тук, мамка му, мой човек. Знаем ли, може би всички имаха право. А може би градчетата вече бяха станали десет.

Също тъй размити и неопределени бяха самите обитатели. Из цялата Ивица течеше бавна и непрестанна миграция на населението — тласкана ту от смените на петте сезона на Харлановия свят, ту от сложния ритъм на тройните лунни приливи, ту от още по-бавния, ленив пулс на жизнеността в носителите на сърфистите. Хората идваха, отиваха си и пак се завръщаха. Понякога местният им патриотизъм към някоя част от плажа траеше цикъл след цикъл, живот след живот, друг път се изместваше към нови места. А понякога го нямаше от самото начало.

Да откриеш някого на Ивицата никога не е било лесна задача. Мнозина идваха точно по тази причина.

— Наближаваме нос Кем — раздаде се пак гласът на Петковска сред припева на турбините. Стори ми се уморена. — Бива ли да спрем тук?

— Да, където ти е удобно. Благодаря.

Загледах се към приближаващите вечбетонни платформи над водите на Зоната, ниските постройки върху тях и безредно струпаните сгради по склона на хълма. Пет-шест човешки фигури седяха по балконите и кейовете, но иначе малкото селище изглеждаше обезлюдяло. Нямах представа дали съм попаднал на точното място в Изворград, но все отнякъде трябваше да започна. Хванах предната облегалка и се изправих на крака, докато катерът правеше ляв завой. Хвърлих поглед към моя мълчалив спътник.

— Хубаво си побъбрихме, Михаил.

Той не ми обърна внимание и продължи да зяпа през прозореца. През цялото пътуване не беше обелил и дума, само се взираше мрачно към необятния езерен пейзаж. Веднъж-дваж забеляза, че го гледам как се чеше по куплунгите и всеки път рязко спираше, а лицето му замръзваше като вкаменено. Но дори и тогава не каза нищо.

Свих рамене и се наках да изляза на палубата, но размислих. Прекосих салона и се подпрях на стъклото, прекъсвайки съзерцанието на Михаил Петковски. Той излезе от унеса и изненадано примига насреща ми.

— Знаеш ли — весело казах аз, — голям късмет си извадил по майчина линия. Но там, навън, са все типове като мен. Пет пари не даваме дали ще живееш, или ще умреш. Ако не си станеш от задника да проявиш интерес, никой няма да го стори вместо теб.

Той изсумтя.

— Майната ти, туй няма нищо общо с...

Някой с малко повече уличен опит би разчел погледа ми, но този тук беше прекалено затънал в компютърна абстиненция, прекалено разглезен от майчината подкрепа. С лекота го сграбчих за гърлото, стиснах пръсти и го вдигнах от седалката.

— Виждаш ли какво имам предвид? Кой ще ми попречи да ти смачкам ларинкса?

— Ма... — дрезгаво изграчи той.

— Тя не те чува. Заета е горе да изкарва хляб и за двама ви. — Придърпах го към себе си. — Михаил, в този свят ти си безкрайно по-

нищожен, отколкото са ти втълпили нейните усилия.

Той посегна и се опита да разтвори пръстите ми. Без да обръщам внимание на жалките му усилия, аз стиснах по-здраво. Михаил се изплаши не на шега.

— Както си тръгнал — споделих дружески аз, — ще свършиш в леген за резервни части под хирургическите лампи. Само така си потребен на хората като мен и никой няма да ни се изпречи когато дойдем за теб, защото на никого не си дал повод да те хареса. Това ли искаш да бъдеш? Резервни части и малко кървава сапунена пяна в канала на мивката?

Той се сгърчи и трескаво размаха ръце; лицето му ставаше виолетово. Отрицателно разтърси глава с всички сила. Поддържах още една-две секунди, после разхлабих пръсти и го пуснах обратно в креслото. Той се разкашля задавено, без да откъсва от мен широко разтворените си, просълзени очи. Едната ръка плъзна нагоре да разтрие гърлото, върху което тъмнееха следи от пръстите ми. Кимнах.

— Разбираш ли всичко това, Михаил? Навсякъде около теб. — Приведох се по-близо и той трепна като ударен. — Прояви интерес. Докато все още можеш.

Катерът леко се блъсна в нещо. Изправих се и излязох на страничната палуба под жарките слънчеви лъчи. Плавахме сред потъмнели малки кейове от огледално дърво, укрепени на стратегическите места с масивни вечбетонни подпори. Двигателите тихо мъркаха, поддържайки натиска към най-близкия пристан. Следобедното слънце блестеше ослепително по огледалното дърво. Сузи Петковска стоеше в кабината и присвиваше очи.

— Двойна тарифа — напомни ми тя.

Подадох ѝ чип и изчаках да го източи. Михаил предпочете да не се показва от салона. Майка му ми върна чипа, засенчи очите си с длан и посочи напред.

— На три пресечки от тук можеш евтино да наемеш бръмбар. Хей-там, до оная свързочна мачта. С драконовите знамена.

— Благодаря.

— Моля. Дано да намериш каквото търсиш.

На първо време реших да не наемам бръмбар и тръгнах из малкото градче, попивайки обкръжението. До билото на хълма имах чувството, че съм в някое от предградията на Нова Пеща откъм страната на Белотревната зона. Същата преобладаващо утилитарна архитектура, същата пристанищна смес от магазинчета за морски софтуер и корабна техника, барове и гостилници. Същите непочистени и протрити улици от топено стъкло, същите миризми. Но когато погледнах надолу от билото, приликата секна тъй рязко, сякаш се събуждах от сън.

Под мен другата половина на селището слизаше надолу като безредна смесица от причудливи сгради, построени от какви ли не материали. Надувни бараки опираха рамене в къщички от гредоред, колиби от плавей, а най-долу имаше дори истински платнени палатки. Стъклените улички отстъпиха място на набързо излети пътеки от вечбетон, сетне идваше пясък и накрая идваше белезникавата шир на самия плаж. Тук улиците изглеждаха по-оживени, отколкото откъм Зоната, повечето минувачи бяха полуголи и бавно крачеха към брега под късното следобедно слънце. Всеки трети мъкнеше под мишница дъска за сърф. Полегатите слънчеви лъчи обливаха със злато морето, из което кипеше трескав живот. Сърфисти плуваха навътре, легнали върху дъските си, или пък небрежно сновяха по ниските вълни. Слънцето и далечината ги превръщаха в анонимни дребни фигурки, изрязани сякаш от черна хартия.

— Страхотна гледка, мамка му, нали, мой човек?

Пискливият детски глас странно контрастираше със самите думи. Озърнах се и видях момче на десетина години да ме гледа от един вход. Мършаво, загоряло и синеоко, облечено само с чифт вехти бермуди. Подпираше се на вратата с небрежно скръстени ръце. В магазина зад него зърнах купища дъски за сърф. На няколко монитора трептяха реклами за морски софтуер.

— И по-лоши съм виждал — признах аз.

— За пръв път ли си във Вчира?

— Не.

От разочарование гласът му изтъня още малко.

— Значи не търсиш уроци?

— Не. — Помълчах и се запитах дали постъпвам разумно. — А ти отдавна ли си на Ивицата?

Хлапето се ухили.

— Не ми е за пръв живот. Защо?

— Търся едни приятели. Може и да ги знаеш.

— Ясно. Ченге ли си? Наемен бияч?

— Напоследък не.

Явно бях налучкал верния отговор. Хлапето пак се усмихна.

— Имат ли си имена тия приятели?

— Когато бях тук за последно, имаха. Бразил. Адо, Трес. — Поколебах се. — Може би и Видаура.

Устните му трепнаха, подвиха се. Хлапето тихичко ахна. Всички тия жестове бяха навик от друго, много по-възрастно тяло.

— Джак Бразил по прякор Душата? — предпазливо попита то.

Кимнах.

— Бръмбарче ли си?

— Отдавна не съм.

— От тайфата на Мултифлорес?

Въздъгнах.

— Не.

— От Задръстените?

— А ти имаш ли си име? — попитах аз.

Хлапето сви рамене.

— Естествено. Милан. Тукашните ми викат Милан Пищова.

— Е, Милан — изрекох спокойно аз, — почваш здравата да ми лазиш по нервите. Казвай сега, можеш ли да ми помогнеш или не? Знаеш ли къде е Бразил, или ще се опиташ да ме будалкаш с приказки, че бил минал оттук преди трийсет години?

— Хей! — Бледосините очи се присвиха. Момчето отпусна ръце и юмруците му се стегнаха като чукчета. — Мамка му, да знаеш, че аз съм тукашен, мой човек. Сърфист съм. Правех кръгчета по вълните, докато ти още си бил едно шибано мокро петно в тръбите на майка си.

— Едва ли, но дай да не издребняваме. Търся Джак Бразил по прякор Душата. Ще го намеря с теб или без теб, но може и да ми спестиш време. Въпросът е дали ще го направиш.

Момчето ме изгледа, все още гневно и заплашително. Не беше особено впечатляващо с десетгодишния си носител.

— Въпросът, приятел, е струва ли си да ти помагам.

— А.

След като му платих, Милан неохотно взе да споделя откъслечни сведения, целящи по-скоро да прикрият крайно ограничените му познания по въпроса. Почерпих го ром и кафе в уличното заведение срещу магазинчето — *не мога просто да го закрия, мой човек, то ми е нещо повече от работно място* — и търпеливо изчаках да се източи бавното повествование. Личеше си, че по-голямата част от разказа му е просто кърпеж от изтъркани плажни легенди, но по една-две подробности заключих, че на няколко пъти е срещал Бразил, може би дори е карал сърф заедно с него. Последната среща трябва да беше отпреди десетина години. Героичен ръкопашен бой рамо до рамо с Бразил срещу банда харланови лоялисти на няколко километра южно от нос Кем. Яростна неравна схватка, Милан проявява чудеса от храброст, но скромно се задоволява само да намекне за тях, отнася няколко рани — *мамка му, мой човек, да беше видял белезите по онзи носител, още ми е мъчно за него* — но най-висшата възхвала е запазена за Бразил. *Като шибана блатна пантера, приятел. Ония скапанияци му раздраха гърдите, а той дори не забеляза. Направо им разказа играта. Прав човек не остана, когато приключи. Прати ги да си ходят на север със зъбите в шепи.* Накрая следва тържествена оргия — буен огън в нощта и писъци на жени, изпаднали в див оргазъм върху дъски за сърф.

Съвсем стандартна картинка, навремето неведнъж я бях чувал от други местни ентузиаста. Но зад очевидните фантазии открих една полезна подробност. Бразил разполагаше с пари — *толкова години със Сините бръмбарчета, нали разбираш. Няма начин да си изкарва залъка, като дава уроци по сърф, търгува с дъски или обучава незрелия носител на някой шибан милспортски аристократ* — но по принцип не приемаше повторното клониране. Сигурно щеше да носи хубаво тяло за сърф, но нямаше как да го позная. *Гледай за ония шибани белези по гърдите му, мой човек.* Да, още носел дълга коса. Последните слухове твърдели, че се спотайвал в затънтено крайбрежно селце нейде на юг. Учел се да свири на саксофон. Един музикант, дето свирел с Чанго Младши, бил казал на Милан...

Платих питиетата и станах да си вървя. Слънцето бе залязло и морето мътно лъщеше като старо злато. Светлините по плажа под нас припламваха като светулки. Запитах се дали ще успея да наема бръмбар, преди да затворят.

— Значи такава е работата с аристократите — небрежно подхвърлих аз. — Пет години учиш това тяло на сърф, изработваш му рефлексии. А каква е твоята полза?

Милан сви рамене и допи рома. От парите и алкохола се беше размекнал.

— Разменяме си носителите. Щом този навърши шестнайсет, давам му го и взимам неговия. Тъй че моята полза е трийсетгодишен аристократски носител с козметични корекции и нотариално заверена размяна, та да не се представям за него, иначе новичък като от каталог. Първокачествена клонингова стока с всички екстри. Сладка работа, а?

Кимнах разсеяно.

— Да, сигурно. Стига да си пази тялото. Виждал съм аристократи да водят такъв живот, че носителят става на дреб.

— Не, моят човек не е от тях. Редовно идва да си наглежда инвестицията, нали разбираш, малко да поплува, да яхне дъската. И сега щеше да е тук, ако не беше станала оная история с Харлановата лимузина. Малко е напълнял и хич не го бива за сърф. Но с това ще се справя лесно, когато...

По нервите ми трепна сигналът на емисарската интуиция.

— Харланова лимузина ли?

— Да бе, нали разбираш. Катерът на Сеичи Харлан. Той е от вътрешния клон на фамилията...

— Какво е станало с катера на Сеичи Харлан?

— Не си ли чул? — Милан примига и се ухили. — Ама ти на кой свят живееш, приятел? От вчера само за туй говорят по мрежата. Сеичи Харлан със синовете си и снахата пътувал за Рила и катерът му потънал в Пролива.

— Как е потънал?

Той сви рамене.

— Още не знаят. Просто избухнал — май отвътре, ако съдя по кадрите, дето ги показаха. Останките потънали за секунди. Още ги търсят.

Имаше да ги търсят. По това време на годината водовъртежът се разпростираше нашироко, а теченията в Пролива бяха убийствено непредсказуеми. Потъващите отломки можеха да изминат километри, преди да стигнат до дъното. Обезобразените тела на Сеичи Харлан и семейството му можеха да намерят вечен покой къде ли не сред

разпръснатите островчета и рифове на Милспортския архипелаг. Издирването на приставките щеше да е същински кошмар.

Мислите ми се върнаха към Белотрев Кохеи и замаяното бърбрене на Плекс. *Не знам, Так. Наистина не знам. Беше някакво оръжие, нещо от Разселването.* Намекваше за нещо биологично, но сам признаваше, че не знае много. Избутали го настрана, защото в играта влезли големите якудзари и поръчителката от Харлановия род, Аюра. Същата Аюра, която имала грижата по разчистване и ограничаване на щетите за Харлановия род.

Още една дребна подробност се намести в ума ми. Драва, обгърната в сняг. Чакам в преддверието на Курумая и разсеяно зяпам новините по глобалната мрежа. Случайна смърт на някаква дребна риба от Харлановия род в пристанищния квартал на Милспорт.

Не беше връзка само по себе си, но емисарската интуиция работи другояче. Просто трупа данни, докато почнеш да виждаш някакви очертания в общата купчина. Докато връзките се оформят сами. Все още не виждах нищо, но отделните фрагменти звънтяха като камбанки под полъха на идваща буря.

И заедно с тях кънтеше настоятелен припев: *бързай, бързай, няма време.*

Смътно си припомних типичното тукашно ръкостискане, ръкувах се с Милан и бързо поех обратно нагоре по хълма.

Заведението за бръмбари под наем още светеше. Вътре дремеше отегчен служител с телосложение на сърфист. Поразбуди се колкото да разбере, че не съм нито негов събрат по спорт, нито кандидат за такъв, после превключи на автопилот. Маската на скучното трудово всекидневие скри ядрото, което го удържаше във Вчира, топлината на ентузиазма бе грижливо прибрана за по-добри времена, когато ще бъде споделена с истински познавач. Но все пак човекът се оказа кадърен и ми предложи едноместен скоростен бръмбар, боядисан в крещящи цветове. Показа ми и софтуер с улична карта и основни ориентири по Ивицата. Допълнително го помолих за каска и предпазен костюм от пресована полисплав, при което престижът ми окончателно се сгромоляса. Явно, на Вчира Бийч все още доста хора не виждаха разликата между риск и идиотизъм.

Да, май и ти спадаш към тях, Так. Напоследък да си вършил нещо безопасно?

Десет минути по-късно бях навлякъл костюма и потеглях от нос Кем. Лъчът на фара прорязваше прииждащия вечерен мрак.

Пътувах на юг и се ослушвах да чуя тромава мелодия на саксофон.

Не разполагах с много следи, но една бе в моя полза. Познавах Бразил и знаех, че ако някой го търси, той няма да се укрива. Ще излезе насреща, както сърфистът тръгва срещу голяма вълна. Както излиза на бой с банда Харланови лоялисти.

Вдигнех ли повечко шум, нямаше да ми се наложи да го търся. Сам щеше да ме намери.

Три часа по-късно отбих от шосето към студения синкав блясък на облепените с буболечки анджирски лампи край някаква денонощна закусвалня. Уморено обмислих вечерта и реших, че съм вдигнал достатъчно шум. Запасът ми от евтини кредитни чипове беше напълно изчерпан. Леко ми се виеше свят от твърде много пиене и пушене из цялата Ивица, а кокалчетата на дясната ръка още ме понаболяваха от приключението в една крайбрежна кръчма, където явно не обичаха чужди хора да разпитват за местните легенди.

Под анджирските лампи беше приятно прохладно, а на паркинга групички сърфисти щурееха с лули и бутилки в ръце. Смехът сякаш отекваше от стените на мрака извън осветеното пространство. Някой разправяше с изтънял, развълнуван глас как му се строшила дъската. Една-две по-сериозни групи се бяха събрали около разглобените вътрешности на машини, плачещи за ремонт. Проблясваше светлината на лазерни резачки, над екзотични сплави избухваха зелени или червени искри.

Взех си чаша учудващо добро кафе и пак излязох да гледам сърфистите. На младини в Нова Пеща не бях опознал техните кръгове — гангстерският протокол просто не позволяваше да се занимаваш сериозно със сърф или подводен спорт, а по-късно подводният спорт сам ме намери. Останах му верен завинаги. Нещо в безмълвния свят на дълбините ме привличаше неудържимо. Там долу царуваше необятен,

бавен покой, отдих от уличното безумие и собствения ми още по-смахнат личен живот.

Там човек можеше да се погребее.

Допих кафето и пак влязох в закусвалнята. Миризмата на супа разбуди апетита ми. Изведнъж осъзнах, че не съм хапвал нищо, откакто закусих с Джапаридзе на борда на „Хайдушка щерка“. Настаних се на една табуретка и кимнах на същото ококорено наркоманче, от което бях взел кафето.

— Приятно мирише. Какво предлагате?

Той взе от плота очукано дистанционно и го насочи към киберготвача. Над паничките зад стъклото изникнаха холографски етикети. Огледах ги и си избрах блюдо, което е трудно да сготвиш зле.

— Филе от скат в лют сос. Замразено филе, нали?

Онзи врътна очи към тавана.

— Да не би да очакваш прясно? В тая дупка? На такава цена?

— Отдавна не съм идвал.

Но отговорът ми не предизвика реакция върху замаяното му от тетрамет лице. Той само включи киберготвача и пристъпи към стъклата, гледайки сърфистите навън, сякаш виждаше някакви редки и прекрасни морски създания в огромен аквариум.

Бях преполовил паничката, когато вратата зад мен се отвори. Никой не каза нищо, но вече знаех. Оставих паничката и бавно се завъртях на табуретката.

Беше сам.

Лицето по нищо не приличаше на онова, което помнех. Носителят беше по-плещест и не тъй мургав както последния път, с буйна руса, леко прошарена грива и високи скули, издаващи адорасионски модел с немалка доза славянски гени. Но в общи линии, тялото не се различаваше чак толкова много — под широкия гащеризон все още се криеха същите мощни гърди и рамене, същият ръст, същата издължена талия, здрави крака и силни ръце с едри китки. А когато тръгна напред, усетих в походката му все същата небрежна самоувереност.

Разпознах го тъй сигурно, сякаш бе разтворил гащеризона да ми покаже белезите по гърдите си.

— Чух, че си ме търсил — рече спокойно той. — Познавам ли те?

Усмигнах се.

— Здравсти, Джак. Как е Вирджиния напоследък?

ГЛАВА 24

— Още не мога да повярвам, че си ти, хлапе.

Тя седеше до мен на склона на дюната и драскаше триъгълници в пясъка между краката си с острие от харпун за гърбуни. Още беше мокра от плуването, водата се стичаше по загорялата кожа на нейния сърфистки носител, а късо подстриганата черна коса стърчеше на остри кичури. Още не бях привикнал с изумително красивото ѝ лице. Беше поне с десет години по-млада, отколкото при последната ни среща. Но пък навярно и тя имаше същия проблем с мен. Гледаше надолу към пясъка и говореше с безизразна физиономия. Говореше колебливо, също както призори, когато ме събуди в стаята за гости и попита дали искам да слезем на плажа. Бе разполагала с цяла нощ, за да превъзмогне изненадата, но все още се озърташе крадешком към мен, сякаш вършеше нещо забранено.

Свих рамене.

— Аз съм лесен за вярване, Вирджиния. Не аз възкръснах. И престани да ме наричаш „хлапе“.

Тя се поусмихна.

— Всички сме възкръсвали по едно или друго време, Так. Рискове на професията, помниш ли?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да. — Тя се загледа към плажа, където изгревът все още разливаше мътни кървави лъчи през утринната мъгла. — Добре де, а ти вярваш ли й?

— Че е Квел? — Въздъгнах и загребах шепа пясък. Загледах се как изтича между пръстите и отстрани на дланта ми. — Вярвам, че тя вярва в това.

Вирджиния Видаура раздражено махна с ръка.

— Срещала съм откачалки, дето се мислят за Конрад Харлан. Не това те попитах.

— Знам какво ме попита, Вирджиния.

— Тогава не бягай от шибания въпрос — каза беззлобно тя. — На нищо ли не съм те научила в Корпуса?

— Дали е Квел? — По влажната ми ръка все още полепваха песъчинки. Изтупах длани. — Как може да е тя? Логичен въпрос. Квел е мъртва. Разпиляна на атоми. Независимо от сладостните мечти на твоите приятели в къщата.

Тя хвърли поглед през рамо, сякаш се боеше да не ни чуят. Току-виж излезе, че някой е станал и се протяга на плажа, бодър и готов да вземе най-енергични наказателни мерки спрямо моята непочтителност.

— Спомням си времена, когато и ти би го искал, Так. Времена, когато би желал тя да се върне. Какво стана с теб?

— Санкция IV, това стана с мен.

— А, да. Санкция IV. Революцията поиска малко повече саможертви, отколкото бе очаквал, нали?

— Ти не беше там.

Настана кратко мълчание. Тя извърна глава. В малката група на Бразил всички се водеха квелисти — или поне неоквелисти, — но сред тях само Вирджиния Видаура имаше емисарско обучение. Корпусът бе изстискал тъй жестоко от нея нормалната човешка способност за самозалъгване, че тя трудно би се привързала към каквато и да било легенда или догма. Реших, че си струва да изслушам нейното мнение. Ако не друго, щеше поне да е обективно.

Чаках. Откъм плажа долиташе бавният, неуморен шум на прибоа.

— Извинявай — каза накрая тя.

— Зарежи. На всички ни се е случвало да ни стъпчат мечтите от време на време. Ако не болеше, що за мечти щяха да бъдат?

Устата ѝ леко трепна.

— Както виждам, все още я цитираш.

— Перифразирам. Слушай, Вирджиния, поправи ме, ако греша, но няма сведения някога да са правили резервно копие на Надя Макита. Прав ли съм?

— Няма и сведения за резервно копие на Такеши Ковач. Но май отнякъде изникна такова.

— Не ми напомняй. Но в случая става дума за шибания Харланов род и можеш да видиш логиката в постъпките им. Можеш да разбереш ползата.

Тя стрелна поглед към мен.

— Е, радвам се да видя, че престоят на Санкция IV не е увредил самочувствието ти.

— Не се занасяй, Вирджиния. Аз съм бивш емисар. Убиец. От мен има полза. Но не си представям онези от Харлановия род да пазят копие на жената, която едва не унищожи цялата им олигархия. А и как, по дяволите, нещо толкова важно, копие на тъй исторически жизнена личност, се е озовало в черепа на една безкрайно елементарна демилитка?

— Не е чак толкова елементарна. — Вирджиния пак разрови пясъка. Разговорът ставаше все по-бавен. — Такеша, знаеш ли, че ние с Ярослав...

— Да, обадих му се. Той ми каза, че си тук. Заръча да те поздравя, ако се срещнем. Надява се да си добре.

— Наистина ли?

— Е, всъщност каза *абе, майната му*, но аз умея да чета между редовете. Значи нищо не излезе?

Тя въздъхна.

— Да. Не излезе.

— Говори ли ти се за това?

— Няма смисъл. Беше толкова отдавна. — Тя свирепо заби острието в пясъка. — Не мога да повярвам, че още не е забравил.

Свих рамене.

— *Трябва да бъдем готови за живот с продължителност, за каквато нашите прадеди са могли единствено да мечтаят, ако искаме да осъществим мечтите си.*

Този път в нейния поглед имаше грозна ярост, която не подхождаше на красивите ѝ нови черти.

— На духовит ли се правиш, мама му стара?

— Не, просто отбелязвам широтата на квелистката мисъл спрямо...

— Млъквай, Так.

Емисарският корпус никога не си е падал по традиционните командни модели, поне както ги разбират повечето хора. Но навикът, убеждението, че си струва да слушам преподавателите, трудно се преодоляваше. А когато чувствата ти са равностойни на...

Е, няма значение.

Млъкнах. Заслушах се в приборя.

По някое време откъм къщата се разнесоха ръждиви ноти на саксофон. Вирджиния Видаура стана, засенчи очи и погледна назад. Лицето ѝ бе поомекнало. За разлика от повечето сърфистки свърталища, които видях предната вечер, Бразил живееше в истинска къща, а не в надувна барака. Гредите от огледално дърво блестяха в разгарящата се светлина като огромни кинжали. Обветрените стени между тях предлагаха на погледа успокояващи сиви и белезникави оттенъци, но прозорците на четирите етажа откъм морето хвърляха към нас ярки отблясъци.

Една фалшива нота на саксофона окончателно съсипа мелодията.

— Ух! — възкликнах аз, може би малко пресилено. Внезапната мекота в изражението на Вирджиния ме бе изкарала извън релси.

— Той поне се опитва — подхвърли тя ни в клин, ни в ръкав.

— Да. Е, сигурно вече и бездруго всички са се събудили.

Тя ми хвърли пак същия неуверен поглед. Устните ѝ неволно трепнаха.

— Так, знаеш ли, че си гадно копеле?

— Чувал съм. Е, какво закусвате по тия места?

Сърфисти.

Можеш да ги откриеш почти навсякъде из Харлановия свят, защото почти навсякъде в този свят има океан с вълни, дето си струват да умреш за тях. Да умреш в буквалния смисъл. Не забравяйте, 0,8 G и три луни — покрай Вчира има места, където можеш да яздиш вълните пет-шест километра без прекъсване, а колкото до височината им, трябва да видиш, за да повярваш. Но ниската гравитация и трите луни имат и обратна страна. Земните океански течения изобщо не могат да се мерят с тия на Харлановия свят. Химическото съдържание, температурата и скоростта се променят стремглаво, и морето изведнъж става коварно и жестоко. Специалистите по турбулентност все още се мъчат да дадат обяснение, но засега са стигнали само до виртуални модели. На Вчира Бийч провеждат малко по-други изследвания. Неведнъж съм виждал ефектът на Йънг да се разиграва перфектно върху привидно идеална деветметрова вълна като някакъв прометеевски мит, прожектиран кадър по кадър — извисеният воден хълм кипи и се пени под сърфиста, после изведнъж се разпада като под

масиран зенитен обстрел. Морето разтваря гърло и поглъща дъската заедно с ездача. На няколко пъти съм помагал да измъкват оцелелите. Виждал съм замаяните им усмивки, сиянието, което сякаш обкръжава лицата им, докато говорят нещо от сорта: *не подозирах, че тая пущина ще ме зареже така* или *хей, мой човек, видя ли как тоя боклук се разпадна под мен*, или пък най-често срещаното, развълнувано: *А дъската ми измъкнахте ли, приятел?* Виждал съм ги как влизат отново — онези, които са се отгървали без навехнати и счупени крайници или пукнати черепи. Виждал съм мъчителния копнеж в очите на онези, който ще трябва тепърва да оздравеят.

Добре познавам това чувство. Просто за мен е свързано със стремежа да убия друг човек, а не себе си.

— Защо точно ние? — попита безцеремонно Мери Адо. Открай време си въобразяваше, че с това другопланетно име може да мине и без добри маниери.

Усмихнах се и свих рамене.

— Не се сетих за по-големи глупаци.

Тя се обиди като котка. Вдигна рамо, обърна ми гръб и отиде до машината за кафе до прозореца. Май беше избрала клонинг от предишния си носител, но от нея лъхаше дълбоко безпокойство, което не помнех от срещите ни преди четирийсет години. Освен това изглеждаше по-слаба, с леко хлътнали очи, а косата си носеше вързана на опашка, което допълнително изостряше чертите ѝ. Изработеното по поръчка на Адорасион лице имаше особена костна структура, от която орловият нос ставаше още по-извит, тъмните влажни очи още по-тъмни, а челюстта още по-решителна. Определено не ѝ отиваше.

— Ама че шибано нахалство, Ковач! Да се изтърсиш безцеремонно тук след Санкция IV.

Вирджиния трепна зад масата срещу мен. Едва забележимо поклатих глава.

Адо се озърна.

— Не си ли на същото мнение, Сиера?

Както обикновено, Сиера Трес не каза нищо. Нейното лице също бе подмладен вариант на онова, което помнех — елегантно изваяна комбинация между милспортска японка и представата на генетичните козметици за красавица от народа на инките. Изражението му беше напълно непроницаемо. Тя се подпираше на синята стена до машината

за кафе, кръстосала ръце върху миниатюрното горнище от полисплав. Както повечето от току-що разбудените обитатели на дома, не носеше нищо друго освен оскъден бански костюм и евтини бижута. Празна чаша с остатъци от кафе с мляко висеше сякаш забравена до сребърния пръстен на пръста ѝ. Но погледът ѝ подскачаше въпросително от мен към Мери и обратно.

Останалите се раздвижиха развълнувано около масата за закуска. Трудно бе да определя на чия страна са. Попивах реакциите им с емисарско безразличие и ги отделях за по-късен анализ. Предната вечер бяхме минали през фазата на Утвърждаването, приключихме с разпита, маскиран като приятелска размяна на спомени, и самоличността на новия ми носител бе окончателно утвърдена. Не беше там работата.

Изкашлях се.

— Знаеш ли, Мери, нищо не ти пречеше да дойдеш. Но Санкция IV е съвсем различна планета, няма приливи и океанът е плосък като гърдите ти, тъй че не виждам каква полза щях да имам от теб, по дяволите.

Обидата беше колкото засукана, толкова и несправедлива. Мери Адо, бивша активна съучастничка на Сините бръмбарчета, притежаваше престъпни умения в редица области, нямащи нищо общо с водата. И между другото по прелести не отстъпваше на останалото женско население в стаята, включително Вирджиния Видаура. Но знаех, че е чувствителна на тема външност и за разлика от Вирджиния или мен не е напускала планетата. На практика я бях нарекъл проста селячка, плажна жаба, евтин източник на сексуални услуги и при това не особено привлекателен източник. Ако беше тук, Иса сигурно щеше да изпищи от възторг.

Все още съм малко докачлив, стане ли дума за Санкция IV.

Адо се озърна към тежкото дъбово кресло в края на масата.

— Изхвърли тоя скапаняк, Джак.

— Не — провлече той бавно, почти сънливо. — Не и на този етап.

Беше се изпънал почти хоризонтално в креслото от тъмно дърво с изпружени крака, клюмнала глава и отпуснати в скута длани, сякаш се мъчеше сам да си гледа на ръка.

— Той се държи грубо, Джак.

— Ти също.

Бразил изведнъж се изправи в креслото. Кръстосахме погледи. По челото му лъщяха капчици пот. Знаех причината. Въпреки новия носител не се бе променил чак толкова много. Не беше зарязал лошите навици.

— Но тя има право, Ковач. Защо точно ние? Защо трябва да ти правим тази услуга?

— Адски добре знаеш, че не е заради мен — излъгах аз. — Ако квелисткият дух не е жив на Вчира, то кажи ми къде да го търся, по дяволите. Защото времето ни изтича.

Някой изпръхтя презрително иззад масата. Беше някакъв млад, непознат сърфист.

— Мой човек, та ти дори не знаеш дали наистина става дума за Квел. Погледни се. Сам не си вярваш. Искаш да тръгнем срещу Харлановия род заради фантазиите в шибаната глава на някаква смахната кучка? Не става, приятел.

Погледнах го право в очите.

— Как ти е името?

— Какво те засяга, мой човек?

— Това е Даниъл — добродушно обясни Бразил. — Отскоро е с нас. Бързам да добавя — да, виждаш истинската му възраст. И я чуваш, за съжаление.

Даниъл се изчерви от неочакваното предателство.

— Фактите са си факти, Джак. Говорим за Рилските зъбери. Никой не е влизал там без покана.

Усмивката прелетя като мълния от Бразил към Вирджиния Видаура, сетне към Сиера Трес. Дори Мери Адо се изсмя кисело над кафето си.

— Какво? Какво, мамка му?

Проявих благоразумието да не се присъединя към усмивките, докато извърщах поглед към Даниъл. Можеше и да ни потрябва.

— Боя се, че пак показваш възрастта си, Дан. Съвсем леко.

— Нацуме — каза Адо, сякаш обясняваше на дете. — Чувал ли си това име?

Погледът му беше красноречив.

— Николай Нацуме. — Бразил пак се усмихна, този път на Даниъл. — Не си блъскай главата. Трябва да си с двеста години по-

стар, за да го помниш.

— Истинска история ли е? — чух да прошепва някой и ме обзе странна печал. — Мислех, че е само пропаганден мит.

Една непозната сърфистка възмутено се завъртя към Бразил.

— Хей, Нацуме изобщо не е влязъл вътре.

— Напротив, влязъл е — заяви Адо. — Да не би да вярваш на глупостите, дето ги преподават днес в училищата? Той...

— По-късно можем да обсъдим подвизите на Нацуме — каза Бразил все тъй добродушно. — Засега ни стига да знаем, че ако се наложи да проникваме в Рила, вече има такъв прецедент.

Настана кратко мълчание. Сърфистът, който не вярваше в съществуването на Нацуме, шепнеше нещо на Даниъл.

— Дотук добре — каза най-сетне някой. — Но ако Харлановият род държи тази жена, която и да е тя, има ли смисъл да организираме нападение? В Рила разполагат с такава технология за разпит, че трябва вече да са я разнищили.

— Не е задължително. — Вирджиния Видаура се приведе напред над празната си чиния. Малките ѝ гърди се раздвижиха под спрей-банския. Странно бе да виждам и нея в сърфистката униформа. — Демилитите ползват най-модерно оборудване и разполагат с по-голям капацитет от повечето изкуствени интелекти. Те са върхът на съвременната инфотехника. Разправят, че можели да се мерят с марсианските разузнавателни системи. Смятам, че дори добър софтуер за разпити ще си строши зъбите в такова чудо.

— Може просто да я измъчват — каза Адо, сядайки пак на мястото си. — Говорим за Харлановия род.

Поклатих глава.

— Ако опитат, тя може просто да се оттегли в командните системи. Освен това ще им трябва да е разумна и в пълно съзнание. С болка няма да стигнат доникъде.

Сиера Трес вдигна глава.

— Казваш, че разговаряла с теб?

— Да, така смятам. — Не обърнах внимание на недоверчивите възклицания около масата. — Предполагам, че е успяла да използва демилитското си оборудване, за да се свърже с телефона, по който преди време разговарях с човек от екипа ѝ. Сигурно е останала някаква

следа в екипната мрежа. Но сега човекът е мъртъв и няма добра връзка.

Двама от компанията се изхилиха грубо. Единият беше Даниъл. Запечатих другия в паметта си.

Може би Бразил забеляза това. Той размаха ръка за тишина.

— Всички от екипа й са мъртви, така ли?

— Да. Така ми казаха.

— Четирима демилити сред цял лагер техни колеги. — Мери Адо направи гримаса. — Изклани като пилци? Трудно е да се повярва, нали?

— Аз не...

Тя ме прекъсна.

— Че са позволили да се случи, искам да кажа. Онзи... как му беше името? Курумая, нали? Демилит от старата школа оставя харланитите да дойдат и да сторят това под носа му? Ами другите? Много задружен народ, няма що.

— Не — казах безизразно аз. — Не са задружен народ. Демилитаризирането е суров бизнес — който завари, той натовари. Екипите са много сплотени. Но доколкото видях, извън тях няма и капка лоялност. А Курумая е бил принуден да отстъпи пред натиска на властите, оказан след това. Неуловимите на Силви не му бяха любимци. Във всеки случай не дотам, че да наруши йерархията заради тях.

Адо подви устни.

— Чаровна картинка.

— Символ на днешното време — обади се внезапно Бразил. Погледна ме. — *Когато смъкнем всички висши стремежи, неизбежно стигаме до страха и алчността. Нали?*

Всички млъкнаха. Огледах едно по едно лицата из стаята, опитвайки да преценя чувствата на подкрепа, неприязън и целия спектър между двете. Сиера Трес изразително вдигна вежда, но не каза нищо. Санкция IV, шибаната Санкция IV висеше из въздуха около мен. Всеки би могъл убедително да докаже, че действията ми там са били продиктувани от страх и алчност. Виждах тази мисъл по някои от лицата.

Но пък никой от тях не бе там да види какво стана.

Никой, мамка му.

Бразил се изправи. Огледа лицата около масата, търсейки може би същото, което търсех и аз.

— Помислете си за това. То ще засегне всички ни по един или друг начин. Всеки от вас е тук, защото вярвам, че умеете да си държите езика зад зъбите и защото ако нещо трябва да се направи, вярвам, че ще ми помогнете. Довечера ще имаме нова среща. Тогава ще гласуваме. Както казах, помислете си.

После той взе саксофона от табуретката до прозореца и бавно излезе навън, сякаш в момента си нямаше други грижи.

Две-три секунди по-късно Вирджиния Видаура стана и тръгна след него.

Изобщо не ме погледна.

ГЛАВА 25

По-късно Бразил ме намери на плажа.

Излезе с тежка крачка от прибой, мъкнейки дъската под мишница. Оскъдното му облекло се състоеше от шорти, белези и спрей-ботуши до глезените. Със свободната ръка изцеждаше морската вода от косата си. Приветствено размахах ръка и той дотича в тръс към мястото, където седях на пясъка. Истински подвиг след няколко часа във водата. Когато стигна до мен, почти не се задъхваше.

Изгледах го с присвити очи срещу слънцето.

— Вижда ми се забавно.

— Ще опиташ ли?

Той завъртя дъската и лекичко я наклони към мен. Никой сърфист не би сторил подобно нещо. Не и с дъска, която притежава отдавна. А тази изглеждаше по-стара от носителя му.

Джак Бразил по прякор Душата. Дори и тук, на Вчира, нямаше друг като него.

— Благодаря, ще се въздържа.

Той сви рамене, заби дъската в пясъка и се просна до мен. Разлетяха се капчици.

— Както искаш. Днес има добро вълнение. Не много страшно.

— Сигурно ти е скучно.

Широка усмивка.

— Е, там е уловката, нали?

— Тъй ли?

— Да, тъй. — Той махна с ръка към морето. — Влезеш ли във водата, взимаш от всяка вълна колкото можеш. Изгубиш ли това, по-добре си върви в Нова Пеща. Бягай от Вчира завинаги.

— Има ли много такива?

— Прегорели? Да, има ги. Но да си тръгнеш, е в реда на нещата. За другите ме боли — тия, дето остават.

Хвърли поглед към белезите по гърдите му.

— Ти си нежна душа, Джак.

Той се усмихна към морето.

— Опитвам се.

— Затова ли не обичаш клонирането, а? Взимаш от всеки носител колкото можеш.

— Уча всеки носител, доколкото мога — поправи ме той. — Да. Да не говорим, че в днешно време складовете за клонинги искат луди пари, дори и в Нова Пеща.

— Не виждам това да смущава Адо и Трес.

Той пак се усмихна.

— Мари си харчи наследството. Знаеш как ѝ е истинското име, нали?

— Да, помня. А Трес?

— Сиера има познати в бизнеса. Когато зарязахме бръмбарските истории, тя отиде да поработи с хайдуците. Сега в Нова Пеща доста народ ѝ е задължен.

Той леко потръпна и остави тръпката да стигне до раменете му. Изведнъж кихна.

— Виждам, че още не сте зарязали оная гадост. Затова ли Адо е толкова слаба?

Той ме изгледа странно.

— Адо е слаба, защото така ѝ харесва. Как го прави, това си е нейна работа, не смяташ ли?

Свих рамене.

— Естествено. Просто съм любопитен. Мислех си, че самоинфекцията отдавна ще ви е омръзнала.

— Е, ти не я харесваше от самото начало, нали? Спомням си как навремето Мери се опита да ти пробута онзи щам на ГХХ. Винаги си бил пуритан в това отношение.

— Просто никога не съм виждал смисъла да се разболявам за развлечение. Очаквах поне ти като лекар с образование да проявиш малко здрав разум.

— Ще ти го напомня при първия тетраметов махмурлук. Или на сутринта, след като си се натряскал с уиски.

— Не е същото.

Той кимна сериозно.

— Прав си. Тия химически боклуци са от каменната епоха. С добре имунизиран носител мога десет години да си инжектирам грип от Хън Хоум без други последствия освен лека температура и

фантастични кошмари. Страхотна работа. Нито главоболие, нито увреждане на органите, нито дори хрема, щом инхибиторите пресрещнат вируса. Посочи ми един такъв наркотик.

— Значи това използвате напоследък? ГХХ?

Той поклати глава.

— Зарязахме го отдавна. Вирджиния донесе специален щам от Адорасион. Генетично модифициран вирус на гръбначна треска. Човече, ако можеш да видиш какво сънувам сега. Понякога се събуждам с писъци.

— Блазе ти.

Мълчаливо загледахме хората във водата. На два-три пъти Бразил изсумтя недоволно, сочейки движенията на сърфистите. Не разбирах много от тия неща. Веднъж тихо изръкопляска, когато един младеж падна от дъската, но когато се озърнах към него, не видях по лицето му подигравка.

Малко по-късно пак посочи дъската.

— Сигурен ли си, че не искаш да опиташ? С моята дъска. Човече, тоя твой допотопен носител изглежда направо създаден за нея. Всъщност, вижда ми се малко странен за военен модел. Лекичък е. — Той лениво опипа рамото ми. — Дори бих казал, че имаш почти идеален носител за спорт. Каква марка е?

— На някаква древна компания, не я бях чувал преди. „Ейшундо“.

— „Ейшундо“?

Погледнах го с изненада.

— Да, „Ейшундо Органикс“. Знаеш ли ги?

— И още как, мамка му. — Той пак се отпусна на пясъка и ме огледа. — Так, та ти носиш класически модел. Създали са само една серия, която изпреварвала времето си поне с цял век. Неща, неизпробвани дотогава от никого. Прилепващи длани, подсилена мускулна структура, а ако ти кажа какви си системите за автономно оцеляване, направо не би повярвал.

— Да, не бих повярвал.

Той не ме слушаше.

— Гъвкавост и издръжливост на върховно ниво, рефлексии, каквито не предлагал никой чак до появата на „Харкани“ в началото на

двайсет и четвърти век. Човече, такива модели просто вече не се произвеждат.

— Така си е. Фалирали са, нали?

Той енергично поклати глава.

— Не, политиката им видяла сметката. Корпорацията „Ейшундо“ е създадена в Драва през осемдесетте години от типични подмолни квелисти. Май и не криели много-много политическите си убеждения. Сигурно щели да ги закрият, но всички знаели, че произвеждат най-добрите спортни носители на планетата, тъй че в крайна сметка станали доставчици на половината дечурлига от Първите фамилии.

— Голям късмет.

— Не ще и дума. Никой не ги закачал. — Ентусиазмът по лицето му избледня. — После дошло Разселването и те се обявили за квелисти. Харлановият род така и не им го простил. Когато голямата каша отминала, съставили черни списъци на всички, които някога са работили за „Ейшундо“, дори екзекутирали неколцина от старшите биотехници като предатели и терористи. Производство на оръжие за врага и прочие глупости. А и както се развили нещата в Драва, с тях така или иначе било свършено. Човече, направо не вярвам, че седиш насреща ми с това чудо. Мамка му, това е историческа ценност, Так.

— Е, радвам се да го чуя.

— Сигурен ли си, че не искаш...

— Да ти го продам? Не, благодаря.

— Сърф, мой човек. Сигурен ли си, че не искаш да пробваш сърф? Хайде, вземи да се топнеш с дъската. Да те видим на какво си способен.

Поклатих глава.

— Предпочитам да живея в неведение.

Той ме изгледа любопитно. После кимна и пак се зазяпа в морето. Усецах как от самото гледане му става нещо. Сякаш вълните усмиряваха треската, която сам бе разпалил в себе си. Стиснах зъби и се помъчих да не завиждам.

— Може би някой друг път — тихо каза той. — Когато не си тъй натоварен.

— Да. Може би.

Не можех да си представя подобен момент, освен може би в миналото, а просто нямаше начин да се върнем там.

— Значи никога не си пробвал, така ли? Дори навремето в Нова Пеща?

Свих рамене.

— Знам как да падам от дъската, ако това имаш предвид. Като хлапе съм опитвал през лятото на местните плажове. После се вързах с една тайфа гмуркачи. Нали знаеш как става.

Той кимна. Може би си припомняше собствената си новопещенска младост. Или последния път, когато бяхме водили този разговор, но не ми се вярваше. Беше преди повече от петдесет години, а без емисарска памет това е много време.

— Адски тъпо — промърмори Бразил. — Коя тайфа беше?

— Рифовите бойци. От района на Хирата. *Гмуркай се свободен, умри свободен. Остави мръсотията на повърхността.* Видехме ли такива като теб, моментално им свивахме перките. Ами ти?

— Аз ли? Мислех се за волна птичка. Вихроездачите, Цунамитата, Утринният хор на Вчира. И други, не ги помня вече. — Той поклати глава. — *Толкова* глупав съм бил, мамка му.

Загледахме се във вълните.

— Откога си тук? — попитах аз.

Той се разкърши и извърна лице към слънцето с плътно затворени очи. От гърдите му излетя звук, напомнящ котешко мъркане, после премина в смях.

— Тук, на Вчира? Не знам, не си вода сметка. Май трябва вече да е към век. С интервали.

— А Вирджиния казва, че сте отписали Бръмбарчетата преди двайсетина години.

— Да, горе-долу. Както казах, Сиера все още прави по някой удар. Но в общи линии вече десет-дванайсет години не сме се замесвали в нещо повече от плажни побоища.

— Дано да не сте ръждясали.

Той се ухили широко.

— Ей, ама ти вече си слагаш тигана.

Поклатих глава.

— Не, просто умея да слушам. То ще засегне всички ни по един или друг начин. Добре казано. Както и да постъпят другите, ти ще продължиш. Ти вярваш, че е истина.

— Тъй ли? — Бразил се изпъна на пясъка и затвори очи. — Тогава ето ти повод за размисъл. Нещо, което навярно не знаеш. Когато квелистите се сражавали с Първите фамилии за континентално надмощие на Ню Хокайдо, заговорило се, че правителствените отряди на смъртта готвят удар срещу Квел и още неколцина от Извънредния комитет. Един вид контраудар срещу Черните бригади. И знаеш ли какво направили?

— Да, знам.

Той откряна едно око.

— Знаеш ли?

— Не. Но не обичам риторичните въпроси. Ако ще казваш нещо, карай направо.

Той пак затвори очи. Стори ми се, че по лицето му мина нещо, подобно на болка.

— Добре. Знаеш ли какво е информационен шрапнел?

— Естествено. — Терминът беше стар, почти архаичен. — Евтини вируси. Допотопна работа. В ефира се излъчва матрица от накълцани стандартни програми. Вкарваш ги във вражеските системи и те се опитват да изпълняват първоначалните си функции. Така задръстват оперативния код с безсмислени команди. Поне на теория. Доколкото съм чувал, на практика не излизало много добре.

Всъщност много добре познавах ограниченията на оръжието от собствен опит. Преди сто и петдесет години последната съпротива на Адорасион бе излъчила информационен шрапнел, за да забави напредването на емисарските части през Манзанския басейн просто защото не разполагаше с друго. Не ни забавиха кой знае колко. Много по-тежки загуби понесохме от яростните ръкопашни боеве, които последваха из закритите улици на Неруда. Но Джак Бразил с неговата измислена фамилия и страстта му към една култура, чиято планета никога не бе виждал, едва ли желаше да чуе това точно сега.

Той размърда стройното си тяло върху пясъка.

— Е, добре, извънредният комитет в Ню Хокайдо не споделял твоя песимизъм. Или просто са били отчаяни. Така или иначе, измислили нещо подобно, но основано на дигитализиран човешки товар. Изработили схематични копия от всеки член на комитета, просто повърхностен сбор от най-общи спомени и самолич...

— Мамка му, будалкаш ме!

— ... и ги заредих в широкообхватни информационни мини, които да бъдат заложени в квелистките сектори и да се задействат при вражеско нашествие. Не, не те будалкам.

Затворих очи.

Ах, мамицата му.

Гласът на Бразил продължаваше да се лее безметежно.

— Да, планът бил при поражение да задействат мините и да оставят няколко десетки от собствените си хора, а може би и авангарда на нападателите, с твърдото убеждение, че всеки от тях е Квелкрис Фолкхънър. Или някой си.

Шум на прибой и далечни викове над водата.

Би ли искал да ме презърнеш, докато си отивам?

Видях лицето ѝ. Чух променения глас, който не беше на Силви Ошима.

Пипни ме. Кажу ми, че си истински, мътните да те вземат.

Бразил продължаваше да говори, но усещах, че се изчерпва.

— Доста хитро оръжие, ако се позамислиш. Масова суматоха, на кого да вярваш, по дяволите, кого да арестуващ? Същински хаос. Може би това ще спечели време за бягство на истинската Квел. Та макар и на косъм. Създава хаос. Последен удар. Кой знае?

Когато отворих очи, той седеше и пак гледаше към морето. Добродушният покой бе изчезнал от лицето му, избърсан като грим, като морска вода, изсъхнала под слънчевите лъчи. От стегнатата му мускулеста фигура изведнъж бе изплувало жестоко, безпомощно огорчение.

— Кой ти разказа всичко това? — попитах аз.

Бразил се озърна към мен и по устните му трепна призрак на предишната усмивка.

— Някой, с когото трябва да се срещнеш — тихо каза той.

Взехме неговия бръмбар — двуместен, със смъкнат кожух, не много по-голям от онзи, който бях наел, но както се оказа, далеч по-бърз. Бразил си направи труда да навлече вехт защитен костюм на леопардови петна — още нещо, което го отличаваше от другите идиоти, сновящи по магистралата с такива скорости, че едно падане би смъкнало плътта им от костите.

— Е, да — рече той, когато му споменах това. — Някои рискове заслужават да ги поемеш. Другото си е чисто самоубийство.

Взех шлема от полисплав и го надянах. Гласът ми прозвуча пискливо от високоговорителя:

— Налага ти се да гледаш тия глупости, а?

Той кимна.

— Непрекъснато.

Той включи двигателя, сложи си шлема, после подкара на север по магистралата точно с двеста километра в час. По маршрута, който вече бях минал, докато го търсех. Покрай денонощната закусвалня, покрай другите спирки и населени местенца, където бях подхвърлял името му като кървава диря от гърбун пред спортен катер, после през Кем и по-нататък. На дневна светлина Ивицата губеше голяма част от романтиката си. Светлинките на прозорчетата, които бях отминавал предната вечер по пътя на юг, се оказваха вежди и избелели ниски постройки или надувни бараки. Неоновите И холографските надписи бяха изключени или едва мъждукаха. Селищата по дюните губеха уютната си сумрачна привлекателност и се превръщаха просто в купчини скучни сгради покрай осеяното с боклуци шосе. Само шумът на прибоя и ароматите из въздуха бяха същите, но ние се движехме прекалено бързо, за да ги усетим.

На двайсет километра след нос Кем един тесен, зле павиран път се отклоняваше през дюните. Бразил намали скоростта за завоя — не чак толкова, колкото би ми се искало — и отби от магистралата. Под бръмбара кипнаха струи пясък, извиращи измежду неравните блокове вечбетон и скалата, върху която бяха положени. При гравитационните машини паважът често е не толкова опора, колкото знак откъде минава пътят. А отвъд първата ивица дюни някогашните строители изобщо бяха зарязали усилията да полагат настилка. Нататък имаше само стълбове от въглеродни нишки с илуминиево покритие, забити на десетметрови интервали. Бразил отново намали скоростта и бавно подкара покрай стълбовете, които лъкатушеха през дюните към морето. Отстрани изникнаха две-три разнебитени надувни бараки, килнати пиянски върху пясъчните склонове. Не личеше дали вътре живее някой. По-нататък видях боен катер в плитък канал под прашна маскировъчна мрежа. Механични охранителни паячета, напомнящи миниатюрни каракури, се разбудиха по него от бученето на бръмбара

или може би от топлината на двигателя. Вдигнаха по някой крайник към нас и пак се успокоиха, когато отминахме.

Прехвърлихме последните дюни и Бразил спря брѳмба̀ра успоредно на бреговата линия. Свали шлема, приведе се над кормилото и кимна надолу към морето.

— Ето. Познато ли ти е?

Много, много отдавна някой бе изкарал на брега брониран кораб на въздушна възглавница, докато заби́е нос в дюните, а после просто го бе зарязал. Сега корабът лежеше върху сбрѳчканата си престилка като блатна пантера, убита, докато е дебнела плячка. Задните кормилни витла бяха извъртени по посоката на преобладаващия вятър и изглеждаха блокирани. Пясъкът се трупа̀ше на назѳбени купчинки покрай бронята и на места напълно затрупваха престилката, тѳй че бронираните бордове изглеждаха само част от далеч по-голяма погребана структура. През амбразури́те откъм нашата страна се подаваха бластерни цевии, щрѳкнали към небето — сигурен признак, че хидравликата е изгърмяла. Горните люкове бяха широко разтворени като за евакуация.

По централния фюзелаж и нагоре около мехура на мостика забелязах следи от боя. Червеното и черното се сплитаха и позната шарка, която докосна грѳбнака ми с хладна ръка; почти изличени от времето очертания на стилизирана клонка от квелкристия.

— О, не може да бѳде.

— Да. — Бразил се размърда на седалката. — Точно така.

— И да не би да е тук, откакто...

— Да, в общи линии.

Подкарахме надолу по дюната и спряхме до кърмата. Бразил изключи двигателя и брѳмба̀рът се отпусна на пясъка като послушен тюлен. Корабът се извисяваше над нас и бронята от специална сплав поглѳщаше топлината на слънцето, тѳй че отблизо навяваше хлад. На три места покрай нащърбения корпус метални стѳлбички слизаха от парапета и потѳваха в пясъка. Най-задната, където корабът се накланяше към земята, беше килната назад почти хоризонтално. Без да ѳ обрѳща внимание Бразил сграбчи парапета и с изящен скок се озова на палубата. Въздѳхнах и го последвах.

Гласът ме стресна, докато се изправях.

— Е, той ли е това?

Примигах срещу слънцето и различих мършав силует на леко наклонената палуба пред нас. Човекът изглеждаше с една глава по-нисък от Бразил и носеше простичък сив гащеризон с отрязани до лактите ръкави. Ако се съдеше по лицето под рядката бяла коса, трябва да беше поне на шейсет и пет, но ръцете му бяха жилави, мускулести и завършваха с едри, костеливи китки. А зад тихия глас се долавяше спотаена сила. Във въпроса звучеше напрежение, граничещо с враждебност.

Пристъпих напред до Бразил. Заех същата поза като стареца — с отпуснати до бедрата ръце като оръжия, които могат да потрябват всеки момент. Спокойно го погледнах в очите.

— Да, аз съм.

Погледът му сякаш трепна надолу, но не беше това. Просто ме оглеждаше от глава до пети. За момент настана мълчание.

— Разговарял ли си с нея?

— Да. — Гласът ми поомекна. Погрешно бях изтълкувал напрежението му. Не беше враждебност. — Разговарях с нея.

Вътрешността на кораба се оказа изненадващо просторна и светла. Обикновено в бойните кораби от този тип е страшна теснотия, но Сосеки Кои бе имал достатъчно време да промени това. Вътрешните прегради бяха свалени, а на места липсваха части от горната палуба, създавайки петметрови кладенци. Слънцето нахлуваше през малкото илюминатори и отворените горни люкове, другаде лъчите му се процеждаха през пукнатини в бронята, може би оставени от сражение или пък нарочно прорязани. Буйна растителност, засадена във висящи кошници, изпълваше тия открити места и се виеше нагоре по оголените опорни греди на корпуса. На места илуминиевата облицовка беше грижливо подменена, другаде отдавна тънеше в мрак. Някъде тихо бълбукаше вода по камъчета, припявайки кротко на приборя отвън.

Кои ни настани на дебела рогозка около ниска масичка за гости в един от осветените кладенци. Със старомодна церемониалност ни поднесе обяд от корабния киберготвач, който, явно, все още работеше съвсем нормално. Освен печеното месо и паничките с варена юфка имаше чай от белотрев и плодове от растенията над нас — повивни

сливи и дълги нанизни кошутски гроздовинки. Бразил се нахвърли върху храната с ентусиазма на човек, прекарващ по цял ден във водата. Аз хапвах по малко, колкото да проявя любезност. Гроздовинките обаче се оказаха удивително вкусни. Домакинът подчертано се въздържа от въпроси, докато приключим с обяда.

Най-сетне Бразил хвърли върху чинията си последната оглозгана чепка гроздовинки, избърса се със салфетка и ми кимна.

— Разказвай. Аз му описах нещата в най-общи линии, но историята е твоя.

— Аз... — Погледнах през опустошената маса и видях отсреща съвсем друг глад. — Добре. Беше преди доста време. Няколко месеца. Бях в Текитомура. По работа. Влязох в един пристанищен бар, „Токийският гарван“. Тя беше...

Чувствах се странно, разказвайки всичко това. И, откровено казано, откъснат от него. Докато слушах собствения си глас, изведнъж ми стана трудно да повярвам в следата, която бях прокарал от онази нощ на проляна кръв и безумни халюцинации, през завладените от машини пуцнинаци на Ню Хок, и обратно на юг, бягайки от един възкръснал дух. Донкихотщини в пристанищни кръчми, трескав налудничав секс и двойно бягство по вода в компанията на една тайнствена и ненормална жена с коса от жива стомана, планински битки с късчета от самия мен сред руините на нашето марсианско наследство. Силви имаше право, когато ме кръсти Мики в сянката на крана. Беше си чист сензофилм.

Нищо чудно, че Радул Сегешвар се затрудняваше да приеме постъпките ми. Дори и човекът, който преди две години се обърна за подкрепа към него, би избухнал в недоверчив смях, ако чуеше тази история за объркана вярност и преплетени пътища.

Не, ти не би се разсмял.

Би гледал със студени, далечни очи, почти без да слушаш, унесен в мисли за нещо друго. За следващото убийство на проповедници от Новото откровение, за кръв по острието на тебитския нож, за една яма с отвесни стени в Белотревната зона и за един пронизителен писък, който не спира и не спира...

Би свил рамене, без да се интересуваши вярна ли е тази история или не, защото си доволен от онова, което имаш.

Но Кои попиваше всичко, без да изрече нито дума. Когато млъквах и го поглеждах, той не задаваше въпроси. Чакаше търпеливо, а веднъж, когато му се стори, че мълча твърде дълго, ми направи лекичък жест да продължа.

Накрая поседя мълчаливо, после кимна замислено.

— Казваш, че те наричала с разни имена, когато се върнала за пръв път?

— Да. — Емисарската памет ги измъкна от дълбините, изпълнени с незначителни спомени. — Одисей. Огава. Мислеше ме за свой войник от батальон Тецу. Част от Черните бригади.

— Тъй. — Той извърна глава с непроницаемо лице. После добави с мек глас: — Благодаря, Ковач-сан.

Тишина. Дватама с Бразил се спогледахме. Той се изкашля.

— Това зле ли е?

Кои въздъхна тихо, сякаш от болка.

— Не ни помага. — Той пак ни погледна и се усмихна печално. — Аз бях в Черните бригади. Батальон Тецу не беше част от тях, а отделен фронт.

Бразил сви рамене.

— Може да се е объркала.

— Да, може би.

Но очите на Кои си оставаха все тъй печални.

— А имената? — попитах аз. — Познати ли са ти?

Той поклати глава.

— Името Огава се среща на север сравнително често, но не помня да съм познавал човек с това име. Трудно е да бъда сигурен след толкова много години, но не ми звучи познато. А Одисей... — Старецът сви рамене. — Една учителка по кендо носи това име, но не вярвам да има квелистко минало.

Поседяхме мълчаливо. Накрая Бразил въздъхна.

— Ах, мамка му.

Кой знае защо, раздразнението му ободри Кои. Той пак се усмихна, този път с весел проблясък в очите.

— Изглеждаш обезсърчен, приятелю.

— Така си е. Нали разбираш, наистина си мислех, че може да е това. Мислех си, че наистина ще го направим.

Кои се зае да прибира чиниите върху лавицата зад рамото си. Движенията му бяха плавни и икономични.

— Знаете ли какъв ден идва след седмица? — попита спокойно той.

Ние примигахме насреща му.

— Не? Какъв пропуск. Колко лесно ни заслепяват собствените ни грижи, а? Колко лесно се откъсваме от широката схема на обществения живот. — Той се приведе напред да вземе по-далечните чинии и аз му ги подадох. — Благодаря. Идната седмица, по-точно в края на идната седмица, е рожденият ден на Конрад Харлан. В Милспорт празнуването ще е задължително. Фойерверки и веселие до припадък. Хаосът на празнуващите тълпи.

Бразил схвана преди мен. Лицето му грейна.

— Искаш да кажеш...

Кои се усмихна кротко.

— Приятелю мой, аз не знам. Може пък наистина да е това, според собствения ти доста мъгляв израз. Независимо дали е така или не, вече мога да ти кажа, че наистина ще го направим. Защото просто нямаме друг избор.

Точно това исках да чуя, но още не можех да повярвам, че Кои го каза. Докато пътувах на юг си мислех, че може да привлече Бразил и Видаура, евентуално още неколцина от най-запалените неоквелисти, които да застанат на моя страна, независимо от конкретните им желания. Но историята за информационния шрапнел, начинът, по който съвпаднаше с подробностите от Ню Хок, и намекът, че идва от човек, който знае, който е бил там, после срещата с този дребен, сдържан човечец и неговия сериозен подход към градинарството и храната — всичко това ме тласкаше към ръба на зашеметяващата идея, че само съм си прахосал времето.

Едва не ми се зави свят от осъзнаването, че не е така.

— Помислете — каза Кои и сякаш нещо се промени в гласа му. — Може би този призрак на Надя Макита е точно това: призрак. Но няма един разбуден и отмъстителен призрак не стига? Нима вече не принуди олигарсите да изпаднат в паника и да нарушат категоричните повели на своите земни господари? Как тогава ние да не го направим? Как да не изтръгнем от лапите им този обект на тяхната боязън и ярост?

Пак погледнах Бразил. Вдигнах вежда.

— Няма да е лесно да ги убедим — мрачно каза сърфистът. — Повечето бивши Бръмбарчета ще се бият, ако вярват, че отиват да освободят Квел. Ще убедят и останалите. Но не знам дали ще го сторят заради един разбуден призрак, колкото и да е отмъстителен, по дяволите.

Кои приключи с чиниите, взе салфетка и огледа ръцете си. Откри върху едната китка петно от гроздовинков сок и го изчисти с педантично усърдие. Без да откъсва очи от ръката си, той заговори:

— Ще поговоря с тях, ако желаш. Но в крайна сметка, ако нямат собствени убеждения, дори и самата Квел не би ги приканила да се бият. Нито пък аз.

Бразил кимна.

— Страхотно.

Изведнъж ме обзе неудържимото желание да узная.

— Кои, а ти смяташ ли, че гоним призрак?

Той издаде тих звук, нещо средно между смях и въздишка.

— Всички гоним призраци, Ковач-сан. Как би могло да е друго, след като днес живеем толкова дълго?

Сара.

Потиснах мисълта и се запитах дали Кои е забелязал как очите ми трепнаха болезнено за момент. С внезапен пристъп на параноя се запитах дали вече не знае отнякъде. Гласът ми загрубя.

— Не това те попитах.

Той примига и изведнъж пак се усмихна.

— Да, не беше това. Ти ме попита дали вярвам, а аз се отклоних от отговора. Прости ми. На Вчира Бийч евтината метафизика и евтината политика вървят ръка за ръка и много се търсят. Човек може да си изкарва от тях прехраната без много усилия, но после навикът трудно се изкоренява. — Той въздъхна. — Дали вярвам, че доживяхме завръщането на Квелкрис Фолккънър? С всяка фибра от тялото си копнея да го повярвам, но като всеки квелист съм длъжен да се придържам към фактите. А фактите не подкрепят онова, в което искам да вярвам.

— Значи не е тя.

— Не е правдоподобно. Но в един от своите по-безпристрастни мигове самата Квел е предложила резервна вратичка за подобни

случаи. Ако фактите са срещу теб, казва тя, но не би понесъл да загубиш вярата си, то поне можеш да отложиш решението. Изчакай и виж.

— Струва ми се, че това означава категоричен отказ от всякакво действие.

Той кимна.

— Да, в общи линии. Но в случая вярата ми няма нищо общо с въпроса дали да действаме или не. Защото поне в едно вярвам: дори ако този призрак няма друга стойност, освен като талисман, времето му е днес и мястото му е сред нас. По един или друг начин промяната се задава. Харланитите знаят това не по-зле от нас и вече направиха своя ход. Остава само и ние да предприемем нашия. Ако в крайна сметка ми се наложи да се сражавам и да умра заради спомена и призрака на Квелкрист Фолкхънър, а не заради самата нея, това пак ще е по-добре, отколкото да не се сражавам изобщо.

Тия думи продължиха да отекват в главата ми дълго след като оставихме Сосеки Кой да се подготвя и потеглихме с бръмбара обратно по Ивицата. А заедно с думите и един простиച്ък въпрос. Простичкото убеждение в тях.

Нима един разбуден и отмъстителен призрак не стига?

Но за мен не бе същото. Защото бях прегръщал този призрак и бях гледал как лунната светлина пълзи по пода на една планинска хижа, докато призракът потъва в съня, без да знае дали ще се събуди отново.

Ако можехме да я събудим, не исках аз да ѝ кажа коя е. Не исках да съм там и да видя лицето ѝ, когато разбере.

ГЛАВА 26

След това всичко тръгна бързо.

Има мисъл и има действие, бе казала някога младата Квел, заимствайки без колебание, както разбрах по-късно, от древните самурайски традиции на Харлановия свят. *Не смесвайте едното с другото. Когато дойде време за действие, мисълта ви трябва вече да бъде напълно съзряла. Започне ли действието, няма да има място за нея.*

Бразил се върна при другите и представи решението на Кои за свое. Надигна се мърморене от страна на някои сърфисти, които все още не ми бяха простили за Санкция IV, но това не трая дълго. Дори Мери Адо захвърли враждебността си като строшена играчка, когато стана ясно, че аз нямам пряка връзка с крайното решение. Сред лъчите на залеза и меките сенки в общата стая мъжете и жените от Вчира Бийч дадоха своето съгласие един по един.

Изглежда, разбуденият призрак наистина щеше да стигне.

Съставните части на нападението се сглобиха с бързина и лекота, която някои по-доверчиви души биха приели като божествена благосклонност или пръст на съдбата. За Кои това бе просто ходът на историческите сили, също тъй неоспорим, както законите на гравитацията или термодинамиката. Просто потвърждение, че времето е назряло и политическият казан кипи. Естествено, че ще прелее, естествено, че всичко ще се изсипе в една и съща посока — на пода. Къде другаде да отиде?

Казах му, че според мен е чист късмет, а той се усмихна безмълвно.

Така или иначе, всичко се уреди.

Личен състав:

Сините брѣмбарчета. Те вече почти не съществуваха като едно общо цяло, но имаше предостатъчно бивши членове, за да се оформи ядро, отговарящо приблизително на легендата. Новаците, привлечени през изминалите години от гравитационното привличане на легендата, допълваха бройката и се лепваха към ядрото, приемайки общото име. След още години някои от тях бяха спечелили доверието на Бразил. Беше ги виждал на сърфа, беше ги виждал и да се бият. И най-важното — беше видял у всички тях способността да приемат максимата на Квел и да водят нормален живот, когато въоръжената борба не е наложителна. Събрани заедно, новите и старите представляваха истинска квелистка ударна сила — по-добра би могла да се намери само с машина на времето.

Въоръжение:

Безгрижно зарязаният военен катер в задния двор на Кои символизираше една обща тенденция, срещана надлъж и нашир из цялата Ивица. Сините брѣмбарчета не бяха единствените закононарушители от тежката категория, потърсили убежище на Вчира Бийч. Онова, което привличаше Бразил и нему подобните към вълните, се проявяваше и като неудържим стремеж за прекрачване на закона в десетина различни области. Изворград гъмжеше от бивши разбойници и революционери, и явно никой от тях не желаше да зарече играчките си завинаги. Разтръскаш ли чаршафите на Мици Харлан, почват да се ръсят шишенца и сексиграчки. Разтръскаш ли Ивицата — почват да се ръсят оръжия.

Планиране:

Повечето от хората на Бразил не държаха на тия неща. Рилските зъбери се славеха почти толкова, колкото и старият щаб на тайната полиция на булевард Шимацу, разрушен някога до основи от участничката в Черните бригади Ифигения Деме, когато се опитали да я разпитат в мазето и задействали имплантираните в нея ензимни експлозиви. Желанието да сторим същото и в Рила тръпнеше като почти осезаемо напрежение из въздуха в къщата. Трябваше ни известно време, за да убедим най-буйните глави сред

новопокръстените Брѐмбарчета, че един щурм срещу Зѐберите ще е чисто самоубийство, и то безкрайно по-безсмислено от това на Деме.

— Не мога да ги упрекна — каза Кои и миналото му на боец от Черните бригади изведнѐж зазвуча в напрегнатия му тон. — Твърде отдавна чакат за шанса да накарат някого да си плати.

— Не и Даниѐл — натѐрних аз. — Той има едва два̀йсет години живот.

Кои сви рамене.

— Яростта срещу неправдата е като горски пожар — прехвърля всички прегради, дори и тия между поколенията.

Престанах да газя и го погледнах. Усещах, че е способен да се увлече. Сега и двамата бяхме легендарни морски великани, нагазили до колене във виртуалния океан между островите и рифовете на Милспортския архипелаг в мащаб 1:2000. Сиера Трес бе помолила за услуга някакви познати хайдуци и те ни осигуриха достѐп до подробния топографски модел на една фирма за морско инженерство, чиито търговски дейности едва ли биха издържали по-задълбочена полицейска проверка. Не бяха твърде доволни от услугата, но така става, когато си много гѐст с хайдуците.

— Виждаш ли си някога истински горски пожар, Кои?

Защото определено не се срещат особено често на един свят с деветдесет и пет на сто океан.

— Не. — Той махна с ръка. — Беше метафора. Но съм виждал какво става, когато неправдата най-сетне отприщи възмездието. Не се свършва скоро.

— Да, знам.

Загледах се към водите на Южния Пролив. Картата възпроизвеждаше и миниатюрен водовъртеж, който бѐлбукаше, съскаше и дѐрпаше краката ми под повърхността. Ако дълбочината беше в същия мащаб, както останалата част от виртуалната карта, течението сигурно щеше да ме повали.

— Ами ти? Виждаш ли си горски пожар? Може би на някоя друга планета?

— Да, виждал съм два или три. На Лойко дори помогнах да подпалят един. — Продължавах да се вирам във водовъртежа. — По

време на Пилотския бунт. Много от повредените им машини паднаха в Екатеринбургските гори и пилотите месеци наред водиха оттам партизанска война. Трябваше някак да ги изкараме. Тогава бях емисар.

— Ясно. — Не долових в гласа му никаква реакция. — И свърши ли работа?

— Да, за известно време. Определено избихме доста то тях. Но както сам казваш, подобна съпротива оцелява поколения наред.

— Да. А пожарът?

Погледнах го и се усмихнах мрачно.

— Доста време трябваше да го гасят. Слушай, Бразил греши за тази пролука. Щом отминем носа ето тук, има пряка видимост към охранителните радари на Ню Канагава. Погледни. А от другата страна е пълно с рифове. Не можем да минем оттук, ще ни направят на парчета.

Той прецапа към мен и погледна.

— Да, ако ни очакват.

— При всяко положение очакват нещо. Познават ме, знаят, че ще дойда да я измъкна. Мамка му, разполагат със самия мен. Стига им само да ме попитат... да попитат него, и онзи ситен боклук ще им каже какво да очакват.

Чувството за измяна бе болезнено и огромно като нещо, изтръгнато от гърдите ми. Като Сара.

— В такъв случай няма ли да им каже да дойдат тук? — тихо попита Кой.

— Не ми се вярва. — Отново повторих разсъжденията, с които се качих на „Хайдушка щерка“ в Текитомура. Надявах се и на глас да прозвучат също тъй убедително. — Той е твърде млад, за да знае за връзките ми с Бръмбарчетата, а те не разполагат с никаква информация. Познава Видаура, но за него тя все още е преподавателка от Корпуса. Няма представа с какво може да се занимава сега тя, или какви връзки сме имали след службата. Онази Аюра ще му даде всичко, с което разполагат за мен, може би и за Вирджиния. Но не разполагат с много, а и малкото, което имат, е подвеждащо. И двамата сме емисари, знаем как да си прикриваме следите и сме разпръсквали заблуждаваща информация около всеки свой ход.

— Много благоразумно.

Вгледах се в сбръчканото лице, но не открих следи от ирония. Свих рамене.

— Това ни е вградено. Обучени сме да изчезваме безследно на светове, които почти не познаваме. Да го сториш там, където си израснал, е детска игра. Ония гадове не разполагат с друго, освен неясен слух и престъпните кръгове, и данни за няколко присъди. Твърде оскъдна информация за начало, особено когато трябва да претърсиш цял свят без възможности за въздушно разузнаване. А има едно нещо, което той си мисли, че знае за мен — смята, че ще бягам от Нова Пеща като от чума.

Потиснах изблика на семейни чувства, който ме бе жегнал и на „Хайдушка щерка“. Въздъхнах.

— В такъв случай къде ще те търси?

Кимнах към модела на Милспорт пред нас, разстлан върху нагъсто разположени островчета и платформи.

— Мисля, че вероятно ме търси там. Когато съм на Харлановия свят, винаги идвам в Милспорт. Това е най-голямата градска среда на планетата, там е най-лесно да изчезнеш, ако познаваш града добре, и само проливът го дели от Рила. Ако бях емисар, щях да съм там. Укрит на удобна дистанция за удар.

За момент необичайната перспектива от птичи поглед ме замая, докато гледах отвисоко пристанищата и улиците, и мъглявите спомени от разпокъсаните десетилетия сливаха новото със старото в един общ, смътно познат образ.

И той е някъде там.

Я стига, няма начин да бъдеш сигурен в...

Той е някъде там като антитяло, идеално приспособено за борба срещу натрапника, когото търси, за когото кротко разпитва из потока на градския живот, подкупва, заплашва, притиска, пречупва и върши всички други неща, които и двамата с него сме изучили тъй добре. И докато го върши, диша с пълни гърди, живее за собствената си мрачна радост като някакъв преобърнат наопаки вариант на житейската философия на Джак Бразил по прякор Душата.

В паметта ми изплуваха думите на Плекс.

В него кипи енергия, сякаш няма търпение да приключи и да се захване с нещо ново. Самоуверен е, не се плаши от нищо, не признава

проблеми. На всичко се присмива...

Замислих се за връзките си през последната година, за хората, които можеха да попаднат под удар.

Тодор Мураками, ако все още се мотаеше наоколо без конкретна задача. Дали моят млад двойник го познаваше? С Мураками постъпихме в Корпуса почти по едно и също време, но отначало почти не се познавахме — чак до Земята на Нкрума и Иненин. Дали онзи Ковач щеше да се досети за връзката ни? Дали би успял да спечели в една игра срещу Мураками? И което е по-съществено, дали Аюра би допуснала своето двойно заредено творение да припари до действащ емисар. Би ли посмяла?

Вероятно не. А Мураками имаше зад гърба си целия Корпус и знаеше как да се пази.

Иса.

Ах, мамка му!

Петнайсетгодишната Иса, носеща образа на корава светска жена като модно яке от кожа на блатна пантера върху истинската си същност — крехко, добре възпитано хлапе, израснало сред останките от средната класа на Милспорт. Надарена с ум като бръснач и също тъй крехка. Като измислено копие на малката Мито, точно преди да постъпя в Емисарския корпус. Ако онзи откриеше Иса...

Спокойно, следите ти са прикрити. Тя те е виждала само в Текитомура. И да хванат Иса, няма да разберат нищо.

Но...

Само толкова отделих за съчувствието — колкото трае един удар на сърцето. И усещането за това се надигна в мен като хладна погнуса.

Но той ще я премаже, ако му се изпречи на пътя. Ще мине през нея като ангелски огън.

Дали? Щом тя ти напомня за Мито, навярно и с него ще бъде същото, нали? Сестричката е една и за двама ви. Това няма ли да го спре?

Няма ли?

Надникнах в мътилката от спомени за работата си в Корпуса... и не знаех какво да отговоря.

— Ковач!

Гласът долетя от небето. Примигах и откъснах поглед от моделираните улици на Милспорт. Над главите ни Бразил висеше във

въздуха на виртуалното пространство, облечен с оранжеви плажни шорти и частично закрит от въображаем облак. С това телосложение и дългата коса, развяна от стратосферните ветрове, приличаше на някакво пакостливо второразрядно божество. Махнах му с ръка.

— Джак, трябва да дойдеш и да погледнеш северното направление. Не ми се вярва да...

— Няма време за това, Так. Трябва да излезеш. Веднага.

Усетих, че гърдите ми се стягат.

— Какво има?

— Компания — отвърна загадъчно той и изчезна сред бял проблясък.

Офисите на „Дзуринда Туджман Склеп, морски архитекти и инженери по хидродинамика“ се намираха в северната част на Изворград, където Ивицата почваше да се прелива в курортни комплекси и плажове с безопасен прибой. При нормални обстоятелства хората на Бразил за нищо на света не биха стъпили там, но сега успяваха доста умело да се слоят с туристическите тълпи. Само човек, търсещ съзнателно типичните признаци на сърфист, би ги забелязал под просташката шарения на плажните облекла, които използваха за маскировка. В трезвото обкръжение на звукоизолираната заседателна зала, десет етажа над крайбрежния булевард, те изглеждаха като първоначален пристъп на някаква екзотична антикорпоративна инфекция.

— Свещеник ли, мамка му? Някакъв си скапан свещеник?

— Боя се, че да — каза Сиера Трес. — Очевидно сам, което, доколкото знам, не е обичайно за Новото откровение.

— Освен ако са заимствали трикове от шарийските мъченически бригади — мрачно уточни Вирджиния Видаура. — Свещени солови акции за премахване на неверници. Какви си ги вършил, Так?

— Лично е — смънках аз.

— Че кога не е било лично? — Видаура направи гримаса и огледа другите от компанията. Бразил сви рамене, а Трес както винаги се въздържа от емоции. Но Адо и Кой изглеждаха напрегнати и сърдити. — Так, мисля, че имаме правото да знаем какво става. Това може да застраши всичко, над което работим.

— Няма нищо общо с онова, над което работим, Вирджиния. Не ни засяга. Ония брадати мръсници са прекалено тъпи и некадърни, за да ни навредят.

— Тъпи или не — изтъкна Кои, — един от тях е успял да те проследи дотук. И сега разпитва за теб на нос Кем.

— Чудесно. Отивам да го убия.

Мери Адо поклати глава.

— Не. Няма да идеш сам.

— Хей, това си е мой проблем, Мери.

— Так, успокой се.

— Спокоен съм, мамка му!

Крясъкът ми потъна в звукоизолацията като болка, облекчена от ендорфин. Дълго време всички мълчаха. Мери Адо подчертано се загледа през прозореца. Сиера Трес вдигна вежда. Бразил съсредоточено зяпаше пода. Намръщих се и опитах отново. По-кратко.

— Момчета, това си е мой проблем и бих искал да го уредя лично.

— Не — намеси се Кои. — Няма време. Вече изгубихме два дни за подготовка, повече не можем да си позволим. Отсрочките са недопустими. Личната ти вендета ще трябва да изчака.

— Няма да отнеме повече от...

— Казах не. Така или иначе, утре сутрин твоят братат приятел ще те търси съвсем не където трябва. — Бившият командос от Черните бригади се завъртя и престана да ми обръща внимание, както правеше понякога Видаура, ако се представяхме зле на тренировките в Корпуса. — Сиера, ще трябва да ускорим времето във виртуалната симулация. Макар че не ми се вярва да има големи възможности за това.

Трес сви рамене.

— Знаеш какви са архитектите. Времето рядко ги вълнува. С тая система можем да докараме ускорението до четирийсет, най-много до петдесет пъти спрямо реалното.

— Добре. — Усещах как нещо в Кои набира скорост. Представих си Разселването, нелегалните срещи в тайни квартири. Оскъдни жълтеникави лъчи по набързо надраскани планове. — Ще свърши работа. Но трябва да действаме на две отделни нива — картографската симулация и виртуална хотелска стая със свързочна техника. Трябва да можем лесно да се прехвърляме от едната среда в другата и обратно.

Някакъв простиച്ък условен жест, например двойно примигване. Не искам да ни се налага да минаваме през реалния свят, докато планираме.

Трес кимна и изтича към вратата.

— Отивам да кажа на Туджман да се заеме.

Тя изскочи от звукоизолираната зала. Вратата тихичко се затвори зад нея. Кой пак се обърна към нас.

— А сега предлагам за няколко минути да си избистрим главите, защото почнем ли веднъж, ще останем във виртуална среда, докато приключим. С малко късмет ще можем да свършим до довечера в реално време и да си тръгнем. И още нещо, Ковач. Това е само мое лично мнение, но смятам, че дължиш обяснение поне на част от нас.

Изгледах го с внезапен прилив на неприязън към тая негова историческа надменност, която едва благоволяваше да ме забележи.

— Безкрайно си прав, Сосеки. Това е твое лично мнение. Би ли го задържал за себе си?

Вирджиния Видаура се изкашля.

— Так, мисля, че трябва да слезем да пийнем по чаша кафе или нещо такова.

— Да, не би било зле.

Хвърлих на Кой един последен втренчен поглед и се отправих към вратата. Видях как Видаура и Бразил се спогледаха, сетне тя ме последва навън. Не си казахме нищо, докато слизахме с прозрачния асансьор през осветеното централно пространство. Някъде на половината път зърнах как в един голям остъклен кабинет Туджман крещи беззвучно на спокойната Сиера Трес. Явно, искането за виртуална среда с ускорено време не се посрещаше много добре.

Асансьорът ни свали във вътрешно дворче, отворено от едната страна, откъдето долитаха шумовете на улицата. Прекосих фойето, излязох сред тълпите туристи по булеварда и магнах на едно минаващо автотакси. Докато то се спускаше пред мен, Вирджиния Видаура ме сграбчи за ръката.

— Накъде си се запътил?

— Знаеш накъде.

— Не. — Тя стисна по-здраво. — Никъде няма да ходиш. Кой е прав, не можем да си го позволим.

— Няма да отнеме чак толкова време, че да се тревожиш.

Опитах се да тръгна към отворения люк на автотаксито, но нямаше как да го сторя без ръкопашен бой. А боят с Видаура не беше за препоръчване. Раздразнено се завъртях към нея.

— Вирджиния, пусни ме.

— Ами ако нещо се обърка, Так? Ами ако онзи свещеник...

— Няма да се обърка. Избивам тия смахнати гадове вече повече от година и...

Млъкнах. Носителят на Вирджиния беше висок почти колкото моя и очите ни бяха само на една длан разстояние. Усещах дъха ѝ върху устните си и напрежението в тялото ѝ. Пръстите ѝ се впиха в ръката ми.

— Дотук беше — каза тя. — Никъде няма да ходиш. Говори, Так. Оставащ тук и ще ми разкажеш всичко, по дяволите.

— *Какво има за разказване?*

Тя ми се усмихва иззад масата от огледално дърво. Лицето не е каквото го помня — с няколко години по-младо е, да не говорим за другото — но в новия носител долавям отзвуци от онова тяло, което умря пред очите ми под град от куршуми преди един цял живот. Същите дълги крайници, същият провиснал отстрани кичур гарвановочерна коса. И нещо в начина, по който накланя глава, за да отметне кичура от дясното си око. В начина, по който пуши. Все още пуши.

Сара Сахилоvsка. Излязла е от хранилището и си живее живота.

— *Ами... сигурно нищо. Щом си щастлива.*

— *Щастлива съм. — Раздразнена за момент, тя духва дима настрани от масата. Малък проблясък от жената, която познавах. — Така де, ти нямаше ли да си щастлив? Присъдата отменена срещу заплащане. А парите продължават да текат, ще има работа по биокодовете поне за още десет години. Докато океанът пак се успокои, имаме да опитомим цели нови нива от потока и това е само на местно ниво. Все още някой трябва да моделира сблъсъка там, където течението Микуни се сблъсква с топлата вода откъм Кошут, а после да предприеме нещо. Захващаме се веднага щом*

правителството изясни финансовите въпроси. Джоузеф казва, че както е тръгнало, до десет години ще си изплатя цялата присъда.

— Джоузеф?

— А, да. Трябваше да ти кажа. — Усмивката пак изгрява, този път по-широка. По-искрена. — Наистина е страхотен, Так. Трябва да те запозная с него. Той води тукашния проект и е една от причините да изляза с първата вълна. Той провеждаше виртуалните интервюта, той ме свърза с проекта, когато излязох и после ние... нали разбираш.

Продължавайки да се усмихва, тя свежда очи към скута си.

— Изчервяваш се, Сара.

— Не е вярно.

— Вярно е. — Знам, че би трябвало да се радвам за нея, но не мога. Имам твърде много спомени как дългите ѝ бели бедра ме обгръщат в хотелски стаи и мизерни тайни квартири. — Значи тоя Джоузеф играе на вързано?

Тя бързо вдига глава и ме приковава с остър поглед.

— И двамата играем на вързано, Так. Той ме прави щастлива. По-щастлива от когато и да било, мисля.

Тогова за чий си дошла да ме търсиш, тъпа кучко?

— Страхотно — казвам аз.

— Ами ти? — пита тя с дяволита загриженост. — Щастлив ли си?

Вдигам вежда, за да спечеля време. Стрелвам кос поглед встрани — някога това я размиваше. Този път срещам само майчинска усмивка.

— Е, чак пък щастлив... — Пак правя гримаса. — Никога не ме е бивало по тая част. Вярно, излязох предсрочно като теб. Пълна амнистия от ООН.

— Да, чух за това. И си бил на Земята, нали?

— За малко.

— А сега какво правиш?

Неопределено размахвам ръка.

— О, работя. Не е нещо престижно като вашата работа тук, в Северния ръкав, но си изплащам носителя.

— Законно ли е?

— Шегуваш ли се?

Лицето ѝ посърва.

— Знаеш ли, Так, ако е вярно, не мога да се срещам с теб. Това е част от договора за презареждане. Все още съм под гаранция, не мога да общувам с...

Тя поклаща глава.

— Престъпници? — питам аз.

— Не ми се подигравай, Так.

Въздъхвам.

— Не се подигравам, Сара. Мисля, че всичко се е уредило страхотно за теб. Просто... знам ли, като си помисля, че сега пишеш биокодове. Вместо да ги крадеш.

Сара пак се усмихва, дежурното изражение за целия разговор, но този път по лицето ѝ се долавя и болка.

— Хората се променят — казва тя. — Би трябвало да опиташ.

Настава неловко мълчание.

— Може и да опитам.

Ново мълчание.

— Виж, наистина трябва да се прибирам. Джоузеф сигурно не е...

— Стига де, недей така. — Посочвам празните чаши, изправени самотни и разделени върху изподрасканото огледално дърво. По-рано никога не бихме напуснали по своя воля подобен бар, без да сме отрупали масата с празни кани и лули-еднодневки. — Нямаш ли малко самоуважение, жено? Остани да пием по още едно.

И тя остава, но това не премахва неловкото чувство между нас. Когато довършва второто питие, става от масата, целува ме по двете бузи и излиза. А аз оставам да седя сам.

И повече не я виждам.

— Сахиловска? — Вирджиния Видаура се намръщи, търсейки спомена. — Висока, нали? С една такава смешна прическа, кичур над околото. Да. Май веднъж я доведе на купон, докато с Ярос още живеехме на улица Укай.

— Да, същата.

— Значи тя отиде в Северния ръкав, а ти се върна при Сините бръмбарчета... защо, напук на нея ли?

Също като слънчевите лъчи и евтините метални масички по терасата на кафето около нас, въпросът лъщеше прекалено ярко. Извърнах очи към морето. Но то не ми помогна, както помагаше на Бразил.

— Не беше така, Вирджиния. Когато я срещнах, вече се бях свързал с вас. Дори не знаех, че е излязла. След връщането от Земята бях чул за последно, че още излежава пълна присъда. В края на краищата беше убила ченге.

— Ти също.

— Да, но какво ли не правят земните пари и влиянието на ООН.

— Добре. — Вирджиния побутна контейнерчето с кафе и пак се навъси. — Значи излязохте от склад по различно време и се загубихте в разликата. Печално, но непрестанно се случва.

През шума на вълните отново чух Джапаридзе.

Като тръгне тройно-лунният прилив, оставиш ли му се, ще те откъсне от всичко и всички, които си обичал.

— Да, така е. Непрестанно се случва. — Пак я погледнах в прохладната сянка на силовите завеси около масичката. — Но не я загубих в разликата, Вирджиния. Пуснах я. Пуснах я да си върви с онзи боклук Джоузеф и просто обърнах гръб.

По лицето ѝ изведнъж грейна разбиране.

— А, добре. Значи оттам идвал внезапният интерес към Латимър и Санкция IV. Знаеш ли, тогава много се чудех как тъй изведнъж си промени решението.

— Не беше само това — излъгах аз.

— Добре. — Лицето ѝ говореше ясно, че не се хваща на въдицата. — И какво стана със Сахилowska, докато те нямаше, та сега избиваш проповедници?

— Северният ръкав на Милспортския архипелаг. Не се ли досещаш?

— Приели са вярата?

— Той я прие, мамка му. Тя просто се повлече след него.

— Нима? Чак пък такава жертва ли е била?

— Вирджиния, тя беше обвързана с договор, по дяволите! — Млъкнах, за да се овладее. Силовите завеси донякъде спираха топлината и звуците, но и пропускаха по нещо. Хората от съседните маси ни гледаха. Потърсих емисарското безразличие отвъд вулкана от

кипнала ярост. Гласът ми стана глух и безизразен. — Правителствата се променят също като хората. Две години след като тя замина, спряха финансирането на проектите в Северния ръкав. Оправдаха се с нова антиинженерна етика. Не бивало да се месим в естествения баланс на планетарните биосистеми. Нека буйството на Микуни само да си възстанови равновесието — това било по-добро, по-мъдро решение. И по-евтино, разбира се. Оставаха ѝ вноски за още седем години, и то при предишната заплата на биоконсултант. Повечето от ония селяци се крепяха над бедността само благодарение на проекта Микуни. Кой знае какво е било, когато внезапно им се наложило да се препитават с рибарски труд.

— Можела е да напусне.

— *Имаха дете, разбра ли, по дяволите?* — Пауза. Дълбоко вдишване. Поглед към морето. — *Имаха дете, дъщеричка, само на две години. Изведнъж останаха без пари. И двамата бяха родом от Северния ръкав, това бе една от причините да я изберат за освобождаване под гаранция. Не знам, може би са си мислили, че ще се справят някак. Доколкото чух, течението на няколко пъти прекъсвало и пак тръгвало, преди да спре окончателно. Може би просто са се надявали на още една промяна.*

Видаура кимна.

— И са я дочакали. Дошло Новото откровение.

— Да. Класическа динамика на бедността, хората се хващат за сламка. А ако изборът е религия или революция, правителството с радост се дръпва да стори място на проповедниците. Във всички онези села и бездруго вече имаше основа за вярата. Спартански живот, закостенял обществен ред, мъжко господство. Като на скапаната Шария. Трябваше само икономическият упадък и активистите на Новото откровение да ударят по едно и също време.

— И какво стана? Раздразнила е някой достопочтен мъжкар?

— Не. Не беше заради нея, а заради дъщеря ѝ. Злополука при риболов. Не знам подробности, но загинала. Нали разбираш, без загуба на приставката. — Яростта пак бликна и застина в главата ми като ледени пръски. — Само че при тях да се ползва приставката не е разрешено, мамка му.

Финална ирония на съдбата. Марсианците, някогашният бич за старите земни религии, бяха разтърсили разбирането на човешкия род

за неговото място във Вселената, когато стана ясно, че милион години преди хората е съществувала междузвездна цивилизация. А сега Новото откровение ги узурпираше в ролята на ангели; първите Божии крилати създания, и то без следа от нещо подобно на мозъчните приставки в малкото мумифицирани тела, които са ни оставили. За един ум, затънал в психозата на сляпата вяра, изводът бе неизбежен. Презареждането е зло, заченато в черното сърце на човешката наука, отклонение от пътя към отвъдното и божественото. Смъртен грях.

Загледах се към морето. Думите се сипеха от устата ми като пепел.

— Тя се опитала да избяга. Сама. Джоузеф вече бил превъртял по вярата, не искал да ѝ помогне. Тогава тя сама взела тялото на дъщеря си и откраднала корабче. Поела на изток покрай брега, търсела пролив, през който да стигне на юг до Милспорт. Пратили потеря след нея и я върнали. Джоузеф им помогнал. Отвели я при стола за наказания, който проповедниците били монтирали наред селото. Заставили я да гледа как изрязват приставката от гръбнака на дъщеря ѝ. После сторили същото с нея. На живо. За да оцени собственото си спасение.

Преглътнах болезнено. Около нас туристическите тъпци прииждаха и се отдръпваха като идиотски шарен прилив, какъвто си бяха всъщност.

— След това цялото село отпразнувало освобождаването на душите им. Доктрината на Новото откровение повелява мозъчната приставка да бъде разтопена до пълно унищожение, за да се прогони демонът в нея. Но в Северния ръкав имат по-други суевория. Запечатват приставките в неуловима за сонарите пластмаса и ги изкарват в морето с двуместна лодка. Отдалечават се на петдесет километра навътре и някъде по пътя проповедникът пуска приставките зад борда. Той не знае какъв е курсът, а на кормчията е забранено да знае кога се изхвърлят приставките.

— Системата ми изглежда доста лесна за пробив.

— Може би. Но не и в този случай. Инквизирах и двамата до смърт, но нищо не можах да ми кажат. Мамка му, бих имал по-добър шанс да открия приставката на Сара, ако целият риф Хирата се беше срутил отгоре ѝ.

Усещах нейния поглед и накрая се обърнах към него.

— Значи си бил там — прошепна тя.

Кимнах.

— Преди две години. Отидох да я потърся, когато се върнах от Латимър. Вместо това заварих Джоузеф да хленчи над гроба ѝ. Изкопчих от него цялата история. — Лицето ми трепна от спомена. — С малко повече труд. Той ми каза имената на кормчията и проповедника. Открих и тях. Както казах, не узнах нищо полезно.

— А после?

— После се върнах в селото и избих останалите.

Тя леко тръсна глава.

— Кои останали?

— Цялото село. Всеки гад, който е бил пълнолетен в деня на нейната смърт. Поръчах на един информационен плъх от Милспорт да ми изрови от регистрите за населението имена и лица. Всеки, който би могъл да си мръдне пръста за нея, но не го е сторил. Взех списъка, върнах се там и ги изклах. — Погледнах ръцете си. — Плюс още неколцина, които ми се изпречиха.

Тя ме гледаше тъй, сякаш ме виждаше за пръв път. Раздразнено магнах с ръка.

— Я стига, Вирджиния. И двамата сме вършили много по-лоши неща на толкова светове, че вече не ги помня.

— Имаш емисарска памет — глухо напомни тя.

Пак магнах с ръка.

— Просто такъв е изразът. На седемнайсет свята и пет луни. И онази колония в зона Невски. И...

— Взе ли им приставките?

— Да, на Джоузеф и проповедниците.

— Унищожи ли ги?

— Защо да го правя? Те точно това биха искали. Забрава след смъртта. Без завръщане. — Поколебах се. Но вече нямаше смисъл да спирам. А ако и на Видаура не можех да вярвам, значи не ми оставаше никой друг. Изкашлях се и завъртях пръст на север. — Там, в Белотревната зона, имам един приятел от хайдуците. Покрай другите си делови начинания той отглежда блатни пантери за бойните ями. Асо са много добри, понякога им слага мозъчни приставки. Така може да прехвърля пострадалите фаворити в нови тела и да повишава шансовете им.

— Май усещам какво ще последва.

— Да. Срещу заплащане той взима приставките, които му нося, и зарежда техните собственици в някои от най-борбените си пантери. Изчакваме ги да свикнат с идеята, после ги пращаме в подолнопробните ями да видим какво ще стане. Този приятел изкарва добри пари от схватки, за които се знае, че в пантерите има заредени хора; доколкото разбирам, в тамошните кръгове се е заформила цяла субкултура около тази идея. — Разклатих контейнерчето с кафе и огледах утайката на дъното. — Предполагам, че вече са се побъркали. Едва ли е много забавно да си затворен в ума на нещо толкова чуждо, камо ли пък когато се биеш с нокти и зъби за живота си в кална яма. Не вярвам да се е съхранило много от човешкото им съзнание.

Видаура сведе очи към скута си.

— Това ли си казваш?

— Не, това е само теория. — Свих рамене. — Може и да греша. Може да им е останало малко човешко съзнание. Или много. Може би в мигове на прояснение си мислят, че са попаднали в ада. И едното ме задоволява, и другото.

— Как финансираш това? — прошепна тя.

Нейде дълбоко в себе си открих широка, предизвикателна усмивка и я надянах като маска.

— Е, противно на разпространеното убеждение, част от събитията на Санкция IV бяха много изгодни за мен. Не ми липсват пари.

Тя вдигна глава и лицето ѝ се обтегна, предвещавайки гняв.

— Спечелил си пари от Санкция IV?

— Заслужих си ги — тихо казах аз.

Тя овладя гнева и лицето ѝ поомекна. Но гласът ѝ все още беше напрегнат.

— И ще ти стигнат ли средствата?

— За какво?

— Ами... — Тя се навъси. — За тая вендета. Ти преследваш проповедниците от селото, но...

— Не, това го свърших миналата година. Бързо стана, не бяха чак толкова много. В момента преследвам ония, които са били във Висшия църковен съвет по време на нейното убийство. Авторите на правилата, които я убиха. Това гълта повече време, те са мнозина и стоят нависоко. Имат по-добра охрана.

— Но не възнамеряваш да спреш с тях?

Поклатих глава.

— Изобщо не възнамерявам да спра, Вирджиния. Те не могат да ми я върнат, нали? Тогава защо да спирам?

ГЛАВА 27

Не знам какво разказа Вирджиния на останалите, когато се върнахме в ускорената виртуалност. Аз останах долу при картата, докато другите се оттеглиха в хотелския сектор, който сам не зная защо възприемах като „горе“. Нямам представа какво им е казала, а и не ме вълнува. Изпитвах по-скоро облекчение, че най-сетне съм споделил с някого.

Че не съм сам.

Разбира се, хора като Иса и Плекс знаеха това-онова, а Радул Сегешвар още повече. Но за всички останали Новото откровение от самото начало криеше онова, което върших с проповедниците. Не искаха лоша реклама или намеса на неверници, например Първите фамилии. Смъртните случаи се представяха за злополуки — обири на манастири или улични грабежи с нещастен край. Междувременно бях чул от Иса, че Църковният съвет е наел частни агенти да ме издирят. Новото откровение имаше и военно крило, но, явно, не му се доверяваше много-много, защото бе предпочело да използва наемни убийци от Милспорт. Една нощ в някакво малко градче на Шафрановия архипелаг бях оставил един от тях да се приближи, за да проверя калибъра на наемниците. Не ме впечатли особено.

Не знам какво сподели Вирджиния Видаура с останалите сърфисти, но присъствието на свещеника на нос Кем говореше недвусмислено, че след нападението срещу Рилските зъбери не можем да се завърнем на Ивицата. Щом Новото откровение бе успяло да ме проследи дотам, значи щяха да успеят и другите.

Вчера Бийч отпаднаше като убежище.

Мери Адо изрази на глас всеобщото чувство.

— Ти се издъни, ти домъкна при нас личните си истории. Ти трябва да намериш решение.

И аз го намерих.

Основно емисарско умение — да работиш с подръчните инструменти. Огледах непосредственото си обкръжение, потърсих върху какво мога да повлияя и го открих незабавно. Личните истории

ни бяха набутали в блатото, пак те щяха да ни измъкнат, да не говорим, че покрай това щяха да разрешат някои мои чисто лични проблеми. Иронията се ухили насреща ми.

Не всички го приеха толкова весело. Особено Адо.

— Да се доверим на скапаните хайдуци? — в гласа ѝ се криеше аристократично милспортско презрение. — Не, благодаря.

Сиера Трес вдигна вежда.

— И друг път сме ги използвали, Мери.

— Не, ти си ги използвала. Аз стоя настрани от подобна паплач. А що се отнася конкретно до този, ти дори не го познаваш.

— Знам какво представлява. Имала съм работа с хора, които са работили с него и всички твърдят, че си държи на думата. Но мога да го проверя. Казваш, че ти е задължен, Ковач?

— Много.

Тя сви рамене.

— Това би трябвало да е достатъчно.

— По дяволите, Сиера, не се занасяй! Не можеш...

— Сегешвар е железен — намесих се аз. — Той приема дълговете много сериозно и в двете посоки. Трябват само пари. Ако имате.

Кои погледна Бразил, който кимна.

— Да. Можем да ги набавим сравнително лесно.

— Мамка му, Ковач, честит ти рожден ден!

Вирджиния Видаура хвърли на Адо убийствен поглед.

— Защо не си затвориш скапаната уста, Мери? Парите не са твои. Твоите си лежат на сметка в Милспортската търговска банка, нали?

— Това пък какво озна...

— Стига — каза Кои и всички млъкнаха.

Сиера Трес отиде по коридора да проведе няколко разговора от друга стая, а ние слязохме в картографската симулация. В ускорената виртуална среда Трес отсъства до края на деня — еквивалент на десетина минути в реалния свят. Във виртуален модел можеш да използваш разликата в темпото, за да водиш едновременно три-четири разговора, като се прехвърляш от един на друг с паузи по две-три секунди, които за теб се равняват на минути. Когато се върна, Трес разполагаше с достатъчно сведения за Сегешвар, за да потвърди

предварителните си впечатления. Той беше хайдук от старата школа, или поне се смяташе за такъв. Върнахме се в хотелската част и аз набрах кодовия номер по телефон без визуална връзка.

Връзката не беше добра. Гласът на Сегешвар долетя сред силни шумове и смущения — една част причинени от нагаждането между реална и виртуална среда, другите съвсем истински. Истинските шумове силно напомняха нечий писъци.

— Малко съм зает, Так. Би ли се обадил по-късно?

— Искаш ли да си уредим сметките Рад? Веднага, пряк превод по дискретен канал. А след това още толкова.

Тишината се разтегна в няколко виртуални минути. Може би три секунди колебание от другия край на линията.

— Много съм заинтригуван. Покажи ми парите и ще говорим.

Озърнах се към Бразил, който направи кръгче с палец и показалец, после безмълвно излезе от стаята. Бързо пресметнах на ум.

— Провери сметката — казах на Сегешвар. — Парите ще са там след около десет секунди.

— От виртуална среда ли се обаждаш?

— Върви да си провериш приходите, Рад. Ще те изчакам.

Нагатък беше лесно.

В кратковременната виртуалност не се нуждаеш от сън и повечето програми не си правят труда да го имитират. Разбира се, при по-дълъг престой това не е здравословно. Задържиш ли се повече в кратковременната среда, разсъдъкът ти постепенно започва да се разпада. Но през първите няколко дни ефектът е само... необичаен. Като да се надрусаш едновременно с тетрамет и съсредоточаващи наркотици от рода на „връх“ или синагрип. От време на време съзнанието ти засича като блокирал двигател, но има начини да го преодолееш. Предприемаш въображаем вариант на квартална разходка, стимулираш мисловните си процеси с нещо странично и пак си добре. Също като при „връх“ и синагрип започва да те обзема маниакална радост от тръпката на изострената до предел мисъл.

Работихме трийсет и осем часа без прекъсване, за да изгладим пропуските в плана за нападението, да разработим алтернативни сценарии и да се караме на дребно. От време на време някой от нас

надаваше раздражено възклицание, просваше се по гръб в плитката вода на картографския модел и с няколко замаха се отдалечаваше от архипелага към хоризонта. Беше идеален начин за разтоварване, стига да избереш правилната посока, иначе имаше риск да удариш глава в някое забравено островче или да си одереш гърба върху риф. Плавайки по гръб, докато гласовете на другите заглъхват в далечината, човек усещаше как съзнанието му отново се отпуска като мускул след схващане.

Подобен ефект можеше да се постигне и като примигаш, за да се върнеш в хотелския апартамент. Там имаше храна и напитки в изобилие и макар в действителност да не стигаха до стомаха, моделът старателно имитираше вкусовете усещания и алкохолното опиянение. На практика във виртуална среда храната не беше потребна, също като съня, но все пак консумацията създаваше приятен, успокояващ ефект. И тъй, някъде след трийсетия час, аз седях сам над чиния сашими от гърбун и паничка саке, когато Вирджиния Видаура изникна пред мен.

— Ето къде си бил — каза тя с учудващо безгрижен тон.

— Ето къде съм бил — признах аз.

Тя се изкашля.

— Как ти е главата?

— Избистря се. — Вдигнах паничката към нея. — Искаш ли малко? Най-доброто нигори от Шафрановия архипелаг. Поне така твърдят.

— Престани да вярваш на етикети, Так.

Но все пак тя взе шишето, сътвори паничка право в ръката си и наля.

— Кампай — каза тя.

— Por nosotros.^[1]

Отпихме. Тя седна на автоматичното кресло срещу мен.

— Опитваш се да ми вдъхнеш носталгия, а?

— Не знам. А ти опитваш ли да се слееш с местните?

— Не съм била на Адорасион вече към сто и петдесет години, Так. Сега домът ми е тук. Тук ми е мястото.

— Да, по всичко личи, че добре си се вместила в тукашната политическа сцена.

— И в плажния живот. — Тя се облегна назад в креслото и вдигна единия крак настрана. Беше дълъг, мускулист и загорял от

живота на Вчира, а спрей-банският не криеше съвършено нищо. Усетих как пулсът ми леко се ускори.

— Много е красив — признах аз. — Ярос казва, че си хвърлила всичките си спестявания за тоя носител.

Тя сякаш осъзна сексуалната предизвикателност на позата и отпусна крак. Обгърна паничката саке с две ръце и се приведе над нея.

— Какво друго ти каза?

— Е, не беше дълъг разговор. Просто се мъчех да разбера къде си.

— Търсил си ме.

— Да. — Простичкото признание заседна на гърлото ми. — Търсих те.

— И сега, след като ме намери, какво?

Сърцето ми биеше трескаво. Тъничкото звънтене на напрежението от удължения престой във виртуална среда се завръщаше. Из главата ми прелитаха картини. Вирджиния Видаура с твърд поглед и твърдо тяло, недостижима преподавателка от Емисарския корпус, стои пред нас на встъпителното занятие като въплътена мечта за женско превъзходство. При не тъй строго очертани отношения лекото веселие в гласа и очите ѝ би могло да прерасне в чувственост. Един плах и неловък опит за флирт в столовата от страна на Джими де Сото е отбит с брутално безразличие. Властта се прилага с пълна липса на сексуално напрежение. Собствените ми сладострастни фантазии постепенно отстъпват място на дълбоко уважение, проникващо до мозъка на костите заедно с емисарското обучение.

А после бойната обстановка окончателно разсейва последните следи от романтика, оцелели през годините на обучението. Лицето на Видаура в десетки различни носители на десетки различни светове, обтегнато от болка, от ярост или просто от напрегнато съсредоточаване върху мисията. Вонята на отдавна немитото ѝ тяло в претъпканата совалка откъм обратната страна на луната на Лойко, лепкавата ѝ кръв по дланите ми през една убийствена нощ на Дзихиче, когато тя едва не умря. Изражението на лицето ѝ, когато пристигна заповедта да смажем всяка съпротива на Неруда.

Мислех си, че тия мигове са ни отвели отвъд секса. Те сякаш зачерпваха от такива дълбини на емоциите, пред които чукането

изглеждаше отчайващо плитко. Последния път, когато посетих Вчира и видях как Бразил се привежда към нея — самият ѝ произход от Адорасион стигаше, за да разпали в него искри на желание — аз изпитах неясно чувство за превъзходство. Дори при нейната дългосрочна връзка с Ярослав винаги вярвах, че той не стига до сърцевината на онази жена, с която съм се сражавал рамо до рамо в повече кътчета на Протектората, отколкото обикновените хора познават дори по име.

Побързах да ѝ хвърля изпитателен поглед.

— Мислиш ли, че идеята е добра?

— Не — дрезгаво каза тя. — А ти?

— М-м-м. Право да си кажа, Вирджиния, почва да не ми пука.

Но аз нямам връзка с Джак Бразил.

Тя се разсмя.

— Джак не се впечатлява от тия неща. Та това дори не е реално, Так. А той така или иначе няма да разбере.

Озърнах се из апартамента.

— Може да цъфне всеки момент. Както впрочем и някой от другите. Не си падам по публичния секс.

— Аз също. — Тя стана и ми протегна ръка. — Ела с мен.

Изведе ме от апартамента към коридора. Едни и същи врати се повтаряха в двете посоки покрай безличния сив килим и след няколко десетки метра чезнеха в бледа мъгла. Хванати ръка за ръка, ние тръгнахме към началото на замъгляването, усещайки лекия хлад, който полъхваше от него, и Видаура отвори последната врата отляво. Вмъкнахме се вътре, вече посягайки един към друг.

Не е нужно много време, за да свалиш спрей-бански. Пет секунди след като вратата се хлопна, тя бе смъкнала шортите ми до глезените и въртеше между дланите си моя втвърдяващ се пенис. С усилие се отдръпнах, свалих банския от раменете ѝ и го дръпнах надолу до кръста, после притиснах длан между бедрата ѝ. Тя задиша тежко, коремните ѝ мускули се обтегнаха. Коленичих и смъкнах банския още надолу по бедрата и глезените, за да може да го прекрачи. После разтворих с пръсти устните на вагината ѝ, нежно плъзнах език по ръба на отвора и се изправих да я целуна. Разтърси я нова тръпка. Тя засмука езика ми и лекичко го ухапа, после хвана главата ми с две ръце и се отдръпна. Пак плъзнах пръсти по гънките между бедрата ѝ,

открих топлина и влага, и внимателно натиснах клитора. Вирджиния потръпна и ми се усмихна.

— И сега, след като ме намери — повтори тя. Очите ѝ вече се замъгляваха. — Какво?

— Сега — казах аз — искам да разбера дали мускулите в тия бедра са наистина толкова силни, колкото изглеждат.

Очите ѝ пламнаха. Усмивката се завърна.

— Цял ще те насиня — обеща тя. — Ще ти строша гръбнака.

— Искаш да кажеш, че ще се опиташ.

С тихо, алчно ръмжене тя ухапа долната ми устна. Закачих ръка под едното ѝ коляно и дръпнах нагоре. Тя ме сграбчи за раменете, обви другия крак около кръста ми, после посегна надолу към члена ми и го притисна силно в гънките на вагината си. За времето на краткия разговор бе успяла да омекне и да се навлажни. Със свободната си ръка я разтворих още по-широко и тя се отпусна върху мен, ахна в мига на проникването и се залюшка напред-назад от кръста нагоре. Бедрата ѝ стискаха кръста ми като клещи и навярно оставяха обещаните синини. Завъртях се, за да опра гръб на стената. Донякъде си възвърнах контрола.

Но не задълго. Видаура впи още по-яко пръсти в раменете ми и започна да се плъзга нагоре-надолу по изопнатия ми член. Пъшкането от усилието ставаше все по-бързо и по-пискливо с приближаването на оргазма. Аз я следвах по петите и усещах как жегата на напрежението се събира в основата на члена ми. Усещах как главичката ми се трие отвътре в нея. Загубих сетните остатъци от контрол, сграбчих задника ѝ с две ръце и я заблъсках още по-силно върху себе си. Над лицето ми затворените ѝ очи се открихнаха за миг и тя ми се усмихна. Връхчето на езика ѝ изскочи навън и докосна горните зъби. Разсмях се напрегнато и сковано. Сега вече се борехме, Видаура извиваше корема напред, а бедрата назад, триейки главата на члена ми в отвора на влагалището си и плътната плетеница от нервни окончания там, аз пък я тласках с ръце обратно надолу и се мъчех да потъна в нея до дъно.

Битката се превърна в лавина от усещания.

По кожата ни избиваше пот, телата ставаха хлъзгави под ръцете ни...

Измъчени усмивки и целувки, които по-скоро напомняха хищни ухапвания...

Трескаво, неовладяно дишане...

Лицето ми, заровено между ниските могилки на нейните гърди и потната долинка помежду им...

Нейното лице се трие странично върху темето ми...

Един мъчителен момент, когато тя с все сила се удържа далече от мен...

Пронизителен вик, може би неин, може би мой...

... и после течният взрив на облекчението и ние, треперейки, рухваме до стената като купчина преплетени крайници и гърчещи се тела.

Изцедени.

След секунди или след минути аз се надигнах настрани и омекналият ми пенис се изхлузи от нея. Тя размърда крак и тихо изстена. Опитах се да изместя телата ни в малко по-поносима поза. Тя отвори едно око и се усмихна.

— Е, войнико. Отдавна искаше да го направиш, нали?

Аз също намерих сили да се усмихна.

— Не много отдавна. Само от цяла вечност. А ти?

— Да, минавало ми е през ума веднъж-дваж. — Тя опря пети в стената и се надигна на лакти. Плъзна поглед по тялото си, после по моето. — Но аз не чукам новобранци. Божичко, гледай на какво приличаме.

Посегнах към потния ѝ корем и плъзнах пръст надолу към началото на цепката. Тя потръпна и аз се усмихнах.

— Душ ли искаш?

Тя направи гримаса.

— Да, май ще ни трябва.

Под душа отново започнахме да се чукаме, но вече бяхме загубили предишната маниакална сила и нямаше да се удържим на крака. Отнесох я в спалнята и я сложих мокра върху леглото. Коленичих до главата ѝ, лекичко я извъртях и насочих устата ѝ към члена си. Тя засмука, отначало внимателно, сетне с нарастваща сила. Легнах назад покрай стройното ѝ мускулесто тяло, извих глава и разтворих с ръце бедрата ѝ. После ги обгърнах с едната ръка, привлякох слабините ѝ върху лицето си и заработих с език. И жаждата ме връхлетя отново като ярост. Долната част на корема ми сякаш бе пълна с искрящи проводници. Откъм другия край на леглото тя

изпъшка глухо, извъртя се и застана над мен на лакти и колене. Бедрата ѝ ме стегнаха, устата ѝ галеше главичката на члена ми, а ръката ѝ се плъзгаше по стъблото нагоре-надолу.

Беше дълго, бавно и нереално. Без помощта на биохимията не се познавахме достатъчно добре, за да постигнем истински синхронен оргазъм, но емисарското обучение, или може би нещо друго попълни този пропуск. Когато най-сетне свърших дълбоко в гърлото ѝ, силата на усещането ме откъсна от леглото нагоре, към коленичилото ѝ тяло, и аз инстинктивно я прегърнах с две ръце през ханша. Придърпах я върху себе си, работейки трескаво с език, тъй че тя изплю все още треперещия ми член, изкрещя от наслада и се свлече сгърчена върху мен.

Но не след дълго Видаура се търкулна настрани, седна с кръстосани крака и ме изгледа сериозно, сякаш представлявах проблем, който не можеше да реши.

— Май ни стига толкова — рече тя. — По-добре да се връщаме.

А по-късно аз стоях на плажа със Сиера Трес и Джек Бразил по прякор Душата, гледах как последните лъчи на залеза хвърлят ярки медни отблясъци по ръба на изгряващия Мариканон и се питах дали някъде не съм допуснал грешка. Не знаех, в момента главата ми не работеше. Бяхме влезли във виртуалната среда без обратна биологична връзка, тъй че въпреки всички сексуални подвизи с Вирджиния Видаура истинското ми тяло все още преливаше от неизразходвани хормони. Поне в това отношение можехме да смятаме, че изобщо не се е случвало.

Хвърлях крадешком погледи към Бразил и си задавах въпроси. Бразил, който не бе проявил видима реакция, когато аз и Видаура отново влязохме в картографския модел само с една-две минути разлика, макар и от противоположни краища на архипелага. Бразил, който бе продължил да работи със същото стабилно, добродушно и елегантно усърдие, докато не приключихме плановете за нападението и оттеглянето след него. Който спокойно бе прегърнал през кръста Видаура и ми бе хвърлил небрежна усмивка точно преди двамата да изчезнат от модела в един и същ миг — и този синхрон подсказваше много неща.

— Нали знаеш, че ще си получиш парите — казах му аз.

Бразил нетърпеливо подвигла устни.

— Знам, Так. Не ме тревожат парите. Ако беше помолил, щяхме да уредим дълга ти към Сегешвар вместо възнаграждение. И още можем — ако искаш, приеми го като премия за находката.

— Не е необходимо — отвърнах сдържано аз. — Приемам го като заем. Ще ти върна парите веднага щом нещата се успокоят.

Сиера Трес тихичко изпръхтя. Завъртях се към нея.

— Забавлява ли те нещо?

— Да. Идеята, че нещата скоро ще се успокоят.

Гледахме как нощта бавно напредва по морето пред нас. Иззад тъмния хоризонт Дайкоку изпълзя да прави компания на Мариканон в небосвода. Малко по-надолу на плажа хората на Бразил трупаха дърва за грамаден огън. Оттам долиташе смях, нечии силуети подскачаха и се кълчеха. Въпреки моите тревоги и съмненията на Трес, вечерта излъчваше дълбок покой, мек и прохладен като пясъка под нозете ни. След трескавите часове във виртуална среда вече сякаш нямаше какво да правим или да си кажем до утре. А в момента утрешният ден пълзеше по обратната страна на планетата като вълна от дълбините, постепенно набираща сила. Ако бях на мястото на Кой, сигурно бих си представил как ходът на историята е затаил дъх.

— Както виждам, май никой няма да си легне рано — кимнах аз към подготовката за огъня.

— След ден-два може всички да сме мъртви, Истински мъртви — каза Трес. — Тогава ще спим.

Изведнъж тя кръстоса ръце и изхлузи тениската през главата си. Гърдите ѝ подскочиха, после увиснаха безгрижно. В момента не ми трябваше точно това. Трес захвърли тениската на пясъка и се отдалечи по плажа.

— Ще поплувам — извика през рамо тя. — Идва ли някой?

Погледнах Бразил. Той сви рамене и тръгна след нея.

Видях ги как стигнаха до водата и нагазиха, после заплуваха към дълбокото. На десетина метра навътре Бразил се гмурна, почти веднага изскочи обратно и подвикна нещо на Трес. Тя се завъртя, изслуша го и изчезна под водата. Бразил се гмурна след нея. Този път ги нямаше около минута, после двамата изплуваха и запляскаха, бърбейки

оживено, вече на стотина метра от брега. Помислих си, че играят досущ като делфините край рифа Хирата.

Обърнах се надясно и тръгнах по брега към купчината дърва. Хората ми кимаха, някои дори се усмихваха. За моя изненада Даниъл, който седеше на пясъка с неколцина непознати, вдигна глава и протегна към мен манерка с някакво питие. Би било невъзпитано да откажа. Гаврътнах манерката и се разкашлях от острия вкус на водка, най-вероятно домашна.

— Силничка е — отбелязах дрезгаво аз и върнах манерката.

— Да, друга такава няма да намериш по тукашните места. — Той замаяно размаха ръка. — Сядай да пийнем. Това е Андреа, най-добрата ми приятелка. Този е Хиро. Внимавай, по-стар е, отколкото изглежда. Бил е на Вчира още преди да се родя. А това е Магда. Кучка си пада, но не е лоша, като я опознаеш.

Магда добродушно го перна по тила и му отне манерката. Поради липса на друга идея седнах на пясъка между тях. Андреа се приведе напред и понечи да стисне ръката ми.

— Просто искам да ти го кажа — прошепна тя на аманглийски с милспортски акцент. — Благодаря ти за всичко, което стори за нас. Без теб никога нямаше да узнаем, че още е жива.

Даниъл кимна. Водката придаде на жеста му подчертана тържественост.

— Точно така, Ковач-сан. Не се държах добре, когато пристигнахте. Откровено признавам, мислех, че ни будалкате. Че го правите с някаква тайна цел, нали разбирате. Но сега, мамка му, Кои е с нас и набираме скорост, мой човек. Ще преобърнем шибаната планета с главата надолу.

Наоколо замърмориха одобрително. Малко по-одобрително, отколкото бих желал.

— Пред тая история Разселването ще изглежда като кръчмарска свада — каза Хиро.

Пак докопах манерката и отпих. От втория път не ми се видя толкова зле. Може би езикът ми беше претръпнал.

— Как изглежда тя? — попита Андреа.

— Ами... — В ума ми изплува образът на жената, която се смяташе за Надя Макита. Лице, изкривено от тръпките на оргазма.

При тази мисъл коктейлът от хормони в кръвта ми се разбушува. — Тя е... Различна. Трудно е да се обясни.

Андреа кимна с блажена усмивка.

— Ти си такъв щастливец. Че си я срещнал, искам да кажа. Че си разговарял с нея.

— И ти ще имаш възможност, Анди. — Даниъл леко заваляше думите. — Щом я измъкнем от лапите на ония мръсници.

Наоколо се надигнаха нестройни възторжени възгласи. Някой палеше огъня.

Хиро кимна свирепо.

— Да. Идва Видовден и за Харланитите. За цялата сган от Първите семейства. Чака ги Истинска смърт.

— Толкова ще е хубаво — каза Андреа, докато гледахме как се разгарят пламъците. — Най-сетне някой отново да знае какво да направим.

---

[1] За наше здраве (исп.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА ЕТО КОЕ Е ВАЖНОТО

*Едно трябва да бъде разбрано:
Революцията иска Жертви.*

Шандор Спавента
„Задачи на
квелисткия авангард“

ГЛАВА 28

На североизток от Кошут, покрай извивката на света, сред океана Нуримоно, лежи като строшена чиния Милспортският архипелаг. Преди милиони години там е имало огромна вулканична система със стотици километри диаметър и нейното наследство все още си личи в странно извитите външни очертания на периферните острови. Отдавна са изгаснали огньовете, подклаждали някога тия изригвания, но след тях е останал назъбен планински пейзаж, чиито върхове за наше щастие продължили да стърчат над придошлия потоп. За разлика от другите архипелази на Харлановия свят, вулканичната пепел е обогатила почвата и по-голямата част от тамошната суша е гъсто покрита с местна растителност. По-късно дошли марсианците и добавили свои колониални растения. Още по-късно дошли хората и сторили същото.

В центъра на архипелага се издига самият Милспорт с цялото си вечбетонно и стъклено великолепие. Градът представлява същинско буйство на архитектурата, всеки достъпен зъбер и склон е осеян с кули, настъпващи над водата върху платформи и мостове с километрична дължина. През различни епохи от последните четиристотин години градовете на Кошут и Ню Хокайдо са придобивали значителни размери и великолепие, но нищо на планетата не може да се сравни с тази бляскава столица. Дом на над двайсет милиона души, врата към единствените зони за космически стартове, които допуска орбиталната мрежа, център на държавното управление, корпоративната мощ и културата — просто усещаш как Милспорт те засмуква като водовъртеж, където и на планетата да си застанал.

— Мразя това скапано място — сподели Мери Адо, докато вървахме по заможните улици на Тадаймако и търсехме кафене, наречено „При Макита“. Тя и Бразил се бяха отказали от гръбначната треска до края на нападението и промяната я правеше раздражителна. — Шибана столична тирания, поробила цяла планета. Никой град не бива да има подобно влияние.

Дрънкаше стандартни глупости, излезли право от наръчника на квелисткия агитатор. От векове за Милспорт се говореше едно и също. Всичко бе вярно, не ще и дума, но направо е поразително как честите повторения правят дори най-очевидната истина тъй досадна, че човек неволно почва да я оспорва.

— Ти си израснала тук, нали?

— И какво? — Тя завъртя глава и ме изгледа свирепо. — Значи ли, че трябва да ми харесва?

— Не, предполагам.

Продължихме напред мълчаливо. Тадаймако съдържано шумеше около нас, по-оживен и по-изискан, отколкото в спомените ми отпреди трийсетина години. Старият пристанищен квартал, някога западнало и донякъде опасно място за забавления на аристократичната и корпоративна младеж, беше се сдобил с нови, лъскави магазинчета и кафенета. Много от баровете и пушалните, които помнех, бяха намерили сравнително тиха смърт — други бяха превърнати в отчайващо претенциозни подражания на самите себе си. Всяка фасада на улицата сияеше под слънцето с нова боя и антибактериален лак, а паважът под краката ни беше безупречно чист. Дори мирисът на море, долитащ от няколко пресечки пред нас, изглеждаше пречистен — нямаше мирис на гниещ белотрев или разсипани химикали, а пристанището гъмжеше от яхти.

В тон с преобладаващата естетика, „При Макита“ се оказва педантично чисто заведение, полагащо отчаяни усилия да изглежда като вертеп. Нарочно зацапаните прозорци поглъщаха слънчевата светлина, а по стените висяха фотографии от Разселването и квелистки епиграми в изкусно изработени рамки. В единия ъгъл се виждаше неизбежната холограма на самата Квел — онази с белега от шрапнел на брадичката. От музикалната система долиташе гласът на Дизи Чанго. Милспортският концерт, „Сънища за белотрев“.

В едно от крайните сепарета Иса усърдно допиваше коктейл във висока чаша. Днес косата ѝ беше убийствено пурпурна и малко подълга отпреди. Две срещуположни четвъртинки от лицето ѝ бяха напръскани в сиво, от което бе заприличала на Арлекин, а някакъв хемоглобино-луминесцентен препарат в очите придаваше на капиллярите по роговицата такъв блясък, сякаш бяха готови да експлодират. Куплунгите по шията ѝ си оставаха все тъй

предизвикателно открити и от единия се спускаше кабел към дека, който беше донесла. Холографският дисплей във въздуха над устройството създаваше впечатлението, че е студентка, бързаща да навакса с материала за изпит. И освен това, както помнех от последната ни среща, разпръскваше наоколо защитно поле, тъй че разговорът в сепарето да е недостъпен за подслушвачи.

— Защо се забави толкова? — попита тя.

Усмихнах се и седнах.

— Сега закъсненията са на мода, Иса. Това е Мери. Мери, запознай се с Иса. Е, как върви?

Иса нахално огледа Мери, после завъртя глава и измъкна куплунга с елегантен, добре трениран жест.

— Добре върви. И безшумно. Нищо ново в мрежата на милспортската полиция, нищо откъм частните охранителни фирми, които обикновено обслужват Първите фамилии. Не знаят, че сте тук.

Кимнах. Новината бе колкото приятна, толкова и логична. Бяхме пристигнали в началото на седмицата, разделени на шест отделни групи. Използвахме фалшиви лични документи, изработени по най-високите стандарти на Сините бръмбарчета, и всевъзможни транспортни варианти — от евтини билети за скоростни товарни кораби до луксозни лайнери на Шафрановата линия. Да засекат някого от нас сред гъмжилото, прииждащо от цял свят за тържествата по случай Харлановия ден, би било или невероятно лош късмет, или проява на изумителна некадърност.

И все пак се радвах да го чуя.

— А охраната горе на Зъберите?

Иса тръсна глава.

— Тихо е като оргазъм на проповедническа съпруга. Ако знаеха какво сте замислили, щеше да има цял нов протоколен слой, а такъв няма.

— Или ти не си го засякла — каза Мери.

Иса ѝ хвърли хладен поглед.

— Драга моя, разбираш ли нещо от информационни потоци?

— Знам с какви нива на кодиране си имаме работа.

— Да, аз също. Каж ми как според теб си плащам учението?

Мери Адо огледа ноктите си.

— С дребни престъпления, предполагам.

— Очарователно. — Иса стрелна поглед към мен. — Откъде я изнамери, Так? Да не е от бардаците на мадам Ми?

— Дръж се прилично, Иса.

Тя отрони многострадална тийнейджърска въздишка.

— Добре, Так. Заради теб. Само заради теб няма да оскубя тая устата кучка. И за твое сведение, Мери, нощем работя под псевдоним като автор на охранителен софтуер за цял куп големи фирми и сигурно изкарвам сто пъти по-добри пари, отколкото ти със свирки по задните улички.

Тя зачака настръхнала. За момент Адо впи в нея блеснал поглед, сетне с усмивка се приведе напред. Гласът ѝ стихна до язвителен шепот.

— Слушай, тъпо девствено пубертетче, ако си мислиш да ме докараш до бой, дълбоко грешиш. И там ти е късметът. Едва ли си в състояние да ме ядосаш чак толкова, но ако изобщо се стигне дотам, няма и да усетиш откъде ти е дошло. Хайде сега да обсъдим текущата работа, а после върви да си играеш със съучениците си на информационна престъпност и да се преструваш, че знаеш нещо за реалния свят.

— Скапана курва...

— Иса! — рязко възкликнах аз и вдигнах ръка пред нея, когато понечи да се надигне. — Стига толкова. Тя е права. Може да те убие с голи ръце, без дори да се изпоти. А сега се дръж прилично, инак няма да ти платя.

Иса ми хвърли дълбоко обиден поглед и седна. Трудно бе да се различи под дебелия слой грим, но имах чувството, че се е изчервила. Може би намекът за девственост бе улучил болното ѝ място. Мери Адо благоразумно се въздържа от прояви на самодоволство.

— Не съм длъжна да ви помагам — каза Иса с изтънял глас. — Можех да ви продам още преди седмица, Так. Сигурно щях да изкарам повече, отколкото ми плащаш. Не го забравяй.

— Няма да го забравим — уверих я аз и хвърлих предупредителен поглед към Адо. — А сега казвай с какво разполагаш освен факта, че никой не знае за нас.

Онова, с което разполагаше Иса, бе заредено върху невинни на вид матовочерни чипове и даваше основата на цялото нападение. Схема на охранителните системи по Рилските зъбери, включително и допълнителните процедури за празненствата по случай Харлановия ден. Актуализирани динамично-прогнозни карти на теченията в Пролива за идната седмица. Улична разстановка на милспортската полиция и правила за водния транспорт до края на празниците. И най-важното — предлагаше ни самата себе си и своята странна, сенчеста репутация в периферията на елитната милспортска информационна престъпност. Беше приела да ни помогне и сега нагазваше дълбоко в ролята на организатор, откъдето навярно идваше и необичайната ѝ раздразнителност. Да участваш в атака срещу имение на Харлановия род определено си беше по-солидна причина за стрес от всекидневните ѝ занимания с незаконна доставки и продажба на данни. Ако не я бях предизвикал със съмнения в смелостта ѝ, едва ли би пожелала да има нещо общо с нас.

Но кое петнайсетгодишно хлапе може да устои на подобно предизвикателство?

Във всеки случай не и аз на нейната възраст.

Ако можех, навярно никога нямаше да попадна срещу пласъора с куката на онази уличка. Навярно...

Добре де. Кой може да промени стореното? Рано или късно всички затъваме до шия. После не ни остава друго, освен да държим глава над блатото и да опипваме пътя стъпка по стъпка.

Иса заслужаваше аплодисменти. Въпреки първоначалната ѝ тревога, когато приключихме с данните, вече си беше възвърнала самочувствието и пак говореше лаконично, с провлачен милспортски акцент.

— Откри ли Нацуме? — попитах аз.

— Да, представи си, открих го. Но не съм убедена, че си струва да разговаряш с него.

— Защо не?

Тя се ухили.

— Защото е станал религиозен, Ковач. Сега живее в манастир, на кръстовището на Китогръб и Девета улица.

— Китогръб? Да не би да е при Отрицателите?

— Точно там. — Иса зае нелепо тържествена молитвена поза, която изобщо не се връзваше с грима и прическата ѝ. — Братство на Разбудените и Осъзнатите. Откажете се занапред от плътта и света.

Усетих как устните ми се изкривяват. Мери Адо седеше до мен, настръхнала като крилодер.

— С тях нямам проблеми, Иса. Те са безобидни. Според мен, щом са толкова глупави да избягват женска компания, тяхна си работа. Но съм изненадан, че човек като Нацуме се е хванал на въдицата.

— А, отсъствал си много дълго. Сега вече приемат и жени.

— Сериозно?

— Да, започна се отдавна, почти преди десет години. Доколкото чух, открили сред себе си две преоблечени жени. Били там от години. Логично, нали? След презареждане всеки може да лъже за пола си. — Иса заговори по-бързо, беше стъпила на позната почва. — Никой освен правителството не разполага с излишни пари за подобни проверки. Ако поживееш по-дълго в мъжко тяло, дори опитен психириург трудно ще установи разликата. Така или иначе, ония от Братството трябвало да избират: или да приемат идеята на новото откровение за един-единствен носител, или да се модернизират и да сложат край на разделението. И гледай ти, изведнъж гласът свише им заговорил за промени.

— Но сигурно не са променили името, нали?

— Не са. Още им викат Братството. Може би вече и сестрите се считат за братя. — Тя вдигна рамене с хлапашка насмешка. — Не знам как го приемат сестрите, но иначе просто няма да влязат.

— И като стана дума — намеси се Адо, — ще можем ли да влезем там?

— Да, приемат посетители. Може да се наложи да поизчакате Нацуме, но няма да е задълго. Това му е най-хубаво на Отказа от плътта, нали? — Иса пак се ухили. — Нямах грижа за разни дреболии като пространство и време.

— Отлична работа, Иси.

Тя ми прати въздушна целувка.

Но докато ставахме да си вървим, тя се навъси и явно взе някакво решение. Вдигна ръка и ни повика с пръст.

— Слушайте. Не знам какво сте замислили в Рила и, честно казано, не искам да знам. Но едно ще ви кажа безплатно. Този път

старият Харлан няма да излезе от пашкула.

— Тъй ли?

Беше необичайно да не го стори за рождения си ден.

— Точно тъй. Придворна клюка, на която се натъкнах вчера. Загубили са още един наследник на пясъците Амами. Накълцан с нож за балиране, доколкото разбрах. Не го разгласяват, но напоследък милспортската полиция е малко немарлива с кодирането. Ровех се за всякакви сведения около Харлановия род и измъкнах това от потока. Както и да е, след като миналата седмица някой опече Сеичи в катера му, не искат да рискуват. Отменили са половината публични появи на фамилията и май дори Мици Харлан е получила двойна охрана от тайните служби. А старият Харлан ще си остане на склад. Твърдо. Мисля, че смятат да му покажат празненствата по виртуална връзка.

Бавно кимнах.

— Благодаря. Полезно е да го знаем.

— Е, съжалявам, ако това ще издъни някой зрелищен опит за атентат. Ти не ме попита и щях да си премълча, но би било адски досадно да биете толкова път дотам и да излезе, че няма кого да утрепете.

Адо се усмихна хладно.

— Не затова сме тук — бързо казах аз. — Но все пак благодаря. Слушай, Иса, случайно да помниш, че преди две-три седмици в пристанищния квартал очистиха още някаква дребна риба от Харлановия род?

— Аха. Марек Харлан-Цучия. Надрусал се с тетрамет, паднал от Карловия кей, ударил си главата и се удавил. Направо да ти се скъса сърцето.

Адо нетърпеливо размърда рамене. Направих й знак да изчака.

— Как мислиш, дали пък случайно някой не му е помогнал да се катурне?

Иса направи гримаса.

— Може. По тъмно Карловият кей не е от най-безопасните места. Но вече трябва да са го презаредили, а не се чува нищо за убийство. От друга страна...

— Защо да го разгласяват? — Усетих как емисарската интуиция се раздвижва, но чувството бе твърде неясно, за да го проумея. —

Добре, Иса. Благодаря ти за новината. Не ни засяга пряко, но все пак се ослушвай, бива ли?

— Винаги се ослушвам, мой човек.

Платихме и я оставихме да седи с фосфоресциращи очи, арлекинска маска и светец кълбо, трепкащо до нея на масата като някакъв питомен демон. Когато се озърнах, тя ми махна с ръка и в сърцето ми трепна обич, която изтрая чак докато излязох на улицата.

— Тъпа малка кучка — каза Мери Адо, докато вървахме към морето. — Мразя да ми се правят на дечурлига от бедни семейства.

Свих рамене.

— Е, бунтът има най-различни лица.

— Да, и там не видях нито едно от тях.

Хванахме ферибот през Пролива до едно предградие на платформа в морето, наречено Източен Акан, навярно с надеждата, че онези, които не могат да си позволят жилище по склоновете на истинския Акан, ще се втурнат натам. Адо отиде да търси чай, а аз останах до перилата да зяпам движението из Пролива и постепенната промяна на перспективата. В Милспорт има магия, която лесно се забравя, когато си другаде, но навлезеш ли в неговите води, сякаш целият град се разтваря пред теб. Вятърът в лицето ти и белотревният дъх откъм морето разчистват градската мръсотия. Изведнъж те обзема необятен мореплавателски оптимизъм, който понякога трае няколко часа след като си стъпил на сушата.

Опитвайки да прогоня опиянението, аз присвих очи и се загледах към южния хоризонт. Там, забулени в бледата мъгла от водни пръски над водовъртежа, се извисяваха в гордо усамотение Рилските зъбери. Не се намираха чак в най-южния край на архипелага, но бяха доста близо до него. Двайсетина километра открито море на север ги делиаха от най-близката суша — края на Ню Канагава, — а поне на десет километра наоколо нямаше дори и скала, върху която да стъпиш. Първите семейства открай време се бореха за високите терени в Милспорт, но Харлан направо ги бе ударил в земята. Прекрасните Рилски възвишения от блестящ черен вулканичен камък представляваха истинска крепост. Елегантно и властно напомняне за целия град кой командва тук. Орлово гнездо, изместило селищата на нашите марсиански предшественици.

Когато пристанахме до кея в Източен Акан, тихият удар сякаш ме събуди от сън. Открих Мери Адо до стълбичката за слизане и двамата бързо закрачихме по правите улици, проверявайки от време на време дали не ни следят. Десет минути по-късно Вирджиния Видаура ни посрещна във все още празния тавански склад, който Бразил бе избрал за щаб на операцията. Погледът ѝ мина по нас като дезинфекциращ тампон.

— Добре ли мина?

— Да. Нашата Мери не си намери нова приятелка, но какво да се прави.

Адо изсумтя, промъкна се покрай мен и изчезна към вътрешността на склада. Докато Видаура заключваше вратата, аз ѝ разказах за Нацуме.

— Джак ще е разочарован — каза тя.

— Да, и аз не очаквах такова нещо. Дотук с легендите, а? Ще дойдеш ли с мен до Китогръб? — Аз шеговито вдигнах вежди. — Виртуална среда.

— Мисля, че едва ли е добра идея.

Въздъгнах.

— Да, сигурно си права.

ГЛАВА 29

Манастирът на Китогръб и Девета улица беше мрачно здание с безлична фасада. Островчето Китогръб заедно с още дузина подобни късчета суша и рифове служеше като жилищна зона за работници от пристанището и морските индустрии на Ню Канагава. Магистрала и висящи мостове осигуряваха лесен достъп през водата до Канагава, но ограничената площ на тия сателитни островчета принуждаваше работниците да живеят в претъпкани сгради от казармен тип. Отрицателите просто бяха закупили стотина метра и бяха заковали прозорците.

— За безопасност — обясни монахът, който ни прие. — Разполагаме с ограничен персонал, а тук има много ценно оборудване. Преди да продължите, ще трябва да предадете оръжията си.

Под простия сив гащеризон имаше евтин и елементарен синтетичен носител тип „Фабрикон“, вероятно с вградена сканираща апаратура. Гласът звучеше като от развален телефон, а лицето от силиконова плът бе застинало в безметежно изражение, което може би отразяваше отношението му към нас, а може би не — малките мускулни групи на евтините модели никога не са свестни. От друга страна, дори и евтините синтетични тела често притежават машинни рефлексии и сила, а освен това този тук вероятно би издържал да го надупчат с бластер без друг резултат, освен да се ядоса.

— Разумно — казах аз.

Измъкнах рапсодията и му я подадох с дръжката напред. До мен Сиера Трес извади къс бластер. Бразил добродушно разпери ръце и синтът кимна.

— Добре. Ще ви ги върна на излизане.

Той ни поведе през сумрачен вестибюл с вечбетонни стени, където задължителната статуя на Конрад Харлан беше безцеремонно опакована с найлон, после влязохме в широко помещение, навярно бивш партерен апартамент. Два реда неудобни столове, евтини и примитивни като носителя на монаха, бяха подредени срещу старо бюро и масивна стоманена врата зад него. Зад бюрото седеше

монахиня. Също като своя колега тя носеше синтетично тяло и сив гащеризон, но лицето ѝ изглеждаше малко по-изразително. Може би полагаше повече усилия, опитвайки да се покаже достойна за новите правила.

— Колко от вас желаят аудиенция? — попита тя доста любезно, като се имат предвид ограниченията на синтетичния глас.

Ние с Бразил вдигнахме ръце. Сиера Трес подчертано се отдръпна настрани. Монахинята ни кимна да я последваме и набра кодова комбинация върху таблото на вратата. Металната плоча се измести с тежко чегъртане и ние прекрачихме в стая със сиви стени, обзаведена с пет-шест продънени дивана и система за виртуален трансфер, която изглеждаше не по-добре от монасите.

— Моля, настанете се удобно и нагласете електродите и хипнофоните както на холограмата, която ще видите от дясната си страна.

Настанете се удобно звучеше доста пресилено — диваните не бяха автоматични и не личеше да са създадени за нечие удобство. Все още се мъчех да намеря поносима поза, когато монахинята пристъпи към контролното табло и включи апаратурата. От хипнофоните зашепна звуков код.

— Моля, обърнете глави надясно и гледайте холоформата, докато загубите съзнание.

Колкото и да е странно, преходът се оказа по-плавен, отколкото бях очаквал от обстановката. В центъра на холосферата се появи трептяща осмица и по нея заиграха всички цветове на дъгата. Звуковият код забръмча в същия ритъм. След няколко секунди цветовете изпълниха зрителното ми поле, а звукът в ушите ми се превърна в шум на течаща вода. Усетих как политам към осмицата и пропадам през нея. По лицето ми пробягаха светли ивици, после се сляха в цялостна белота, сред която продължи да отеква ревят на течението. Всичко в мен сякаш се прекатури, обзе ме чувството, че светът се преобръща на сто и осемдесет градуса и внезапно се озовах на протритата каменна платформа зад буен водопад. Остатъците от трептящата пъстра светлина примигаха още веднъж като неясна дъга сред водните пръски, след това избледняха и изчезнаха. Около краката ми изведнъж изникнаха локвички, лъхна ме студен, влажен въздух.

Докато се обръщах да потърся изхода, въздухът до мен затрептя, сгъсти се и очерта безформена кукла от светлина, която се превърна в Джак Бразил. Ревът на водопада изтъня за момент, после пак се стабилизира. Трептящите цветове отново изникнаха във въздуха и отново изчезнаха. Локвите пресъхнаха за миг, сетне пак се появиха. Бразил примига и се огледа.

— Насам, струва ми се — казах аз и посочих плитките каменни стъпала, издълбани в скалата от едната страна на водопада.

Изкачихме се покрай скалата и излязохме под ярките слънчеви лъчи над водопада. Стъпалата се превърнаха в камениста пътека през обрасъл с мъх склон и в същия момент видях манастира.

Той се издигаше сред полегати хълмове на фона на назъбени планини, които смътно напомняха части от Шафрановия архипелаг. Представляваше класическа пагода на седем етажа с пет кули от изцяло обработено дърво и гранит. Пътеката от водопада прекосяваше склона и свършваше пред огромна порта от огледално дърво, която блестеше под слънцето. Други подобни пътеки се отдалечаваха от манастира през хълмовете. Видях една-две далечни фигури да крачат по тях.

— Е, ясно защо са предпочели виртуалната среда — казах аз по-скоро на себе си. — Не може да се сравнява с Китогръб и Девета.

Бразил изсумтя. По целия път от Акан дотук не бе обелил и дума. Май все още не можеше да се примири с мисълта, че Николай Нацуме е обърнал гръб на плътта и света.

Поехме нагоре по склона и заварихме вратата открената, колкото да мине човек. Зад нея широк коридор с греди по тавана и излъскан под от земно дърво водеше към централна градина с разцъфтели дървета, може би вишни. По стените от двете страни висяха пъстри гоблени. Когато достигнахме средата на коридора, една от изтъканите фигури се разтегли в плетеница от нишки, която увисна във въздуха, слезе надолу и се превърна в човек. Носеше същия сив гащеризон като Отрицателите от реалния свят, но тялото под дрехата не беше синтетично.

— Мога ли да ви помогна? — кротко попита монахът.

Бразил кимна.

— Търсим Ник Нацуме. Аз съм негов стар приятел.

— Нацуме. — Монахът сведе глава за малко, после пак ни погледна. — В момента работи в градината. Уведомих го за вашето идване. Предполагам, че след малко ще дойде.

Още преди да довърши, откъм края на коридора се зададе слаб мъж на средна възраст с дълга прошарена коса, вързана на опашка. Доколкото можех да преценя, влезе съвсем нормално, но ако градината не се криеше зад ъгъла, бързината на идването му сочеше недвусмислено, че всичко наоколо е само изтънчена магия на програмните системи. Освен това по гащеризона му нямаше и следа от вода или пръст.

— Ник? — Бразил пристъпи насреща му. — Ти ли си?

— Определено няма да споря. — Нацуме се приближи по излъскания дървен под. Отблизо нещо в него болезнено ми напомни за Ласло. Опашката, жилавата фигура и уверената стойка, същото малко налудничаво очарование. *Две паралелни вериги и седем метра катерене по тръба от полирана стомана.* Но докато очите на Ласло издаваха, че нито за миг не смее да се изпусне от контрол, Нацуме сякаш бе превъзмогнал вътрешното напрежение, за да постигне мир и покой. Погледът му беше съсредоточен и сериозен, но не искаше нищо от света, който виждаше. — Макар че напоследък предпочитам да се наричам Норикей.

Той размени кратка поредица почтителни жестове с другия монах, който бързо се вдигна над пода, разпадна се на валмо пъстри конци и пак се втъка в гоблена. Нацуме се обърна и ни огледа изпитателно.

— Боя се, че не познавам и двамата ви в тия тела.

— Изобщо не ме познаваш — уверих го аз.

— Ник, аз съм Джак. От Вчира.

Нацуме сведе очи към ръцете си, после пак погледна Бразил.

— Джак Бразил Душата?

— Същият. Какво правиш тук, мой човек?

Кратка усмивка.

— Уча се.

— Какво, океан ли имате тук? Сърф като на рифа Четири пръста? Канари като онези в Паскани? Не се занасяй, човече.

— Всъщност в момента се уча да отглеждам дантелени макове. Удивително трудна работа. Може би ще поискаш да видиш докъде съм

стигнал?

Бразил смутено пристъпи от крак на крак.

— Виж какво, Ник, не съм сигурен, че имаме време за...

— О, време има. — Пак същата усмивка. — То е гъвкаво. Ще ти създам време. Насам, моля.

Напуснахме коридора и завихме наляво през двора с цъфнали вишни, после минахме под арка и прекосихме нов калдъръмен двор. В единия ъгъл двама монаси бяха коленичили за медитация и не ни погледнаха. Невъзможно бе да се каже дали са живи обитатели на манастира или програмни образи като портиера. Във всеки случай Нацуме не им обърна внимание. Ние с Бразил се спогледахме и видях по лицето му тревога. Разчетох мислите му, сякаш ги виждах напечатани. Това не бе човекът, когото познаваше, и той не знаеше дали може да му се довери.

Най-сетне минахме през сводест тунел до още един двор и по няколко стъпала от земно дърво слязохме в плитка яма с блатни треви и плевели, заобиколена от кръгла каменна пътека. Там, издигнати върху сивата мрежеста опора на кореновата си система, десетина дантелени мака протягаха към виртуалното небе раздърпаните си пурпурни и зелени листенца. Най-високият едва достигаше петдесет сантиметра. Знаем ли, може пък и да беше впечатляващо от градинарска гледна точка. Но определено не изглеждаше кой знае какво постижение за човек, който някога се е борил срещу възрастен гърбун само с голи ръце и обикновена сигнална ракета. За човек, който някога е изкачил Рилските зъбери без антиграв или въжета.

— Много приятно — каза Бразил.

Аз кимнах.

— Да. Сигурно си много доволен.

— Само донякъде. — Нацуме критично огледа своите питомци.
— В крайна сметка допуснах типичната грешка на повечето начинаещи градинари.

Той ни погледна с очакване.

Озърнах се към Бразил, но не получих помощ от него.

— Да не би да са малко нисички? — попитах накрая аз.

Нацуме поклати глава и тихо се разсмя.

— Не, всъщност дори са доста високи за толкова влажна почва. И моля за прошка — току-що допуснах още един градинарски грях.

Сметнах, че целият свят се интересува от моите дребни проблеми.

Той сви рамене, върна се при нас и седна на едно от стъпалата. Посочи растенията.

— Прекалено са ярки. Идеалният дантелен мак трябва да бъде матов. Не бива да лъщят така, вулгарно е. Поне така ми казва игуменът.

— Ник...

Той се обърна към Бразил.

— Да?

— Ник, трябва... Трябва да поговорим за... За нещо.

Чаках. Сега решаваше Бразил. Ако сметнеш, че теренът не е сигурен, нямаше да го изпреварвам.

— Нещо ли? — Нацуме кимна. — И какво точно?

— Ние... — Никога не бях виждал Бразил толкова вързан в устата. — Трябва ми помощта ти, Ник.

— Да, очевидно. Но за какво?

— Ами...

Изведнъж Нацуме се разсмя — тихо и добродушно, с едва доловима насмешка.

— Джак — каза той. — Аз съм си аз. Да не си мислиш, че щом отглеждам цветя, не можеш да ми се довериш? Нима смяташ, че Отрицанието означава да се откажем и от човешкото?

Бразил се загледа към ъгъла на плитката градина.

— Променил си се, Ник.

— Много ясно, че съм се променил. Мина повече от век, какво очакваш? — За пръв път през монашеската безметежност на Нацуме се прокрадна леко раздразнение. Той се изправи, за да погледне Бразил в очите. — Цял живот да яздя вълните на един и същ плаж? Да се катеря като самоубиец по стометрови канари само заради едната тръпка? Да прониквам в бази данни на биотехнологични компании, да продавам плячката на черния пазар и да наричам това неоквелизъм? Да вярвам като наивник в скапаната пълзяща революция?

— Това не е...

— Много ясно, че съм се променил, Джак. Що за емоционален инвалид щях да бъда, ако не се променях?

Бразил рязко слезе на неговото стъпало.

— О, значи си мислиш, че това е по-добро?

Той размаха ръка към дантелените макове. Преплетените им корени сякаш трепнаха от свирепия жест.

— Спотайваш се в тоя шибан въображаем свят, отгледваш цветя, вместо да живееш, а обвиняваш мен, че съм бил емоционален инвалид. Майната ти, Ник. Ти си инвалидът, не аз.

— Какво постигаш там, Джак? Какво правиш, та да е по-достойно от това тук?

— Преди четири дни стоях върху десетметрова вълна. — Бразил направи усилие да се успокои. Викът му спадна до тихо мърморене. — Това струва сто пъти повече от всичките ти виртуални боклуци.

— Тъй ли? — Нацуме сви рамене. — Случайно да си записал някъде, че не искаш да се завръщаш, ако умреш под някоя от онези вълни на Вчира?

— Не е там въпросът, Ник. Ще се завърна, но все пак ще съм умрял. Ще ми струва цената на нов носител и ще съм минал през портата. Там, в реалния свят, който толкова мразиш...

— Не мразя...

— Там всяко действие има последствия. Ако си счупя нещо, ще знам, защото ще ме боли, по дяволите.

— Да, докато се задейства вградената система за ендорфини или докато глътнеш нещо против болката. Не виждам какво доказваш.

— Какво доказвам ли? — Бразил безпомощно посочи маковете. — Дявол да го вземе, Ник, нищо тук не е реално.

С крайчеца на окото си зърнах движение. Двама монаси, привлечени от повишените гласове, бяха застанали до сводестия вход на тунела. Единият всъщност висеше във въздуха. Краката му бяха на цяла педя над неравния плочник.

— Норикей-сан? — обади се другият.

Лекичко измених позата и разсеяно се зачудих дали са истински обитатели на манастира или не, и ако не са, с какви параметри на действие разполагат за подобни случаи. Ако Отрицателите бяха разположили системи за вътрешна охрана, нямахме никакви шансове в една евентуална битка. Влезеш ли в чужда виртуалност, всеки опит за бой е обречен, освен ако програмистите са решили другояче.

— Няма нищо, Катана-сан. — Нацуме бързо направи сложно движение с двете ръце. — Разминаване на гледните точки между приятели.

— В такъв случай моля за извинение, че се натрапих.

Катана скръсти ръце пред гърдите си, поклони се и двамата монаси отстъпиха по тунела. Не успях да забележа дали го сториха в реално време или не.

— Може би... — тихо започна Нацуме, но не довърши.

— Извинявай, Ник.

— Не, прав си, разбира се. Нищо тук не е реално според някогашните ни представи. Но аз съм по-реален, отколкото когато и да било. Аз определям как да съществувам, а от това няма по-трудно предизвикателство, повярвай ми.

Бразил промърмори нещо неясно. Нацуме пак седна на стъпалата. Вдигна глава към Бразил и след малко сърфистът седна две стъпала по-нагоре. Нацуме кимна и се загледа в градината.

— На изток има плаж — каза разсеяно той. — На юг планини. Ако пожелаеш, ще се съединят. Мога да се катеря когато си искам, да плувам когато си искам. Мога дори да сърфирам, макар досега да не съм го правил. И във всички тия неща трябва да взимам решения. Важни решения. Гърбуни в океана — да или не? Корал, на който да се разраня до кръв — да или не? И дали изобщо да имам кръв — да или не? Все неща, изискващи предварителна медитация. Да има ли пълноценна гравитация в планините? Ако падна, трябва ли да загина? И ако загина, какво да означава това? — Той погледна ръцете си, сякаш те също изискваха някакъв избор. — Ако си счупя нещо, трябва ли да ме боли? И ако да, за колко време? Колко да чакам, за да оздравея? Да си позволя ли пълноценен спомен за болката след това? А сетне от тези въпроси надигат глави цял куп вторични — някои биха казали първични — дилеми. Защо всъщност правя това? Искам ли болката. Защо? Искам ли да падна? Защо? Важно ли е да стигна до върха, или просто да изстрадам пътя догоре? Заради кого върша тези неща? Заради кого съм ги вършил? Заради мен самия? Заради баща си? Може би заради Лара? — Той се усмихна на дантелените макове. — Ти как мислиш, Джак? Дали е заради Лара?

— Вината не беше твоя, Ник.

Усмивката изчезна.

— Тук, вътре, изучавам единственото, което все още ме плаши. Самия себе си. И при това не вредя на никого.

— Но и не помагаш на никого — изтъкнах аз.

— Да. Елементарно правило. — Той се озърна към мен. — И ти ли си революционер? Някой от правоверните неоквелисти?

— Не съвсем.

— Но не изпитваш топли чувства към Отрицанието.

Свих рамене.

— Безобидно е. Както сам казваш. Никой не е длъжен да играе, щом не му се иска. Но ти приемаш за даденост, че всички ние ще осигуряваме необходимата инфраструктура за твоя начин на живот. Според мен това е основната грешка на Отрицанието.

За тия думи бях възнаграден с нова усмивка.

— Да, това е един вид изпитание на вярата за мнозина от нас. Естествено, в крайна сметка вярваме, че рано или късно човечеството ще ни последва във виртуалната среда. Ние просто подготвяме пътя. Проучваме пътеката, би могло да се каже.

— Да — отсече Бразил. — А междувременно външният свят се разпада около нас.

— Той се разпада открай време, Джак. Наистина ли си мислиш, че онова, което вършех навън, дребните кражби и предизвикателства... наистина ли си мислиш, че е променило нещо?

Бразил изведнъж взе решение.

— Тръгваме срещу Рила. Ето, така ще променим нещо. Още сега. Аз се изкашлях.

— С твоя помощ.

— А.

— Да, трябва ни маршрутът, Ник. — Бразил стана, отдалечи се в единия ъгъл на дворчето и повиши глас, сякаш сега, след като тайната бе разкрита, искаше дори тонът на разговора да отразява неговата решителност. — Склонен ли си да ни го дадеш? Заради старата дружба.

Нацуме стана и ме огледа изпитателно.

— Изкачвал ли си се някога по морски скали?

— Не съвсем. Но сегашният ми носител може да го направи.

За момент той се вгледа в очите ми, сякаш някакъв процесор вътре в него беше зациклил над отговора ми. После внезапно избухна в див смях, който нямаше нищо общо с човека пред нас.

— Значи сегашният ти носител може? — Смахът постепенно стихна и очите му станаха убийствено сериозни. — Ще ти трябва нещо

повече. Знаеш ли, че върху третия зъбер на Рила гнездят колонии крилодери? Днес сигурно са повече, отколкото по мое време. Знаеш ли, че долу в основата на стените има надвиснал корниз от всички страни и само Буда знае колко модернизирана охранителна техника са вградили, откакто се изкачих там. Знаеш ли, че теченията в подножието на Рила ще отмъкнат размазаното ти тяло поне до средата на Пролива, преди да те изхвърлят някъде?

Свих рамене.

— Е, ако падна, поне няма да ме приберат за разпит.

Нацуме се озърна към Бразил.

— На колко години е той?

— Остави го, Ник. Той носи модел на „Ейшундо“ и казва, че го намерил, докато бродел из Ню Хокайдо и си изкарвал хляба с избиване на миминти. Знаеш какво е миминт, нали?

— Да. — Нацуме продължаваше да ме гледа. — И тук чухме новината за Мечек.

— Отдавна не е новина, Ник — злорадо подхвърли Бразил.

— Наистина ли носиш „Ейшундо“?

Кимнах.

— Знаеш ли колко струва?

— Да, споменаха ми на два-три пъти.

Бразил нетърпеливо пристъпи от крак на крак върху плочника.

— Слушай, Ник, ще ни дадеш ли маршрута или не? Или просто се боиш, че ще ти бием рекорда?

— Ще си докарате Истинска смърт и двамата. Защо да ви помагам в това?

— Хей, Ник, забрави ли, че си се отрекъл от плътта и света? Защо да те вълнува как ще свършим в реалния свят?

— Вълнува ме, мамка му, защото и двамата сте се побъркали, Джак.

Бразил се ухили, може би на ругатнята, която най-сетне бе успял да изтръгне от бившия си герой.

— Да, но поне все още сме в играта. И знаеш, че така или иначе ще го сторим. С твоя помощ или без нея. Затова...

— Добре. — Нацуме вдигна ръце. — Да, ще го имате. Веднага. Дори ще ви опиша подробно всяка крачка. Не че ще ви помогне.

Добре, вървете. Вървете и умрете на Рилските зъбери. Може би това ще е достатъчно реално за теб.

Бразил сви рамене и пак се ухили.

— Какво има, Ник? Да не би да завиждаш?

Ник ни поведе през манастира към няколко оскъдно обзаведени стаички с дървен под на третия етаж, където започна да рисува с ръце във въздуха изкачването на Рила. Отчасти го правеше по памет, съхранена сега във виртуалния код, но информационните функции на манастира му позволяваха да сверява картата с обективен модел на Рила в реално време. Предсказанията му излязоха верни — колониите крилодери се бяха разраснали, а корнизът беше модифициран, макар че базата данни на манастира можеше да предложи само визуално потвърждение за последното. Нямахме начин да разберем какво още ни чака горе.

— Но лошите новини са нож с две остриета — каза той и в гласа му звучеше непознато досега вълнение. — Този корниз пречи и на тях. Не могат да гледат право надолу, а движенията на крилодерите объркват сензорите.

Озърнах се към Бразил. Нямахме смисъл да казваме на Нацуме, че сензорите на Зъберите са най-малката ни грижа. Вместо това казах:

— В Ню Канагава чух, че слагали на крилодерите микрокамери. И ги дресирали. Вярно ли е?

Нацуме изсумтя презрително.

— Да, преди сто и петдесет години пак го разправяха. Тогава беше чиста параноя, предполагам, че и сега е същото. Какъв смисъл има да слагаш микрокамера на крилодер? Те най-усърдно избягват човешките селища. А доколкото си спомням, според направените изследвания не се поддават лесно на дресировка или опитомяване. Плюс това орбиталните най-вероятно ще засекаат апаратурата и ще ги изпепелят в полет. — Този път злобната му усмивка нямаше нищо общо с монашеското примирение. — Повярвай ми, ще си имате предостатъчно грижи докато се катерите през колония от диви крилодери, тъй че недей да мислиш за някаква опитомена и киборгизирана разновидност.

— Ясно. Благодаря. Някакви други полезни съвети?

Той сви рамене.

— Да. Гледай да не паднеш.

Но блясъкът в очите му опровергаваше безразличието на лаконичните думи и по-късно, докато зареждаше данните, за да си ги приберем отвън, напрегнатото му мълчание нямаше нищо общо с предишното монашеско спокойствие. Когато ни поведе обратно през манастира, той изобщо не проговори. Посещението на Бразил го бе развълнувало както пролетните ветрове, веещи над развъдниците за шарани в Данчи. Сега под развълнуваната повърхност неспокойно сновяха мощни силуети. Когато стигнахме до коридора към входа, той погледна Бразил и заговори смутено:

— Слушай, ако...

Нещо изпищя.

Виртуалното моделиране на Отрицателите беше добро — усетих лекия сърбеж по дланите си, когато рефлексите на модела „Ейшундо“ светкавично ме подготвиха да сграбча някоя скала и да се катеря. С внезапно подсиленото периферно зрение видях как Бразил се напрегна — а зад него стената се разтресе.

— Бягай! — извиках аз.

Отначало ми се стори, че отново виждам появата на портiera — от гоблена сякаш се надигаше същата плетеница от нишки. После разбрах, че самата стена под тъканта се издува напред, тласкана от сили, каквито не би могло да има в реалния свят. Писъкът може би отразяваше колосалното напрежение на зидарията, или пък просто го издаваше съществуването, опитващо да проникне при нас. Нямах време да разбере. След част от секундата стената избухна навътре със звук, напомнящ разпукване на огромна диня, гобленът се разпра по средата и в коридора прекрачи невероятна десетметрова фигура.

Сякаш някой бе напомпал монах-Отрицател с такова количество превъзходна смазка, че тялото се бе пръснало по всяка става, за да освободи налягането. Сред тази каша смътно се различаваше човешка фигура със сив гащеризон, но около нея кипеше черна течност с пъстроцветни отблясъци, увиснала из въздуха като лепкави, разперени пипала. Лицето на съществуването беше изчезнало, очите, носът и устата бяха изтръгнати от напора на извиращото масло. Лепкавата течност бликаше на тласъци от всеки отвор и всяка сгъвка, сякаш сърцето

вътре все още биеше. Звучите излитаха от цялата фигура в такт с този пулс и всеки нов писък започваше, преди да е заглъхнал предишният.

Открих, че съм приклеknал в бойна стойка, макар да знаех, че е напълно безсмислено. Сега можехме само да бягаме.

— Нориkey-сан, Нориkey-сан. Моля, напуснете това място веднага.

Хорът от гласове прозвуча в съвършен синхрон, докато от гоблените по отсрещната стена се отделяше цял отряд пазачи, които грациозно полетяха над главите ни към нашественика, размахвайки копия и странни тояги с шипове. Около току-що оформените им тела също се размахваха кръстосани израстъци, излъчващи мека златиста светлина.

— Моля, незабавно отведете гостите си към изхода. Ние ще се справим с това.

Златните нишки докоснаха разкъсаната фигура и тя отстъпи. Писъкът стана нестроен, изтъня и се засили, пронизвайки болезнено тъпанчетата ми. Нацуме се завъртя към нас и изкрещя през шумотевицата:

— Чухте ги. Нищо не можете да сторите. Махайте се оттук.

— Да, и как да го направим? — отвърнах аз също с вик.

— Върнете се при...

Думите му заглъхнаха, сякаш някой бе завъртял копчето за звука. Над главата му нещо проби широка дупка в свода на коридора. Посипаха се каменни блокове, пазителите се стрелнаха из въздуха и размахаха златните светлини, които унищожаваша парчетата, преди да стигнат до нас. Двама платиха за това със съществуването си, защото черният нашественик използва невниманието им, изхвърли напред нови дебели пипала и ги разкъса. Видях как умират и от телата им изтича бледа златиста светлина. През дупката в свода...

— Ах, мамка му!

Нова човекоподобна фигура, двойно по-голяма от първата, протягаше ръце, по които от всяка става израстваха грамадни лепкави нокти. Чудовището провря надолу обезобразената си глава и ни се ухили зловещо. Грамадни черни капки се ронеха като лиги от разкъсаната уста, разливаха се по пода и го разяждаха като киселина, оставяйки кръгове от сребриста пяна. Една пръска улучи бузата ми и прогори кожата. Продраните писъци се засилиха.

— През водопада — изрева Нацуме в ухото ми. — Хвърлете се в него. Бягайте.

После вторият нашественик стовари крак върху свода и целият таван рухна навътре. Сграбчих Бразил, който гледаше нагоре с нямо страхопочитание, и го повлякох към открехнатата врата. Видях нова вълна пазители да излита от останалите гоблени, но половината бяха сграбчени и разкъсани от съществуването на покрива още преди да се оформят докрай. Светещата им кръв се посипа като дъжд. Музикални ноти кънтяха из коридора и се разпадаха в дисхармония. Черните твари размахваха пипала наоколо.

С още няколко дребни изгаряния се добрахме до вратата и аз изтласках Бразил навън. Обърнах се за момент и веднага съжалих. Видях как едно възлесто черно пипало докосна Нацуме и някак дочух писъка му през всеобщата врява. За част от секундата гласът беше човешки, сетне изтъня, сякаш нетърпеливи пръсти врътнаха контрола на звука и Нацуме някак започна да се откъсва от собствената си плътност, да се топи, мятайки се като риба, сплескана между две стъкла, а писъците му кънтяха в зловещо съзвучие с бесния рев на двамата нападатели.

Изскочих навън.

Втурнахме се към водопада. Хвърлих още един поглед през рамо и зърнах цялата странична стена на манастира зад нас да се разпада, докато нашествениците продължаваха да растат, размахвайки пипала срещу струпаните наоколо бранители. Небето над нас притъмняваше като пред буря, а въздухът изведнъж стана мразовит. Из тревата от двете страни на пътеката се разнесе неописуемо съскане, напомнящо за пороен дъжд или изтичащ газ под налягане. Докато се спускахме тичешком по лъкатушната пътека край водопада, видях по водата бясно да пробягват преплетени концентрични кръгове, а когато достигнахме каменната платформа зад водните струи, те изведнъж секнаха, разкриха за момент голи скали и открито небе, после отново потекоха.

Срещнах погледа на Бразил. Не изглеждаше по-щастлив от мен.

— Скачай пръв — казах аз.

— Не, нищо ми няма. Ти...

Откъм пътеката долетя остър, пресеклив вой. Блъснах Бразил и докато той потъваше в тътнештата водна завеса, скочих след него.

Усетих как водата облива ръцете и раменете ми, праметнах се и...

... подскочих върху протъркания диван.

Бяхме излезли по аварийната процедура. Една-две секунди все още се чувствах мокър от водопада, можех да се закълна, че дрехите ми са подгизнали, а косата ми лепне по челото. Вдъхнах влажния въздух, сетне си възвърнах усещането за реалния свят. Бях сух. Бях в безопасност. Смъквах хипнофоните и електродите, изправях се от дивана, оглеждах се наоколо, а сърцето ми със закъснение ускоряваше пулса, докато тялото реагираше на сигналите от съзнанието и чак сега вливаше адреналин в кръвта.

В другия край на залата Бразил вече стоеше прав и разговаряше с навъсената Сиера Трес, която някак бе успяла да си вземе бластера и моята рапсодия. Наоколо дрезгаво виеха аварийни сирени, неизползвани от десетилетия. Лампите примигваха колебливо. На половината път през залата едва не се сблъсках с дежурната монахиня, идваща откъм таблото, по което бясно мигаха пъстри лампички. Когато ме изгледа, дори и зле изработеното лице на синтетичния носител изрази съвсем недвусмислено целия ѝ потрес и гняв.

— Вие ли го доведохте? — извика тя. — Вие ли ни заражихте?

— Не, разбира се. Провери си скапаните инструменти. Ония гадини още са вътре.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Бразил.

— Спящ вирус, предполагам. — Небрежно взех рапсодията от Трес и проверих заряда. — Видя каква форма имаше. Части от ония твари са били монаси, дигитализирана човешка обвивка около дремещите системи за нападение. Само са чакали подходящия стимул. Живият параван може дори да не е подозирал за тях, преди да се пръсне.

— Да, но защо?

Аз свих рамене.

— Нацуме. Вероятно са го набелязали още откакто...

Монахинята ни зяпаше смаяно, сякаш бяхме почнали да си говорим с машинен код. Колегата ѝ изникна на прага зад нея и тръгна към нас. В лявата му ръка имаше малък бежов инфочип. Стискаше го тъй силно, че евтината силикопльт се обтягаше върху пръстите. Той размаха чипа и изпъна шия, за да надвика воя на сирените.

— Трябва да си тръгнете незабавно — натърти монахът. — Нориkey-сан ме помоли да ви предам това, но трябва да си вървите. По-нататъшното ви присъствие тук не е нито желано, нито безопасно.

— Да бе, няма майтап. — Поех чипа. — На твоє място и аз бих си плюл на петите. Преди да излезеш, затвори плътно всички информационни връзки с манастира, а после викни добър екип вирусочистачи. Доколкото видях, пазителите ви не са на ниво.

Сирените наоколо виеха като купонджии, надрусани с тетрамет. Монахът тръсна глава, сякаш за да прогони шума.

— Не. Ако това е изпитание, ще го посрещнем достойно, като Отрицатели. Няма да изоставим своите братя.

— Или сестри. Е, както искаш, много е благородно. Но лично аз смятам, че когото и да пратите в манастира, ще излезе с остъргано до костите подсъзнание. Отчаяно ви трябва помощ от реалния свят.

Монахът се вторачи в мен.

— Не разбираш — изкрещя той. — Там е нашето царство, не в плътта. Там е съдбата на човешкия род, в Свръхзарездането. Там сме най-силни, ще победим.

Вдигнах ръце.

— Добре — викнах аз. — Чудесно. Обади ми се как е минало. Джак, Сиера, оставете тия идиоти да се самоубиват и дайте да бягаме час по-скоро.

Оставихме ги в залата за прехвърляне. За последно видях как монахът ляга на една от кушетките и гледа право нагоре, докато монахинята му слага електродите. Лицето му лъщеше от пот, но бе застинало в изражение на върховно блаженство и твърда решимост.

Навън, на Китогръб и Девета мекото следобедно слънце обливаше стените на манастира с топли оранжеви лъчи, а откъм Пролива долитаха шумовете на водния транспорт и соленият дъх на море. Лек западен вятър подмяташе из канавките прах и изсъхнали спори на дъждоврът. Пред нас две деца търчаха по улицата подир миниатюрна играчка-каракури, имитирайки звуците на стрелба. Овен тях наоколо нямаше жива душа и нищо не подсказваше каква битка се вихри в машинното сърце на Отрицателската виртуална среда. Спокойно можех да си представя, че съм сънувал всичко.

Но докато се отдалечавахме, напрегнатата ми докрай неврохимия все още долавяше далечния вой на стари сирени като глухо, немощно предупреждение какви сили се надигат и какъв хаос се готви.

ГЛАВА 30

Харлановден.

Или по-точно неговото навечерие — строго погледнато, празниците щяха да почнат едва след полунощ, а дотогава имаше още цели четири часа. Но дори и толкова рано, докато сетните лъчи на залеза още тлееха по западния небосклон, подготовката беше отдавна в разгара си. Из центровете на Ню Канагава и Данчи сигурно вече буйстваха холографски зрелища и маскаради, а баровете сервираха на специални празнични цени с държавни субсидии. Една от тайните на успешната тирания е да знаеш кога и как да отпуснеш каишката на поданиците, а в това отношение Първите фамилии бяха ненадминати майстори. Дори и тези, които ги ненавиждаха, трябваше да признаят, че стигне ли се до улични празненства, няма по-добри от Харлан и роднините му.

Долу в Тадаймако царуваше по-спокойно, но все пак празнично настроение. Работата в търговското пристанище бе спряла около пладне и сега групички пристанищни работници седяха по надстройките на товарните кораби, прехвърляха от ръка на ръка лули и бутилки и се озъртаха с очакване към небето. На повечето яхти в спортното пристанище също купонясваха, тук-там веселбата се прехвърляше и към кейовете. От всички страни гърмеше шарена музикална смес, а с напредването на вечерта заблестяха палубите и мачтите, напръскани с илуминиев прах в зелено и розово. Отнесен от вятъра прах мъждукаше по водата между корпусите.

На две яхти от тримарана, който се канехме да откраднем, някаква руса хубавица с оскъдни дрешки замаяно ми помахаше с ръка. Предпазливо надигнах за поздрав пурата „Еркесеш“ (също крадена), като се надявах тя да не приеме това за покана на борда. Иса бе пуснала долу в салона музика, за която се кълнеше, че е последен писък на модата, но това бе само прикритие. Под звуците на мелодията не ставаше нищо друго освен проникване в бордовата охранителна система на тримарана „Островитянин“. Неканените гости, желаещи да

се включат в купона, щяха да срещнат дулото на шрапнелен пистолет „Калашников“ в ръцете на Сиера Трес или Джек Бразил.

Тръснах пепелта от пурата и тръгнах към креслата на кърмата, опитвайки да изглеждам на мястото си. Из стомаха ми се процеждаше смътно напрежение, малко по-настоятелно, отколкото изпитвах обикновено пред акция. Не ми трябваше много фантазия, за да разбере защо. По лявата ми ръка пълзеше въображаема болка.

Адски не ми се щеше да изкачвам Рилските зъбери.

Вечно той скапан късмет. Целият град празнува, а аз цяла нощ ще се катеря по двеста метра отвесна скала.

— Здравсти.

Озърнах се и видях откъм кея да ми се усмихва лъчезарно блондинката с оскъдните дрешки. Леко залиташе върху прекалено високите си токчета.

— Привет — предпазливо отвърнах аз.

— Нещо не ми е познато лицето ви — заяви тя с пиянска прямота. — Ако бях виждала тоя разкошен корпус, щях да го запомня. Обикновено не хвърляте котва тук, нали?

— Да, права сте. — Потупах с длан перилата. — За пръв път сме в Милспорт. Пристигнахме едва преди два дни.

Казвах чистата истина, поне що се отнася до „Островитянин“ и истинските му собственици. Те бяха две заможни семейства от Охридските острови, забогатели от държавна разпродажба на местни навигационни системи, и идваха в Милспорт за пръв път от десетилетия. Идеален избор, който Иса измъкна от пристанищната база данни заедно с всичко друго, необходимо, за да проникнем на борда на трийсетметровия тримаран. В момента и двете семейства лежаха безчувствени в един хотел в Тадаймако, и двама ентузиазирани млади революционери от свитата на Бразил имаха грижата да си останат в същото състояние през близките два дни. Сред хаоса на празненствата едва ли някой щеше да се сети за тях.

— Имате ли нещо против да се кача да поразгледам?

— Ами... много добре, само че се каним да потеглим. След няколко минути ще излезем в Пролива да гледаме фойерверките.

— О, фантастично. Знаете ли, много ми се иска да дойда. — Тя предизвикателно изви бедро към мен. — Фойерверките направо ме подлудяват. Прихваща ме нещо такова, как да кажа...

— Хей, скъпи. — Нечия ръка се плъзна около кръста ми и буйна пурпурна коса ме погъделичка под брадичката. Иса се беше промъкнала до мен, облечена само с изрязан бански костюм и няколко потресаващи бижута по тялото. Тя изгледа стръвно блондинката. — Коя е новата ти приятелка?

— А, още не сме... — Аз въпросително насочих ръка към гостенката.

Русата жена стисна устни. Може би от вродено чувство за конкуренция или пък заради презрителния поглед във фосфоресциращите очи на Иса. А може би просто изпитваше праведно възмущение, виждайки петнайсетгодишно момиче да се върти около двойно по-стар мъж. Вярно, презареждането създава какви ли не щури комбинации, но когато човек има пари за яхта като „Островитянин“, не е принуден да ги преживява. Ако чуках момиче, което изглеждаше на петнайсет, значи или наистина беше на петнайсет, или исках да изглежда така, което в крайна сметка е горе-долу едно и също.

— Май ще е по-добре да се връщам — каза жената и се завъртя малко несигурно. Отдалечи се с достойнство, доколкото бе възможно на тия идиотски токчета.

— Да — подвикна след нея Иса. — Позабавлявай се. Може пак да се видим.

— Иса! — промърморих аз.

Тя се ухили отдолу нагоре.

— Да, какво?

— Пусни ме и бягай да облечеш нещо, по дяволите.

Двайсет минути по-късно потеглихме и напуснахме пристанището, водени от насочващия лъч. Гледането на фойерверки от Пролива не беше кой знае колко оригинална идея, тъй че далеч не бяхме единствената яхта, плаваща от пристанището на Тадаймако в тази посока. Засега Иса стоеше на вахта долу в навигаторската кабина и оставяше навигационните програми да ни водят. Щяхме да се измъкнем по-късно, когато започнеше зрелището.

В предния салон ние с Бразил разопаковахме оборудването. Маскировъчни леководолазни костюми, доставени от Сиера Трес и нейните познати хайдуци, оръжия от стотиците лични арсенали на

Вчера Бийч. Специално разработеният от Иса за акцията софтуер беше вграден в общите процесори на костюмите заедно с най-модерна система за кодирана радиовръзка, която тя бе откраднала направо от фабриката днес следобед. Никой нямаше да я потърси в близките два дни, също като собствениците на „Островитянин“.

Стояхме и гледахме натрупаното оборудване, блестящата чернота на изключените костюми, нащърбените и изподраскани оръжия. На пода от огледално дърво едва имаше място за всичко.

— Също както в доброто старо време, а?

Бразил сви рамене.

— Няма стара вълна, Так. Всяка вълна е нова. Да гледаш назад е най-голямата грешка на тоя свят.

Сара.

— Спести ми шибаната си плажна философия, Джак.

Оставих го в салона и минах отзад да видя как се справят Иса и Сиера Трес. Усетих го как ме проследи с поглед, а бледата сянка на раздражението ме съпроводи по коридора и нагоре по трите стъпала към закрития мостик.

— Здравсти, скъпи — подметна Иса, щом ме видя.

— Престани.

— Както речеш. — Тя се ухили нагло и хвърли поглед към Сиера Трес, която се облягаше на страничната стена. — Преди малко май не те дразнеше толкова.

— Преди малко беше... — Махнах с ръка и се отказах да споря. — Костюмите са готови. Някакви вести от другите?

— Всички са на линия, гледай. Зелени светлини по цялото табло. Засега друго не ни и трябва. Почнат ли да ни търсят, значи сме се издънили. Повярвай ми, засега липсата на новини е добра новина.

Завъртях се неловко в тясната кабина.

— Безопасно ли е да се кача на палубата?

— Да, разбира се. Корабът е чудесен, има генератори на защитни полета по перилата. Включила съм ги на частично замъгляване откъм външната страна. Ако наоколо има любопитковци като оная твоя приятелка, ще видят в обектива само неясно петно.

— Добре.

Излязох от мостика, отидох до кърмата и се качих на средната, после на горната палуба. Толкова далече на север вълнението в

Пролива беше съвсем слабо и тримаранът почти не се люшкеше. Минах отпред до откритото кормило, седнах в едно от креслата и извадих нова пура „Еркесеш“. Долу имаше цяла кутия с овлажнител, тъй че собствениците сигурно можеха да се лишат от няколко бройки. Революционна политика — всички трябва да правим жертви. Около мен яхтата тихичко скърцаше. Небето бе притъмняло, но Дайкоку висеше ниско над Тадаймако и обливаше морето в синкаво сияние. Ходовите светлини на другите кораби стояха неподвижно, навигаторските програми грижливо ги бяха разделили на безопасни дистанции. Над водата глухо долитаха басови ноти откъм трептящите брегови светлини на Ню Канагава и Данчи. Празненството беше в разгара си.

На юг Рила се извисяваше над морето и от това разстояние изглеждаше стройна като хладно оръжие — мрачно, криво острие, обгърнато в мрак, нарушаван само от светлинките на цитаделата над върха.

Гледах и пуших мълчаливо.

Той е там горе.

Или някъде из града да те търси.

Не, там е. Поне в това бъди реалист.

Добре де, там е. Тя също. И Аюра е там, ако искаш да знаеш, и стотина-двеста от най-отбраните членове на Харлановия род. За тия неща ще мислиш, когато се добереш до върха.

Под лунната светлина покрай нас мина пиротехнически шлеп, бързащ да заеме позиция за изстрелване по-навътре в Пролива. Задната палуба беше отрупана с купища пакети, мрежи и бутилки хелий. По парапетите покрай предната настройка се бяха струпали силуети, които размахваха ръце и изстрелваха в нощта сигнални ракети. Докато се разминавахме, оттам долетя пресеклив вой на сирена, изпълняваща грубо подобие на Харлановия химн.

Честит рожден ден, мръснико.

— Ковач?

Беше Сиера Трес. Не бях усетил кога се е приближила, което говореше много или за нейните умения да се промъква, или за моята липса на съсредоточеност. Надявах се да е първото.

— Добре ли си?

Позамислих се.

— Не ти ли изглеждам добре?

Тя отвърна с лаконичен жест и седна на съседното кресло. Дълго време мълча и ме гледа.

— Е, какво става с хлапето? — попита накрая Сиера. — Копнеж по отдавна загубената младост, а?

— Не. — Врътнах палец на юг. — Скапаната ми, отдавна загубена младост е нейде там и се мъчи да ме убие. С Иса не става нищо. Не съм никакъв шибан педофил.

Ново дълго мълчание. Пиротехническият шлеп се отдалечи в сумрака. Разговорите с Трес винаги бяха толкова мудни. При други обстоятелства това би ме подразнило, но сега, в покоя преди полунощ, ми се стори удивително освежаващо.

— Според теб откога са пуснали онзи вирус подир Нацуме?

Свих рамене.

— Трудно е да се каже. Питаш дали е било дългосрочно следене, или капан, заложен специално за нас?

— Да, ако предпочиташ.

Тръснах пепелта и се загледах в огънчето на пурата.

— Нацуме е легенда. Вярно, полузабравена, но аз го помня. Значи го помни и моят двойник, нает от Харланитите. Той вероятно вече знае, че съм разпитвал из Текитомура и съм разбрал, че държат Силви в Рила. Знае и какво ще направя, щом имам тази информация. За другото трябва само мъничко емисарска интуиция. Ако е надушил — да, тогава може би е заръчал да пуснат вирусни псета подир Нацуме в очакване да се покаже. С възможностите, които има в момента, не би било трудно да се съставят две фиктивни личности с фалшиви препоръки от някой друг манастир на Отрицателите.

Смукнах пурата, вдъхнах дълбоко лютивия дим и пак го издишах.

— Но пък, от друга страна, може Харлановият род да следи Нацуме много отдавна. Те не си падат по прошката, а онова негово изкачване ги направи за смях, макар че си беше просто една квелскаутска лудория.

Сиера мълчеше и гледаше напред.

— В крайна сметка изводът е един и същ — каза тя.

— Да, така е. Знаят, че идваме. — Странно, като го казах на глас, неволно се усмихнах. — Не знаят точно къде и как, но ни очакват.

Загледахме се в корабите наоколо. Изпуших пурата докрай. Сиера Трес седеше мълчалива и неподвижна.

— Предполагам, че на Санкция IV е било трудно — каза по някое време тя.

— Правилно предполагаш.

Този път не ѝ отстъпих в играта на мълчание. Метнах угарката зад борда и извадих от джоба си още две пури. Предложих ѝ едната, но тя поклати глава.

— Адо те упреква — каза Сиера. — И някои други. Но не и Бразил, струва ми се. Той май те харесва. Винаги те е харесвал.

— Е, аз съм симпатяга.

По устните ѝ трепна усмивка.

— Така изглежда.

— Това пък какво означава?

Тя се загледа над предната палуба на тримарана. Усмивката бе изчезнала, заменена от обичайното ѝ котешко спокойствие.

— Видях те, Ковач.

— Къде си ме видяла?

— Видях те с Видаура.

Думите увиснаха между нас. Засмуках яростно пурата и се укрих зад димна завеса.

— И хареса ли ти видяното?

— Не бях в стаята. Но ви видях да влизате. Според мен не отивахте на работна закуска.

— Да. — Споменът за виртуалното тяло на Вирджиния, притиснато до моето, разбуди тръпка в долния край на корема ми. — Не беше работна закуска.

Ново мълчание. Приглушени басови ноти откъм светлинките в южния край на Канагава. Мариканон пълзеше нагоре да догони Дайкоку в североизточното небе. Докато плавахме бавно на юг, чувах тънкото, почти ултразвуково свистене на далечния водовъртеж.

— Бразил знае ли? — попитах аз.

Сега бе неин ред да вдигне рамене.

— Нямам представа. Ти каза ли му?

— Не.

— А тя?

И пак мълчание. Спомних си гърления смях на Вирджиния и острите шрапнели на трите изречения, с които тя прогони моите опасения и отвори шлюзовете.

Джак не се впечатлява от тия неща. Та това дори не е реално, Так. А той така или иначе няма да разбере.

Бях свикнал да ѝ вярвам безпрекословно сред бомбени взривове и бластерен огън на седемнайсет различни свята, но тук нещо не ми звучеше логично. Също като всички нас, Вирджиния Видаура бе свикнала с виртуалната среда. Да твърди, че е нереална, приличаше на увъртане.

Мамка му, беше си много реално, докато го правехме.

Да, но когато свърши, ти беше все тъй набъбнал от хормони и сперма, както в началото. Не беше по-реално от ония неща, дето си ги фантазираше за нея като зелен новобранец.

Хей, и тя взе участие.

След малко Сиера стана и се протегна.

— Видаура е забележителна жена — подхвърли загадъчно тя и се отдалечи към кърмата.

Малко преди полунощ Иса прекъсна връзката с автоматичния контрол на транспорта из Пролива и Бразил пое кормилото на открития мостик. Обикновените фойерверки вече избухваха из целия небосвод над Милспорт като внезапно изникващи зелени, златисти и розови холограми. Почти всяко островче и всяка платформа разполагаше със свой арсенал, а на по-големите парчета суша като Канагава, Данчи и Тадаймако батареите бяха във всеки парк. Дори някои кораби в Пролива се бяха запасили — над няколко от най-близките яхти се издигаха на пиянски зигзаги пъстроцветни фойерверки, други използваха за целта сигнални ракети. По общия радиоканал сред музика и празнични шумове някакъв тъп репортер описваше всичко това.

„Островитянин“ леко се разлюля, когато Бразил увеличи скоростта и се насочихме през вълните на юг. Вече бяхме навътре в Пролива и по вятъра долиташе фината мъгла от водни капчици, вдигана от водовъртежа. Отначало ги усетих върху лицето си като паяжина, сетне станаха тежки и влажни и се посипаха като сълзи.

После започнаха истинските фойерверки.

— Гледай — възкликна Иса с грейнало лице и за момент през нейната маска на хлапашка самоувереност надникна искрено детско вълнение. Заедно с всички нас беше излязла на палубата, защото за нищо на света не би пропуснала началото на фойерверките. Тя кимна към радарното табло. — Първите тръгнаха. Излитане!

На дисплея видях множество точки северно от нашата позиция в Пролива. До всяка от тях тревожно мигаше изрисувана червена мълния, знак за въздушен обект. Като типична играчка на богаташ, „Островитянин“ разполагаше с изобилие от инструменти, които показваха дори височината на засечените обекти. Гледах как числата край всяка точка постепенно нарастват и в гърдите ми неволно заигра тръпка на страхопочитание. Наследство на Харлановия свят — не можеш да израснеш на тази планета, без да усетиш тръпката.

— Ето че отрязаха въжетата — весело ни уведоми коментаторът. — Балоните се издигат. Виждам...

— Трябва ли да го слушаме? — попитах аз.

Бразил сви рамене.

— Ако искаш, намери канал, по който да не предават същата глупост. Аз не можах.

В следващия миг небето се разцепи.

Грижливо натоварен с експлозивен баласт, първият грозд хелиеви балони бе достигнал четиристотинметровата граница. С нечовешка точност и бързина най-близката орбитална платформа го забеляза и посегна към него с дълъг пръст от ангелски огън. Той разкъса мрака, проряза купестите облаци в западното небе, озари с внезапен син блясък назъбените планински масиви около нас и за част от секундата докосна всеки отделен балон.

Баластът избухна. Над Милспорт се изсипа пъстроцветен дъжд.

Тътенът на раздрания въздух по пътя на огнения лъч се разнесе величествено над архипелага.

Дори коментаторът млъкна.

Някъде на юг втори грозд се издигна до границата. Орбиталната платформа стреля отново, нощта пак се превърна в синкав ден. От небето пак заваля пъстър дъжд. Прогореният въздух нададе рев.

Балоните вече излитаха от всички стратегически точки в Милспорт и от шлеповете в Пролива. Безброй примамки за погледите

на странните, чужди машини в небето. Трепкащите лъчи от ангелски огън се сляха в една непрестанна, блуждаеща огнена показалка, която замахваше от небето под всевъзможни ъгли и леко близваше всеки нарушител, достигнал четиристотин метра височина. Гръмотевиците станаха оглушителни. Проливът и брегът край него се превърнаха в серия от ярки неподвижни картини. Радиопредаването заглъхна.

— Време е — каза Бразил.

Усмихваше се.

Осъзнах, че и аз се усмихвам.

ГЛАВА 31

Водата на пролива бе хладна, но не много. Спуснах се по страничната стълбичка, пузнах перилата и докато потъвах, усетих през костюма как лепкавата прохлада ме обгръща от всички страни. Отпуснах се в тази своеобразна прегръдка, оставяйки тежестта на оръжията и оборудването да ме тегли надолу. На два метра под повърхността включих маскировъчните и плавателни системи. Гравитационните прибори плавно ме издигнаха към повърхността. Подадох глава, свалих маската на шлема и издухах водата от нея.

Трес изплува на няколко метра от мен. Вдигна ръка в знак, че ме е забелязала. Огледах се за Бразил.

— Джак?

Леко треперещият му глас се раздаде в слушалките.

— Под теб съм. Студеничко, а?

— Казвах ти да зарежеш самоинфекцията. Иса, чуваш ли ни?

— А ти как мислиш?

— Добре тогава. Нали знаеш какво да правиш?

Чух как въздъхна.

— Да, татенце. Да поддържам позиция, да държа канала отворен. Да ви предавам всичко, което получа от другите. Да не разговарям с непознати мъже.

— Много си схватлива.

Предпазливо вдигнах ръка и видях, че маскировъчните системи са задействали рефракционния слой на костюма. По-близо до дъното стандартният хамелеохром щеше да се включи и да ме слее с тамошните цветове, но на повърхността рефракцията ме превръщаше в призрак, тръпка по сенчестите води, игра на светлината.

Това донякъде ме успокои.

— Добре. — Поех си дъх по-дълбоко, отколкото трябваше. — Да действаме.

Ориентирах се по светлините в южния край на Ню Канагава и двайсет километра по-нататък различих черните зъбери на Рила. После отново потънах в морето, лениво се преобърнах и заплувах.

Бразил бе отдалечил яхтата на юг от водните пътища, доколкото можеше, без да предизвикаме подозрение, но все пак се намирахме доста далече от Зъберите. При нормални обстоятелства плуването дотам би изисквало поне два часа тежък труд. Теченията, засмуквани от водовъртежа в южна посока през Пролива, помагаха донякъде, но само модифицираните плавателни системи правеха подводния вариант възможен. Охранителната електроника на целия архипелаг беше заслепена и оглушена от орбиталната буря, тъй че никой не би могъл да засече индивидуален антигравитационен двигател под водата. А чрез внимателна промяна на вектора същата енергия, която ни поддържаше под повърхността, щеше да ни тласне на юг с максимална скорост.

Като морски призраци от легендите за дъщерята на Ебису ние се плъзгахме през мрачната вода на една ръка разстояние един от друг, а по морската повърхност над нас неуморно танцуваха безмълвните отблясъци на ангелския огън. Край ухото ми тихичко щракаше и бълбукаше апаратурата, която извличаше чрез електролиза кислород направо от водата, смесваше го с хелий от бутилката под свръхналягане, сетне търпеливо поемаше издишания въздух и го разбиваше на мехурчета, не по-едри от зрънца хайвер. В далечината глухо ревеше водовъртежът.

Мир и покой.

Да, дотук беше лесното.

От проблясъците и мрака изплува спомен. Нощно гмуркане край рифа Хирата с момиче от заможните квартали на Нова Пеща. Една вечер тя нахълта в кръчмата на Ватанабе заедно със Сегешвар и още неколцина от Рифовите бойци. Не беше рядкост подобни лъскави момиченца да се мешат с хулигани от нашия ранг. Как се казваше? Ева? Ирена? Помня само навитата на тила плитка с цвят на тъмен мед, дългите, стройни ръце и крака, и блестящите зелени очи. Пушеше ръчно навита цигара от морски коноп, кашляше и се давеше от лютивия дим, а останалите се смееха гръмогласно. По-красиво създание не бях виждал в живота си.

С рядко за мен усърдие откъснах девойката от Сегешвар, който и без това май я смяташе за досадна, избрах едно тихо кътче близо до кухнята и си я присвоих за цялата вечер. Тя сякаш идваше от друга планета — баща, полагащ грижи за нея с тревога и внимание, на което

при други обстоятелства бих се изсмял; майка, работеща на половин ден, просто за да не се чувства прикована към домакинството, собствен извънградски дом, гостуване в Милспорт и Еркесеш на всеки няколко месеца. Леля, която работела на друга планета и всички се гордеели с нея; брат, който се надявал да стори същото. Тя разказваше с увлечението на човек, който вярва, че всички тия неща са напълно нормални, кашляше от морския коноп и през цялото време ми се усмихваше лъчезарно.

— Е — каза тя по някое време, — ами ти с какво се забавляваш? Репликата би трябвало да е моя, всички я използвахме пред момичетата, а ето че тя ми я задигна. И дори не се ядосах.

— Гмуркам се оттатък Хирата — изгърсих аз. — Искаш ли да опиташ някой път?

— Естествено — отвърна тя без колебание. — Защо не сега?

В Кошут беше разгарът на лятото, влажността на въздуха от седмици не падаше под сто процента. Мисълта да се потопиш във водата бе като заразителен сърбеж. Измъкнахме се от кръчмата на Ватанабе и аз ѝ показах как да проследи потока от автотаксита, да избере някое свободно и да скочи на покрива. Така прекосихме целия град и вятърът охлаждаше потта по кожата ни.

— Дръж се здраво.

— Да, никога нямаше да ми хрумне — извика в отговор тя и се разсмя пред лицето ми.

Таксито спря близо до пристанищната управа и ние се търкулнахме от покрива, с което здравата стреснахме кандидатите да се качат. След миг изненадата им отстъпи място на мърморене и неодобрителни погледи, а ние се запревивахме от смях. В охраната на пристанището имаше пробив откъм източния край на доковете за кораби на въздушна възглавница — сляпо петно, пробито предната година от някакъв невръстен хакер. Минахме оттам, прокраднахме се по една от рампите и задигнахме малка лодка. С помощта на греблата безшумно се измъкнахме от пристанището, после включихме двигателя и с възторжени викове се отправихме в широка дъга към рифа Хирата, оставяйки подир себе си дълга пенеста диря.

По-късно, потопен в морското безмълвие, аз погледнах към трептящата повърхност, озарена от лъчите на Хотей, и видях над себе си нейното тяло да се бледнее на фона на черните презрамки на

спасителната жилетка и старомодния дихателен апарат със състен въздух. Беше се унесла и бавно плуваше по течението, може би гледаше високата стена на рифа край нас, или просто се наслаждаваше на морската прохлада по кожата си. Около минута висях под нея, като се наслаждавах на гледката и усещах как се възбуждам във водата. Проследих с очи очертанията на бедрата, спрях поглед върху избръснатата чертичка от косъмчета в долния край на корема и нежните устни под нея, които се мярнаха, когато тя лениво разтвори крака, за да се оттласне напред. Взирах се в стегнатите мускули на корема под ръба на спасителната жилетка, в непокорно издутите гърди.

После нещо се случи. Може би бяхме прекалили с морския коноп, който не е за препоръчване преди гмуркането. Може би просто зловец отзвук от собствения ми домашен живот. Рифът изникна отстрани в зрителното ми поле и за един ужасен миг имах чувството, че огромният му масив се накланя и рухва върху нас. Еротиката на ленивите ѝ движения внезапно посърна, попарена от трескавия страх, че е мъртва или в безсъзнание. Обзет от паника, аз се стрелнах нагоре, сграбчих раменете ѝ с две ръце и я завъртях във водата.

Нищо ѝ нямаше.

Очите ѝ изненадано се разшириха зад маската, ръцете ѝ ме докоснаха на свой ред. Тя разтвори устни в усмивка и въздухът забълбука между зъбите ѝ. Жестове, ласки. Краката ѝ ме обгърнаха. Тя свали регулатора, направи ми знак да сторя същото и ме целуна.

— Так?

След това в надувната барака за оборудване, която Рифовите бойци бяха монтирали върху рифа, тя легна с мен върху импровизирана постеля от вехти неопренови костюми и сякаш малко се изненада колко нежно я докосвам.

— Няма да ме строиш, Так. Аз съм голямо момиче.

А по-късно пак ме обгръщаше с крака, триеше се в мен, смееше се с наслада.

— Дръж се здраво!

Бях твърде увлечен, за да отвърна с нейната реплика от покрива на автотаксито.

— Так, чуваш ли ме?

Ева? Ариана?

— *Ковач!*

Примигах. Беше гласът на Бразил.

— Да, извинявай. Какво има?

— Задава се кораб.

Сега и аз различих стържещия вой на малки винтове, който прорязваше далечния глух тътен на водовъртежа. Проверих системата за наблюдение, не открих нищо на гравитационна вълна. Превключих на сонар и го открих — беше на югозапад и бързо се приближаваше през Пролива.

— Не е на въздушна възглавница — промърмори Бразил. — Мислиш ли, че трябва да се тревожим?

Трудно бе да повярвам, че Харлановата фамилия ще пусне охраната си да обикаля с обикновени корабчета. И все пак...

— Изключете двигателите — реши вместо мен Сиера Трес. — Задръжте на това ниво. Не си струва риска.

— Да, права си.

Неохотно напипах контрола на системата за плаваемост и изключих гравитационното поле. Усетих как веднага започвам да потъвам под тежестта на оборудването. Завъртях ръчката за аварийна плаваемост и резервните камери в спасителната жилетка почнаха да се надуват. След малко спрях да потъвам и увиснах в прорязвания от мълнии полумрак, слушайки приближаващия вой на корабчето.

Дали пък не беше Елена?

Сияйни зелени очи.

Горе избухна нов лъч ангелски огън и аз различих кила на кораба над нас — изтеглен като акула и странно издут от едната страна. Присвих очи, напрегнах неврохимията и се взрях в тъмнината. Корабът сякаш влачеше нещо.

Напрежението тутакси ме напусна.

— Товарен кораб, момчета. Влачат мъртъв гърбун.

Корабът тежко отмина и продължи на север с монотонно бръмчене, килнат на една страна от тежестта на пляката. В крайна сметка не се бе приближил чак толкова много. Неврохимията ми помогна да различа върху синия воден фон силуета на мъртвия гърбун, от който продължаваха да се разтеглят дълги кървави нишки. Масивното източено тяло се люшкеше тромаво в кърмовата вълна,

перките провисваха като счупени криле. Част от гръбния плавник беше откъсната и се мятеше напред-назад из водата, замъглена по краищата от буци и нишки раздрана плът. Около тялото се влачеха свободните краища на въжетата. Изглежда, доста го бяха мушкали с харпун — наемателят на корабчето явно не беше от най-добрите рибари.

Когато хората пристигнали на Харлановия свят, гърбуните нямали естествени врагове. Те заемали върха на хранителната верига — великолепно адаптирани морски хищници и високо интелигентни стадни животни. Нито едно същество на планетата не можело да ги убие.

Хората скоро променили това.

— Дано да не е лоша поличба — промърмори неочаквано Сиера Трес.

Бразил издаде неопределен гърлен звук. Изпразних аварийните камери в жилетката и отново включих гравитационния двигател. Водата около мен сякаш изведнъж стана по-хладна. Машинално проверих курса и настроих апаратурата, но под всичко това усещах как ме обзема смътен, неопределен гняв.

— Дайте да свършим работата, момчета.

Но настроението още не ме бе напуснало двайсет минути по-късно, когато пропълзяхме из плитчините в подножието на Рила, то пулсираше в слепоочията и зад очите ми. Бледочервените указатели за маршрута на Нацуме, проектирани върху стъклото на маската, сякаш също пулсираха в такт с мощните тласъци на кръвта ми. Стремежът да наранявам, да опустошавам, бе като прилив дълбоко в мен, като събуждане, като опиянение.

Открихме канала, който ни бе препоръчал Нацуме и навлязохме в него, като се хващаме за камъните и острите корали, без да сваляме ръкавиците. Измъкнахме се от водата върху тесен корниз, който програмата бе оцветила и отбелязала с усмихнато демонично лице. Встъпително ниво, бе казал лукаво Нацуме, нарушавайки за миг монашеското си смирение. Чук-чук. Подпрях се и хвърлих поглед наоколо. По морето искряха сребристите лъчи на Дайкоку, но Хотей още не бе изгряла, а ситните пръски от водовъртежа и близкия прибой замъгляваха оскъдната светлина. Виждаше се предимно мрак. Някъде на север избухна още един заряд и ангелският огън подгони по скалите бягащи сенки. Огледах канарата над нас, после се обърнах към

мрачното море, от което току-що бяхме излезли. Нямаше никакви признаци, че са ни забелязали. Откачих рамката на подводничарския шлем от маската и я вдигнах. Свалих плавниците и размърдах пръстите на краката си в гумените ботуши.

— Добре ли сте?

Бразил изсумтя утвърдително. Трес кимна. Закачих рамката на шлема отзад на колана си, за да не пречи, свалих ръкавиците и ги прибрах. Наместих по-удобно върху лицето си олекналата маска и проверих дали данните са наред. Като вдигнах глава нагоре, видях над нас целия маршрут на Нацуме с отбелязани в червено опори за ръцете и краката.

— Виждате ли го всички?

— Да. — Бразил се ухили. — Разваля цялото удоволствие, нали? Всичко ни е поднесено на тепсия.

— В такъв случай искаш ли да тръгнеш пръв?

— След вас, мистър Ейшундо.

Без да си оставям време за размисъл, аз посегнах нагоре, хванах първата отбелязана опора, напрегнах крака и се изтеглих върху канарата. Завъртях се и намерих опора с другата ръка. Скалата беше влажна от мъглата на водовъртежа, но системата „Ейшундо“ държеше здраво. Преметнах крак върху един наклонен корниз, отново се извъртях, сграбчих следващата опора.

И земята остана под мен.

Нищо и половина.

Мисълта прелетя през главата ми, след като бях изминал двайсетина метра и остави подир себе си малко идиотска усмивка. Нацуме ме беше предупредил, че ранните етапи на изкачването са измамни. *Маймунска работа*, каза сериозно той. *Премяташ се, хващаш, действаш с размах и усещаш прилив на сили. Със сигурност ще се почувстваш добре. Само помни, че това няма да трае.*

Изпънах устни като шимпанзе и нададох тихичко възклицание: у! у! у! Под мен морето неспокойно се блъскаше в камъните. Звуците и миризмите отскачаха от скалата и ме обгръщаха с прохладни, влажни вихрушки. Леко потръпнах и свих рамене.

Извъртане. Хващане.

Съвсем бавно осъзнах, че още не ми се е наложило да използвам емисарското обучение срещу главозамайването. Скалата бе само на

половин метър от лицето ми, а мускулната система „Ейшундо“ тръпнеше радостно върху костите ми, тъй че почти бях готов да забравя за бездната под себе си. Когато се изкачихме по-нависоко, влажният слой по скалите изчезна, неуморният рев на вълните заглъхна до неясно, далечно бучене. Геконовата хватка на дланите ми превръщаше коварните, гладки като стъкло издатини в смехотворно лесни препятствия. А над всичко това — или може би заедно с него, като финален щрих на модела „Ейшундо“ — имаше още нещо, потвърждаващо моите думи пред Нацуме. Сегашният ми носител можеше да го направи.

После стигнах до поредица от опори и корнизиди, които бяха отбелязани в маската като място за почивка, погледнах надолу да видя как се справят Бразил и Трес... и съсипах всичко.

На шейсет метра под мен — още не бяхме минали и една трета от пътя — морето се тъмнееше като черно руно, посребрено по връхчетата от лъчите на Дайкоку. Купищата канари в подножието на Рила стърчаха от водата като плътни сенки. Двете по-големи скали, ограждащи канала, по който бяхме дошли, сега сякаш можеха да се поберат в шепата ми. Приливът и отливът на вълните между тях ме притегли надолу с хипнотична сила. Зави ми се свят, гледката се завъртя застрашително.

Емисарското обучение тутакси влезе в действие и потисна страха. Като херметична врата в главата ми. Погледът ми отново се върна към скалата. Сиера Трес вдигна ръка и ме потупа по крака.

— Добре ли си?

Осъзнах, че съм застинал на място почти за минута.

— Просто си почивам.

Отбелязаната поредица от опори се отклони по диагонал наляво и нагоре покрай една широка издатина, за която Нацуме ни бе предупредил, че е почти непреодолима. Вместо да се катери по нея, той бе увиснал отдолу почти с краката нагоре, използвайки едва забележими пукнатини и ръбове, докато най-сетне стигне до няколко полегати корнизиди от другата страна и си възвърне вертикалното положение.

Стиснах зъби и се заех да повторя подвига му.

На половината път кракът ми се хлъзна, тежестта ми се извъртя и откъсна дясната ръка от скалата. Неволно изпъшках и преди да се

опомня, вече висях само на лявата ръка, а краката ми се размахваха твърде ниско, за да открият друго, освен пустота. Бях готов да закрепя от болката в едва възстановените сухожилия.

Мамка му.

Дръж здраво.

Геконовата хватка ме удържа.

Извих се от кръста нагоре, изпъвайки шия, за да видя отбелязаните опори в стъклото на маската. Дишах задавено, трескаво. Опрях крак в един заоблен камък. Напрежението в лявата ръка отслабна едва доловимо. Не можех да виждам ясно с маската. Посегнах нагоре в тъмното и заопипвах скалата за нова опора.

Открих я.

Леко изместих опрянния крак и наместих другия до него.

Увиснах задъхан.

Не, мамка му, недей да спираш!

Трябваше да напрегна цялата сила на волята си, за да придвижва дясната ръка към следващата опора. Още два хода и трябваше да направя същото непоносимо усилие. След още три хода ъгълът леко намаля и аз осъзнах, че вече съм почти от другата страна на препятствието. Посегнах нагоре, напипах първия от наклонените корниз и се изтеглих към него, като дишах с пълни гърди и ругаех на глас. Пред мен се откри истинска, стабилна опора. Вдигнах крака на долния корниз и разтреперан от облекчение се отпуснах върху хладния камък.

Мамка ти, Так, дръпни се от пътя. Не ги карай да висят отдолу.

Изкатерих се по следващата серия от опори, докато се озовах върху издадената скала. Широкият корниз грееше в червено на екрана на маската, а над него се рееше усмихнато лице. Място за почивка. Изчаках, докато Сиера Трес, а след нея и Бразил изникнаха изотдолу и се присъединиха към мен. Едрият сърфист се усмихваше като хлапе.

— Малко се изплаших за теб, Так.

— Само... недей... Недей да ме взимаш на подбив, по дяволите.

Почивахме си около десет минути. Над главите ни вече ясно се виждаше корнизът около цитаделата — гладки ръбове, стърчащи от хаотичните скални издатини. Бразил кимна натам.

— Вече не остана много, а?

— Да, само да минем през крилодерите.

Извадих отблъскващия спрей и щедро се напръсках с него от глава до пети. Трес и Бразил последваха примера ми. Спреят имаше лек мирис на зеленина, който изглеждаше някак по-силен в гъстия мрак. Може би нямаше да отблъсне крилодерите при всякакви обстоятелства, но със сигурност щеше да ги обърка. А ако това се окажеше недостатъчно...

Измъкнах рапсодията от кобура и я притиснах към квадратната лепенка на гърдите си. Пистолетът увисна там, удобен за светкавично хващане — разбира се, ако изобщо разполагах със свободна ръка да го хвана. При перспективата да се сблъскам с цяло ято гневни и стреснати крилодери, бранещи малките си, бих предпочел квантовия бластер, който висеше на гърба ми, но просто нямаше начин да го използвам ефективно. Изкривих устни, наместих маската и отново проверих данните. Дълбоко поех дъх и посегнах към следващата серия от опори.

Скалата постепенно започна да се извива, стана издадена и ни принуди да се катерим наклонени назад под ъгъл от двайсетина градуса. Маршрутът на Нацуме лъкатушеше насам-натам, следвайки оскъдните опори. Местата за отдых бяха редки и неудобни. Докато стигнем отново вертикална скала, ръцете ме боляха от раменете до връхчетата на пръстите, а гърлото ми пареше от задъхване.

Дръж здраво.

Открих отбелязана на дисплея диагонална пукнатина, изкатерих се по-нагоре, за да не преча на другите, и пъхнах вътре ръка чак до лакътя. После отпуснах мускули, за да си отпочина.

Мирисът ме лъхна в същия миг, в който зърнах провисналите отгоре нишки, тънки като паяжина.

Кисел, мазен.

Започва се.

Извъртях глава и погледнах нагоре за потвърждение. Намирахме се точно под гнездовата ивица на колонията. Цялата скала беше плътно облепена с кремавия паяжинен секрет, в който се раждат ембрионите на крилодерите и живеят в него четири месеца до съзряването си. Очевидно някъде точно над мен новородените крилодерчета бяха разкъсали пашкулите си, за да излетят, или да се изтърсят долу в морето според суровите закони на Дарвин.

Дай да не мислим точно за това в момента, бива ли?

Напрегнах неврохимията и се вгледах в колонията. Тук-там сред белезникавата маса по скалните издатини се пощеха и размахваха криле тъмни силуети, но не бяха чак толкова много. *Крилодерите, увери ни Нацуме, не прекарват много време в гнездата си. Нямаат яйца за мътене, а ембрионите се хранят направо от пашкулите.* Както повечето запалени алпинисти той бе и нелош познавач на скалните създания. *Сигурно ще срещнете неколцина пазачи, някоя и друга раждаща женска, може би и добре нахранени родители, дошли да отделят още слуз върху малките си. Ако внимавате, може и да не ви закачат.*

Отново изкривих устни и започнах да се катеря по пукнатината. Мазната воня се засили и по костюма ми взеха да се лепят разкъсани паяжини. Хамелеоновата система избледня, за да се слее с околната среда. Престанах да дишам през носа. Един бърз поглед надолу ми разкри, че другите двама ме следват с изкривени от вонята лица.

Сетне дойде неизбежното. Пукнатината свърши и дисплеят показва, че следващите опори са затрупани под паяжините. Мрачно кимнах, зарових ръка в лепкавата гадост и размърдах пръсти, докато напипах малка издатина, напомняща модела от картата. Стори ми се стабилна. След ново ровене из паяжината открих друга, още по-добра опора и протегнах крак настрана, търсейки корниз, който се оказа покрит с все същата мръсотия. Сега дори дишайки през устата усещах мазния вкус в гърлото си.

Беше по-зле, отколкото промъкването под издатината. Опорите бяха добри, но всеки път трябваше да провирам ръка или крак през гъстите, лепкави паяжини. Трябваше да се взирам за неясните сенки на ембрионите, увиснали вътре, защото макар и неродени, те можеха да хапят, а вълната от страхови хормони, която щяха да пуснат по мрежата при докосване, би се разнесла из въздуха като сигнал за тревога. Стражите щяха да налетят за секунди и едва ли имахме шанс да ги прогоним, без да паднем.

Пъхни ръка. Размърдай я.

Хвани се. Продължавай нагоре.

Измъкни ръка. Изтръскай я. Спри дъх, за да се поразсее освободената воня. Пъхни ръка по-нагоре.

Вече бяхме покрити с лепкави нишки и не си спомнях какво е да се катериш по чиста скала. В края на едно сравнително свободно място

зърнах изгнилия труп на крилодерче, увиснало за ноктите под раздърпан пашкул, който не бе имало сили да разкъса, преди да умре от глад. Мършата добавяше нов, сладникаво-гнусен примес към общата воня. По-нагоре един почти съзрял ембрион сякаш завъртя кълонестата си глава да ме погледне, докато плахо бърках в паяжините на половин метър от него.

Изкатерих се на корниз, заоблен и лепкав от слуз.

Крилодерът се хвърли насреща ми.

Навярно бе стреснат не по-малко от мен. Как да не се стресне, когато отдолу се надигне отблъскващ облак, а подир него изскочи тромава черна фигура. Замахна с човка срещу очите ми, но улучи маската и главата ми се отметна назад. Кълонът изскърца пронизително върху стъклото. Лявата ми ръка изпусна опората и аз увиснах на дясната. Крилодерът изграчи, пристъпи напред и атакува гърлото ми. Усетих как назъбеният край на човката ожули кожата. Нямах друг избор, освен да се придърпам с дясна ръка плътно до скалата. Тласкана от неврохимията, лявата ми ръка светкавично излетя нагоре и сграбчи гнусната твар за шията. Смъкнах я от корниза и я запокитих надолу. Раздаде се нов изненадан грак, сетне оглушителен плясък на ципести криле. Сиера Трес изкрещя.

Намерих нова опора с лявата ръка и погледнах надолу. Двамата още бяха под мен. Крилодерът бързо се смаляваше в бръснещ полет над морето. Отдъхнах си.

— Добре ли сте?

— Бъди така добър да не го правиш повече — изсъска Бразил.

Не се наложи да го правя. Маршрутът на Нацуме продължаваше през зона с отдавна разкъсани паяжини, после през тясна ивица с погъсти секрети и най-сетне излязохме на открито. Още десетина добри опори ни изведоха върху равна каменна площадка под корниза в основите на Рилската цитадела.

Разменихме си измъчени усмивки. На площадката имаше място да седнем. Почуках с пръст микрофона.

— Иса?

— Да, слушам те.

Гласът ѝ бе необичайно изтънял и забързан от тревога. Пак се усмихнах.

— На върха сме. Съобщи на другите.

— Дадено.

Пак се облегнах на камъка и въздъгнах. Загледах се към хоризонта.

— Страшно не ми се иска да го правя отново.

— Е, само това остана — каза Трес и посочи с палец нагоре. Проследих с поглед жеста ѝ към долната страна на корниза.

Архитектура от времето на Заселването, бе обяснил презрително Нацуме. *Толкова скапан барок, че преспокойно можеха да му турят и стълбичка.* Сетне добави с гордост, която дългите му години като Отрицател не бяха успели да победят: *Естествено, те не са и очаквали някой да се добере дотам.*

Огледах барелефите по наклонената долна страна на корниза. Повечето бяха стандартни мотиви с крило и вълна, но на места имаше стилизирани лица, изобразяващи Конрад Харлан и най-близките му роднини от епохата на Заселването. На всеки десет сантиметра имаше за какво да се хване човек. Разстоянието до ръба на корниза не надхвърляше три метра. Въздъгнах и се изправих.

— Е, добре.

Бразил застана до мен, оглеждайки наклонената каменна зидария.

— Лесно изглежда, а? Как мислиш, дали има сензори?

Опипах рапсодията на гърдите, си, за да се уверя, че е добре закрепена. Разхлабих бластера в калъфа на гърба ми.

— На кого му пука, по дяволите?

Посегнах нагоре, пъгнах юмрук в окото на Конрад Харлан и разперих пръсти. После започнах да се катеря, преди да съм размислил. След около трийсет секунди висене излязох на отвесна стена. Там също имаше подобни барелефи и няколко секунди по-късно вече клечах върху парапет с ширина три метра и се вирах към капковидна декоративна градина с грижливо изравнени камъчета и изкусно подредени скали. В центъра имаше малка статуя на Харлан с кръстосани ръце и замислено сведена глава, а зад нея се извисяваше стилизиран марсианец, разперил криле в знак на закрила и предаване на властта. Заобленият край на градината завършваше с царствена арка, за която знаех, че води към закритите дворове и крилото за гости.

Лъхна ме аромат на билки и вишефрукти, но не се чуваше никакъв звук освен вятъра. Изглежда, всички гости бяха в централния

комплекс, където пламтяха светлини, а вятърът отнасяше празничните шумове. Напрегнах неврохимията и долових радостни възгласи, музика, която Иса би оплюла от все сърце, и песен на красив женски глас.

Измъкнах бластера от калъфа на гърба си и включих захранването. Както дебнех в мрака край празненството, стиснал смъртта в ръцете си, за момент се почувствах като зъл дух от легендите. Бразил и Трес се изкатериха подир мен и застанаха от двете ми страни. Едрият сърфист стискаше тежка старинна пушка. Трес мъкнеше бластера с лява ръка, за да освободи дясната за автомат „Калашников“. Лицето ѝ изглеждаше унесено, сякаш се чудеше дали да вдигне оръжията, или да ги захвърли. Лъч ангелски огън проряза нощта и ни озари, синкав и нереален. Гръмотевицата изгътна като подкана. А далече долу водовъртежът продължаваше да ни зове.

— Време е — тихо казах аз.

— Да, навярно стига толкова — обади се женски глас откъм благоуханните сенки в градината. — Оставете оръжията си, моля.

ГЛАВА 32

Въоръжени и бронирани фигури изскочиха иззад оградата. Бяха поне дузина. Тук-там виждах бледо лице, но повечето носеха масивни шлемове за нощно виждане и каски на тактическата космическа пехота. Бойните брони обгръщаха гърдите и крайниците им като допълнителни мускули. Оръжията също бяха от тежката категория. Шрапнелни бластери с накрайници за максимално разпръскване, фрагментарни пушки, само с около век по-млади от тая, която бе домъкнал Джек Бразил Душата. Два преносими плазмомета. Явно, в Харлановото гнездо предпочитаха да не рискуват.

Бавно отпуснах дулото на бластера към каменния парапет. Разхлабих пръсти около дръжката. Периферното зрение ми подсказа, че Бразил е сторил същото, а оръжията на Сиера Трес висят до бедрата ѝ.

— Да, наистина имам предвид да оставите оръжията си — изрече любезно същият женски глас. — Тоест да се освободите от тях. Може би аманглийският ми не е съвсем точен.

Завъртях се по посока на гласа.

— Ти ли си, Аюра?

Дълго мълчание, после тя излезе изпод арката в края на декоративната градина. Поредният орбитален изстрел я освети за миг, после пак падна мрак и трябваше да напрегна неврохимията, за да различа подробностите. Шефката на Харлановата охрана бе истинско възплъщение на красотата, както я разбират в Първите семейства — изящни евро-азиатски черти без видима възраст, гарвановочерна коса, удържана назад от статично поле, която сякаш едновременно короноваше и обрамчваше бледото ѝ лице. Изразителни и интелигентни очи и устни, едва забележими бръчки, подсказващи богат житейски опит. Висока, стройна фигура, обгърната в простичък жакет на черни и тъмноревени карета с официална висока яка, също такива панталони — толкова широки, че когато не се движеше, можеха да минат за дълга придворна пола. Обувки без токчета, с които можеше да бяга или да се бие при необходимост.

Шрапнелен пистолет. Нито вдигнат, нито съвсем отпуснат.

Тя се усмихна в сумрака.

— Да, аз съм Аюра.

— А онзи млад празноглавец с теб ли е?

Нова усмивка. Тя се озърна натам, откъдето бе дошла, и веждите ѝ трепнаха леко. Той излезе изпод арката. Усмихваше се, но не твърде уверено.

— Ето ме, старче. Имаш ли да ми кажеш нещо?

Огледах мургавия боен носител, стегнатата стойка и вързаната на опашка коса. Приличаше на някакъв скапан злодей от треторазреден самурайски филм.

— И да имах, нямаше да ме послушаш — казах аз. — Просто се мъча да преброя колко са идиотите тук.

— Тъй ли? За твоє сведение не аз, а някой друг току-що изкатери двеста метра, за да попадне в засада.

Без да обръщам внимание на закачката, аз отново погледнах Аюра, която ме наблюдаваше с весело любопитство.

— Дошъл съм за Силви Ошима — тихо казах аз.

Младият ми двойник се изкикоти. Някои от бронираните мъже и жени му запригласяха, но смехът не трая дълго. Бяха твърде нервни, наоколо имаше твърде много оръжия. Аюра изчака да млъкнат.

— Мисля, че всички сме наясно с това, Ковач-сан. Но не виждам как ще постигнете целта си.

— Ами, бих искал да идеш и да ми я доведеш.

Нов смях. Но усмивката на Аюра бе посърнала. Тя рязко направи знак за тишина.

— Бъдете сериозен, Ковач-сан. Търпението ми не е безгранично.

— Моето също, повярвайте. Отгоре на всичко съм уморен. Затова най-добре пратете двама от хората си да доведат Ошима от килията за разпити, където я държите, и се молете да не е пострадала, защото в противен случай преговорите свършват.

В каменната градина се възцари пълна тишина. Вече нямаше смях. Емисарската убедителност, тонът ми, изборът на думите, безгрижната ми стойка — всичко това ги заставяше да повярват.

— И с какво точно разполагате за преговорите, Ковач-сан?

— С главата на Мици Харлан — отвърнах простиичко аз.

Тишината се обтегна до скъсване. Лицето на Аюра бе застинало като каменна маска. Но нещо в стойката ѝ се измени и аз разбрах, че тя е в ръцете ми.

— Аюра-сан, не блъфирам. Преди две минути любимата внучка на Конрад Харлан е отвлечена в Данчи от квелистки щурмови отряд. Охраната от тайните служби е мъртва, както и всички други, допуснали глупостта да се намесят. Вие дебнехте не където трябва. А сега разполагате с по-малко от трийсет минути, за да ми върнете Силви Ошима невредима — оттам нататък нямам власт върху събитията. Убийте ни, затворете ни. Все едно. Това няма да промени нищо. Мици Харлан ще умре в страшни мъки.

За момент всичко увисна на косъм. Горе на парапета беше хладно и тихо, дочувах смътно шума на водовъртежа. Планът беше стабилен, грижливо подготвен, но това не означаваше, че не може да ме убие. Зачудих се какво ли ще стане, ако някой ме гръмне както съм на ръба. Дали ще умра, преди да падна долу.

— Глупости! — Младият ми двойник пристъпи към парапета и в движенията му се долавяше зле сдържана ярост. — Блъфираш. Ти не би...

Кръстосах поглед с неговия и той млъкна. Съчувствах му — сам аз изпитвах същото смразяващо изумление, докато го гледах в очите, и за пръв път истински осъзнавах кой се крие зад тях. И преди ме бяха зареждали двойно, но онова беше пълно копие на тогавашното ми „аз“, а не този отзвук от друго време и място на моя живот. Не този призрак.

— Не бих ли? — Размахах ръка. — Забравяш, че още не си изживял поне стотина години от моя живот. И не е там работата. Не става дума за мен. Говорим за отряд въоръжени квелисти с триста години жажда за мъст и сега само една безполезна лъскава уличница ги дели от любимата им водачка. Дори моят тъп двойник да не го знае, Аюра-сан, вие разбирате. Каквото и да се наложи — те ще го направят. И нищо казано или сторено от мен няма да промени това, ако не ми предадете Силви Ошима.

Аюра промърмори нещо на двойника ми. После извади от жакета си телефон и вдигна очи към мен.

— Моля да ми простите — каза любезно тя, — че няма да го приема на вяра.

Кимнах.

— Разбира се, проверете каквото трябва. Но побързайте, моля.

Не ѝ трябваше много време, за да получи необходимите отговори. Едва бе изрекла две думи, когато от телефона бликна панически словесен порой. Дори и без неврохимията дочувах гласа отсреща. Лицето ѝ се вкамени. Аюра отсечено даде няколко заповеди на японски, прекъсна разговора, изключи телефона и го прибра в джоба на жакета.

— Как смятате да напуснете? — попита тя.

— О, ще ни трябва хеликоптер. Доколкото знам, винаги имате тук поне пет-шест. Нищо специално, малка машина с един пилот. Ако слуша, ще ви го върнем невредим.

— Да, ако не ви свалят орбиталните — намеси се Ковач с провлачен акцент. — Тая вечер не е от най-добрите за полет.

Погледнах го с неприязън.

— Готов съм да поема риска. Няма да е най-тъпото нещо, което съм правил.

— А Мици Харлан? — Шефката на охраната ме гледаше като хищник. — Какви гаранции имам за нейната безопасност?

До мен Бразил се размърда за пръв път, откакто започна сблъсъкът.

— Ние не сме убийци.

— Тъй ли? — Аюра се завъртя към него като автоматична картечница със звуков сензор. — Значи трябва да се е появил някакъв нов вид квелизъм, за който не съм чувала.

За пръв път сякаш усетих гласът на Бразил да се пречупва.

— Майната ти! С кръвта на толкова поколения по ръцете ще ми се правиш на много морална! Първите фамилии...

— Мисля, че можем да отложим дискусията за друг път — намесих се аз. — Аюра-сан, трийсетте ви минути текат. Убийството на Мици Харлан само би подронило репутацията на квелистите и вие навярно разбирате, че по възможност ще гледат да го избягнат. Ако това не ви стига, поемам лична отговорност. Изпълните ли нашите искания, ще сторя всичко възможно, за да получите внучката на Харлан невредима.

Аюра въртна очи към моя двойник. Той сви рамене. Може би кимна едва доловимо. Или пък просто потръпна при мисълта как ще застане пред Конрад Харлан с окървавения труп на Мици.

Видях решението да съзрява у нея.

— Много добре — отсеке тя. — Ще запомня обещанието ви, Ковач. Едва ли има смисъл да обяснявам какво означава това. Когато дойде ден за разплата, вашето поведение в случая може да се окаже единственото, което ще ви спаси от пълния гняв на Харлановия род.

Хвърлих ѝ презрителна усмивка.

— Не ме заплашвай, Аюра. Когато дойде ден за разплата, аз ще съм далеч оттук. И жалко, защото много бих искал да видя как ти и твоите тлъсти господари трескаво бързате да отмъкнете награвеното на някоя друга планета, преди народът да ви избеси по пристанищните кранове. А сега къде ми е скапаният хеликоптер?

Докараха Силви Ошима на гравитационна носилка и когато я видях, отначало си помислих, че все пак ще се наложи Сините бръмбарчета да ексекутират Мици Харлан. Фигурата с метална коса под завивката представляваше мъртвешки бледо копие на жената, която познавах от Текитомура, с изпито лице от дългите седмици под упойка, трескава червенина по бузите, изпохапани устни и безсилно отпуснати клепачи над трепкащите очни ябълки. Избилата пот по челото ѝ леко блестеше в светлината на вградената лампа над носилката. Под дългата прозрачна лепенка от лявата страна на лицето ѝ се виждаше тънък разрез, слизащ от скулата до челюстта. Когато ангелският огън озари каменната градина около нас, изпитах чувството, че Силви Ошима е труп под блясъка на фотографска светкавица.

Не толкова зърнах, колкото усетих как Сиера Трес и Бразил се вцепениха от възмущение. От небето долетя гръмотевица.

— Тя ли е? — попита Трес с напрегнат глас.

Вдигнах свободната си ръка.

— Само по-кратко. Да, тя е. Аюра, какво сте ѝ сторили, дявол да ви вземе?

— Бих ви посъветвала да не прибързвате с изводите. — Но в гласа ѝ се долавяше напрежение. Тя знаеше колко близо сме до ръба. — Тя се нарани сама, преди да ѝ попречим. Изпробвахме една процедура и реакцията не беше благоприятна.

Спомените ми се стрелнаха към Иненин и изваденото око на Джими де Сото, когато ни удариха с вируса Роулингс. Знаех каква процедура са изпробвали със Силви Ошима.

— Хранихте ли я? — попитах аз и сам усетих колко дрезгав е станал гласът ми.

— Венозно. — Аюра прибра оръжието, докато изчаквахме нейните хора да изнесат Силви в каменната градина. После пристъпи напред, правейки успокояващи жестове с двете ръце. — Трябва да разберете, че...

— Разбираме отлично — каза Бразил. — Разбираме що за твари сте ти и хората като теб. И някой ден ще дойдем да отървем от вас този свят.

Сигурно бе направил движение, или поне бе помръднал цевта на фрагментарната пушка. От всички страни на градината се надигнаха оръжия с тревожно тракане. Аюра се завъртя.

— Не! Изчакайте. Всички.

Стрелнах поглед към Бразил и прошепнах:

— Ти също, Джак. Недей да проваляш работата.

Тихо пърпорене. Над дългото крило за гости стремително се зададе с приведен нос малък щурмокоптер „Дракул“. Той свърна покрай каменната градина към морето, поколеба се за миг, когато нов син лъч проряза небето, после бавно пое обратно с разперено шаси за кацане. Воят на двигателя позагълхна и металното насекомо се приземи с безупречна точност върху парапета вдясно от нас. Пилотът може и да се боеше от орбиталния обстрел, но отстрани не му личеше.

Кимнах на Сиера Трес. Тя се приведе под вихрушката на витлата и изтича към щурмокоптера. Видях я как пъкна глава в кабината и размени няколко думи с пилота, после се обърна и ми направи знак, че всичко е наред. Оставих бластера и погледнах Аюра.

— Добре, слушай какво искам от теб и младшия. Донесете я тук при мен. Ще ми помогнете да я натоваря. Всички други да останат на място.

Не беше много удобно, но с общи усилия тримата успяхме да вдигнем Силви Ошима от каменната градина върху парапета. Бразил заобиколи, за да застане между нас и пропастта. Аз хванах жената със стоманените коси под мишниците, Аюра подпря гърба ѝ, а Ковач пое краката. Понесохме отпуснатото тяло към щурмокоптера.

А на вратата, сред пърпоренето на витлата над нас, Аюра Харлан се приведе към мен. Щурмокоптерът беше машина за тайни акции, проектирана за тих полет, но отблизо витлата вдигаха толкова шум, че не я чух какво казва. Изпънах шия.

— Какво?

Тя се приведе още по-близо. Изсъска право в ухото ми:

— Казах да ми я върнеш жива и здрава, Ковач. Тия измислени революции са игра, която можем да водим друг път. Но наранят ли Мици Харлан телесно или духовно, ще посветя целия остатък от живота си на отмъщението.

Усмихнах се сред шума. Повиших глас, докато тя се отдръпваше.

— Не ме плашиш, Аюра. Цял живот си имам работа с отрепки като теб. Ще получиш Мици Харлан, защото така обещах. Но ако наистина толкова те е грижа за нея, започни да ѝ търсиш място на друга планета. Тия момчета не се шегуват.

Аюра сведе очи към Силви Ошима.

— Сам знаеш, че не е тя. Няма начин да бъде. Квелкрис Фолкхънър е мъртва. Наистина мъртва.

Кимнах.

— Добре. Ако е тъй, защо цялата ви Първа фамилия толкова се побърка заради нея?

Този път в гласа на Аюра се прокрадна истинско вълнение.

— Защо ли? Защото, Ковач, която и да е — а тя не е Квел — която и да е, носи със себе си епидемия от Неразчистеното. Съвсем нов вид смърт. Когато се събуди, попитай я за Протокола „Квалгрис“, после си задай въпроса дали е толкова страшно онова, което сторих, за да я спра.

— Хей! — Моят млад двойник държеше Силви под коленете с подчертано разперени пръсти. — Ще товарим ли тая кучка, или смятате да си приказвате цяла нощ?

Вгледах се в очите му, после внимателно вдигнах главата и гърдите на Силви към Сиера Трес, която вече ни чакаше в тясната кабина на щурмокоптера. Другият Ковач тласна силно и останалата част от тялото хлътна навътре. Движението го приближи плътно до мен.

— Не сме свършили — изкрещя той в ухото ми. — С теб имаме сметки за уреждане.

Пъхнах ръка под коленете на Силви Ошима и го блъснах с лакът назад. Погледите ни се кръстосаха.

— Не ме изкушавай, мамка му — викнах аз. — Продажен боклук.

Той настръхна. Бразил прекрачи напред. Аюра сложи ръка върху рамото на двойника и напрегнато заговори в ухото му. Той отстъпи. Вдигна показалец и го насочи насреща ми като пистолет. Каза нещо, но звукът се изгуби в свистенето на витлата. После шефката на охраната го отведе на безопасно разстояние върху парапета. Изкатерих се на борда, оставих място за Бразил и кимнах на Сиера Трес. Тя заговори с пилота и щурмокоптерът се откъсна от каменната опора. Аз гледах навън, към младия Ковач. Той също ме гледаше.

Излетяхме.

До мен усмивката бе залепнала по лицето на Бразил като маска за церемония, на която не съм бил поканен. Кимнах му уморено. Изведнъж се почувствах смазан телом и духом. Дългото плуване, безмилостното натоварване и играта със смъртта по скалите, жестокото напрежение на финалния сблъсък — всичко това изведнъж се стовари върху мен.

— Успяхме, Так! — изрева Бразил.

Аз поклатих глава. Събрах сили да проговоря и възразих:

— Дотук добре.

— Ей, не ставай такъв, де!

Отново поклатих глава. Опрях ръце в рамката на вратата, подадох се от щурмокоптера и погледнах надолу към бързо отдалечаващите се светлини на Рилската цитадела. С нормално зрение вече не можех да различа нито една от фигурите в каменната градина, а бях твърде уморен, за да използвам неврохимията. Но дори и през бързо растящото разстояние усещах неговия поглед и неумолимата ярост, която пламтеше в него.

ГЛАВА 33

Открихме „Островитянин“ точно където се полагаше. Иса бе насочила безупречно тримарана с помощта на бордовите навигационни системи. Сиера Трес поговори с пилота, който за краткото ни познанство се оказа доста свъстно момче. Въпреки положението си на заложник не изглеждаше особено нервен по време на полета, а веднъж дори каза на Сиера нещо, което я накара да се разсмее на глас. Сега той кимна лаконично, докато тя говореше в ухото му, увеличи два дисплея на бордовото табло и щурмокоптерът се спусна към яхтата. Посегнах към резервните слушалки и си ги сложих.

— Още ли ни чуваш, Аюра?

Гласът ѝ долетя ясен и ужасяващо любезен.

— Все още слушам, Ковач-сан.

— Добре. Готвим се да кацнем. Пилотът е инструктиран да се оттегли бързо, но за да няма недоразумения, подчертавам: искам чисто небе във всички посоки.

— Ковач-сан, нямам пълномощия да...

— Тогава осигури си ги. Няма да повярвам и за секунда, че Конрад Харлан не може да разчисти небето над целия Милспортски архипелаг, ако поиска. Затова слушай внимателно. Видя ли хеликоптер над хоризонта през следващите шест часа, Мици Харлан е мъртва. Видя ли въздушна цел на радара през следващите шест часа, Мици Харлан е мъртва. Видя ли какъвто и да било кораб да ни следва, Мици Харлан...

— Разбрах, Ковач. — Любезността в гласа бързо се изпаряваше.
— Никой няма да ви следва.

— Благодаря.

Хвърлих слушалките на седалката до пилота. Навън цареше мрак. Откакто излетяхме, не бе имало нито един орбитален изстрел, фойерверките на север явно приключваха. Откъм запад се задаваха плътни облаци и поглъщаха изгряващия сърп на Хотей. По-горе Дайкоку се обгръщаше в ефирна мъгла, а от Мариканон нямаше и помен. Изглеждаше, че ще завали.

Щурмокоптерът направи кръг около тримарана и аз видях на палубата преbledнялата Иса да размахва крайно неубедително една от вехтите фрагментарни пушки на Бразил. При тая гледка по устните ми трепна неволна усмивка. Спуснахме се над самото море, завихме обратно и се плъзнахме към „Островитянин“. Аз стоях на вратата и бавно размахвах ръка. По обтегнатото лице на Иса се изписа облекчение и тя отпусна пушката. Пилотът задържа машината над края на палубата и ни извика през рамо:

— Дотук бяхме, момчета.

Скочихме долу, измъкнахме безпомощното тяло и внимателно го свалихме на палубата. Мъглата откъм водовъртежа ни обгърна като студен дъх на морски духове.

— Благодарим. Полетът беше превъзходен. А сега се оттегляй.

Той кимна и аз отстъпих назад. Щурмокоптерът се откъсна от палубата. Носът се надигна и след секунди машината вече беше на стотина метра от нас, продължавайки да се издига в нощното небе с приглушено бръмчене. Отново насочих вниманието си към жената до краката ми. Бразил се бе привел над нея и повдигаше клепачите ѝ.

— Не изглежда много зле — промърмори той, когато коленичих до него. — Има лека треска, но диша нормално. Долу имам апаратура, с която да я прегледам.

Докоснах бузата ѝ с опакото на китката си. Под тънкия слой влага от водовъртежа кожата беше гореща и суха, както в Неразчистеното. Въпреки медицинското заключение на Бразил, дишането ѝ не ми се стори съвсем нормално.

Е, да, тоя тип предпочита да се друса с вируси вместо с наркотици. Май „лека треска“ е относително понятие, а, Мики?

Мики ли? Какво стана с Ковач?

Ковач е там, лиже подметките на Аюра. Това стана с Ковач.

Ярост, нажежена до бяло.

— Дали да не я пренесем долу — предложи Сиера Трес.

— Да — обади се нетактично Иса. — Изглежда ужасно скапана, мой човек.

Потиснах внезапния изблик на безпочвена неприязън.

— Иса, какво ново откъм Кои?

— Ъ-ъ-ъ... — Тя сви рамене. — Когато проверих за последен път, бяха в движение...

— Когато провери за последен път ли? Какви ги дрънкаш, Иса? Кога беше това?

— Не знам. Гледах радара и ви очаквах! — Гласът ѝ се надигна обидено. — Видях да идвате и си помислих...

— Мамка му, Иса, преди колко време?

Тя прехапа устни и се вторачи в мен.

— Не много отдавна, разбра ли!

— Ах, ти тъ... — Стиснах юмрук. Призовах на помощ цялото си спокойствие. Вината не беше нейна. — Иса, моля те да слезеш и веднага да установиш връзка. Моля те. Свържи се с Кои, провери дали всичко е наред. Кажи му, че сме приключили тук и се оттегляме.

— Добре. — Обидата все още звучеше в гласа ѝ. — Отивам.

Проследих я с поглед, въздъхнах, после помогнах на Бразил и Сиера Трес да вдигнат отпуснатото, горещо тяло на Силви Ошима. Главата ѝ се люшна назад и трябваше бързо да посегна с едната ръка, за да я подпра. Сивата грива провисваше влажна и безсилна, но на места се долавяше леко потрепване. Погледнах бледото лице, осеяно с трескави червени петна и усетих как челюстта ми се стяга от отчаяние. Иса имаше право — тя наистина изглеждаше ужасно скапана. Нямах нищо общо със стандартната представа за героинята от епохата на Разселването — стройна, пъргава, с блеснали очи. Не това можеше да се очаква, когато хора като Кои говореха за разбуден и отмъстителен призрак.

Е, колкото до второто, няма грешка. Същински призрак е.

Ха-ха, много смешно.

Докато приближавахме кърмовата палуба, Иса изскочи пред нас. Унесен в мрачни мисли, аз закъснях да вдигна глава и да погледна лицето ѝ. А тогава вече бе твърде късно.

— Ковач, съжалявам — извика умолително тя.

Щурмокоптерът.

Тихото пърпорене на витлата бавно изплува от далечния шум на водовъртежа. Смърт и ярост се приближаваха с крилете на нинджа.

— Разбити са — извика Иса. — Командоси на Първата фамилия са ги открили. Адо е мъртва. И други. Половината са мъртви. Те държат Мици Харлан.

— Кой я държи? — За пръв път виждах очите на Сиера Трес да се разширяват. — При кого е сега? При нашите, или...

Но аз вече знаех отговора.

— *Въздушно нападение!*

Викът беше мой. Аз вече се мъчех да оставя Силви Ошима на палубата, без да я пускам. На Бразил му бе хрумнала същата идея, само че той дърпаше в обратна посока. Тялото на Силви се люшкеше между нас. Сиера Трес изкрещя. Всички се движехме бавно и тромаво, като в забавен кадър.

Градушката от куршуми раздра океана зад кърмата, сякаш от вълните изскачаха безброй разгневени духове, после проряза изящно лакираната палуба на „Островитянин“. И най-зловещото бе, че всичко ставаше в почти пълна тишина. Плисъкът на водата изглеждаше кротък, игрив и безвреден. Около нас се разхвърчаха трески и парчета пластмаса. Иса изпищя.

Положих Силви върху кърмовите кресла. Проснах се над нея. След безшумния картечен огън от мрачното небе с безумна скорост връхлетя щурмокоптерът. Картечниците със заглушители отново откриха огън и аз се търкулнах от креслата, влачейки безчувственото тяло на Силви. Докато падах в тясното пространство, нещо тъпо ме блъсна в гърба. Усетих как сянката на щурмокоптера мина над мен, после изчезна, оставяйки само тихия шум на моторите.

— Ковач? — обади се Бразил откъм горната палуба.

— Още съм жив. А ти?

— Връща се.

— Естествено, че се връща, мамка му.

Подадох глава иззад прикритието и видях щурмокоптера да завива в мъгливия въздух. Първата атака беше предпазлива — той не знаеше, че не го очакваме. Сега нямаше значение. Можеше да не бърза и да ни направи на трески от разстояние.

Мръсно копеле.

Всичко избухна в мен. Цялата натрупана агресивност, която не бе намерила отдушник в краткото противоборство с Аюра. Сkochих върху креслата, сграбчих перилата на стълбичката и изскочих на горната палуба. Бразил клечеше там, стискайки фрагментарната пушка с двете ръце. Той мрачно кимна напред. Проследих погледа му и яростта в мен кипна още по-силно. Сиера Трес лежеше неподвижно и единият ѝ крак бе превърнат в кървави парцали. До нея Иса, обляна в кръв. Дишаше

плитко, задъхано. На два метра от нея се търкаляше фрагментарната пушка, която бе изнесла на палубата.

Втурнах се към пушката и я грабнах като любимо дете.

Бразил откри огън от другата страна на палубата. Фрагментарната пушка изгърмя със страховит тътен и от цевта изригна цял метър пламък. Щурмокоптерът връхлетя със завой отляво и леко подскочи нагоре, когато пилотът усети, че го обстрелват. По мачтите на „Островитянин“ с пронизителен звън се посипаха нови картечни куршуми, но бяха твърде високо, за да ме тревожат. Опрях здраво крака върху леко полюшващата се палуба и притиснах приклада към рамото си. Прицелих се и започнах да стрелям, докато щурмокоптерът завиваше за нова атака. Пушката изрева край ухото ми. Нямах особен шанс да улуча, но стандартният фрагментарен заряд избухва при близост с целта, тъй че кой знае...

Може би ще намали достатъчно, за да улучиш нейде наблизо. Давай, Мики.

За момент си припомних бластера, захвърлен на парапета, докато вдигах Силви Ошима. Ако го имах сега, щях за нула време да смъкна онзи мръсник.

Да, ама сега разполагаш само с тая музейна антика на Бразил. Няма що, много си умен, Мики. Тая грешка ще те погуби.

Обстрелът от две посоки сякаш постресна пилота, макар че гърмежите ни изобщо не го застрашаваха. Може и да не беше военен пилот. Той мина ниско над нас и едва не се блъсна в мачтите. Беше толкова близо, че видях как очите му ни наблюдават иззад маската, докато се готвеше за нов завой. Стиснал яростно зъби, мокър от пръските на водовъртежа, аз пращах по него куршум след куршум, опитвайки да го удържа на мушка.

Сетне наред гърмежите и мъглата нещо избухна край опашката на щурмокоптера. Някой от двамата ни бе успял да прати експлозивен куршум толкова близо, че да се задейства взривателят. Машината подскочи и кривна настрани. Изглеждаше незасегната, но навярно пилотът се бе изплашил. Той пак насочи щурмокоптера нагоре и започна да се издига по разширяваща се спирала. Беззвучните картечни откоси отново ни връхлетяха, пробягаха по палубата към мен. Пълнителят на пушката щракна и се отвори. Беше празен. Хвърлих се

настрани, паднах на палубата, хлъзнах се по мокрото дърво към перилата...

И ангелският огън удари.

Изневиделица се появи дълъг син пръст. Той посегна от облаците, проряза мъгливия въздух и изведнъж щурмокоптерът изчезна. Вече нямаше картечни куршуми, летящи алчно към мен, нямаше взрив, нямаше друг звук, освен пращенето на нажежените молекули въздух по пътя на лъча. На мястото на щурмокоптера небето пламна проблесна и притъмня, оставяйки само мътен остатъчен образ върху ретината ми.

... и се блъснах в перилата.

Чуваше се само далечният рев на водовъртежа и тихият плясък на вълните край корпуса под мен. Надигнах глава и се огледах. Небето си оставаше пусто.

— Тъй ти се пада, скапаняк — прошепнах към него аз.

После паметта ми зацепи. Скочих и изтичах към мястото, където Иса и Сиера Трес лежаха в локви кръв, разредена от водните пръски. Трес бе опряла гръб в открития мостик и пристягаше крака си с турникет от кървави парцали. През стиснатите й зъби излетя единствен стон, докато завърташе още веднъж. Зърна погледа ми и кимна, после завъртя глава към Бразил, който клечеше до Иса и трескаво опипваше проснатото й тяло. Приблжих се и надникнах през рамото му.

Беше улучена с шест или седем куршума в корема или краката. От гърдите надолу изглеждаше като разкъсана от блатна пантера. Сега лицето й беше спокойно, а дишането ставаше все по-бавно. Бразил вдигна очи към мен и поклати глава.

— Иса? — Аз коленичих в нейната кръв. — Иса, говори.

— Ковач? — Тя се опита да завърти глава към мен, но само едва я люшна.

Приведох се, приблжих лице до нейното.

— Тук съм, Иса.

— Съжалявам, Ковач — изстена тя. Гласът й бе като на малко момиченце, тънък и слаб. — Не мислех...

Преглътнах с усилие.

— Иса...

И изведнъж тя спря да диша.

ГЛАВА 34

В центъра на лабиринта от островчета и рифове с трудно произносимото име Елтеведтем някога бе имало кула, висока над два километра. Марсианците я построили направо върху морското дъно за някакви свои тайнствени цели, но преди около половин милион години тя също тъй тайнствено рухнала в океана. Повечето руини се разпилели по дъното, но на места все още можеха да се видят огромни останки и на сушата. След време те станали част от пейзажа на островчето или рифа, където са се сгромолясали, но макар и почти неусетно, присъствието им бе достатъчно, за да остави Елтеведтем почти необитаем. Най-близките селища бяха на двайсетина километра — малки рибарски селца в северния край на Милспортския архипелаг. До самия Милспорт имаше още сто километра в южна посока. А Елтеведтем (което на един от старите маджарски диалекти означава изгубих се) можеше да погълне цяла флотилия от плоскодънни корабчета, ако въпросната флотилия не желаше да бъде открита. Имаше тесни, сенчести канали между високи скали, където „Островитянин“ можеше да се скрие до върховете на мачтите, имаше издълбани от прибоя пещери, чиито входове се виждаха само отблизо, и огромни парчета от срутената марсианска кула, обрасли с буйна растителност.

Чудесно място за криене.

Поне от външни преследвачи.

Приведен над перилата на „Островитянин“, аз се вглеждах в спокойната, прозрачна вода. На пет метра под повърхността пъстро ято от местни и колониални рибки се въртеше любопитно около белия лекбетонен саркофаг, в който бяхме погребали Иса. Из главата ми се въртеше смътна идея да се свържа с близките й, след като шумът поутихне, да им кажа къде е, но жестът изглеждаше безсмислен. Когато един носител умре, значи е мъртъв и толкоз. А тревогата на родителите й нямаше да стане по-малко ужасна, когато спасителният екип разбиеше лекбетона и откриеше, че някой е изрязал приставката от гръбнака на тялото.

Сега тя лежеше в джоба ми — душата на Иса поради липса на по-добра дефиниция — и аз усещах как самотната ѝ тежест между пръстите ми променя нещо дълбоко в мен. Не знаех какво ще правя с нея, но и не смеех да я оставя, та да бъде открита от някого. Иса беше дълбоко замесена в нападението, а това означаваше виртуална стая за разпити в Рила, ако някога намереха приставката ѝ. Засега трябваше да я нося, както носех мъртвите проповедници на юг за наказание, както носех Юкио Хираясу и неговия колега за в случай, че ми потриват.

Бях заровил приставките на двамата от якудза в пясъка под къщата на Бразил и не очаквах, че джобът ми пак ще се напълни толкова скоро. По пътя на изток към Милспорт дори на моменти бях изпитвал неволно удоволствие от непривичната липса на товар, преди пак да ме връхлетят спомените за Сара и поредният пристъп на ненавист.

Сега джобът отново тежеше като в някакъв скапан съвременен вариант на древната легенда за прокълнатата от Ебису мрежа, обречена вечно да вади телата на удавени моряци и нищо друго.

Сякаш нямаше начин този джоб да остане празен и аз вече сам не знаех какво изпитвам.

Тъй беше почти от две години насам. Увереността превръщаше битието ми в стара, зърнеста черно-бяла снимка. Можех да бръкна в джоба си и да стисна в длан съдържанието му с мрачно, сурово задоволство. Изпитвах усещането за бавно натрупване, за едва забележимо полюшване на везната, от другия край на която тежеше с чудовищна сила безвъзвратната загуба на Сара Сахиловска. От две години не ми трябваше друга цел, освен този джоб и шепата откраднати души в него. Не се нуждаех нито от бъдеще, нито от други перспективи, освен тия, които се въртяха около запълването на джоба и клетките за блатни пантери в имението на Сегешвар.

Тъй ли? А какво стана в Текитомура?

Движение край перилата. Въжетата трепнаха и тихо забръмчаха. Озърнах се и видях Сиера Трес да се придвижва напред, като стискаше перилата с две ръце и подскачаше на здравия си крак. Обикновено безизразното ѝ лице сега се кривеше от раздражение. При други обстоятелства би било смешно, но отрязаният крачол на панталона разкриваше другия ѝ крак, покрит с прозрачен лечебно-изолиращ слой, през който се виждаха раните.

Вече трети ден се спотайвахме в Елтеведтем и Бразил бе използвал това време, за да поработи със скромния медицински боекомплект, който носехме. Плътта под прозрачната превръзка беше черно-лилава, подпухнала и надупчена от картечни куршуми, но раните бяха почистени и обработени. По увредените части се виждаха сини и червени етикетчета, отбелязващи точките, където Бразил бе инжектирал стимулатори за бързо възстановяване. Шина от полисплав обгръщаше долната част на превръзката, но за стъпване на нея не можеше да става и дума без солидна доза болкоуспокояващи, които Трес категорично отказваше.

— Би трябвало да лежиш — казах ѝ аз, когато се приближи.

— Да, но не ме улучиха където трябва. Затова не лежа. Стига, Ковач, не ми досаждай.

— Добре де. — Пак се загледах във водата. — Някакви вести?

Тя поклати глава.

— Не, но Ошима е будна. Пита за теб.

За момент рибките долу се замъглиха пред погледа ми. После отново се проясниха. Продължих да ги гледам и да държа перилата.

— Ошима? Или Макита?

— Е, зависи в какво искаш да вярваш, нали?

Кимнах навъсено.

— Значи все още се смята за...

— В момента да.

Погледах рибките още малко. После изведнъж се изправих и завъртях глава към стълбичката на салона. Усетих как устните ми се изкривиха от неволна гримаса. Тръгнах напред.

— Ковач.

Раздразнено се озърнах към Трес.

— Да, какво?

— Карай по-кратко. Тя не е виновна, че застрелях Иса.

— Права си.

Долу, в една от предните каюти, носителят на Силви Ошима лежеше подпрян на възглавници върху двойната койка и гледаше през илюминатора. По време на цялото ни трескаво бягство покрай бреговете на архипелага и докато се криехме в Елтеведтем, тя бе спала дълбоко, само на два пъти я разбудиха пристъпи на кошмари, през които се мятеше и бръщолевеше откъси от машинен код. Когато

успееше да се откъсне от кормилото и радара, Бразил я подсилваше с кожни хранителни лепенки и пневмоинжекции. За останалото имаха грижа венозните системи. Сега грижите най-сетне даваха резултати. Трескавите петна по бузите ѝ бяха избледнели, а дишането ѝ ставаше по-нормално. Лицето ѝ си оставаше болнаво и бледо, но вече имаше изражение, а дългата рана на бузата заздравяваше. Жената, която се смяташе за Надя Макита, ме погледна през очите на своя носител и разтегна устни в измъчена усмивка.

— Привет на Мики Тръпката.

— Здравсти.

— Бих станала, но ми е забранено. — Тя кимна към креслото, вградено в една от стените на каютата. — Защо не седнеш?

— Добре ми е и така.

За момент погледът ѝ стана по-напрегнат, може би преценяващ. В начина, по който го стори, имаше нещичко от Силви Ошима — малко, но достатъчно, за да усетя как всичко в мен се свива. После тя заговори, лицето ѝ се промени и нещото изчезна.

— Доколкото разбрах, скоро ще трябва да тръгваме — каза тя. — Пеш.

— Може би. Ако питаш мен, имаме още няколко дни, но всичко е въпрос на късмет. Снощи мина въздушен патрул. Чухме ги, но не се приближиха дотолкова, че да ни видят, а не могат да летят със сложна сканираща апаратура за телесна топлина или електронна активност.

— А... значи в това отношение нищо не се е променило.

— Орбиталните ли? — Кимнах. — Да, продължават да работят в същите параметри, както когато ти...

Не довърших. Махнах с ръка.

— Както са правили винаги.

Нов изпитателен поглед. Аз също я гледах.

— Каж ми — рече накрая тя. — Колко време е минало. От Разселването, имам предвид.

Поколебах се. Имах чувството, че прекрачвам праг.

— Моля те. Трябва да знам.

— Около триста години местно време. — Пак махнах с ръка. — Някъде към триста и двайсет.

Не ми трябваше емисарска проникателност, за да разбере какво става зад очите ѝ.

— Толкова много — прошепна тя.

Животът прилича на морето. Като тръгне тройно-лунният прилив, оставиш ли му се, ще те откъсне от всичко и всички, които си обичал.

Евтината моряшка мъдрост на Джапаридзе хапеше болезнено. Няма значение дали си прост бияч от Седемпроцентните ангели или едра риба от Харлановия род. Някои неща оставят еднакви белези по всекиго. Та ако ще и да си проклетата Квелкрисст Фолкънър.

Или да не си.

Карай по-кратко. Тя не е виновна.

— Не знаеше ли? — попитах аз.

Тя поклати глава.

— Не знам, сънувах го. Може би знаех, че е минало много време.

Мисля, че те ми казаха.

— Кой ти каза?

— Аз... — Тя млъкна. Леко вдигна ръце от завивката и пак ги отпусна. — Не знам. Не помня.

Пръстите ѝ се свиха в безсилни юмруци върху леглото.

— Триста и двайсет години — прошепна тя.

— Да.

Тя дълго лежа, проумявайки жестоката истина. Отвън шумяха вълните. Открих, че неусетно съм седнал в креслото.

— Повиках те — каза внезапно тя.

— Да. *Бързай, бързай.* Получих съобщението. После спря да се обаждаш. Защо?

Въпросът сякаш я върна на земята. Очите ѝ се разшириха, после погледът ѝ отново хлътна навътре.

— Не знам. Знаех... — Тя се изкашля. — Не, *тя* знаеше, че ще дойдеш за мен. За нея. За нас. Тя ми каза.

Приведох се напред.

— Силви Ошима ли ти каза? Къде е тя?

— Тук някъде. Вътре.

Жената на койката затвори очи. За около минута имах чувството, че пак е заспала. Бих напуснал каютата, бих се качил горе на палубата, но там нямаше нищо, което да искам. После очите ѝ изведнъж пак се отвориха и тя кимна, сякаш току-що бе получила потвърждение за нещо.

— Там... — Тя преглътна с усилие. — Там има място. Като прастар затвор. Редици килии. Стълби и коридори. Там има неща и тя казва, че ги хващала, както се хваща гърбун от яхта. Или може би както се хваща болест? Като сенки, слети сенки. Виждаш ли някакъв смисъл?

Помислих си за командния софтуер. Спомних си какво бе казала Силви Ошима, докато пътувахме към Драва.

... интерактивни кодове на миминтите, опитващи да се размножават, машинни системи за проникване, атаки на изкуствени личности, остатъци от предавания и какво ли не още. Аз трябва да мога да поема всичко това, да го прегледам, да го използвам и да не допусна каквото и да било пробив към мрежата. С това се занимавам. Отново и отново. Но колкото и свършени да са почистващите системи, част от боклука остава. Трудни за унищожаване кодове, следи. Призраци на неща, които вече не съществуват. Долу, под защитата, лежат слоеве, за които дори не ми се мисли.

Кимнах. Запитах се какво ли трябва, за да се измъкнеш от подобен затвор. Що за човек — или същество — трябва да бъдеш, за да успееш.

Призраци на неща.

— Да, виждам смисъл. — И преди да успея да се удържа, добавих: — Значи оттам идваш, Надя? Ти си нещо, което е уловила?

За миг по изпитото лице се изписа ужас.

— Григорий — прошепна тя. — Там има нещо, наречено Григорий.

— Какъв Григорий?

— Григорий Ишии. — Тя едва шепнеше. После самовглъбеният ужас отлетя, изчезна и тя ме погледна изпитателно. — Не вярваш, че съм истинска, нали, Мики?

Тръпка на безпокойство в дъното на съзнанието ми. Името Григорий Ишии разбуждаше нещо неясно в дълбините на паметта ми отпреди Емисарския корпус. Аз също се вгледах изпитателно в жената върху леглото.

Карай по-кратко. Тя не е виновна.

Майната ти.

Изправих се.

— Не знам коя си. Но едно ще кажа със сигурност, ти не си Надя Макита. Надя Макита е мъртва.

— Да — каза тя с изтънял глас. — Вече се досетих. Но очевидно, преди да умра, е било направено резервно копие, защото аз съм тук.

Поклатих глава.

— Не, не си. Изобщо няма гаранция, че си тук. Надя Макита е мъртва, превърната в атоми. И няма никакви сведения за направено копие. Няма техническо обяснение как подобно копие може да е попаднало в командния софтуер на Силви Ошима, ако изобщо е съществувало. Всъщност нищо не доказва, че си нещо друго, освен най-обикновена имитация на личност.

— Според мен стига толкова, Так. — Бразил изведнъж прекрачи в каютата. Лицето му не изглеждаше дружелюбно. — Засега да спрем дотук.

Завъртях се към него и оголих зъби в хищна усмивка.

— Това медицинско заключение ли е, Джак? Или просто квелистка революционна догма? Истината на малки и контролирани дози. Нищо, което пациентът не може да понесе.

— Не, Так — тихо каза той. — Това е предупреждение. Време е да излезеш от водата.

Пръстите ми леко се свиха и отпуснаха.

— Не ме предизвиквай, Джак.

— Не само ти имаш неврохимия, Так.

Мигът увисна, после се превъртя и изчезна, когато осъзнах нелепата му динамика. Сиера Трес имаше право. Тази прекършена жена не носеше вина за смъртта на Иса. Нито пък Бразил. И освен това вече бях наранил повече от жестоко призрака на Надя Макита. Кимнах и смъкнах като дреха бойната стойка. Минах покрай Бразил и стигнах до вратата зад него. За миг се обърнах към жената на койката.

— Която и да си, искам Силви Ошима да се върне невредима. — Кимнах към Бразил. — Доведох ти тия нови приятели, но не съм от тях. Ако реша, че си сторила нещо на Ошима, ще мина през тях като ангелски огън, за да се добера до теб. Помни това.

Тя ме изгледа спокойно и отговори без следа от ирония:

— Благодаря. Ще го запомня.

На палубата заварих Сиера Трес да седи на стоманен сгъваем стол и да оглежда небето с бинокъл. Застанах зад нея, напрегнах неврохимията и се загледах в същата посока. Гледката беше ограничена — „Островитянин“ се спотайваше в сянката на грамаден назъбен фрагмент от марсианска архитектура, който бе паднал в плитчините под нас и в течение на хилядолетията се бе превърнал в част от пейзажа. Донесени от вятъра спори го бяха покрили с гъсталак от лиани и лишеи, чиито провиснал и стъбла затрудняваха наблюдението изпод развалината.

— Видя ли нещо?

— Мисля, че използват микрокоптери. — Трес остави бинокъла. — Твърде далече е, за да видя нещо повече от проблясъци, но нещо се движи там, около края на рифа. Нещо много малко.

— Още са нервни, а?

— А ти нямаше ли да си, ако беше на тяхно място? Първите фамилии поне стотина години не са губили хеликоптер от ангелски огън.

Безгрижно свих рамене, макар че съвсем не се чувствах спокоен.

— Е, сигурно трябва да има повече от стотина години, откакто на някой идиот му е хрумнало да започне въздушна атака по време на орбитален обстрел.

— Но не смяташ, че се е вдигнал на четиристотин метра, нали?

— Не знам. — С помощта на емисарската памет проследих последните секунди на щурмокоптера. — Движеше се много бързо. Дори да не е набрал височина, може би с посоката си е предизвикал реакция. И с действащото въоръжение. По дяволите, знае ли някой какво си мислят орбиталните? И какво възприемат като заплаха. И друг път са нарушавали правилата. Нали знаеш какво е станало с автоматите за бране на вишефрукти по време на Заселването. Ами онези състезателни скутери в Охрид, помниш ли? Казват, че повечето били на не повече от сто метра над водата, когато ги изпепелили.

Тя ми хвърли развеселен поглед.

— По онова време не съм била родена, Ковач.

— О, извинявай. Изглеждаш по-възрастна.

— Благодаря.

— Така или иначе, докато бягахме, май не държаха много да ни гонят по въздуха. Кое то отговаря на прогнозата. Всеки гледа да бъде

предпазлив, щом чуе за лошо време.

— Или сме извадили късмет.

— Или сме извадили късмет — съгласих се аз.

Бразил се изкатери по стълбичката и бавно тръгна към нас. В движенията му се долавяше нетипичен за него гняв, а погледът му излъчваше открита неприязън. Хвърлих му поглед в същия стил, после пак се завъртях към водата.

— Не позволявам повече да й говориш така — каза той.

— *Я млъквай.*

— Сериозно, Ковач. Всички знаем, че имаш проблем с политическото обвързване, но няма да ти позволя да изливаш смахнатата си ярост върху тази жена.

Завъртях се към него.

— Тази жена ли? Тази *жена*? И смееш да наричаш мен смахнат. Тази жена, за която говориш, не е човешко същество. Тя е само късче от личност, просто призрак в най-добрия случай.

— Още не знаем — тихо каза Трес.

— О, моля те. Нима никой от двамата ви не разбира какво става тук? Прехвърляте желанията си върху някаква скапана дигитална карикатура. Вече. Това ли ще стане, когато се върнем в Кошут? Нима ще изградим цяло революционно движение около една митологична измама?

Бразил поклати глава.

— Движението вече съществува. Няма нужда да го изграждаме, то е готово за действие.

— Да, трябва му само дръжка за знамето. — Обърнах му гръб, защото в мен се надигаше старата умора, по-силна дори от гнева. — И за късмет имате точно това — една дръжка, нищо повече.

— *Не знаеш дали е така.*

— Да, прав си. Не знам. — Тръгнах покрай перилата. На една трийсетметрова яхта не можеш да се отдалечиш кой знае колко, но исках да бъда на максимално разстояние от тия двама идиоти. После нещо ме накара да се завъртя към тях. Гласът ми се надигна с внезапна ярост. — Не знам дали е така. Не знам дали личността на Надя Макита не е била записана и оставена да лежи в Ню Хокайдо като неизбухнал снаряд, с който никой не би желал да си има работа. Не знам дали

някак не е намерила начин да се зареди в първия попаднал ѝ демилит. Но какви са шансовете, по дяволите?

— Още не можем да преценим — отвърна Бразил, вървейки след мен. — Трябва да я отведем при Кои.

— Кои? — Аз се разсмях свирепо. — Ама че майтап. Скапаният Кои. Джак, наистина ли си мислиш, че някога ще видиш Кои отново? Той със сигурност вече е само парче овъглено месо на някоя задна уличка в Милспорт. Или още по-зле — гостува в някоя стая за разпит на Аюра Харлан. Не разбираш ли, Джак? Всичко свърши. Вашият неоквелистки бунт се издъни. Кои е мъртъв, вероятно и другите също. Поредните шибани жертви по славния път към революционните промени.

— Ковач, мислиш ли, че не ми е мъчно за Иса?

— Мисля, Джак, че ако успеем да спасим оная отломка от мит, няма да даваш пет пари кой и как е загинал.

Сиера Трес тромаво се зададе покрай парапета.

— Иса сама реши да се включи. Знаеше какво рискува. Прие заплащането. Изборът беше неин.

— *Мамка ти, тя беше едва петнайсетгодишна!*

Те не казаха нищо. Само ме гледаха. Шумът на вълните край корпуса сякаш се засили. Затворих очи, въздъхнах дълбоко и пак ги погледнах. Кимнах.

— Няма нищо — уморено казах аз. — Виждам накъде отиват нещата. Виждам съм го и друг път. На Санкция IV. Скапаният Джошуа Кемп го каза в Индиго Сити. *Ние жадуваме за революционна инерция. Как ще я постигнем, почти няма значение и определено не е тема за етични дискусии — историческият резултат ще бъде наш финален съдник.* Ако онази жена долу не е Квелкрис Фолкънър, вие така или иначе ще я превърнете в нея. Нали?

Двамата се спогледаха. Аз пак кимнах.

— Да. И какво остава за Силви Ошима? Тя не е решила сама. Не е направила своя избор. Тя беше невинна жертва, по дяволите. И ще е само първата от една безкрайна поредица, ако получите каквото желаете.

Ново мълчание. Накрая Бразил сви рамене.

— Щом е тъй, защо изобщо дойде при нас?

— Защото ви надцених, дявол да го вземе. Защото помнех всички ви като нещо много по-хубаво от тая жалка пасмина, която сте всъщност.

Той пак сви рамене.

— Значи паметта те е подвела.

— Така излиза.

— Мисля, че дойде при нас, защото нямаше избор — отбеляза трезво Сиера Трес. — И трябва да си бил наясно, че ще ценим евентуалното съществуване на Надя Макита много повече, отколкото спомагателната личност.

— *Спомагателна ли?*

— Никой не иска излишно да навреди на Ошима. Но ако се налага саможертва и ако това е Макита...

— Само че не е. Отвори си скапаните очи, Сиера.

— Може и да не е. Но нека бъдем брутално честни, Ковач. Ако това е Макита, тогава тя струва за народа на Харлановия свят хилядократно повече, отколкото някаква си наемна демилитка, по която случайно си падаш.

Усетих как из мен се разлива студено, смъртоносно спокойствие. Беше почти приятно, като завръщане у дома.

— Може би струва хилядократно повече и от някаква си саката неоквелистка. Хрумвало ли ти е? Готова ли си за тази саможертва?

Сиера сведе очи към крака си, после пак ме погледна.

— Много ясно, че съм готова — отговори тя кротко, сякаш обясняваше на дете. — Според теб за какво съм тук?

Един час по-късно по шифрования канал внезапно долетя развълнуван глас. Подробностите бяха объркани, но едно разбрахме със сигурност. Сосеки Кои и групичка оцелели се бяха оттеглили с бой след провала с Мици Харлан. Планът за измъкване от Милспорт се бе оказал безупречен.

Сега идваха да ни вземат.

ГЛАВА 35

Докато навлизахме в селското пристанище, аз се огледах наоколо и усещането за нещо вече видяно бе тъй силно, че сякаш отново усетих мирис на изгоряло. Сякаш отново чух панически писъци.

Сякаш видях самия себе си.

Стегни се, Так. Не беше тук.

Да, не беше тук. Но имаше същите къщурки с дебели стени, пръснати покрай кея, същия малък център с магазинчета по крайбрежната улица и същия пристанищен комплекс в края на заливчето. Същите групички закотвени траулери и товарни гемии, изглеждащи като джуджета около грамадното туловище на един океански кораб за лов на скатове. Дори същата изоставена станция за изследване на течението Микуни, а недалече на скалите зад нея — молитвеният дом, който я бе изместил като най-важно място за селото след провала на проекта. По главната улица жените вървяха омотани с парцали от глава до пети, сякаш се готвеха за работа с опасни химикали. Не и мъжете.

— Хайде да приключваме — промърморих аз.

Привързахме лодката на плажа, където килнати, зацапани и протрити пластмасови кейове стърчаха над плитката вода. Сиера Трес и жената, която се наричаше Надя Макита, останаха да седят на кърмата, докато ние с Бразил разтоварвахме багажа. Както всички пътешественици из Милспортския архипелаг, собствениците на „Островитянин“ си носеха запас от благоприлични женски дрехи в случай, че им се наложи да спрат в някоя община на Северния ръкав, и сега двете жени бяха забулени чак до очите. Помогнахме им да слязат от лодката — надявах се да сме го сторили с подобаваща скромност, — вдигнахме моряшките си торби и тръгнахме по главната улица. Вървяхме бавно — преди да слезем от яхтата, Сиера Трес се беше натъпкала до ушите с армейски болкоуспокоителни, но въпреки това шината от флексосплав я принуждаваше да куцука като старица. Срецнахме няколко любопитни погледа, но допуснах, че са отправени

по-скоро към високия ръст и русата коса на Бразил. Започвах да съжалявам, че няма начин да забулим и него.

Никой не ни заговори.

Открихме единствения хотел в селото с изглед към централния площад и наехме стаи за седмица, използвайки два чисто нови чипа с лични данни от богатия запас, който си носехме от Вчира Бийч. Като жени Трес и Макита бяха под наша опека и не им се полагаше проверка за самоличност. Все пак забулената жена на рецепцията ги поздрави с топлота, която стана почти досадна, след като обясних, че старата ми леля си е наранила бедрото. Рязко отхвърлих предложението ѝ да повика местния женски лекар и жената веднага отстъпи пред тази проява на мъжко превъзходство. Прехапа устни и се зае да проверява личните ни данни. През прозореца се виждаха площадът и подиумът със скобите за закрепване на общинския стол за наказания. Зарях мрачен поглед към него, после с усилие се върнах в настоящето. Сложихме отпечатъци от дланите си върху допотопния скенер и се качихме в стаите.

— Имаш ли нещо против тези хора? — попита ме Макита, докато сваляше булото. — Изглеждаш гневен. Затова ли водиш вендата срещу проповедниците им?

— Не точно, но има връзка.

— Разбирам. — Тя тръсна косата си, прокара пръсти през нея и огледа булото от платно и метал в другата си ръка с озадачено любопитство, нямащо нищо общо с откритата неприязън, която прояви Силви Ошима, когато я накарах да носи шал в Текитомура. — В името на трите луни, кому е притрябвало да носи такава чудесия?

Свих рамене.

— Виждал съм хора да вършат и по-глупави неща.

Тя ме погледна изпитателно.

— Това да не е завоалирана критика?

— Не, не е. Ако имам да ти кажа нещо критично, ще го изрека на висок глас.

Тя също сви рамене.

— Е, чакам го с нетърпение. Но вероятно имам основания да предположа, че не си квелист.

Въздъгнах дълбоко.

— Предполагай каквото си искаш. Аз излизам.

Обиколих търговската част на пристанището, докато открих кафене в надувна барака, където продаваха евтина храна и напитки на рибарите и пристанищните работници. Поръчах си паничка юфка с риба, отнесох я на една масичка до прозореца и се захванах да ям, гледайки движението на моряците по кея и по палубата на океанския кораб. По някое време мършав мъж на средна възраст се приближи с поднос към моята маса.

— Може ли да седна? Доста е натоварено днес.

Озърнах се из бараката. Клиентите бяха доста, но имаше и други свободни места. Свих рамене.

— Моля.

— Благодаря.

Човекът седна, вдигна капака на термокутията и започна да се храни. Известно време мълчахме, после дойде неизбежното. Между две хапки онзи ме погледна в очите. Обветреното му лице се сбръчка в усмивка.

— Не сте тукашен, а?

Усетих как нервите ми леко се обтягат.

— По какво съдите?

— А, ясно. — Човекът пак се усмихна. — Ако бяхте тукашен, нямаше да питате. Щяхте да ме знаете. Аз познавам всички в Кураминато.

— Браво на вас.

— Но не сте и от онзи скатоловец, нали?

Оставих клечките за хранене. Чудех се дали ще ми се наложи да го убия.

— Да не сте местният полицаи?

— Не! — Той се разсмя от сърце. — Аз съм дипломиран специалист по хидродинамика. Дипломиран и безработен. Е, нека речем почти безработен. Напоследък работя предимно на онзи траулер там, зеленият. Но моите старци ме вкараха в колежа точно когато се вдигаше голям шум около течението Микуни. Учих в реално време, няхахме пари за виртуален колеж. Седем години. Мислех си, че всичко, свързано с течението, ще гарантира безгрижен живот. Но, разбира се, докато завърша, вече не беше така.

— А защо останахте тук?

— О, аз не съм кореняк. Родом съм от Албамисаки, на десетина километра оттук по крайбрежието.

Името потъна в мен като дълбочинен заряд. Седях застинал и го чаках да избухне. Питях се какво ли ще сторя тогава.

Заставих се да проговоря.

— Тъй ли?

— Да, дойдох тук с едно момиче, което познавах от колежа. Нейните близки са тук. Мислех да отворим малка корабостроителница, нали разбирате, да си изкарваме хляба от ремонт на траулери, докато сключа договор с някоя от големите милспортски фирми за строеж на яхти. — Той направи унила гримаса. — Дотук добре. Само че вместо бизнес създадох семейство. Сега гледам само как да изкарам пари за дрехи, храна и училище.

— Ами вашите близки? Често ли ги виждате?

— Не, мъртви са.

Гласът му секна. Той стисна устни и извърна глава.

Седях и го гледах внимателно.

— Съжалявам — казах накрая.

Той се изкашля. Пак ме погледна.

— Няма защо. Не сте виновен, нали така? Нямахте откъде да знаете. Просто тъй стана. — Той въздъхна измъчено. — Стана само преди година. Изневиделица, мамка му. Някакъв скапан маниак се разбеснял с бластер. Избил десетки хора. Все стари, над петдесетте. Гнусна история. Напълно безсмислена.

— Хванаха ли го?

— Не. — Още една тежка въздишка. — Не, още е нейде на свобода. Разправят, че продължавал да убива, не можели да го спрат. Ако знаех къде е, аз щях да го спра, по дяволите.

Спомних си уличката, която бях забелязал между складовете в края на пристанищния комплекс. Зачудих се дали да не му дам тази възможност.

— Значи нямате пари за презареждане? За родителите ви, искам да кажа.

Той ме изгледа строго.

— Знаете, че не правим това.

— Хей, сам го казахте. Не съм тукашен.

— Да, но... — Той се поколеба. Хвърли поглед наоколо, после пак се обърна към мен. Продължи с по-тих глас. — Вижте, аз приех Откровението. Не че приемам всичко, което казват проповедниците, особено напоследък. Но все пак е вяра, начин на живот. Дава ти за какво да се хванеш, на какво да учиш децата си.

— Синове ли имате или дъщери?

— Две дъщери и трима сина. — Той въздъхна. — Да, знам. Всички ония глупости. Знаете ли, оттатък дългия нос имаме плаж. Както в повечето села. Помня, че като бях малък, по цяло лято киснехме във водата, всички заедно. Понякога и родителите ни идваха след работа. Сега, откакто нещата станаха сериозни, построиха стена навътре в морето. Отидеш ли там, проповедниците те наблюдават през цялото време и жените трябва да се къпят оттатък стената. Не мога да поплувам дори със собствената си съпруга и дъщерите. Знам, адски тъпо. Прекалено е. Но какво да прави човек? Нямаме пари да се преселим в Милспорт, а и не бих искал дечурлигата ми да се шляят по тамошните улици. Видях какво е, докато учех. Град, пълен със скапани изроди. Не му е останало сърце, само безмозъчна мръсотия. Тукашните хора поне още вярват в нещо повече от стремежа да удовлетвориш всяка животинска прищявка когато ти се прииска. Знаете ли, не бих искал нов живот в нов носител, ако ще трябва да правя само това.

— Е, тогава чудесно, че нямате пари за презареждане. Би било жалко да се изкусите, нали?

Искаше ми се да добавя: *И още по-жалко да видите отново родителите си.*

— Така е — рече човекът, без да забелязва иронията. — Там е цялата работа. Разбереш ли веднъж, че имаш само един живот, стараяш се много по-силно да постъпваш както трябва. Забравяш за материалното, за целия този упадък. Тревожиш се за сегашния живот, а не какво ще правиш в някое друго тяло. Съсредоточаваш се върху най-важното. Семейството. Общината. Дружбата.

— И разбира се, Съблюдаването.

Странно, но мекотата в гласа ми не беше подправена. През следващите няколко часа не биваше да се набиваме на очи, но не това ме възпираше. Любопитно надникнах в душата си и открих, че съм изгубил обичайното високомерно презрение, към което прибягнах в

подобни ситуации. Погледнах човека зад масата и не изпитах друго, освен умора. Не той бе оставил Сара и нейната дъщеря да умрат завинаги, можеше дори да не е бил роден по онова време. Може би в онази ситуация би проявил същото овчедушие като родителите си, но сега не бях в състояние да го съдя. Не можех да го намразя дотолкова, че да го отведа до онази уличка, да кажа кой съм и да му дам възможност.

— Точно така, Съблюдаването. — Лицето му грейна. — То е важното, то компенсира всичко останало. Разбирате ли, науката ни предаде, тя излезе извън контрол, стана такава, че ние вече не можем да я управляваме. Всичко стана твърде лесно. Не остарявахме по естествен път, не ни се налагаше да умираме и да даваме сметка пред Твореца — това ни заслепи за истинските ценности. Цял живот се стискаме, пестим пари за презареждане и прахосваме реалното време, дадено ни за да живеем правилно. Ако хората можеха да разберат...

— Хей, Микулаш!

Озърнах се. Към нас се задаваше друг мъж, приблизително на същата възраст.

— Привърши ли да досаждаш на горкия човек? — попита весело новодошлият. Имаме да чистим корпус, мой човек.

— Да, тъкмо се канех да дойда.

— Не му обръщайте внимание — каза новодошлият с широка усмивка. — Мисли си, че познава всекиго, и ако види непознато лице, непременно трябва да разбере чие е. Но вече е разбрал, нали?

Усмихнах се.

— Да, в общи линии.

— Така си и знаех. Аз съм Тойо. — Човекът протегна здрава, мазолеста десница. — Добре дошъл в Кураминато. Може пак да се видим, ако поостанете.

— Да, благодаря. Ще се радвам.

— А засега трябва да тръгваме. Приятно ми бе да си поговорим.

— Да — потвърди Микулаш и се изправи. — Приятно ми бе да си поговорим. И помислете за онова, което ви казах.

— Може да си помисля. — Един последен пристъп на недоверие ме накара да го спра, докато се обръщаше. — Кажете ми нещо. Как разбрахте, че не съм от скатоловния кораб?

— А, това ли. Ами, гледахте моряците, сякаш ви е много интересно какво правят. Никой не гледа собствения си кораб толкова внимателно. Прав бях, нали?

— Да. Добро попадение. — Вътре в мен трепна нишка на облекчение. — Може пък наистина да ставате за полицаи. Нова професия. И то съвсем праведна — да ловите лошите хора.

— Хей, това е идея.

— Не — възрази приятелят му. — И да ги хване, ще се държи прекалено добре с тях. Мек е като лайно. Дори жена си не може да стегне.

Докато двамата излизаха, наоколо избухна всеобщ смях. Аз също се разсмях. Оставих смеха постепенно да премине в усмивка, сетне изчезна и тя, оставяйки само лекото облекчение.

Наистина не се налагаше да го убивам.

Изчаках половин час, после небрежно излязох от бараката и тръгнах към кея. По палубите и надстройката на скатоловеца все още имаше хора. Погледах няколко минути и накрая един моряк слезе по предното мостче към мен. Лицето му не беше дружелюбно.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Да — казах аз. — *Пейте химн за мечтите велики, над Алабардос превърнати в прах.* Аз съм Ковач. Другите са в хотела. Предай на капитана. Потегляме, щом се стъмни.

ГЛАВА 36

Както повечето кораби от този тип, скатоловецът „Ангелски огън“ изглеждаше зла и коварна машина. Представляваше нещо средно между военен кораб и огромен състезателен скутер, комбиниращ остър като бръснач кил и невероятна гравиподемност, създавана от двата извънбордови двигателя. Още от пръв поглед личеше, че е създаден за безумни скорости и пиратство. Слонските скатове и техните по-дребни събратя са бързи във водата, но което е по-важно, месото им се разваля, щом остане необработено за по-дълго време. Ако ги замразиш, можеш да изкараш добри пари, но ако си достатъчно бърз, за да откараш улова на големите рибни търгове в най-важните центрове като Милспорт, това вече е голям удар. Корабостроителите на Харлановия свят разбираха тази идея и работеха в съответствие с нея. Мълчаливо се подразбираше, че най-добрите слонски скатове живеят и се размножават в акватории, запазени изключително за Първите семейства. Браконьерството там беше сериозно престъпление, а ако искаш да бягаш, корабът ти трябва да е не само бърз, но и нисък, труден за засичане с радар или с просто око.

Ако бягаш от правоохранителните органи на Харлановия свят, не е зле да си намериш скатоловец.

На вторият ден след потеглянето, вече уверен, че сме се отдалечили от Милспортския архипелаг и нито една въздушна машина няма достатъчен обсег, за да прелети над нас, аз излязох на палубата, облакътх се на перилата отляво и се загледах как океанските вълни преминават под мен. Вятърът хвърляше в лицето ми пръски пяна и в същото време усещах как събитията прелитат главоломно, твърде бързо, за да ги осъзная. Миналото със своя товар от смърт оставаше зад кърмата, отнасяйки вариантите и решенията, които бе твърде късно да пробвам.

Емисарите ги разбират тия неща.

Изневиделица зърнах изящното ново лице на Вирджиния Видаура. Но този път нямаше глас в главата ми, нямаше

демонстративна преподавателска самоувереност. Май от този призрак вече нямаше да дочакам помощ.

— Имаш ли нещо против да ти правя компания?

Гласът долетя през шума на вятъра и плисъка на прорязваните вълни. Погледнах надясно към централната палуба и я видях да се подпира до стълбичката, облечена с гащеризон и яке, които бе взела назаем от Сиера Трес. От напрегнатата поза изглеждаше болнава и нестабилна. Вятърът отмяташе сребрилата коса от лицето ѝ, но по-тежките нишки я удържаха надолу като мокро знаме. Очите ѝ бяха като тъмни дупки върху бледото лице.

Мамка му, още един призрак.

— Защо не? Заповядай.

Тя се изкатери по стълбичката. В движение изглеждаше по-силна, отколкото докато стоеше. Когато стигна до мен, по устните ѝ трептеше иронична усмивка, а гласът ѝ прозвуча твърдо в насрещния вятър. Лекарствата на Бразил бяха превърнали раната върху бузата ѝ в бързо изчезващ белег.

— Значи не възразяваш да си поговориш с една имитация?

Веднъж в Нова Пеща се надрусках здравата с виртуална проститутка при опит — неуспешен, разбира се — да преодолее вградената ѝ програма за изпълнение на желанията. Тогава бях много млад. Друг път, вече не толкова млад, след кампанията на Адорасион, седнах пиян да си бърбря с един армейски изкуствен интелект на забранени политически теми. А на Земята веднъж се натрясках със свое копие. Което в крайна сметка е все едно и също.

— Не го смятай за голяма промяна — казах аз. — В момента съм готов да разговарям с когото и да било.

Тя се поколеба.

— Спомням си много подробности.

Гледах морето и мълчах.

— Чукахме се, нали?

Океанът бучеше под нас.

— Да. На два пъти.

— Помня... — Ново дълго мълчание. Тя извърна глава. — Ти ме прегръщаше. Докато заспивах.

— Да. — Нетърпеливо махнах с ръка. — Това са все нови неща, Надя. Само дотам ли стигаш?

— Трудно е. — Тя потръпна. — Има зони, места, където не мога да стигна. Като заключени врати. Като пристройки в главата ми.

Искаше ми се ѝ кажа: *Да, това е ограничителната система на виртуалната личност. Сложена е, за да не се побъркаш.*

Вместо това попитах:

— Спомняш ли си човек на име Плекс?

— Да, Плекс. От Текитомура.

— Какво си спомняш за него?

Изречението ѝ изведнъж стана гневно, сякаш само за миг си бе сложила маска.

— Че беше евтин посредник на якудза. Маниери на фалшив аристократ и душа, продадена на гангстерите.

— Много поетично. Всъщност си е съвсем истински аристократ. Някога прадедите му са били придворни доставчици. Разорили се по време на твоята революционна война.

— И трябва ли това да ме притеснява?

Свих рамене.

— Просто изяснявам фактите.

— Защото преди два дни ми каза, че не съм Надя Макита. Сега изведнъж ме обвиняваш за нещо, което е сторила преди триста години. Крайно време е да решиш в какво вярваш, Ковач.

Извъртях поглед към нея.

— Разговаряла си с другите?

— Те ми казаха истинското ти име, ако за това питаш. Разказаха ми и защо толкова те е яд на квелистите. Заради онзи палячо Джошуа Кемп, с когото си се сблъскал.

Пак се обърнах към връхлитащите вълни.

— Не съм се сблъскал с Кемп. Пратиха ме да му помагам. Да организирам шибаната победоносна революция на една кална топка, наречена Санкция IV.

— Да, казаха ми.

— Точно това ме пратиха да направя. Додето като всеки друг скапан революционер, с когото съм имал работа, Джошуа Кемп се превърна в най-гнусен демагог, по-лош и от онези, които се мъчехме да свалим. И дай да си изясним още нещо, преди да те засипят с куп неоквелистки обяснения и оправдания. Онзи палячо Кемп, както го

нарече, извърши всичките си чудовищни действия, включително и ядрени бомбардировки, в името на скапаната Квелкрис Фолкънър.

— Ясно. Значи искаш да ме обвиниш и за постъпките на един психопат, който е взел назаем името ми и някои мои мисли векове след смъртта ми. Струва ли ти се честно?

— Хей, нали искаш да си Квел? Свиквай.

— Говориш тъй, сякаш имам някакъв избор.

Въздъгнах. Погледнах ръцете си върху перилата.

— Доста си разговаряла с другите, нали? Какво ти пробутаха? Революционна необходимост? Подчинение пред Хола на историята? Какво? Кое му е смешното, по дяволите?

Усмивката изчезна, заменена от крива гримаса.

— Нищо. Ти пропускаш най-важното, Ковач. Не разбираш ли, че няма значение дали наистина съм онази, за която се мисля? Добре, да речем, че съм само призрак, калпава карикатура на Квелкрис Фолкънър. Има ли разлика? Докъдето мога да стигна, вярвам, че съм Надя Макита. Какво ми остава, освен да живея нейния живот?

— Може би трябва да върнеш тялото на Силви Ошима.

— Е, точно в момента не е възможно — повиши глас тя. — Нали?

Погледнах я в очите.

— Не знам. Възможно ли е?

— Мислиш си, че я държа там долу? Не разбираш ли? Не става така. — Тя сграбчи кичур сребриста коса и го подръпна. — Не знам как да управлявам тази гадост. Ошима познава системите далеч по-добре от мен. Когато Харланитите ни плениха, тя се оттегли там и остави тялото на автопилот. Тя прати мен обратно горе, когато дойдохте за нас.

— Тъй ли? А тя какво прави междувременно? Играе си на спящата красавица? Разчиства си данните? Не ме размивай!

— Не. Тя скърби.

Сепнах се.

— За какво?

— А ти как мислиш? За това, че всички от нейния екип загинаха в Драва.

— Глупости. Тя нямаше връзка с тях, когато загинаха. Мрежата се беше скапала.

— Да, така е. — Жената пред мен въздъхна дълбоко. Гласът ѝ стана по-тих и напевен, сякаш за да ми обясни по-добре. — Мрежата била прекъсната, нямало как да се свърже. Тя ми го каза. Но приемащата система съхранила всеки миг от смъртта им и сега ако отвориш погрешна врата, всичко излита с писък насреща. Тя е в шок от преживяното. Знае го и докато не се възстанови, ще остане укрита на безопасно място.

— Тя ли ти каза?

Стояхме очи срещу очи, разделени само от половин метър морски вятър.

— Да, тя ми каза.

— Не ти вярвам, по дяволите.

Няколко секунди тя продължи да ме гледа в очите, после извърна глава. Сви рамене.

— Какво вярваш, си е твоя работа, Ковач. Доколкото разбрах от Бразил, ти просто търсиш лесни мишени, за да си изкарваш на тях гнева срещу живота. Това е много по-лесно, отколкото един опит за градивна промяна, нали?

— О, майната ти! С тия вехти тъпотии ли ще ме залъгваш? Градивна промяна? Това ли беше Разселването? Градивно? Това ли очаквахте от съсипването на Ню Хок?

— Не, не очаквахме това. — За пръв път видях болка по лицето пред мен. Спокойният ѝ глас изведнъж натежа от умора и в този момент бях поти готов да ѝ повярвам. Почти. Тя стисна с две ръце парапета и поклати глава. — Изобщо не трябваше да е така. Но нямахме избор. Трябваше да наложим насила глобална политическа промяна. Срещу жестока съпротива. Нямахме начин те да отстъпят властта си без бой. Мислиш ли, че се радвам заедно стана така?

— Значи е трябвало да планирате по-добре — казах спокойно аз.

— Тъй ли? Е, ти не беше там.

Мълчание.

За момент си помислих, че ще ме напусне, за да потърси по-дружелюбна компания, но тя остана. Високомерната ѝ забележка отшумя, а „Ангелски огън“ продължаваше да се носи по сбръчкана морска повърхност с едва ли не самолетна скорост. С тих ужас осъзнах, че корабът връща една легенда при нейните правоверни

поклонници. Ролята на героя в историята. След няколко години щяха да пеят песни за този кораб и неговото пътуване на юг.

Но не и за този разговор.

Това поне ми помогна да повдигна крайчетата на устните си в лека усмивка.

— Хайде сега аз да те питам кое му е смешното, по дяволите — обади се кисело жената до мен.

Тръснах глава.

— Просто се чудех защо предпочиташ да разговаряш с мен, вместо да висиш при онези твои обожатели, неоквелистите.

— Може да обичам предизвикателствата. Може би не си падам по хоровите хвалебствия.

— Значи идните няколко дни ще ти бъдат много досадни.

Тя не отговори. Но второто ѝ изречение все още звънтеше из главата ми в съзвучие с нещо, което ме бяха карали да чета като малък. Беше от военните дневници, набързо надраскано стихотворение от времето, когато Квелкрист Фолкънър не бе имала много време за поезия. Стихотворение, превърнато в сълзлива елегия от гласа на калпавия четец и от училищната система, която искаше да зарови Разселването като печална и безсмислена грешка. Квел разбира как ужасно е сбъркала, но вече е късно да стори друго, освен да скърби:

*Те идват при мен
с „Доклад за успех“,
но аз виждам само промени — тела изгорени;
Те идват при мен
с „Постигнати цели“,
но аз виждам само провала, кръвта ни пролята;
Те идват при мен
и, мамка им, пеят хвалебствия в хор,
но аз виждам само цената.*

Много по-късно, докато скитах с новопещенските банди, аз случайно открих нелегално копие на оригинала, прочетен пред микрофона от самата Квел няколко дни преди финалния щурм срещу Милспорт. В мъртвешката умора на онзи глас чувах всяка сълза, която

училищният вариант се опитваше да изтръгне от нас с евтини емоции, но зад сълзите се криеше нещо далеч по-дълбоко и по-могъщо. Там, в една набързо надута барака нейде из покрайнините на архипелага, обкръжена от войници, обречени на Истинска смърт или нещо още по-лошо в близките дни, Квелкрисст Фолкънър не отхвърляше цената. Захапваше я като строшен зъб, забиваше я в плътта си, за да не забрави. И никой друг да не забрави. За да няма тъпи балади и химни за революцията, както и да завърши тя.

— Разкажи ми за Протокола „Квалгрисст“ — подхвърлих аз по някое време. — Онова оръжие, дето си го продала на якудза.

Тя трепна. Не ме погледна.

— И това знаеш, а?

— Научих от Плекс. Но той не беше наясно с подробностите. Задействала си нещо, което убива хора от Харлановия род, нали?

Тя се загледа към водата.

— Много искаш — рече накрая. — Очакваш да ти доверя такова нещо.

— Защо? Обратимо ли е?

Тя пак замълча.

— Не ми се вярва. — Думите бяха толкова тихи, че едва ги дочух през вятъра. — Намекнах им, че има код за изключване, та да ме оставят жива, докато се мъчат да го открият. Но не вярвам, че може да бъде спряно.

— Какво е?

Този път тя ме погледна и гласът ѝ стана по-твърд.

— Генетично оръжие. По време на Разселването доброволци от Черните бригади приеха тяхната ДНК да бъде видоизменена, за да го носят. Омраза към Харлановата кръв на генетично ниво, задействана чрез феромони. Беше свръхмодерна технология, току-що излязла от изследователските лаборатории в Драва. Никой не знаеше дали ще успее, но Черните бригади искаха да нанесат удар дори и от гроба, ако се провалим в Милспорт. Нещо, което поколение след поколение да се връща и да преследва Харланитите. Оцелелите доброволци щяха да го предадат на децата си, а те на своите.

— Много мило.

— Беше война, Ковач. Мислиш ли, че Първите фамилии не предават на потомството си управленческата матрица? Мислиш ли, че

не втълпяват една и съща увереност в превъзходството на рода поколение след поколение?

— Да, може би. Но не на генетично ниво.

— Сигурен ли си? Знаеш ли какво става в клонинговите банки на Първото семейство? Какви технологии са постигнали и вградили в себе си? Какви мерки са взели за увековечаване на олигархията?

Помислих си за Мери Адо и всичко, което бе отхвърлила по пътя си към Вчира Бийч. Не я обичах много, но тя заслужаваше по-справедлив класов анализ.

— Защо просто не ми обясниш как действа това скапано нещо? — глухо изрекох аз.

Жената в носителя на Ошима сви рамене.

— Мисля, че ти казах. Всеки, който носи видоизменените гени, притежава вграден инстинкт за насилие срещу хора от Харлановия род. То е като генетичния страх на маймуните от змии, като инстинктивната реакция на гърбуните спрямо сянка от криле върху водата. Феромоните, излъчвани от човек с Харланова кръв, задействат импулса. След това вече е само въпрос на време и личност — в някои случаи носителят реагира веднага, обезумява и убива когото докопа. Друг вид личност може да изчака и да планира по-внимателно. Някои дори могат да се опитат да устоят на импулса, но това е като секса, като инстинкта за конкуренция. В крайна сметка биологията побеждава.

— Генетично кодиран бунт. — Аз кимнах замислено. Обземаше ме зловещо спокойствие. — Е, това навярно е естествено следствие от принципа на квелкрестията. Да отлетиш по вятъра, да се укриеш и да излезеш наяве едно поколение по-късно. Ако нищо не излезе, вербуваш децата и внуците си, та да излязат на бой няколко поколения по-късно. Това се казва преданост. Как тъй Черните бригади не са го използвали?

— Не знам. — Тя унило подръпна ревера на якето, което ѝ бе дала Трес. — Малцина знаеха кода за достъп. А и трябваше да минат няколко поколения, преди да си струва да го задействат. Доколкото разбрах от приятелите ти, повечето бойци от Бригадите са били преследвани и унищожени, след като аз... След края. Може би не е останал никой.

Пак кимнах.

— Или пък никой от оцелелите не е посмял да го стори. В края на краищата идеята е ужасна.

Тя ми хвърли уморен поглед.

— Това беше оръжие, Ковач. Всички оръжия са ужасни. Мислиш ли, че да превърнем кръвта на Харлановия род в мишена е по-лошо от ядрените удари, които нанесоха при Мацуе? Четирийсет и пет хиляди души се превърнаха в пара само защото някъде там имаше квелистки скривалища. Искаш да си говорим за ужасни неща? На Ню Хокайдо видях цели градчета, унищожени от правителствените сили с хоризонтални шрапнели. Стотици заподозрени, екзекутирани с бластерен изстрел в приставката. Това не е ли ужасно? Нима Протоколът „Квалгрис“ е по-безобразен от системата на икономическо потисничество, заради която краката ти гният в белотревните ферми, изхраваш си дробовете в текстилните фабрики, хващаш се за разклатен камък и се пребиваш, докато береш вишефрукти — и всичко това само защото си се родил беден.

— Говориш за условия, които не съществуват вече триста години — меко я поправих аз. — Но не е там работата. Не ми е мъчно за Харланитите. Говоря за горките нещастници, чиито прадеди от Черните бригади са решили да ги вербуват на клетъчно ниво много поколения преди да се родят. Наречи ме старомоден, но обичам сам да решавам кого и кога да убия. — Помълчах, после пак бръкнах в раната. — А доколкото съм чувал, и Квелкрис Фолкънър е имала същите предпочитания.

Един километър пенести сини вълни прелетяха под нас. Гравитационната система на левия извънбордов двигател бръмчеше едва доловимо.

— Защо говориш така? — прошепна най-сетне тя.

Свих рамене.

— Защото е твое дело.

— Това беше квелистко оръжие. — Стори ми се, че долавям отчаяние в думите ѝ. — Само с това разполагах. Мислиш ли, че е по-лошо от наемна армия? Мислиш ли, че е по-лошо от клонираните бойни носители, в които Протекторатът зарежда войниците си, за да убиват без състрадание и угризение?

— Не. Но мисля, че като идея противоречи на думите: *Няма да ви моля да се биете, да живеете или да умрете за една кауза, която*

предварително не сте разбрали и възприели като своя собствена воля.

— Знам! — Сега ясно се чуваше как гласът ѝ пресеква. — Мислиш ли, че не знам? Но какъв избор имах? Бях сама. Почти непрестанно бълнувах, сънувах живота на Ошима и... — Тя потрепери. — И други неща. Не знаех кога ще се събудя и какво ще открия наоколо, понякога не знаех дали изобщо ще се събудя. Не знаех с колко време разполагам, понякога дори не знаех дали съм истинска. Имаш ли представа какво е?

Ръцете ѝ стискаха парапета тъй яростно, че кокалчетата на пръстите побеляха. Гледаше океана, но едва ли го виждаше.

— Защо започваш отново война с Харлановия род? — тихо попитах аз.

Тя стрелна поглед към мен.

— Мислиш ли, че войната е спирала някога? Мислиш ли, че само защото преди триста години изкопчихме от тях някои отстъпки, тия хора са спрели да търсят начини как да ни тласнат отново в немотията на Заселването? Враг като тях никога не отстъпва.

— Да, *този враг не може да бъде убит*. Четох речта още като хлапе. Странното е, че проявяваш удивително добра осведоменост за човек, който е буден само от няколко седмици, и то на пресекулки.

— Не е така — каза тя и пак се загледа в прелитащите вълни. — Когато за пръв път се събудих истински, вече бях сънувала Ошима месеци наред. То е като да лежиш парализиран в болнично легло и да гледаш на зле настроен монитор някого, за когото си мислиш, че трябва да е лекарят. Не разбирах коя е, само усещах, че е важна за мен. През половината време знаех каквото знаеше тя. Понякога имах чувството, че плувам нейде вътре в нея. Сякаш можех да долепя уста до нейната и да заговоря.

Осъзнах, че тя вече не говори на мен. Думите просто извираха от нея като лава, облекчавайки вътрешното налягане, за което можех само да се досещам.

— Първия път, когато се събудих наистина, си помислих, че ще умра от шока. Сънувах, че тя сънува нещо за мъж, с когото е спала преди години. Отворих очи на легло в някакъв долнопробен хотел и можех да се движа. Имаш махмурлук, но бях жива. Знаех къде съм, знаех улицата и името на хотела, но не знаех коя съм. Излязох навън,

тръгнах към кея под слънчевите лъчи, а хората ме гледаха и осъзнах, че плача.

— Ами останалите? Ор и другите от екипа?

Тя поклати глава.

— Не. Бях ги оставила някъде в другия край на града. Тя ги беше оставила, но мисля, че и аз имах нещо общо. Мисля, че тя усещаше как се надигам, затова се усамоти, да не е с тях, когато се случи. Или може би аз я накарах. Не знам.

Разтърси я тръпка.

— Когато разговарях с нея... Долу, в килиите, когато ѝ казах това, тя го нарече вирусно проникване. Попитах я дали ме пуска да мина понякога, а тя не пожела да отговори. Аз... Знам, че някои неща отварят ключалките. Секс. Скръб. Ярост. Но понякога просто изплувам без причина и тя ми отстъпва контрола. — Тя помълча. Пак поклати глава. — Може би просто преговаряме.

Кимнах.

— Коя от вас се свърза с Плекс?

— Не знам. — Тя гледаше ръцете си, свиваше и разпускаше пръсти като някаква механична система, която още не е овладяла добре. — Не си спомням. Мисля... да, тя беше. Мисля, че го познаваше отпреди. Периферно, като част от престъпните среди. Текитомура не е голям град, а демилитите винаги действат на ръба на закона. Част от дейността на Плекс е свързана с черния пазар за евтино демилитско оборудване. Не мисля, че преди това са работили заедно, но тя го беше виждала, знаеше кой е. Измъкнах го от нейната памет, когато разбрах, че ще задействам системата „Квалгрис“.

— Помниш ли Танаседа?

Тя кимна, вече малко по-уверено.

— Да. Патриарх от горните нива на якудза. Доведоха го след Юкио, когато Плекс им каза, че предварителните кодове се потвърждават. Юкио нямаше достатъчно власт, за да използва каквото им трябваше.

— И какво беше то?

Тя пак ме изгледа изпитателно, както когато за пръв път споменах оръжието. Разперих ръце срещу вятъра.

— Хайде де, Надя. Аз ти доведох цяла революционна армия. Изкатерих Рилските зъбери, за да те измъкна. Това все значи нещо,

нали?

Погледът ѝ отново се стрелна настрани. Изчаках.

— Вирусно е — каза най-сетне тя. — Силно заразно, вариант на грипа, но без симптоми. Всички го прихващат, всички преболедуват, но само генетично модифицираните реагират. Вирусът задейства промяна в реакциите на хормоналната им система при контакт с феромони на Харланитите. Заразените носители бяха заровени в тайни хранилища. При решение да бъдат задействани, специален екип трябваше да разкопае едно от хранилищата, някой да се прехвърли в един от носителите и да си тръгне. Вирусът щеше да свърши останалото.

Някой да се прехвърли в един от носителите. Думите тихо звънтяха в главата ми като вода, капеща от спукана делва. Емисарският предвестник на проумяването сякаш висеше на една ръка разстояние, но не можех да го достигна. Зъбчатките на интуицията се завъртяха, прехвърляйки онова, което знаех.

— Тези хранилища... Къде бяха?

Тя сви рамене.

— Предимно на Ню Хокайдо, но имаше и в северния край на Шафрановия архипелаг.

— И къде отведе Танаседа?

— На Саншин Пойнт.

Механизмът зацепи и вратите се разтвориха. Спомени и разбиране нахлуха през отвора като утринно слънце. Ласло и Силви се препират, докато „Пушки за Гевара“ навлиза в пристанището на Драва.

Бас държа, че не сте чували за онзи плаващ екскаватор, дете вчера го намериха на парчета край Саншин Пойнт.

Чух. Според съобщението са се блъснали в скалите, докато заобикаляли носа. Най-елементарна некадърност, а ти търсиш конспирации.

И собственият ми разговор с Плекс в „Токийския гарван“ предната сутрин.

И за какво им трябваше тази вечер точно твоята апаратура? В града сигурно има и други устройства за презареждане на дигитални личности.

Някаква издънка. Имат си собствено оборудване, но се замърсило. Морска вода в тръбите за гел.

Много организирана престъпност, а?

— Нещо май ти е весело, Ковач?

Тръснах глава.

— Мики Тръпката. Мисля, че ще трябва да задържа името.

Тя ме изгледа странно. Въздъгнах.

— Няма значение. А какво получава Танаседа от всичко това? За какво му е подобно оръжие?

Устните ѝ се подвиха от едната страна. Очите ѝ сякаш заблестяха в отразената от вълните светлина.

— Престъпникът си е престъпник, независимо от класата. В крайна сметка няма разлика между Танаседа и някой долнопробен главорез от Карловия кей. А къде е най-силна якудза? В изнудването. В натиска. В машинациите за уреждане на държавни поръчки. Властите си затварят очите, когато трябва, отпускат дялове от най-печелившите дейности. Сътрудничество под натиск. Много тихо и много кротко.

— Но ти ги преметна.

Тя мрачно кимна.

— Показах им мястото, дадох им кодовете. Казах им, че вирусът се предава по полов път, за да си мислят, че контролират положението. Всъщност и това прави, а Плекс беше твърде немарлив, за да се разрови по-надълбоко в биокодовете. Сигурна бях, че ще се издъни.

Усетих как по лицето ми трепва нова усмивка.

— Да, голям талант е в това отношение. Сигурно заради аристократичния произход.

— Сигурно.

— А при тая власт на якудза над сексуалната индустрия в Милспорт, положението е изглеждало направо идеално за тях. — Осъзнаването на целия план ме опияняваше като мек наркотик. Беше прост, прецизен и безпогрешен, достоен за емисар. — Дала си им заплаха срещу Харланитите, а те вече са разполагали с най-доброто средство да я демонстрират.

— Да, така изглежда. — Гласът ѝ пак взе да пресеква, докато потъваше в спомените. — Щяха да презаредят някой свой наемник в едно от телата и да го докарат в Милспорт, за да докажат с какво разполагат. Не знам дали е стигнал дотам.

— О, сигурен съм, че е стигнал. Тия от якудза са големи педанти, когато става дума за натиск. Какво ли не бих дал, за да видя лицето на Танаседа, когато е дошъл с пратката в Рила, а тамошните генетици са

му обяснили каква е работата. Изненадвам се, че Аюра не го е екзекутирала намясто. Проявила е удивителна сдържаност.

— Или удивителна целенасоченост. Неговата смърт не би променила нищо, нали? Докато качат онзи носител на ферибота в Текитомура, вече е имало толкова заразени, че епидемията е станала необратима. А когато е слязъл в Милспорт... — Тя сви рамене. — Невидима зараза по целия свят.

— Да.

Може би тя долови нещо в гласа ми. Пак се озърна и лицето ѝ се изкриви от едва сдържан гняв.

— Добре, Ковач. Хайде, мамка му, ти ми кажи. Какво би сторил на мое място?

Погледнах я, видях болката и ужаса. Изведнъж се засрамах и извърнах глава.

— Не знам — тихо казах аз. — Права си. Не съм бил там.

И тя си тръгна, сякаш най-сетне ѝ бях дал нещо, от което се нуждаеше.

Остави ме да стоя сам до перилата и да гледам как океанът връхлита насреща с безмилостна бързина.

ГЛАВА 37

Докато ни нямаше, буреносният фронт в Кошутския залив бе стихнал. След като бушува повече от седмица над Източното крайбрежие, ураганът бе пернал набързо Вчира и бе продължил към южната част на океана Нуримоно, където според всеобщите предвиждания щеше да се изгуби из студените полярни води. В последвалото спокойствие по морските пътища изведнъж избухна трескава дейност — всички бързаха да наваксат. „Ангелски огън“ нахълта сред тази активност като подгонен уличен пласьор в препълнен търговски център. Скатоловецът с остър завой заобиколи огромното туловище на суперсала „Картини от плаващия свят“ и кротко се прилепи към евтиния край на десния кей точно когато слънцето започваше да обагрят западния хоризонт.

Сосеки Кой ни посрещна под крановете.

Зърнах от палубата тъмния му силует и приветствено размахвах ръка. Той не отвърна на жеста. Когато двамата с Бразил слязохме на суперсала и се приближихме до него, видях колко се е променил. Сега сбръчканото му лице бе озарено от напрегнатия, съсредоточен блясък в очите — може би блясък на сълзи или на сдържана ярост, трудно можех да преценя.

— Трес? — тихо попита той.

Базил посочи с палец назад към скатоловеца.

— Още се възстановява. Оставихме я при Нея.

— Ясно. Добре.

Лаконичните думи се ронеха в тишината. Морският вятър се суетеше около нас, подръпваше косите ни, нахлуваше в ноздрите ми с парлив дъх на сол. Не толкова видях, колкото усетих как до мен лицето на Бразил се обтегна като лице на човек, събиращ смелост да бръкне в раната.

— Чухме новините, Сосеки. Кой успя да се измъкне?

Кой поклати глава.

— Малцина. Видаура. Аото. Собиески.

— Мери Адо?

Той затвори очи.

— Съжалявам, Джак.

Капитанът на скатоловеца слезе по мостчето заедно с двама от корабните офицери, които познавах колкото да си кимаме по коридорите. Кой сякаш ги познаваше всички — за поздрав си стиснаха раменете от една ръка разстояние, после бързо заговориха на малояпонски, накрая капитанът изсумтя и тръгна към кулата на пристанищната управа, следван от другите двама. Кой пак се обърна към нас.

— Ще останат тук за известно време, трябва да ремонтират гравитационните системи. Откъм левия борд има друг скатоловец, с капитана са стари приятели. Утре ще купят прясна стока за Милспорт, колкото да не предизвикат подозрения. Междувременно ние изчезваме призори с един от контрабандните катери на Сегешвар. Това беше най-доброто, което успяхме да уредим.

Мъчех се да не гледам лицето на Бразил. Заяпах се към грамадните надстройки на суперсала. Изпитвах истинско облекчение, че Вирджиния Видаура е в списъка на оцелелите, но една малка емисарска частица от мен наблюдаваше оживеното вечерно движение по палубите, засичаше евентуалните точки за наблюдение или снайперски обстрел.

— Можем ли да вярваме на тези хора?

Кой кимна. Изглеждаше облекчен да се зарови в подробностите.

— В огромното мнозинство — да. „Картини“ е построен в Драва, повечето акционери са потомци на някогашните кооперативни собственици. На борда се е оформила своеобразна квелистка култура, тоест хората си помагат, но не се бъркат излишно в чуждите работи.

— Тъй ли? Звучи ми почти като утопия. Ами външният екипаж?

Погледът на Кой стана строг.

— Външният екипаж и новодошлите знаят с какво се захващат. „Картини“ си има репутация, както и другите суперсалове. На когото не му харесва, да си върви.

Бразил се изкашля.

— Колко от тях знаят какво става?

— Колко души знаят, че сме тук ли? Около дузина. А защо сме тук — само двама ветерани от Черните бригади. — Кой огледа изпитателно скатоловеца. — И двамата искат да присъстват на

Потвърждението. Имаме тайна квартира на долната кърмова палуба, където можем да го извършим.

— Кои. — Аз заставах пред него. — Искам първо да поговорим. Има едно-две неща, които трябва да знаеш.

Той ме огледа с непроницаемо, сбръчкано лице. Но в очите му светеше жажда, с която знаех, че не мога да се преборя.

— Налага се да почакаш — каза той. — Първата ни грижа е да потвърдим Нейната самоличност. Ще бъда благодарен, ако никой не ме нарича по име, докато не приключим.

— Да потвърдите — рязко повторих аз. Почваше да ми писва от начина, по който произнасяха Нея. Просто се усещаше главната буква. — Имаш предвид истинско потвърждение, нали, Кои?

Погледът му прескочи рамото ми и се зарея към скатоловеца.

— Да, точно това имам предвид — каза той.

Много е изписано за плебейските корени на квелизма, особено през вековете след като неговата създателка бе проявила добрината да умре и да напусне сферата на политическите дебати. Фактът, че Квелкрист Фолкхър е избрала да се опре на най-бедните наемни работници в Харлановия свят, водеше мнозина неоквелисти до странното убеждение, че по време на Разселването е възнамерявала да издигне лидери, избрани изключително от тези среди. Фактът, че самата Надя Макита произхожда от сравнително привилегированата средна класа, старателно се заобикаляше, а тъй като не бе успяла да се издигне до върха на политическата власт, не ѝ се бе налагало и да отговори на основния въпрос: *Кой ще командва, когато пушилката се разсее?* Но макар и премълчано, основното противоречие на съвременния неоквелизъм си остава неразрешено и в квелистка компания се смята за неприлично да го изтъкваш.

Затова реших да не отбелязвам факта, че тайната квартира на долната кърмова палуба явно не принадлежеше на изисканите ветерани от Черните бригади — мъж и жена — които ни чакаха там. Долната кърмова палуба е най-бедният и най-неприятен квартал на всеки суперсал или плаваща фабрика, и никой не се заселва там по свое желание. Усетих как вибрацията на двигателите се засилва, докато слизахме по стълбичките откъм по-желаните жилищни територии из

надстройките и по горните палуби, а когато влязохме в апартамента, всичко наоколо непрестанно боботеше и се тресеше. Оскъдна корабна мебел, надраскани и протрити стени, минимум украса — всичко подсказваше, че наемателят рядко се мярка тук.

— Извинете за обстановката — каза любезно жената, докато ни въвеждаше. — Ще е само за една нощ. А близостта до двигателите прави дистанционното наблюдение почти невъзможно.

Нейният спътник ни поведе към столове, подредени около евтина пластмасова маса. Бяла покривка, чайник върху подгриваща плоча, чинийки със суши. Много официално. Докато сядяхме, той заговори:

— Да, освен това сме едва на сто метра от най-близкия люк за външна поддръжка, откъдето ще ви вземат утре сутрин. Ще докарат катера точно под носещите ребра между шести и седми кил. Можете да се спуснете право оттам. — Той кимна към Трес. — Макар и ранена, ще се справите без особени трудности.

Всичко вървеше гладко, като след репетиция, но докато човекът говореше, погледът му непрестанно пълзеше към жената в носителя на Силви Ошима и веднага отскачаше назад. Кой вървеше същото, откакто я свалихме от „Ангелски огън“. Само жената бе успяла да овладее погледа и надеждите си.

— И тъй — каза спокойно тя, — аз съм Сто Делия. Това е Кийоши Тан. Да започваме ли?

Потвърждение.

В днешното общество то е широко разпространен ритуал, практикуван най-често на родителски тържества по случай раждането на рожба или при повторни сватби, потвърждаващи старата връзка на презаредени съпрузи. Представлява отчасти стилизирана церемония, отчасти размяна на спомени в стил „помниш ли как...“, а формата и строгостта на ритуала са различни в различните светове и култури. Но на всяка планета, където съм бил, Потвърждението съществува като дълбоко уважавана и съществена част от обществените отношения. То е единственият начин без сложни и скъпи психологически процедури да докажем на приятели и роднини, че каквато и плът да носим, ние сме онези, за които се представяме. Потвърждението е основната социална функция, определяща самоличността в днешно време — също тъй жизненоважна, както са били за прадедите ни подписът или пръстовите отпечатъци.

И това се отнася за обикновения гражданин.

За митичните героични фигури, възкръснали — може би — от смъртта, тази процедура става хилядократно по-важна. Сосеки Кои видимо трепереше, докато заемаше мястото си. Двата му колеги имаха по-млади носители и не им личеше толкова, но емисарското око забелязваше същото напрежение в колебливите, пресилени жестове, в прибързания смях, в пресекването на гласовете от време на време и повтарянето с пресъхнало гърло. Тези хора, участвали някога в най-страшната репресивна организация в историята на планетата, изведнъж зърваха искрица надежда сред пепелта на своето минало. Пред тях стоеше жена, която се представяше за Надя Макита, и в очите им ясно се виждаше, че залагат на тази надежда всичко, на което са държали в живота си.

— За мен е чест... — започна Кои. Млъкна и се изкашля. — За мен е чест да говоря за тия неща.

Изад масата жената в носителя на Силви Ошима го гледаше спокойно и твърдо. Тя отговори с лаконично потвърждение на първите му заобиколни въпроси, друг въпрос пренебрегна. Другите двама слушаха внимателно и тя се обръщаше леко към тях със старомоден жест, за да подсказе, че не ги е забравила. Почувствах как се превръщам в обикновен зрител, докато първоначалните любезности отминаваха и Потвърждението набираше скорост. Разговорът се оживи, бързо премина от въпроси за последните няколко дни към дълъг и мрачен обзор на някогашната политика, сетне към Разселването и годините преди него. Езикът се сменяше също тъй бързо от съвременен аманглийски на непознат старояпонски диалект с вметнати тук-там думи на малояпонски. Озърнах се към Бразил и свих рамене. И двамата стремително изоставяхме от темата и граматиката на разговора.

Така продължи часове наред. Двигателите на суперсала глухо тътнеха зад стените около нас. „Картини от плаващия свят“ пореше тежко вълните. Ние седяхме и слушахме.

— ... те кара да се замислиш. Едно падане от онези корнизи и се превръщаш в боклук, пръснат из >>прилива?<<. Никакви спасителни планове, никакви застраховки за презареждане, нито поне някаква помощ за семействата. Това е >>ярост?<<, която започва в костите ти и...

— ... помниш ли кога за пръв път осъзна това?
— ... една от статиите на баща ми за колониалната теория...
— ... играеш >>????<< по улиците на Данчи? Всички играехме.
Помня как веднъж >>уличната полиция?<< се опита да...
— ... реакция?
— Такива са семействата, или поне така беше в моето. Нашите винаги >>????<< като хлъзгоподи >>чума?<<...
— ... дори и когато беше млада, нали?
— Написах това още преди да навърша осемнайсет. Не мога да повярвам, че са го напечатали. Не мога да повярвам, че има хора, които >>плащат добри пари/отделят сериозно внимание?<< за такива >>????<<.
— Но...
— Тъй ли? — Небрежно повдигнати рамене. — Не изглеждаше точно така, когато >>погледнах назад/преосмислих?<< с оглед на >>кръвта по ръцете ми?<< по време на >>????<<.
От време на време ние с Бразил ставахме да сварим пресен чай в кухнята. Ветераните от Черните бригади почти не ни забелязваха. Те бяха напълно изключили, понесени от прилива и подробностите на едно минало, възкръсващо изведнъж около масата.
— ... помниш чие беше решението?
— Очевидно не — вие, момчета, пет пари не давахте за >>чинопочитанието?<<...
Внезапен взрив на веселие около масата. Но се виждаше, че в очите им блестят сълзи.
— ... и ставаше твърде студено за прикрита кампания там. Инфрачервените прибори щяха да ни засекат като...
— Да, беше почти...
— ... Милспорт...
— ... по-добре да ги излъжем, че имаме шанс? Не смятам.
— По дяволите, поне още сто километра, преди...
— ... и запаси...
— ... Одисей, доколкото си спомням. Той би продължил >>????<< на едно място чак до...
— ... за Алабардос?
Дълго мълчание.

— Не е ясно, имам чувството, че >>????<<. Спомням си нещо за хеликоптер. Към хеликоптер ли отивахме?

Тя леко трепереше. Не за пръв път всички се отдръпнаха от главния въпрос като крилодери от изстрел.

— ... нещо за...

— ... в общи черти реакционна теория...

— Не, едва ли. Ако разглеждах други >>моделите?<<...

— Но нима не е аксиома, че >>борбата!<< за контрол на >>????<< ще предизвика...

— Тъй ли? Кой го казва?

— Ами — Смущение, разменени погледи. — Ти го каза. Или поне >>твърдеше/признаваше?<<, че...

— Глупости! Никога не съм казвала, че една конвулсивна смяна на политиката е >>ключ?<< към по-добро...

— Но Спавента твърди, че си проповядвала...

— Спавента? Тоя скапан мошеник. Още ли диша?

— ... а съчиненията ти по демографска динамика показват...

— Виж какво, аз не съм някакъв шибан идеолог, разбра ли? Бяхме изправени пред >>гърбун в приборя?<< и трябваше да...

— Значи казваш, че >>????<< не е ключ към >>????<< и намаляването на >>бедността/невежеството<< би означавало...

— Естествено. Никога не съм твърдяла друго. Впрочем, какво стана със Спавента?

— Ами... напоследък преподава в Милспортския университет и...

— Преподава? Ах, мръсникът!

— Хм. Може би трябва да обсъдим >>версия/възглед<< за тези събития, основана не толкова върху >>????<<, колкото теориите за >>прашката/отката?<< на...

— Много добре, докато е на теория. Но дай ми един-единствен >>убедителен пример?<< в подкрепа на тези твърдения.

— Е-е-е...

— Именно. Демографската динамика не е >>кръв във водата?<<, а опит да се...

— Но...

И тъй нататък, и тъй нататък, докато Кой изведнъж се изправи сред трополене на евтини мебели.

— Стига толкова — безцеремонно отсече той.

Всички останали се спогледахме. Кой заобиколи масата и старческото му лице беше обтегнато от вълнение, докато се взираше в седналата жена. Тя отвърна с безизразен поглед.

Той протегна ръце към нея.

— Аз — той преглътна с усилие — укривах досега от теб своята самоличност. В името на нашата кауза. Нашата обща кауза. Но аз съм Сосеки Кой, командир на Девета черна бригада, Шафранов фронт.

Маската върху лицето на Силви Ошима се разтопи. На нейно място цъфна бледо подобие на усмивка.

— Кой? Шаки Кой?

Той кимна. Хапеше устни.

Тя хвана протегнатите ръце и той я изправи на крака до себе си. Завъртя се към масата и ни огледа един по един. Виждахме сълзите в очите му, чувахме ги в гласа му, когато заговори.

— Това е Квелкрисст Фолкхънър — каза дрезгаво той. — За мен вече няма и капка съмнение.

После пък се завъртя и я прегърна. По бузите му изведнъж се затъркаляха сълзи. Гласът му пресекваше.

— Толкова дълго те чакахме да се върнеш — проплака той. — Толкова дълго.

ЧАСТ ПЕТА

ЕТО ИДВАЩАТА БУРЯ

Никой не чул как се завърнал Ебису, докато не станало твърде късно, а тогава вече казаното не можело да се върне, нито извършеното да се поправи и всички присъстващи трябвало да отговарят...

Легенди за Морския
бог

Ветрове с непредсказуема посока и скорост... очаквайте бурно време...

Кошутска мрежа за
метеорологични прогнози
Предупреждение за
извънредни атмосферни
условия

ГЛАВА 38

Събудих се от кошутска жега, утринни лъчи, лек махмурлук и глухо ръмжене. Отвън някой хранеше блатните пантери в клетките.

Погледнах часовника си. Беше много рано.

Полежах с омотани около кръста чаршафи, слушайки ръмженето на животните и грубите подвиквания на гледачите по мостчетата над тях. Преди две години Сегешвар ми бе показал развъдника и още помнех с каква ужасяваща мощ скачаха пантерите да хванат парчета рибно филе колкото половин човек. Гледачите викаха и тогава, но колкото повече ги слушах, толкова по-ясно осъзнавах, че това си е чисто перчене, опит да съберат кураж, за да се преборят с инстинктивния страх. С изключение на един-двама опитни блатни ловци Сегешвар наемаше персонала почти изключително от пристанищата и бордеите на Нова Пеща, където шансовете някое хлапе да е виждало истинска пантера бяха горе-долу същите, както и да е стъпвало някога в Милспорт.

Преди два века беше различно — тогава Зоната беше по-малка и още не бяха разчистили южния край за удобство на белотревните комбайни. На места отровно красивите блатни дървета и плаващите растения стигаха почти до чертите на града, а дъното на вътрешното пристанище трябваше да се почиства по два пъти годишно. Не беше голяма рядкост през летните жеги по товарните рампи да се мяркат пантери, чиято хамелеонова грива трептеше, имитирайки слънчевия блясък. Странните вариации в хранителния цикъл на пляката им из Зоната понякога ги тласкаха да бродят дори по най-близките улици около блатата, където без усилие раздираха запечатаните контейнери за боклук, а нощем се случваше да отмъкнат някой бездомник или пияница. Също както в блатната си среда, те лежаха неподвижно по уличките, прикривайки телата и крайниците си под гривата, която нощем ставаше съвършено черна. Жертвите им виждаха само дълбока сянка, докато не станеше твърде късно, а за полицията не оставаше нищо освен кървави пръски и ехо от отчаяни писъци в мрака. Още преди да навърша десет години, вече бях виждал на живо доста от тия

гадини, веднъж дори аз и приятелите ми се изкатерихме с писъци по най-близката складова стълба, когато една задрямала пантера се размърда от звука на предпазливите ни стъпки, лениво размаха насреща крайчето на гривата си и се прозя широко.

Както повечето детски преживявания, ужасът беше мимолетен. Блатните пантери бяха страховити, смъртно опасни, ако ги срещнеш насаме, но в крайна сметка си оставаха част от нашия свят.

Ръмженето отвън се засили неимоверно.

За работниците на Сегешвар блатните пантери бяха противници от десетки евтини холографски игри, може би и урок по биология, от който не са избягали, внезапно превърнат в реалност. Чудовища от друга планета.

По-точно от нашата.

И може би в някои от младите хулигани, които работеха за Сегешвар, докато неизбежно не ги привлечеше животът на долнопробни хайдуци — може би в някои от тях тия чудовища събуждаха вледеняващата вселенска тръпка на разбирането колко далече сме от истинския си дом.

А може би не.

Някой се размърда в леглото до мен и изпъшка.

— Тия скапани твари никога ли не млъкват?

Споменът дойде едновременно с изненадата и взаимно се неутрализираха. Погледнах настрани и видях лицето на Вирджиния Видаура да се подава изпод възглавницата, която бе притиснала върху главата си. Очите ѝ още бяха затворени.

— Време за хранене — обясних аз с набъбнал език.

— Само не мога да разбера кое ме дразни повече — те ли, или шибаните идиоти, дето ги хранят. — Тя отвори очи. — Добро утро.

— И на теб. — Спомних си как ме беше яхнала снощи. Усетих, че при този спомен отново започвам да се възбуждам. — Не очаквах да се случи в реалния свят.

Тя ме погледна по-внимателно, после се извъртя по гръб и заби поглед в тавана.

— И аз.

Събитията от предния ден лениво изплуваха на повърхността. Спомних си как зърнах за пръв път Видаура, изправена върху носа на ниския, дълъг катер на Сегешвар, който се полюшваше под масивните

носеци конструкции на суперсала. Утринните лъчи откъм кърмата още не бяха стигнали толкова навътре между корпусите и докато слизах през люка за поддръжка, аз я виждах само като дребен силует с щръкнала коса и оръжие в ръката. Стойката ѝ излъчваше впечатляваща самоувереност, но когато лъчът на фенерчето я освети за момент, видях още нещо, което не можах да определя. Тя ме погледна в очите за миг и извърна глава.

По време на утринното плаване през водите на Залива почти не разговаряхме. Силният западен вятър и студената, сива зора не предразполагаха към празни приказки. Когато приближихме брега, човекът на Сегешвар ни подкани да слезем долу, а друг млад хайдук със свирепо лице се изкатери в картечната кула на катера. Седяхме в тесния салон и слушахме как ревът на двигателите постепенно заглъхва с намаляването на скоростта. Видаура седна до Бразил и аз видях в полумрака как се хванаха за ръце. Затворих очи, облегнах се на студения метал и за да се намирам на работа, отново обмислих маршрута.

Океанът остана зад нас, приближихме някакъв занемарен, безнадеждно отровен плаж в северния край на Вчира, недалеч от скритите зад хоризонта предградия на Нова Пеща, чиито бордеи пращаха по тръби отровата си насам. Никой не беше толкова глупав, че да дойде на този плаж за риболов или плуване. Никой не видя как ниският, издължен катер на въздушна възглавница се стрелна през тясната ивица суша. Прекосихме мазни, замърсени блата, минахме през плитчини, задръстени от гниеща растителност, сетне излязохме в самата Зона. Продължихме на зигзаг с нормална скорост, за да заплетем следите си из безкрайната белотревна супа, спряхме на три различни балиращи станции, където хайдуците имаха връзки, и всеки път след това сменяхме посоката. Най-сетне достигнахме дома на Сегешвар сред пущинака — фермата за пантери.

Пътешествието отне почти цял ден. На последната балираща станция аз слязох за малко на кея и се загледах как слънцето залязва, превръщайки облаците над Зоната в парчета окървавена марля. На палубата на катера Бразил и Видаура разговаряха тихо и напрегнато. Сиера Трес още беше вътре, сигурно продължаваше да обменя с екипажа последните хайдушки клюки. Кой беше зает с телефонни разговори. Жената в носителя на Ошима се появи иззад една бала

съхнещ белотрев, висока колкото нас двамата, спря до мен и също се загледа към хоризонта.

— Хубаво небе.

Изсумтях неопределено.

— Това е едно от нещата, които си спомням за Кошут. Вечерното небе над Зоната. Когато работех с белотревните жътвари през шейсет и девета и после през седемдесет и първа. — Тя седна долу, облегна се на балата и огледа ръцете си, сякаш търсеше следи от работата, за която говореше. — Естествено, караха ни да работим от тъмно до тъмно, но когато светлината почнеше да се променя така, знаехме, че почти сме приключили.

Мълчах. Тя се озърна към мен.

— Още не си убеден, а?

— Няма в какво да се убеждавам — отвърнах аз. — Моето мнение няма особена стойност. Ти убеди когото трябваше.

— Наистина ли смяташ, че съзнателно бих заблудила тези хора?

Позамислих се.

— Не, не смятам. Но това не доказва, че си онази, за която се мислиш.

— Тогава как ще обясниш всичко?

— Както казах, не ми се налага. Ако искаш, наречи го Ход на историята. Кой получи каквото искаше.

— А ти? Не получи ли каквото искаше?

Зарях мрачен поглед към кървящото небе.

— Вече си имам всичко.

— Тъй ли? Много лесно се задоволяваш. — Тя размаха ръка наоколо. — Значи нямаш надежда за нещо по-добро от това? Не мога да те заинтересувам със справедливо преустройство на обществената система?

— С други думи, да смачкаме олигархията и нейните символи, после да върнем властта на народа? Нещо от тоя сорт?

— Да, нещо от тоя сорт. — Не разбрах дали потвърждава, или ме взима на подбив. — Би ли седнал, заболя ме вратът да те гледам отдолу нагоре.

Поколебах се. Да откажа би било излишна проява на грубост. Седнах на дъските до нея, подпрях гръб на балата и зачаках. Но тя изведнъж млъкна. Поседяхме рамо до рамо. Беше учудващо приятно.

— Знаеш ли — каза накрая тя, — когато бях малка, баща ми получи поръчка да напише статия за биотехнологичните нанопи. Нали знаеш, възстановяване на тъканите, подсилване на имунната система. Трябваше да е нещо като обзор на биотехнологиите през последните два века и перспективите за бъдещото развитие. Помня, че ми показва кадри как инжектират най-модерните нанопи в едно новородено бебе. Изпаднах в ужас. — Тя се усмихна унесено. — Още си спомням как гледах бебето и го попитах как горкото дете ще обясни на машините какво да правят. Той се помъчи да ми обясни, че бебето не трябва да казва нищо, те вече знаят какво да правят. Просто трябва да бъдат активирани.

Кимнах.

— Добра аналогия. Но не...

— Изчакай малко, бива ли? Представи си... — Тя вдигна ръце, сякаш оформяше нещо. — Представи си, че някой мръсник нарочно не е активирал повечето нанопи. Или, да речем, е задействал само ония, които са свързани с мозъчните и стомашните функции. Останалите са мъртви, или още по-лошо, полумъртви — само консумират, без да вършат нищо. Или пък са програмирани да вършат пакости. Да унищожават тъканите, вместо да ги възстановяват. Да пропускат погрешните белтъчини, да нарушават химическия баланс. Скоро бебето пораста и започват здравните му проблеми. Всички опасни организми — местните, които Земята никога не е виждала — нахлуват в него и бебето прихваща всяка болест, непозната за нашите земни прадеди. Какво става тогава?

Навъсих се.

— Погребват го.

— Не, преди това. Лекарите идват и препоръчват операция, може би подмяна на органи или крайници...

— Надя, наистина си отсъствала много дълго. Ако не броим военната и спешната хирургия, тия неща просто не...

— Ковач, това е аналогия, забрави ли? Важното е, че в крайна сметка тялото работи зле, нуждае се от непрестанен външен контрол. И защо? Не поради някакъв вроден недостатък, а защото нанопите просто не се използват. Така е и с нас. Обществото — всяко общество в Протектората — е тяло, където деветдесет и пет на сто от нанопите са изключени. Хората не вършат каквото трябва.

— А именно?

— Да управляват, Ковач. Да държат юздите. Да контролират обществената система. Да се грижат за уличната сигурност, да командват общественото здравеопазване и образование. Да градят. Да създават богатства, да трупат данни и да гарантират, че и едното, и другото ще потече натам, където е нужно. Хората са готови да вършат всичко това, възможностите са налице, но става също като с нанолите. Трябва първо да бъдат активирани, трябва да осъзнаят. И в крайна сметка това е квелисткото общество — съзнателно население. Демографска нанотехнология в действие.

— Ясна работа. Значи лошите олигарси са изключили нанотехниката.

Тя пак се усмихна.

— Не съвсем. Олигарсите не са външен фактор, те са като вътрешна подпрограма, излязла изпод контрол. Рак, ако предпочиташ да сменим аналогията. Програмирани са да се хранят от тялото, независимо какво ще струва това на цялостната система, и да убиват всичко, което ги конкурира. Затова трябва да бъдат премахнати най-напред.

— Да, мисля, че съм чувал и друг път тая реч. Да смажем управляващата класа и всичко ще е наред.

— Не, това е само необходимата първа крачка. — Вълнението ѝ видимо се засили, тя заговори по-бързо. Залязващото слънце обагреше лицето ѝ като че лъчите му падаха през витраж. — Всяко досегашно революционно движение в човешката история е допускало една и съща основна грешка. Всички са виждали властта като статичен апарат, като структура. А не е така. Тя е динамична, тя е поток с две възможни тенденции. Властта или се натрупва, или се разсейва из системата. В повечето общества действа принципът на натрупването и повечето революционни движения се интересуват само как да прехвърлят натрупаното на ново място. Една истинска революция трябва да обърне потока. А никой не прави това, защото се боят, по дяволите, страх ги е да не изтърват скапания си звезден миг в историческия процес. Ако разрушиш една динамика на натрупване и я замениш с друга, не си постигнал нищо. Няма да разрешиш обществените проблеми, те просто ще надигнат глава, където не ги очакваш. Трябва да създадеш нанотехнология, която сама да се справя с тях. Трябва да

изградиш структури, които да позволяват разсейване, а не прегрупиране на властта. Отчетност, демодинамичен достъп, системи на конституционни права, обучение за използване на политическата инфраструктура...

— Стой, стой! — Аз вдигнах ръка. Тия неща ги бях чувал неведнъж от Сините бръмбарчета. Нямах намерение да ги слушам пак, независимо от красивия залез. — Надя, знаеш много добре, че е пробвано и преди. Доколкото си спомням от уроците по предколониална история, овластенният народ, на когото тъй силно разчиташ, с радост е върнал властта на потисниците си срещу малко холопорно и евтино гориво. Може би тук се крие урок за всички нас. Може би народът предпочита да се забавлява с клюки и с голотиите на Джозефина Хикари и Риу Барток, вместо да се тревожи кой управлява планетата. Не ти ли е хрумвало? Може би така са по-щастливи.

В гласа ѝ прозвуча презрение.

— Да, може би. Или може би периодът, за който говориш, се представя изопачено. Може би старата конституционна демокрация не е била такъв провал, както ни внушават авторите на учебници по история. Може би просто са я убили, отнели са ни я и сега лъжат.

Свих рамене.

— Може. Но ако е тъй, значи са страхотни майстори да въртят всеки път един и същ фокус.

— Естествено, че са майстори — почти изкреця тя. — Ти нямаше ли да бъдеш? Ако от този фокус зависеше запазването на положението и привилегиите ти, запазването на един безсмислен живот, пълен със скапани удоволствия, нямаше ли да го овладееш? Нямаше ли да научиш и децата си, още щом проходят и проговорят?

— А ние, тъпите, не можем да научим потомството си как да разобличава фокуса? Не ме размивай! Трябва ли да провеждаме по едно Разселване на всеки двеста години, за да си спомняме?

Тя затвори очи и отметна глава назад. Сякаш говореше на небето.

— Не знам. Да, може би трябва. Борбата е неравна. Винаги е по-лесно да рушиш и убиваш, отколкото да градиш и образоваш. Властта по-лесно се трупа, отколкото се разсейва.

— Да. Или пък просто ти и квелистките ти приятелчета не искате да видите ограниченията на нашата обществена биология. — Усетих как гласът ми набира мощ. Опитах се да го овладея и продължих през

зъби. — Точно така. Кланяй се и обожавай, по дяволите, прави каквото ти нареди човекът с брадата или костюма. Както казах, може би хората са щастливи така. Може би другите като теб и мен са просто някакъв скапан дразнител, рояк блатни буболечки, които не ги оставят да спят.

— Значи вдигаш ръце, така ли? — Тя отвори очи и ги завъртя към мен, без да отпусна глава. — Предаваш се, оставяш всичко на отрепките от Първите фамилии, а останалото човечество нека спи непробудно. Край на борбата.

— Не, боя се, че вече е късно, Надя. — С изненада открих, че не изпитвам очакваното мрачно задоволство от тия думи. Чувствах само умора. — Щом веднъж се задвижат, хората като Кой не спират лесно. Виждам съм ги. А за добро или за зло, ние вече се задвижихме. Мисля, че ще си получиш новото Разселване. Каквото и да кажа или да сторя.

Погледът ѝ се впиваше в мен.

— И смяташ, че само си губим времето?

Въздъгнах.

— Виждам съм как се провалят нещата на твърде много светове, за да вярвам, че тук ще е различно. В най-добрия случай ще поведеш на смърт хиляди хора, без да постигнеш нищо, освен може би някои дребни отстъпки. В най-лошия — ще докараш емисарите на Харлановия свят, а повярвай ми, това надхвърля и най-страшните ти кошмари.

— Да, Бразил ми каза. Ти си бил един от тия щурмоваци.

— Точно така.

Погледахме залеза мълчаливо.

— Знаеш ли — каза тя, — не претендирам, че знам какво са ти сторили в онзи Емисарски корпус, но и друг път съм виждала хора като теб. Разчиташ на своята самоненавист, защото можеш да я преобразиш в ярост към набелязания обект за унищожение. Но това е статичен модел, Ковач. Статуя на отчаянието.

— Тъй ли?

— Да. Дълбоко в себе си не желаеш нещата да се подобрят, защото тогава ще останеш без мишени. А изчезне ли външната цел за омразата ти, ще трябва да се изправиш пред онова, което е вътре в теб.

Изсумтях.

— И какво е то?

— Конкретно ли? Не знам. Но мога да рискувам с няколко предположения. Зъл родител. Живот на улицата. Тежка загуба в ранното детство. Предателство. А рано или късно, Ковач, ще трябва да приемеш факта, че не можеш да се върнеш назад и да поправиш нещата. Животът се живее само в една посока.

— Да — глухо изрекох аз. — Сигурно в посоката, определена от славната квелистка революция.

Тя сви рамене.

— Изборът си е твой.

— Вече съм го направил.

— И все пак дойде да ме измъкнеш от лапите на Харлановия род. Мобилизира Кои и другите.

— Дойдох за Силви Ошима.

Тя вдигна вежда.

— Тъй ли?

— Да, тъй.

Ново мълчание. На борда на катера Бразил изчезна в салона. Зърнах само края на движението, но ми се стори рязко и раздразнено. Видях, че Вирджиния Видаура ме гледа.

— Тогава — казах аз на жената, която се смяташе за Надя Макита, — значи само съм си губил времето с теб.

— Да. И аз така смятам.

Може би се ядоса, но не й пролича. Само сви пак рамене, стана, усмихна се някак странно и тръгна по огрения от залеза кей, хвърляйки погледи надолу към мътната вода. По-късно я видях да разговаря с Кои, но престана да ми досажда до края на пътуването.

Като крайна цел фермата не представляваше нищо особено. Приличаше на групичка грамадни балони, закотвени сред П-образните руини на поредната изоставена балираща станция. Всъщност преди появата на комбайните мястото бе работило като независимо белотревно пристанище, но за разлика от останалите, където спряхме, не беше продадено на големите корпорации и бездействаше от едно поколение насам. Радул Сегешвар бе получил развалината като частично заплащане на комарджийски дълг и едва ли се бе зарадвал, виждайки придобивката. Но след това се захвана на работа, ремонтира занемарената станция в подчертано старинен стил и я разшири върху останките на някогашното търговско пристанище, използвайки най-

модерни технологии за водно строителство, задигнати чрез един предприемач от Нова Пеща, който му дължеше услуги. Сега комплексът можеше да се похвали с малък бардак за подбрана публика, изискано казино, а кървавото сърце на всичко това, където клиентите получаваха тръпка, на каквато не можеха да разчитат в поцивилизована среда, бяха бойните ями.

Когато пристигнахме, из станцията се вихреше купон. Хайдуците се гордеят със своето гостоприемство и Сегешвар не представляваше изключение. Беше разчистил един от покритите докове в края на старата станция, за да предложи храна и напитки, приглушена музика, ароматни факли от истинско дърво и грамадни вентилатори, които да раздвижват блатния въздух. Красиви мъже и жени, поканени или от бардака горе, или от някое новопещенско студио на Сегешвар за холопорно, обикаляха насам-натам с отрупани подноси и оскъдно облекло. Потта им бе изкусно оформена на фигури по голата плът и ароматизирана с подбрани феромони, зениците им зееха широко от някакъв опиат, намеквайки тънко, че са на разположение. Едва ли беше идеалната обстановка за сборище на неоквелисти, но допусках, че Сегешвар може да го е направил нарочно. Никак не си падаше по политиката.

Във всеки случай на кея царуваше мрачно настроение, преливащо много бавно в наркотична отпуснатост, която не доведе до нищо друго, освен сълзлива сантименталност и затруднения в говора. Нямахме начин да бъде иначе след жестоката, кървава реалност на акцията срещу обкръжението на Мици Харлан и последвалите престрелки по тесните улички на Ню Канагава.

Мери Адо, обгорена от бластерен лъч, вдига със сетни сили пистолета към гърлото си и натиска спусъка.

Даниъл, разкъсан от рояк шрапнели.

Андреа, момичето, което бе довел на плажа, размазана на пихтия, когато командосите взривяват вратата, за да нахълтат.

И още мнозина, непознати или незапомнени, умират по други начини, за да може Кои да се измъкне със заложницата.

— Уби ли я? — попитах го аз в един миг на затишие, преди да се напие.

Бяхме чули новината, докато пътувахме на юг със скатоловеца — подло убийство на невинна жена от квелистки злодеи, но заглавията

щяха да са същите и ако Мици Харлан беше гръмната от някой непредпазлив командос.

Той се загледа отгатык кея.

— Естествено, че я убих. Казах, че ще го направя. Те знаеха.

— Истинска смърт?

Той кимна.

— Не че има някаква полза. Вече сигурно са я презаредили от дистанционното копие. Едва ли е загубила повече от четирийсет и осем часа живот.

— А нашите загуби?

Погледът му още се рееше отвъд кея за балиране. Сякаш виждаше Адо и другите в примигващата светлина на факлите — зловещи призраци край празненството, които не можеха да бъдат прогонени с никакви количества пиене или наркотик.

— Адо сама си пръсна приставката, преди да умре. Видях я. Другите... — Той сякаш леко потръпна, но може да беше от вечерния вятър над Зоната, или пък просто сви рамене. — Не знам. Вероятно са ги прибрали.

Беше излишно да изричаме на глас логичния извод. Ако Аюра бе прибрала приставките, сега техните собственици бяха подложени на виртуален разпит. Измъчвани до смърт, ако трябва, после пак заредени в същата виртуална среда, за да се повтори всичко отново. Докато кажат всичко, което знаят, а после може би още и още — като отмъщение, че са дръзнали да вдигнат ръка срещу член на Първата фамилия.

Допих чашата си и парливият вкус на алкохола отпрати тръпка по раменете и гръбнака ми.

— Е, дано да си е заслужавало.

— Да.

Повече не разговарях с него. Тълпата ни раздели и аз попаднах в един ъгъл със Сегешвар. Той прегръщаше с всяка ръка по една бледа, козметично красива жена — и двете еднакво покрити с искрящ кехлибарен муселин като чифт увеличени марионетки. Изглеждаше щедро настроен.

— Харесва ли ти купонът?

— Все още не. — Взех от подноса на един минаващ келнер курабийка с наркотик и я ухапах. — Но и това ще дойде.

Сегешвар се усмихна леко.

— Трудно е да ти угоди човек, Так. Искаш ли да се порадваш на приятелите си в клетките?

— Не точно сега.

Неволно погледнах през задръстената с мехури лагуна към мястото, където бяха бойните ями. Добре познавах пътя и едва ли някой щеше да ме спре, но в момента някак не ми се струваше важно. Освен това по някое време миналата година бях открил, че щом веднъж проповедниците бъдеха убити и заредени в тела на пантери, мисълта за страданията им се превръщаше просто в студена и отчайващо абстрактна идея. Беше невъзможно да гледам как грамадните чудовища с мокри гриви се хапят и разкъсват в бойните ями, и още да виждам в тях хората, които бях върнал от смъртта, за да ги накажа. Може би, ако психохирургите имаха право, те вече не съществуваха в истинския смисъл на думата. Може би ядрото от човешко съзнание бе изчезнало за броени дни, погълнато от крещящия мрак на безумието.

В един задушно влажен следобед аз стоях на стръмните трибуни над една от ямите, обкръжен от тропача, ревяща тълпа, изправена на крака, и усетих как отмъщението се разтапя като сапун в ръцете ми, разтапя се и се изплъзва, колкото и да го стискам.

След това престанах да ходя там. Само предавах мозъчните приставки на Сегешвар и го оставях да прави с тях каквото си иска.

Сега той ме гледаше с вдигнати вежди в светлината на факлите.

— Добре де. Дали пък не мога да те заинтересувам с отборни спортове? Искаш ли да дойдеш в гравитационния гимнастически салон с Илза и Маюми?

Погледнах стандартните хубавици и получих от двете еднакви усърдни усмивки. Не ми се видяха химически стимулирани, но все пак изглеждаха някак странно, сякаш Сегешвар ги управляваше през дупки в гърбовете с истинските си ръце, а тези около идеално извитите им бедра бяха само имитация.

— Благодаря, Рад. Стар съм вече, предпочитам да го правя в уединение. Позабавлявайте се без мен.

Той сви рамене.

— Да, определено. Ако е забавление, значи ще е без теб. Не помня да сме се забавлявали заедно поне от петдесет години насам.

Станал си същински северняк, Так.

— Както казах...

— Знам, знам. Северняк си наполовина. Само че като беше млад, Так, гледаше да не ти личи. — Той плъзна длан нагоре, за да обгърне пищната гръд на едната жена. Собственичката се изкиска и го ухапа по ухото. — Хайде, момичета. Да оставим Ковач-сан с вкиснатото му настроение.

Проследих ги с очи, докато навлизаха в центъра на купона. Изпълненият с феромони въздух разбуди леко съжаление в корема и слабините ми. Доядох курабийката почти без да усещам вкуса.

— Е, както те гледам, ти май се забавляваш.

— Емисарски камуфлаж — машинално отвърнах аз. — Обучени сме да се сливаме с обстановката.

— Тъй ли? Явно си имал калпави преподаватели.

Завъртях се. Лукаво усмихната, Вирджиния Видаура стоеше зад мен с две чаши в ръцете. Озърнах се за Бразил, но не го видях наоколо.

— За мен ли е едната?

— Ако искаш.

Взех чашата и отпих. Милспортско малцово уиски, вероятно една от най-скъпите марки по Западното крайбрежие. Станеше ли дума за вкус, Сегешвар отхвърляше предразсъдъците. Преглътнах още малко и видях, че Видаура се е загледала към водите на Зоната.

— Съжалявам за Адо — казах аз.

Тя откъсна поглед от езерото и вдигна пръст пред устните си.

— Не сега, Так.

Не сега, не и по-късно. Почти не разговаряхме, докато се измъквахме от празненството и вървахме по коридорите на хотелския комплекс. Емисарските функции се включиха като авариен автопилот и ние си казвахме всичко с по един бърз поглед, чието напрежение сякаш пареше очите ни.

Ето, спомних си аз изведнъж. Така беше. Така живеехме, за това живеехме.

А в моята стая, докато откривахме наново телата си и се вкопчвахме един в друг през раздърпаните дрехи, усещайки с емисарска проникателност какво точно искаме един от друг, аз се зачудих за пръв път от цял век обективно време защо всъщност напуснах.

Чувството не изтрая дълго в светлината на ранното утро, изпълнено с рев на пантери. Носталгията избледня заедно със сетните ефекти на наркотика и идването на лекия махмурлук, чиято милост едва ли заслужавах. Не ми оставаше друго, освен самодоволно собственическо чувство, докато гледах загорялото тяло на Видаура върху белите чаршафи, и смътно лошо предчувствие, чийто източник не можех да определя.

Видаура още гледаше една дупка в тавана.

— Знаеш ли — каза най-сетне тя, — никога не съм харесвала Мери. Тя вечно се мъчеше да ни докаже нещо. Сякаш не стигаше просто да бъде една от нас.

— Може и да не ѝ е стигало.

Спомних си как Кой ми описа смъртта на Мери Адо и се запитах дали накрая е натиснала спусъка, за да избяга от разпита, или просто за да се върне към семейните връзки, които цял живот се опитваше да разкъса. Питам се дали аристократичната кръв би била достатъчна, за да я спаси от гнева на Аюра, и какво би трябвало да направи, за да излезе от виртуалния разпит с нов носител, с какво би се откупила, за да остане невредима. Питам се дали през последните мигове е гледала със замъглени очи изтичащата аристократична кръв и е изпитвала ненавист към нея.

— Джак дрънка разни глупости за героична саможертва.

— А, разбирам.

Тя завъртя очи към лицето ми.

— Не затова съм тук.

Не отговорих. Тя пак се загледа в тавана.

— Да, по дяволите. Точно затова съм тук.

Заслушахме се в ръмженето и виковете отвън. Видаура въздъхна и седна. Притисна очите си с длани и разтръска глава.

— Питал ли си се някога дали все още сме хора?

— Като емисари ли? — Свих рамене. — Мъча се да не обръщам внимание на стандартните глупости в стил „треперете, свръхчовеците идат“, ако това имаш предвид.

— Не знам. — Тя раздражено тръсна глава. — Да, разбирам, адски е тъпо. Но понякога разговарям с Джак и останалите, и сякаш са

съвсем различни същества, по дяволите. В какви неща вярват само. До какви нива на вяра могат да стигнат, без нещо да я подкрепя.

— А. Значи и ти не си убедена.

— Не съм. — Видаура нервно размаха ръка. Извъртя се в леглото към мен. — Как изобщо може да бъде тя, нали?

— Е, радвам се, че не само аз хлътнах в този капан. Добре дошла сред здравомислещото малцинство.

— Кой твърди, че го е доказала. До най-дребна подробност.

— Да. Кой тъй отчаяно го желае, че би приел за Квелкрис Фолкънър дори някой скапан крилодер, ако му сложим забрадка. Аз присъствах на Потвърждението и видях как удряха спирачки всеки път, щом отговорите почнеха да я затрудняват. Каза ли ти някой какво генетично оръжие е задействала?

Тя извърна глава.

— Да, чух. Доста крайно.

— Не просто крайно, а пълно отричане на всичко, в което някога е вярвала Квелкрис Фолкънър. Това искаш да кажеш, нали?

— Никой не може да остане чист, Так. — Тъжна усмивка. — Знаеш го. При дадените обстоятелства...

— Вирджиния, ако не внимаваш, ще се превърнеш в чистокръвен и лековерен представител на старомодното човечество. А прекрачиш ли тая граница, да знаеш, че повече не те познавам.

Усмивката се разшири, прерасна в смях. Тя докосна горната си устна с език и стрелна поглед към мен. Испитах странно вълнение.

— Добре — каза тя. — Хайде да бъдем нечовешки логични. Но Джак казва, че тя си спомня щурма срещу Милспорт. И как вървяла към хеликоптера в Алабардос.

— Да, което напълно проваля теорията за копие, направено в разгара на боевете край Драва, не мислиш ли? И двете събития са станали, след като е напуснала Ню Хок.

Вирджиния разпери ръце.

— Проваля и идеята, че е част от личност, използвана за информационна мина. Същата логика.

— Така си е.

— И какво ни остава?

— Искаш да кажеш какво остава за Бразил и неговата тайфа от Вчира? — злобно попитах аз. — Много просто. Остава им отчаяно да

търсят някаква друга тъпа теория с достатъчно пробойни, за да им позволи да запазят вратата. Кое е адски жалко състояние за един правоверен неоквелист.

— Не, имам предвид нас. — Тя ме прониза с поглед. — Какво остава за нас?

Прогоних тръпката в стомаха си, като разтърках очи, повтаряйки нейния жест отпреди малко.

— Имам някаква идея. Може би обяснение.

На вратата се позвъни.

Вирджиния вдигна вежда.

— Да, май и гости имаш.

Погледнах часовника и поклатих глава. Зад прозореца ръмженето на пантерите беше постихнало. От време на време се чуваше как с пукот разкъсват хрущялите на храната си. Нахлузих панталоните, машинално взех рапсодията от нощното шкафче и отидох да отворя.

Вратата се сгъна настрани, разкривайки тихия, мътно осветен коридор. Жената в носителя на Силви Ошима стоеше пред мен напълно облечена, със скръстени ръце.

— Имам предложение за теб — каза тя.

ГЛАВА 39

Когато приближихме Вчира, все още бе ранно утро. Хайдукът, когото Сиера Трес бе вдигнала от леглото — по-точно от своето легло — беше млад и наперен, а катерът, който задигнахме, беше същата контрабандна машина, с която пристигнахме предния ден. Вече освободен от принудата да се преструва на обикновено местно корабче, а навярно и тласкан от желанието да впечатли Трес, пилотът даде газ до дупка и след по-малко от два часа вече привързваше катера на един малък пристан, наречен Слънчев лъч. Трес седеше в кабината с него и издаваше насърчителни възклицания, а Видаура и жената, която се наричаше Квел, си правеха компания долу в салона. През по-голямата част от пътуването аз седях на предната палуба с надеждата прохладният насрещен вятър да облекчи махмурлука ми.

Както можеше да се очаква от място с подобно име, на Слънчев лъч спираха главно корабчета с туристически групи и от време на време по някой богат хлапак с лъскав скутер. По това време на деня имаше предостатъчно свободни места около кея. И което бе по-важно, намирахме се само на петнайсет минути спокоен ход от офисите на „Дзуринда Туджман Склеп“, тъй че да не натоварваме наранения крак на Сиера Трес. Когато пристигнахме там, тъкмо отваряха.

— Не съм сигурен — каза дребният чиновник, чиято работа, явно, беше да става преди другите и да обслужва офиса, докато дойдат. — Не съм сигурен, че...

— Е, аз пък съм сигурна — сряза го Сиера Трес.

Беше облякла пола до глезените, за да прикрие бързо заздравяващия си крак, а по гласа и стойката ѝ изобщо не личеше, че е пострадала. Хайдукът остана на кея при катера, но Трес не се нуждаеше от него. Тя самата умееше да разиграва до съвършенство картата на хайдушкото високомерие. Чиновникът се сви.

— Слушайте... — започна той.

— Не, ти слушай. Бяхме тук преди по-малко от две седмици. Знаеш това. Ако искаш да се обадиш на Туджман, твоя си работа. Но едва ли ще ти е благодарен да го вдигнеш от леглото по това време

само за да потвърди, че имаме достъп до същия материал, който ползвахме миналия път.

В крайна сметка се наложи Трес не само да позвъни на Туджман, но и доста да повиши тон, но получихме каквото искахме. Включиха виртуалните системи и ни упътиха към кушетките. Сиера Трес и Вирджиния Видаура изчакаха, докато жената в носителя на Ошима си слагаше електродите. Тя повдигна към мен хипнофоните.

— Това пък какво е?

— Последен писък на технологията. — Ухилих се, макар че не ми беше до смях. Напрежението в комбинация с махмурлука създаваше мъчително и крайно неприятно чувство за нереалност. — Съществуват само от два века. Включват се ето така. Улесняват прехвърлянето.

Когато Ошима се настани, аз легнах на съседната кушетка и се заех с електродите и хипнофоните. Погледнах нагоре към Трес.

— Значи се разбрахме какво ще направиш, за да ме измъкнеш, ако работите тръгнат на зле?

Тя кимна с каменна физиономия. Още не бях съвсем наясно защо се съгласи да ни помогне, без да се посъветва първо с Кои или Бразил. Както вървяха нещата, изглеждаше още твърде рано, за да приема безрезервно заповеди от призрака на Квелкрисст Фолкхънър.

— Добре тогава. Да действаме.

Звуковите кодове ме унесоха по-трудно от друг път, но най-сетне усетих как залата около мен се замъглява и вместо нея изскочиха съвършено ясно стените на познатия хотелски апартамент. Изведнъж ме парна споменът за Видаура и стаята в края на коридора.

Стегни се, Так.

Поне махмурлукът вече не ме мъчеше.

Стоях до прозорец с изглед към неправдоподобни зелени ливади. До вратата в другия край на стаята изникнаха очертания на дългокоса жена, които постепенно се превърнаха в носителя на Силви Ошима.

Няколко секунди се гледахме, после кимнах. Навярно не го сторих съвсем убедително, защото тя се навъси.

— Сигурен ли си? Знаеш, че не си длъжен да го правиш.

— Напротив, длъжен съм.

— Не очаквам...

— Надя, няма страшно. Обучен съм да пристигам на чужди планети в нови носители и тутакси да се захващам с избиване на туземци. Мислиш ли, че това ще ме затрудни?

Тя сви рамене.

— Добре.

— Тогава да почваме.

Тя прекоси стаята и спря само на метър от мен. Наведе глава и сребрилата грива бавно падна напред да закрие лицето ѝ. Централният кабел се плъзна настрани по черепа и увисна като жило на скорпион, осеяно с по-фини нишки. В този момент тя приличаше на прастарите зловещи образи, които моите прадеди бяха донесли през космическите бездни от родната си Земя. Приличаше на призрак.

Позата ѝ стана скована.

Дълбоко въздъгнах и посегнах напред. Пръстите разтвориха увисналата коса като завеса.

От другата страна нямаше нищо. Само зейнал отвор от топъл мрак, който се разширяваше към мен, сякаш поглъщаше околната светлина. Приведох се напред, мракът се разтвори около гърлото ѝ, сетне плавно плъзна надолу по застиналата фигура. Разцепи я през слабините и продължи, разтваряйки същия процеп във въздуха между краката ѝ. Усетих как в същото време губя равновесие малко по малко. Подът на хотелската стая изчезна, сетне самата стая се сгърчи като използвана салфетка в плажен огън. Топлината ме обгърна, изпълнена с лек дъх на статично електричество. Под мен имаше непрогледен мрак. Железните кичури в лявата ми ръка се сплетоха, набъбнаха и се сляха в неспокойно пулсиращ кабел. Увиснах на него над пустотата.

Не отваряйте очи, не отваряйте лявата си ръка, не се движете изобщо.

Примигах предизвикателно и прогоних спомена.

Стиснах зъби и пуснах кабела.

Не усетих падането.

Нямаше нито насрещен вятър, нито ориентири, по които да преценя дали се движа. Дори самото ми тяло беше невидимо. Кабелът сякаш изчезна веднага щом разтворих пръсти. Спокойно можех да допусна, че се рея в антигравитационна камера, не по-широка от

разперените ми ръце, но сетивата ми някак долавяха съществуването на огромно неизползвано пространство. Имах чувството, че летя с въздушен брѳмбар из някой от пустите складове на Белотрев Кохеи 9–26.

Изкашлях се.

Над мен припламна назѳбена мѳлния и остана да свети. Инстинктивно посегнах нагоре и прѳстите ми докоснаха фини нишки. Чувството за перспектива изведнѳж се завърна — светлината не беше огѳн безкрайно далече в небето, а мѳничко разклонение само на няколко сантиметра над главата ми. Внимателно хванах клонката и я преобърнах. Там, където се докосваше до прѳстите ми, светлината помръкна. Пуснах я и тя увисна на височината на гърдите ми.

— Силви? Тук ли си?

При тия думи усетих опора под краката си и се озовах в спалня, огряна от лѳчите на късен следобед. Ако съдех по мебелите, стаята принадлежеше на десетинагодишно момче. По стените висяха холограми на Мики Нозава, Рили Цучия и разни други, непознати за мен артисти. Пред прозореца имаше бюро с инфодисплей, а до него тясно легло. Ламперията от огледално дърво по едната стена създаваше илюзия за пространство, а големият гардероб срещу нея беше претѳпкан със зле закачени дрехи, включително и официални халати в дворцов стил. От вътрешната страна на вратата бе залепено веруюто на Отрицателите, но едното му крайче вече провисваше.

Надникнах през прозореца и видях типично малко градче от умерения пояс, слизащо към залив с пристанище. Из водата плаваха валма белотрев, в ясното синьо небе едва се различаваха бледите сърпове на Хотей и Дайкоку. Можех да се намирам къде ли не. Корабчета и човешки фигури щѳкаха насам-натам почти като истински.

Отидох до вратата със зле залепеното верую и натиснах дръжката. Не беше заключено, но когато понечих да изляза в коридора, един хлапак изникна пред мен и ме блѳсна назад.

— Мама казва, че трябва да си стоиш в стаята — заяви той с противен глас. — Мама казва.

Вратата се затръшна под носа ми.

Дѳлго я гледах, после отворих отново.

— Мама казва, че трябва...

Ударът строши носа му и го отметна към отсрещната стена. Удържах юмрука си свит, чакайки да видя дали ще ме нападне, но хлапакът просто се свлече покрай стената, като пъшкаше и сумтеше през окървавения си нос. Очите му се изцъклиха от изненада. Внимателно го прекрачих и тръгнах по коридора.

След по-малко от десет крачки я усетих зад себе си.

Чувството беше съвсем леко и в същото време всеобхватно като шумолене в самата тъкан на виртуалната среда, като шепот на траурни сенки, изплували от стените зад гърба ми. Спрях на място и изчаках. Нещо се плъзна като сгърчени пръсти по тила и врата ми.

— Здравей, Силви.

Без преход се озовах на бара в „Токийския гарван“. Тя се бе привела до мен, стискайки чаша уиски, която не помнех да е държала при истинската ни среща. Същото питие имаше и пред мен. Клиентелата се суетеше около нас с прекомерна бързина, цветовете бяха избледнели до сиво и всички изглеждаха не по-плътни от дима на лулите по масите или изкривените отражения в плота от огледално дърво под чашите ни. Имаше шум, но неясен и глух, едва доловим като бръмченето на мощните информационни системи зад стените.

— Откакто се срещнах с теб, Мики Тръпката — изрече безстрастно Силви Ошима, — сякаш целият ми живот се разпадна.

— Нещата не почнаха тук, Силви.

Тя извъртя поглед към мен.

— О, знам. Казах сякаш. Но въображаема или реална, връзката си остава връзка. Всичките ми приятели са мъртви, Истински мъртви, а сега откривам, че ти си ги убил.

— Не точно аз.

— Да, разбирам. — Тя вдигна уискито към устните си. — Но кой знае защо, от това не ми става по-леко.

Тя гаврътна чашата. Потръпна, докато глътката слизаше надолу.

Промени темата.

— Значи каквото чуе тя, се процежда дотук?

— Донякъде. — Чашата пак се отпусна на масата. Магията на системата я напълни бавно, сякаш нещо протичаше през тъканта на модела. Първо се запълни отразеният образ, после и самата чаша, от дъното до ръба. Силви я гледаше мрачно. — Но все още изяснявам доколко сме се оплели чрез сензорните системи.

— Откога я носиш, Силви?

— Не знам. От миналата година? Може би от каньона Аямон? Тогава за пръв път изключих. За пръв път се събудих, без да зная къде съм. Имах чувството, че цялото ми съществуване е стая и някой е влизал да размести мебелите без разрешение.

— Реална ли е тя?

Груб смях.

— Мен ли питаш? Точно тук?

— Добре, знаеш ли откъде е дошла? Как си я прихванала?

— Тя избяга. — Ошима пак ме погледна. Сви рамене. — Все това повтаряше. Избягах. Разбира се, аз и така си го знаех. Измъкнала се е от някоя килия, също като теб.

Неволно се озърнах през рамо, търсейки коридора към спалнята. Сред опушената навалица в бара нямаше и следа, че изобщо е съществувал.

— Килия ли беше онова?

— Да. Реакция срещу въведените системи. Командният софтуер ги изгражда автоматично срещу всичко, което влезе в капацитета и използва език.

— Не беше много трудно да се измъкна.

— Какъв език ползваше?

— Ъ-ъ-ъ... аманглийски.

— Да... от машинна гледна точка не е много сложен. Бих казала дори детински прост. Получил си затвор, достоен за нивото ти на сложност.

— Ти наистина ли очакваше да си стоя там?

— Не аз, Мики. Софтуерът. Програмите са автономни.

— Добре де, софтуерът очакваше ли да си стоя там?

— Ако беше деветгодишно момиченце с по-голям брат, — горчиво отвърна тя — щеше да си стоиш там, повярвай ми. Системите не са предназначени за разбиране на човешкото поведение, те просто разпознават и оценяват езика. Всичко останало е машинна логика. Извличат за структурите сведения от подсъзнанието ми, общото настроение, предупреждават ме пряко, ако има драстични нарушения, но всичко това всъщност не е в човешките рамки. Демилитите не се занимават с хора.

— Значи, ако това е Надя, или някоя си там... Ако е дошла, говорейки, да речем, на старинен японски, системата би я затворила в килия като моята?

— Да. Японският е доста по-сложен от аманглийския, но от машинна гледна точка разликата е почти нулева.

— И тя би се измъкнала също тъй лесно като мен. Без да усетиш, ако е действала деликатно.

— Да, във всеки случай по-деликатно от теб. Така или иначе би се измъкнала от ограничителната система. Доста по-трудно е да си проправи път през сензорния интерфейс и преградите в главата ми. Но с малко повече време и решителност...

— О, решителност не ѝ липсва. Знаеш коя е, нали?

Леко кимване.

— Каза ми. Когато и двете се криехме тук от разпитите на Харлан. Но мисля, че вече знаех. Започвах да я сънувам.

— Смяташ ли, че е Надя Макита? Истинската?

Силви вдигна чашата и отпи.

— Трудно ми е да си го представя.

— Но въпреки това я оставяш да командва в близкото бъдеще? Без да знаеш коя или какво е?

Тя пак сви рамене.

— Склонна съм да преценявам по резултатите. Доколкото виждам, тя се справя.

— Дявол да го вземе, Силви, та тя може и да е *вирус*!

— Е, доколкото съм чувала в училище, такава е била и истинската Квелкрис Фолкхър. Нали така са наричали квелизма по времето на Разселването? *Вирусна отрова в тялото на обществото*.

— Не говоря за политически метафори, Силви.

— Нито пък аз. — Тя отново гаврътна питието до дъно и остави чашата. — Слушай, Мики, не съм нито политически активист, нито войник. Аз съм обикновен информационен плъх. Миминти и кодове, това съм аз. Пусни ме в Ню Хок със свестен екип и никой не може да ми се хване на малкия пръст. Но сега не сме там и много добре знаем, че не ми се очертава скоро да стъпя в Драва. Тъй че с оглед на текущата обстановка смятам да отстъпя пред онази Надя. Защото която и да е всъщност, тя има далеч по-добър шанс да прегази тия води.

Силви се загледа как невидимото вълшебство пълни чашата ѝ. Аз поклатих глава.

— Това не е в твой стил, Силви.

— Напротив. — Изведнъж в гласа ѝ зазвуча дива ярост. — Приятелите ми са мъртви или още по-лошо, Мики. Всички ченгета на тая планета ме гонят заедно с милспортската якудза. Затова недей да разправяш кое не е в мой стил. Дявол да го вземе, нямаш представа какво става с мен при тия обстоятелства, защото не си го виждал преди, разбра ли? Дори аз самата не знам, мамка му, какво става с мен при тия обстоятелства.

— Да, и вместо да разбереш, ще си стоиш тук като сън на някакъв скапан Отрицател за някогашното послушно мамино момиченце. Ще седиш тук, ще си играеш с виртуалния свят и ще се надяваш някой отвън да се погрижи за теб.

Тя не отговори, само вдигна пълната чаша към мен. Изведнъж ме заля вълна от срам.

— Съжалявам.

— Има защо. Би ли искал да преживееш онова, дето го сториха на Ор и останалите. Защото ако искаш, веднага ще те уредя.

— Силви, не можеш...

— Те умряха жестоко, Мики. Обелени слой след слой. Всички. Накрая Кийока пицеше като малко дете да дойда и да я спася. Искаш ли да се включиш в това, да го поносиш със себе си като мен?

Потръпнах и тръпката сякаш се предаде на целия виртуален модел. Леко, хладно разтърсване на околния въздух.

— Не.

След това дълго мълчахме. Клиентите на „Токийския гарван“ сновяха около нас като призраци.

По някое време тя неопределено махна с ръка нагоре.

— Знаеш ли, подготвителите вярват, че това е единственото истинско съществуване. Че всичко отвън е илюзия, сенчест свят, създаден от древните богове като детска люлка за нас, докато изградим своя собствена реалност и се свръхзаредим в нея. Утешителна мисъл, нали?

— Ако си позволиш да ѝ вярваш.

— Ти я нарече вирус — каза замислено Силви. — Като вирус тя се справи много успешно тук. Проникна в системите ми, сякаш беше

проектирана специално за това. Може би е също тъй умела и навън, в сенчестите игри.

Затворих очи. Притиснах длан към лицето си.

— Какво ти е, Мики?

— Моля те, кажи ми, че в момента говориш метафорично. Не бих издържал да разговарям с още една жертва на пропагандата.

— Хей, ако не ти харесва разговорът, винаги можеш да се пръждосаш оттук, нали?

Внезапното раздражение в гласа ѝ ме върна към Ню Хок и привидно безконечните демилитски препирни. От този спомен устните ми трепнаха в неволна усмивка. Отворих очи и пак я погледнах. Сложих длани върху бара, въздъхнах и оставих усмивката да се разшири.

— Дойдох да те изведа, Силви.

— Знаем. — Тя сложи ръка върху моята. — Но на мен ми е добре тук.

— Казах на Лас, че ще се грижа за теб.

— Тогава грижи се за нея. Така пазиш и мен.

Поколебах се, търсейки точните думи.

— Мисля, че тя може да е нещо като оръжие, Силви.

— Е? Не е ли така с всички ни?

Озърнах се към забързаните сиви призраци из бара. Вслушах се в тихата смес от звуци.

— Наистина ли само това искаш?

— В момента, Мики, само с това съм в състояние да се справя.

Питието ми стоеше недокоснато на бара. Изправих се. Взех чашата.

— Тогава по-добре да се връщам.

— Чудесно. Ще те изпратят.

Уискито се оказа парливо, евтино и долнокачествено. Съвсем не го бях очаквал.

Тя излезе с мен на пристанището. Тук вече беше изгряло сиво, прохладно утро и в трезвите му лъчи не се виждаха хора — нито нормални, нито забързани призраци. Корабната мивка бездействаше, кейовете и океанът пустееха. Всичко изглеждаше някак оголено,

примитивно, а морето Андраши се плискаше в колоните с унило упорство. Гледайки на север, имах чувството, че усещам Драва да се спотайва зад хоризонта в покой и уединение.

Спряхме под крана, където се запознахме, и внезапно разбрах с почти осезаема сила, че я виждам за последен път.

— Може ли един въпрос?

Тя гледаше към морето.

— Разбира се.

— Твоята заместничка горе казва, че срещнала в килиите някой си Григорий Ишии. Случайно да ти звучи познато?

Тя се навъси леко.

— Да, познато ми е. Не знам откъде. Но не мога да си представя как една дигитализирана личност би се добрала дотук.

— Там е въпросът.

— Тя каза ли, че е *онзи* Григорий?

— Не. Каза, че тук долу имало нещо, наречено така. Но когато унищожихме самоходното оръдие и ти изключи, а после се свести в Драва, тогава каза, че то те познава, *нещо* те познава. Като стар приятел.

Силви сви рамене. Продължаваше да гледа северния хоризонт.

— Тогава може да е нещо, разработено от миминтите. Вирус, който задейства системите за разпознаване в човешкия мозък, кара те да си мислиш, че виждаш или чуваш нещо познато. Всеки индивид, когото зарази, ще допълни липсващите парчета със свои картинки.

— Не звучи много убедително. Миминтите напоследък едва ли са общували с много хора. Мечек е на власт само... от колко? От три години ли?

— От четири. — Едва доловима усмивка. — Мики, миминтите са създадени за да убиват хора. Такава им е целта от самото начало, още отпреди триста години. Никой не знае дали някое вирусно оръжие от онова време не е оцеляло и до днес. Може дори малко да се е усъвършенствало.

— Срещала ли си някога нещо подобно?

— Не. Но това не означава, че го няма там навън.

— Или тук вътре.

— Или тук вътре — бързо се съгласи тя. Искаше да си тръгна.

— Или може да е просто поредният информационен шрапнел.

— Може.

— Да. — Пак се огледах наоколо. — Добре. Как да се измъкна оттук?

— Кранът. — За момент тя се върна при мен. Очите ѝ се откъснаха от севера и срещнаха моите. Тя кимна нагоре, където металната стълбичка изчезваше сред преплетените стоманени греди на машината. — Просто се изкачвай и толкова.

Страхотно.

— Пази се, Силви.

— Обещавам.

Тя ме целуна набързо по устните. Кимнах, потупах я по рамото и отстъпих две крачки назад. После се завъртях към стълбата, сложих ръце върху студения метал и започнах да се изкачвам.

Стълбата изглеждаше солидна. Във всеки случай я предпочитах пред отвесните скали, гъмжащи от крилодери, или издатините под марсианското гнездо.

Бях вече на двайсетина метра височина сред гредите, когато гласът ѝ ме догони отдолу.

— Хей, Мики.

Погледнах надолу. Тя стоеше под крана и ме гледаше с отметната глава. Беше събрала шепи около устата си. Предпазливо се пуснах с едната ръка и ѝ помахах.

— Да?

— Току-що си спомних. Григорий Ишии. Учихме за него в училище.

— Какво точно учихте?

Тя разпери ръце.

— Съжалявам, нямам представа. Кой да помни такива глупости?

— Така си е.

— Защо не попиташ нея?

Добър въпрос. А отговорът май беше свързан с емисарската предпазливост. Но и вродената недоверчивост си казваше думата. Нежеланието да вярвам. Нямах да се вържа на сладките приказки за славното завръщане на Квел, каквото и да говореха Кои и Бръмбарчетата.

— Може да я попитам.

— Добре. — Тя вдигна ръка за сбогом. — Сканирай, Мики. Продължавай да се катериш, не гледай надолу.

— Да — извиках към нея аз. — И ти, Силви.

Продължих нагоре. Мивката се смали като детска играчка. Морето заприлича на лист сив метал, заварен за килнатия хоризонт. Силви беше дребна точица, обърната на север, после съвсем я загубих от поглед. Може би вече я нямаше. Металните греди около мен загубиха всякаква прилика с конструкцията на крана. Студената зора притъмня, преля се в трептящо сияние, което играеше по решетките с подлудяващо познат ритъм. Аз изобщо не се изморявах.

Престанах да гледам надолу.

ГЛАВА 40

— Е? — попита накрая тя.

Гледах през прозореца към Вчира Бийч и слънчевите искри по вълните. Плажът и водата почваха да се запълват с дребни човешки фигурки, бързаци да се порадват на хубавото време. Офисите на „Дзуринда Туджман Склеп“ бяха отлично изолирани, но почти усещах нарастващата жега, почти чувах все по-гръмогласната туристическа глъчка. Откакто напуснах виртуалния модел, не бях разговарял с никого.

— Ти беше права. — Хвърлих кратък поглед към жената в тялото на Силви Ошима, после пак се загледах към морето. Махмурлукът ме мъчеше с нова сила. — Не иска да излезе. За да се справи със скръбта е прибягнала към Отрицателските глупости от своето детство и държи да остане там.

— Благодаря.

— Да. — Оставих прозореца и се завъртях към Трес и Видаура. — Повече нямаме работа тук.

На връщане не си казахме нищо. Пробивахме си път през навалищата от пъстро облечени хора и мълчахме. Най-често лицата ни караха хората да се отдръпват — виждах ги как отстъпват встрани с изплашени физиономии. Но в топлия слънчев ден мнозина бяха нетърпеливи да стигнат до водата и изобщо не гледаха къде вървят. Сиера Трес се мръщеше, когато небрежно носени плажни принадлежности я блъскаха по крака, но лекарствата или волята ѝ помагаха да стиска зъби и да мълчи. Никой от нас не искаше да привлича вниманието с улични сцени. Само веднъж Трес се завъртя към един особено недодялан тип и онзи моментално си плю на петите.

Хей, момчета, мина ми кисела мисъл. Не можете ли да разпознаете своите политически герои? Та ние идваме да освободим всички ви.

На пристана Слънчев лъч младият хайдук лежеше върху полегатата палуба на катера и се припичаше, както всички останали. Когато се качихме, той стана и запримигва.

— Бързо се справихте. Ще се връщаме ли?

Сиера Трес огледа презрително околната шарения.

— Виждаш ли някаква причина да се мотаем тук?

— Хей, не е толкова зле. Понякога идвам насам с момчетата, здравата се веселим. Народът е свестен, не като ония надути пуяци в южния край. А, щях да забравя. Хей, мой човек, приятелят на Рад.

Изненадано вдигнах глава.

— Да?

— Един човек пита за теб.

Застинах, както пресичах палубата. Леденият хлад на емисарската готовност се смеси с лека тръпка на радостно нетърпение. Махмурлукът потъна в дъното на съзнанието ми.

— За какво?

— Не каза. Дори не ти знаеше името. Доста добре те описа обаче. Беше проповедник, от онези шантави северняци. Нали ги знаеш, с брада и прочие.

Кимнах и нетърпението се разля в топли сребристи пламъчета.

— А ти какво му каза?

— Да върви на майната си. Жена ми е от Шафрановия архипелаг, от нея знам какви гадости вършат там. Да ми паднат, всичките ще ги избеся с тел на първата сушилня за белотрев.

— Млад ли беше или стар?

— А, млад. И по стойката си личеше, нали разбираш.

Думите на Вирджиния Видаура изплуваха в главата ми.

Свещени солови акции за премахване на неверници.

Е, сам си го изпроси.

Видаура пристъпи към мен и сложи ръка на рамото ми.

— Так, трябваш ни за...

Усмихнах ѝ се.

— Добър опит. Но вече не ви трябва за нищо. Току-що изпълних последното си задължение във виртуалния модел. Нямам друга работа.

Тя ме изгледа втренчено.

— Няма страшно — казах аз. — Прерязвам му гърлото и веднага се връщам.

Тя поклати глава.

— Наистина ли само това искаш?

Думите от реалния свят прозвучаха като ехо на собствения ми въпрос към Силви в дълбините на виртуалния модел. Раздразнено магнах с ръка.

— Какво ми остава? Да се бия за славната квелистка кауза? Да, бе. Да се бия за стабилността и процъфтяването на Протектората? Вършил съм и двете, Вирджиния, ти също си ги вършила и знаеш истината не по-зле от мен. Всичко това е лайно на клечка. Невинни жертви, кръв и писъци, само за да се стигне накрая до някакъв гнусен политически компромис. Чужди каузи, Вирджиния. Омръзнаха ми, по дяволите.

— И какво предпочиташ? Това ли? Нови безсмислени убийства? Свих рамене.

— Точно в безсмислените убийства най-много ме бива. Майстор съм по тая част. Ти ме направи майстор, Вирджиния.

Сякаш я зашлевих през лицето. Тя трепна. Сиера Трес и хайдукът се озърнаха любопитно. Забелязах, че жената, която се наричаше Квел, е слязла в салона.

— И двамата напуснахме Корпуса — каза накрая Видаура. — Невредими. Помъдрели. А сега се каниш да изгасиш остатъка от живота си като някаква скапана факла? Просто да се заровиш в шаблона на вечното отмъщение?

Намерих сили да се усмихна.

— Имам вече над сто години живот, Вирджиния. Няма да ми липсва.

— Но това не решава нищо. — Тя изведнъж закрещя. — Няма да върне Сара. Когато приключиш, тя ще си остане мъртва. Ти вече уби и измъчи всички, които са били там. Олекна ли ти?

— Хората ни гледат — кротко казах аз.

— Не ми пука, по дяволите. Отговори ми. Олекна ли ти?

Емисарите са изпечени лъжци. Но не и помежду си.

— Само когато ги убивам.

Тя мрачно кимна.

— Да, точно така. И знаеш какво е това, Так. И двамата знаем. Не ни е за пръв път да го виждаме. Помниш ли Чеб Оливейра? Нилс Райт? Това е патологично, Так. Неуправляемо. То е като наркомания и в крайна сметка ще те погълне.

— Може би. — Аз се приведох по-близо, полагайки усилия да удържа внезапния гняв. — Но междуременно няма да убива петнайсетгодишни момичета. Няма да бомбардира цели градове и да изтребва хиляди хора. Няма да се превърне в нещо като Разселването или кампанията на Адорасион. За разлика от твоите приятелчета по сърф, за разлика от нашата нова приятелка долу в салона, аз не искам саможертви от никого.

За секунда-две тя се вгледа спокойно в мен. После кимна, сякаш изведнъж се убеди в нещо, за което се бе надявала да не е истина.

Мълчаливо ми обърна гръб.

Катерът се отдалечи на една страна от кея, извъртя се сред облак мътни пръски и пое с пълна скорост на запад. Никой не бе останал на палубата да ми помахва. Кормилното витло тласна капките назад и опръска лицето ми. Погледах как катерът се превръща в точица на хоризонта и ревът му заглъхва, после тръгнах да търся проповедника.

Свещени солови акции.

На Шария се бях срещал с двамина такива. Смахнати религиозни маниаци, заредени в носители тип „Десницата на Аллах“, откъснати от другите бойци и вкарани във виртуална среда, за да видят късче от рая, който ги чака след смъртта, а после пратени да проникнат в базите на Протектората. Също като цялата съпротива на Шария, те не можеха да се похвалят с особено въображение — което в крайна сметка ги погубваше, щом се сблъскаха с емисарите, — но и не бяха за подценяване. Докато ги изтребим до крак, всички бяхме почнали да изпитваме едва ли не уважение към тяхната храброст и издръжливост в боя.

В сравнение с тях Рицарите на Новото откровение бяха лесна мишена. Имаха ентузиазъм, но им липсваше потеклото. Вярата се крепеше върху стандартните религиозни стълбове на масовата психоза и омразата към жените, но досега, явно, не бе имала нито време, нито необходимост да създаде свое военно крило. Същински аматьори.

Досега.

Започнах от евтините хотели откъм Зоната. Изглеждаше разумно да предположа, че проповедникът е проследил дирите ми до „Дзуринда Туджман Склеп“, преди да потеглим за Милспорт. А след

прекъсването на следата сигурно бе решил да изчака. Търпението е основно достойнство на убиеца — трябва да си готов за действие, но и трябва да знаеш кога да чакаш. Онези, които ти плащат, разбират това, а ако не разбират, има си начини да им обясниш. Чакаш и се ослушваш за най-дребни сведения. Всекидневните посещения на пристана Слънчев лъч дават възможност за предпазлив обзор на всекидневния транспорт, особено ако има нещо необичайно. Например матов, нисък пиратски катер сред пъстрите и претъпкани туристически корабчета, които обикновено спират на кея. Единственото, което не се връзваше със стила на професионален убиец, бе прекият въпрос към младежа, но го приписах на религиозното високомерие.

Лек, всепроникващ дъх на гниец белотрев, зле поддържани фасади и неучтив персонал. Тесни улички, прорязани от остри сенки и горещи слънчеви лъчи. Влага, купища боклуци по ъглите, които изсъхваха само в часовете около пладне. Безцелно сновящи туристи, грохнали и унили след усилията да се повеселят на слънце. Аз бродех сред всичко това, опитвайки да оставя цялата работа на емисарския усет, да потисна главоболието и тръпнещата омраза, която напираше да намери отдушник.

Открих го още преди да е настъпила вечерта.

Не се оказа чак толкова трудно. Кошут все още беше относително незасегнат от Новото откровение и хората ги забелязваха, както човек би забелязал милспортски акцент в кръчмата на Ватанабе. На всяко място задавах едни и същи простички въпроси. Фалшивият сърфистки говор, който имитирах умело с помощта на чутото през последните седмици, ми позволи да преодоля недоверието на дребните служители и да засека къде се е появявал проповедникът. Шепя евтини кредитни чипове и няколко застрашителни погледа свършиха останалото. Когато следобедът почна да захладнява, аз стоях в тясното фойе на нещо средно между евтин хотел и кантора за наем на лодки с гръмкото име „Дворец на вълните“. По ирония на съдбата мястото бе построено върху стари колони от огледално дърво над тинестите води на Зоната и вонята на гниец белотрев проникваше през пода.

— Да, настани се преди около седмица — каза ми момичето от рецепцията, докато подреждаше на рафт до стената няколко очукани дъски за сърф. — Очаквах неприятности, задето съм жена и нося

такива дрехи, нали разбирате. Но той сякаш изобщо не ми обърна внимание.

— Тъй ли?

— Да, много уравновесен човек, ще знаете. Зачудих се дали пък не е и сърфист. — Тя избухна в безгрижен, хлапашки смях. — Смахната работа, а? Но сигурно дори и при тях трябва да има сърфисти.

— Сърфистите са навсякъде — кимнах аз.

— Да поговорите с него ли искате? Или ще му оставите съобщение?

— Ами — аз погледнах таблото с кутийки за писма зад рецепцията. — Наистина искам да му оставя нещо, ако не възразявате. Изненада.

Това я заинтригува. Тя се усмихна.

— Разбира се, ще му предам.

Остави дъските и мина от другата страна на тезгяха. Аз порових из джоба си, намерих резервен пълнител за рапсодията и ѝ го подадох.

— Заповядайте.

Тя пое с любопитство малкия черен предмет.

— Това ли е? Няма ли да оставите и бележка или нещо такова?

— Не, всичко е наред. Той ще разбере. Само му предайте, че довечера ще се върна.

— Добре, щом така искате. — Тя весело сви рамене и се обърна към кутийките. Изчаках я да остави пълнителя в прашното гнездо с номер 74.

— Всъщност... — казах аз с престорено смущение, сякаш ми бе хрумнало току-що. — Може ли да наема стая?

Момичето се обърна с изненада.

— Ами да, разбира се...

— Само за довечера. По-разумно е, отколкото да се настаня другаде и пак да идвам, нали разбирате.

— Дадено, няма проблеми. — Тя включи дисплея върху бюрото си, огледа го за момент и пак ми се усмихна. — Знаете ли, ако искате, мога да ви настаня на същия етаж. Не точно в съседната стая, тя е заета, но през две врати. Услугата е безплатна.

— Много мило — казах аз. — Знаете ли какво тогава, само му кажете, че съм тук, дайте му номера на моята стая и сам ще ме

потърси. Всъщност по-добре ми дайте онова, което оставих.

Челото ѝ се сбръчка от толкова много промени. Тя неуверено взе пълнителя.

— Значи не искате да му го предам?

— Вече не, благодаря. — Усмихнах ѝ се. — Май ще е по-добре да му го дам аз. Така е някак по-лично.

Горе вратите се оказаха старомодни, на панти. Вмъкнах се в номер 74 със същата лекота, с която като шестнайсетгодишен уличен нехранимайко прониквах в занемарените складове за подводничарско оборудване.

Стаята беше тясна и неудобна. Тоалетна капсула, хамак-еднодневка за пестене на място и пране, вградени шкафове, пластмасова масичка и стол. Прозорец с променлива прозрачност, вързан нескопосано за климатичната система — проповедникът го беше оставил затъмнен. Огледах в полумрака къде да се скрия и по липса на друга възможност избрах капсулата. Докато прекрачвах вътре, лъхна ме остър мирис на антибактериален спрей — вероятно автоматичното почистване бе приключило преди малко. Свих рамене, постарях се да дишам през устата и потърсих из чекмеджетата болкоуспокояващи, за да смекча развихрилия се махмурлук. В едното намерих хапчета против слънчев удар. Глътнах две, седнах на капака на тоалетната и зачаках.

Има нещо нередно, предупреди ме емисарската интуиция. Нещо не пасва.

Може би онзи не е такъв, за какъвто го мислиш.

Да, бе. Дошъл е да ме увещава с добро. Господ го е насочил по правия път.

Религията е най-обикновена политика, само че с по-високи залози, Так. Знаеш това, видя го в действие на Шария. Няма причина тия хора да не постъпват по същия начин, когато ножът опре до кокала.

Тия хора са овце. Ще сторят каквото им наредят свещениците.

Сара нахлу в паметта ми като нажежено желязо. За момент околният свят се люшна от силата на моята ярост. За хиляден път си

представих сцената и в ушите ми забуча шум като рев на далечна тълпа.

Извадих тебитския нож и се вгледах в матовото черно острие.

С тази гледка емисарското спокойствие бавно попи из тялото ми. Пак се отпуснах в тясната кабинка и се отдадох на ледената целенасоченост. Чух думите на Вирджиния Видаура.

*Оръжията са само придатък. Ти си убиецът и унищожителят.
Убий бързо и изчезни.*

Това няма да върне Сара. Когато приключиш, тя ще си остане мъртва.

При последното се навъсих. Не е приятно някогашните ти идоли да се разклатят. Да откриеш, че и те са обикновени хора като теб.

Вратата тихо изскърца и започна да се отваря.

Мислите се разсеяха като мъгла в потока на бликналата сила. Излязох от капсулата, заобиколих вратата и заех бойна стойка, готов да замахна с ножа.

Той не беше такъв, какъвто си го представях. Младият хайдук и момичето долу споменаха за хладнокръвието му и то пролича в начина, по който се завъртя от едва доловимото шумолене на дрехите и от трепването на въздуха в тясната стая. Но беше строен и слаб, с изящен бръснат череп и дълга черна брада, изглеждаща съвсем идиотски под тънките черти на лицето.

— Мен ли търсиш, свети отче?

За момент погледите ни се кръстосаха и ножът в ръката ми сякаш сам затрепери.

После проповедникът посегна нагоре, дръпна брадата си и тя с тихо прашене остана в ръката му.

— Естествено, че теб търся, Мики — каза уморено Ядвига. — Гоня те почти цял месец.

ГЛАВА 41

— Ти трябваше да си мъртва.

— Да, поне на два пъти. — Ядви навъсено въртеше фалшивата брада из ръцете си. Седяхме до евтината пластмасова масичка, без да се гледаме. — Май съм тук само защото не търсеха мен, когато дойдоха за другите.

При тия думи отново видях Драва — снежни вихрушки на черния нощен фон, замръзналото съзвездие на лагерните светлини и редки силуети, притичващи сгъшени между сградите.

Бяха дошли на другата вечер, без предупреждение. Не станало ясно дали Курумая е бил подкупен, заплашен с по-високо началство или просто убит. Чрез командния софтуер на Антон, включен на пълна мощ, Ковач и неговите хора открили екипа на Силви по следите в мрежата. Разбили вратите и поискали пълно подчинение.

Очевидно не го получили.

— Видях Ор да унищожава някого — продължи механично Ядви, унесена в спомените. — Всъщност зърнах само блясъка. Той крещеше всички да излизат. Аз носех храна от бара. И дори не...

Тя млъкна.

— Няма нищо — казах аз.

— Не, мамка му, Мики, има нещо! Аз избягах.

— Ако не беше избягала, щеше да бъдеш мъртва. Истински мъртва.

— Чух как Кийока крещи. — Тя преглътна с усилие. — Знаех, че е твърде късно, но...

Побързах да я прекъсна.

— Видя ли те някой?

Тя кимна.

— Размених няколко изстрела с един от тях, докато бягах към навеса за машини. Тия мръсници сякаш бяха навсякъде. Но не ме подгониха. Сигурно са решили, че съм случаен минувач. — Тя посочи своя носител „Ейшундо“. — Нали разбираш, не оставях следа в мрежата. За онзи скапаняк Антон бях просто невидима.

После задигнала един бръмбар „Дракул“, заредила го и подкарала право към кея.

— Докато излизах в залива, имах кратък сблъсък с автоматичните подводни системи — каза тя с мрачен смях. — Не се полага да изкарваш машини над водата без официално разрешение. Но в крайна сметка пропускът ги укроти.

И подкарала през морето Андраши.

Кимнах механично, макар че не можех да повярвам на ушите си. Тя бе карала бръмбара без почивка почти хиляда километра до Текитомура и там под прикритието на нощта се измъкнала в едно тихо заливче източно от града.

Ядви сви рамене.

— В багажниците имах храна и вода. Имах и тетрамет, за да не заспивам. Бръмбарът беше с навигационна система „Нуханович“. Най-голямата ми грижа беше да се привеждам колкото може по-ниско, та да приличам на лодка, а не на летяща машина. Боях се да не привлека ангелски огън.

— И как ме намери?

— А, това беше много смахната работа. — За пръв път усетих в гласа ѝ нещо друго освен умора и залежала ярост. — Набързо продадох бръмбара на кея Соробан и тръгнах пеш към Компчо. Бях в депресия след тетрамета. И сякаш някак те надуших. Беше като мириса на стария семеен хамак от детството ми. Просто тръгнах след него, нали ти казах, че бях в депресия и карах на автопилот. Видях те на кея да вървиш към онова вехто желязо, „Хайдушка щерка“.

Пак кимнах. Този път изведнъж бях почнал да разбирам и частите от мозайката бързо се наместваха. Отново ме обзе замайващото, непривично чувство на близост. В края на краищата с нея бяхме близнаци. Брат и сестра от отдавна изчезналата фирма „Ейшундо“.

— И си се качила на борда. Ти си опитала да влезеш в товарния отсек, когато започна бурята.

Тя направи гримаса.

— Да, когато грее слънце, не е зле да се криеш по палубата. Но в бурно време не е твърде приятно. Трябваше да се сетя, че ще има аларми. Да му се не види медузеното масло, пазят го все едно, че е софтуер на „Хумало“.

— И ти открадна храна от общия склад, нали?

— Хей, корабът вече бе включил светлините за потегляне, когато те видях да се качваш. Нямах много време да се запаса с провизии. Един ден карах без храна, после разбрах, че няма да слезеш в Еркесеш. Бях гладна, по дяволите.

— Знаеш ли, че заради това едва не се сбиха? Един твой колега демилит искаше да откъсне нечия глава за кражбата.

— Да, чух ги. Скапани неудачници. — В гласа ѝ автоматично нахлу презрение. — Точно такива създават лошо име на професията.

— Значи после ме проследи през Нова Пеща и Зоната?

Още една мрачна усмивка.

— Там вече бях в свои води, Мики. А освен това онзи катер, с който потегли, оставяше такава следа от смлян белотрев, че и с вързани очи щях да я намеря. Човекът, когото наех, засече с радара, че спираш при нос Кем. Привечер бях там, но теб те нямаше.

— Да. А защо не дойде в каютата ми, докато имаше тоя шанс на „Хайдушка щерка“?

Тя се навъси.

— Може би не съм ти вярвала.

— Разбирам.

— Да, и като стана дума, може би още не ти вярвам. Защо не ми обясниш какво направи със Силвия, дявол да те вземе?

Въздъгнах.

— Имаш ли нещо за пиене?

— Ти ми кажи. Нали си претърсил стаята.

Някъде вътре в мен нещо прещрака и аз изведнъж осъзнах колко съм щастлив, че я виждам. Не можех да преценя дали е заради биологичната връзка на носителите „Ейшундо“, заради спомена за едномесечната бойна дружба в Ню Хок, или просто се радвах, че съм се отървал от новоизпечената революционна сериозност на Бразил и неговите хора.

— Радвам се да те видя, Ядви.

— Да, аз също — призна тя.

Когато приключих с разказа, навън беше тъмно. Ядви стана, промъкна се в теснотията покрай мен, отиде до прозореца и се загледа

навън. Уличните лампи просветваха мътно в затъмненото стъкло. Отвън долитаха повишени гласове, вероятно пиянска свада.

— Сигурен ли си, че разговаря с нея?

— Напълно. Не вярвам, че онази Надя, която и да е тя... каквото и да е тя, би могла да управлява командния софтуер. Във всеки случай не и толкова майсторски, та да създаде подобна илюзия.

Ядви кимна замислено.

— Да, открай време си знаех, че тия Отрицателски глупости някой ден ще ѝ изядат главата. Хване ли те още от детството, не можеш да се отърсиш. Е, ами онази Надя? Наистина ли си мислиш, че е фрагмент от шрапнел? Щото, право да си кажа, Мики, почти три години бродя из Ню Хок, но никога не съм виждала информационна мина с толкова подробности, с такава дълбочина.

Поколебах се, събирайки по крайчетата на емисарската интуиция едва доловими усещания, за да ги пресовам в груби думи.

— Не знам. Мисля, че тя е... как да ти кажа... някакво оръжие със специално предназначение. Всичко сочи, че Силви е била заразена в Неразчистеното. Ти беше с нея в каньона Аямон, нали?

— Да. Тя изключи по време на сблъсък. След това боледува седмици наред. Ор се опитваше да твърди, че е просто депресия и преумора, но всички виждахме, че не е така.

— А преди това добре ли беше?

— Е, демилитските координатори никога не са добре. Но всички тия брътвежи, припадъците, насочването към обекти, обработени от някой друг — да, всичко това дойде след Аямон.

— Обекти, обработени от някой друг?

— Да, нали знаеш. — В стъклото видях как раздразнението трепка по лицето ѝ като пламъче на кибритена клечка, после също тъй бързо изгасна. — Не, всъщност не знаеш. Още те нямаше да ги видиш.

— Какво да видя?

— Ами на няколко пъти засякохме активни миминти, но докато стигнем дотам, вече всичко беше приключило. Изглеждаше тъй, сякаш са се били помежду си.

Пред очите ми изплува сцена от първата среща с Курумая. Силви го увещава, шефът на лагера отговаря безстрастно.

Ошима-сан, последния път, когато те пуснах да минеш предсрочно, ти пренебрегна задълженията си и изчезна на север.

Откъде да знам, че няма да сториш същото и сега?

Шиг, ти ме прати да проуча останки. Някой вече ни беше изпреварил и нямаше какво да се прави. Казах ти.

Да, когато най-сетне се появи.

О, не се заяждай. Как да демилвам нещо, което вече е изтърбушено. Тръгнахме си, защото просто нямаше работа за нас, по дяволите.

Навъсих се, докато новото късче от мозайката падаше на място. Пасваше идеално гладко, мамка му. Из вече изградените ми теории задрънча сигнал за тревога. Този факт изобщо не съвпадаше с онова, в което бях почнал да вярвам.

— Силви спомена за това, когато се писахме доброволци по разчистването. Курумая ви пратил по задача, а когато сте стигнали, там имало само останки.

— Да, това е един от случаите. Но не беше първият. На няколко пъти имахме подобни истории в Неразчистеното.

— Никога не съм ви чувал да говорите за това.

— Е, демилитска ни работа. — Ядви направи кисела физиономия към отражението си. — Главите ни са тъпкани с най-модерна техника, но сме адски суеверен народ. Не е прието да се говори за такива неща. Носи лош късмет.

— Дай да се изясним. Тия истории със самоубийствата на миминтите — значи и те почнаха след Аямон.

— Да, доколкото си спомням. Сега ще ми кажеш ли каква е тая твоя теория за специалното оръжие?

Тръснах глава, подмятайки като жонгльор новите данни.

— Не съм сигурен. Мисля, че е била предназначена да задейства онзи генетичен убиец на Харланити. Не вярвам Черните бригади да са изоставили оръжието си. Не вярвам и да са ги избили, преди да го задействат. Според мен те са създали нещо като спусък и са го укрили в Ню Хок — модел на личност с програмирана воля да задейства оръжието. Тя вярва, че е Квелкрисст Фолкхънър, защото това ѝ дава стимул. Но не е нищо повече от система носител. Опре ли се до моралния избор, до факта, че е хвърлено проклятие над хора, които тогава още не са били родени, тя става съвсем друг човек, защото в крайна сметка само целта има значение.

Ядви сви рамене.

— Мене ако питаш, държи се точно като всички политически лидери. Нали знаеш, целта и средствата. Защо Квелкрисст Фолкънър да е по-различна, майка му?

— Знаем ли? — Внезапно в мен се надигна изненадваща съпротива против нейния цинизъм. Сведох очи към ръцете си. — Разбираш ли, ако погледнеш живота на Квел, почти всички нейни постъпки се ръководят от философията ѝ. А тази нейна двойничка, или каквато е там, дори тя самата не може да примири мислите и постъпките си. Мотивите ѝ са ужасно объркани.

— Е? Добре дошъл сред скапания човешки род.

Горчивината на думите ме накара да се озърна. Ядви още стоеше до прозореца и гледаше отражението си.

— Нищо не си могла да направиш — тихо казах аз.

Тя не ме погледна, не извърна глава.

— Може би. Но знам какво почувствах, и то не беше достатъчно. Тоя скапан носител ме промени. Откъсна ме от мрежата...

— Което ти спаси живота.

Тя нетърпеливо тръсна обръснатата си глава.

— Попречи ми да чувствам заедно с другите, Мики. Откъсна ме от тях. Знаеш ли, дори промени нещата с Ки. През онзи последен месец вече не беше същото.

— Често се случва при презареждане. Хората постепенно свикват...

— Да бе, знам. — Сега тя откъсна очи от своето отражение и ме погледна. — Ако една връзка не върви от само себе си, превръща се в труд. И двете се стараехме, стараехме се повече откогато и да било. Там е проблемът. Преди не ни се налагаше да се стараем. Понякога се възбуждах само като я гледах. Само това ни трябваше и на двете — един поглед, едно докосване. И точно това изчезна безследно.

Мълчах. Понякога просто няма какво да кажеш. Можеш само да слушаш, да чакаш и да гледаш как всичко се излива навън. Да се надяваш, че е пречистване.

— Когато я чух да пици — изрече с усилие Ядви, — това сякаш не беше важно. Или поне не беше достатъчно важно. Не стигаше, за да остана и да се бия. Ако носех истинското си тяло, щях да остана.

— И да умреш.

Тя небрежно сви рамене и примига, сякаш се мъчеше да удържи сълзите.

— Всичко това са глупости, Ядвиге. Сега в теб говори вината, че си оцеляла. Много добре знаеш, че нищо не би могла да сториш.

Тя ме погледна. Плачеше тихичко и сълзите бавно се стичаха по лицето ѝ.

— Ти пък какво знаеш, Мики? Нали всичко онова пак беше работа на твой скапан двойник. Ти си гаден унищожител, скапана емисарска отрепка. Никога не си бил демилит. Никога не си бил част от нещо, не знаеш какво означава това. Колко близки бяхме. Не знаеш какво е да го загубиш.

За миг мислите ми се върнаха към Корпуса и Вирджиния Видаура. Яростта след Иненин. Тогава за последен път принадлежах към нещо — преди повече от век. Случваше се понякога да усетя същото, зараждащо се чувство за дружба и обща цел — и винаги го изтръгнах от корен. Тия глупости само могат да ти докарат смъртта. Или да позволят на другите да те използват.

— Тъй — казах аз с небрежна бруталност. — Вече ме проследи. Вече знаеш. И какво ще правиш сега?

Ядвига избърса очите си с рязък жест, който почти не се различаваше от плесница.

— Искам да я видя — каза тя.

ГЛАВА 42

Ядви имаше малък, очукан скутер на въздушна възглавница, който бе наела на нос Кем. Беше го оставила под яркото осветление на платения паркинг зад хотела. Докато вървахме към него, момичето от рецепцията сърдечно ни махна с ръка. Явно много се радваше от своята малка роля в успешното ни събиране. Ядви набра кода на ключалката върху плъзгащия се покрив, седна зад кормилото и бързо подкара към мрака на Зоната. Когато светлинките на Ивицата помръкнаха зад нас, тя отново смъкна брадата и ми отстъпи кормилото, за да съблече проповедническите одежди.

— Защо изобщо ти трябваше да се маскираш така? — попитах аз. — Какъв беше смисълът?

Тя сви рамене.

— Прикритие. Предполагах, че ме преследва якудза, може би и още някой, а нямах представа каква е твоята роля, за кого играеш. Най-разумно ми се видя да избира тая маскировка. Хората навсякъде избягват Брадите.

— Тъй ли?

— Да, дори и ченгетата. — Тя смъкна през глава оранжевата роба. — Странно нещо е това, религията. Никой не иска да говори с проповедници.

— Особено с такива, дето могат да те обявят за Божи враг само заради прическата.

— Е, да, сигурно и това. Така или иначе, намерих една работилница на нос Кем, казах им, че брадата и дрехите ми трябва за плажен карнавал. И знаеш ли, наистина стана, както очаквах. Никой не искаше да разговаря с мен. — Тя сръчно се освободи от останалите одежди и посочи с пръст едрокалибрения шрапнелен пистолет за унищожаване на миминти, закрепен под мишницата ѝ. — А отгоре на всичко костюмът е и чудесно укритие за оръжието.

Смаяно поклатих глава.

— Мъкнала си тая скапана артилерия чак дотук? Какво си възнамерявала, да ме пръснеш из цялата Зона ли?

Ядви ме изгледа замислено. Под кобура носеше демилитска тениска с надпис **Внимание: вградени оръжейни системи.**

— Може би — каза тя и се завъртя да пъхне маскировката си отзад в малката кабина.

Да плаваш нощем из Зоната не е много весело, когато караш машина под наем с радарен капацитет на детска играчка. И двамата с Ядви бяхме родом от Нова Пеща и имахме предостатъчно спомени за катастрофи със скутери, тъй че карахме бавно, без да даваме газ. Отгоре на всичко Хотей още не беше изгрял, а облаците закриваха Дайкоку на хоризонта. Имаше маршрут за туристически хидробуси, чиито илуминиеви шамандури блещукаха в нощта, изпълнена с дъх на белотрев, но това не ни помагаше много. Имението на Сегешвар беше далече встрани от обичайните водни пътища. След половин час шамандурите изчезнаха от поглед и ние останахме насаме с неясната медна светлина на забързания Мариканон.

— Спокойно е тук — каза Ядви, сякаш откриваше това за пръв път.

Изсумтях и завих наляво, защото фаровете на скутера осветиха пред нас гъсто преплетени коренаци на цепеши. Най-външните разклонения шумно изскърцаха по дъното, докато минавахме. Ядви раздражено примижа.

— Може би трябваше да изчакаме до сутринта.

Свих рамене.

— Ако искаш, върни се.

— Не, мисля...

Радарът изписука.

Двамата едновременно извърнахме глави към таблото, после се спогледахме. Писукането се раздаде отново, този път по-силно.

— Може да е товарен шлеп — казах аз.

— Може — съгласи се Ядви. Но по лицето ѝ бе изписано дълбоко демилитско недоверие, докато гледаше как сигналът на радарния екран се засилва.

Спрях ходовите двигатели и зачаках. Скутерът плавно спря сред тихото бучене на въздушната възглавница. Обгърна ни мирис на белотрев. Станах и се подпрях на ръба на отворените покривни

панели. Заедно с всички миризми на Зоната вятърът носеше и шума на приближаващи двигатели.

Отново се приведох в кабината.

— Ядви, мисля, че ще е по-добре да вземеш артилерията и да минеш отзад. За всеки случай.

Тя отривисто кимна и ми направи знак да ѝ сторя място. Отстъпих и тя без усилие изскочи на покрива, после извади от кобура шрапнелния бластер. Погледна ме.

— Сигнал за стрелба?

Позамислих се, после форсирах стабилизаторите. Мърморенето на въздушната възглавница се засили до глухо ръмжене, после пак затихна.

— Ето така. Чуеш ли това, стреляй по всичко, каквото виждаш.

— Ясно.

Краката ѝ изтропаха по надстройката. Пак се изправих и я видях как се укрива зад двигателите, после насочих вниманието си към приближаващия сигнал. Радарът беше калпав, колкото да изпълни минималните изисквания по застраховката, и не показваше нищо друго, освен растящото петно на екрана. Но две-три минути по-късно вече не се нуждаех от него. Стройният силует, който изникна на хоризонта и с шеметна бързина се понесе към нас, можеше спокойно да сложи на носа си илуминиев надпис.

Пират.

Донякъде приличаше на океански кораб на въздушна възглавница, но нямаше никакви бордови светлини. Беше дълъг и нисък, издут отстрани от грубата броня и оръжейните кулички, заварени за оригиналната конструкция. Напрегнах неврохимията и смътно различих неясни силуети да се движат зад стъклото на носовата кабина, осветена от слаби червени лампи. Около оръжията обаче не забелязах движение. Когато корабът наближи и застана странично към нас, забелязах дълбоки драскотини по бронята. Белези от схватки, завършили с абордаж.

На борда грейна прожектор и лъчът се насочи към мен, после леко се отдръпна назад. Закрих очите си с длан. Неврохимията ми помогна да зърна нечии силуети в картечното гнездо над носовата кабина. Над мътната вода долетя младежки глас, висок и напрегнат — вероятно от някакви стимуланти.

— Ти ли си Ковач?

— Аз съм Тръпката. Какво искаш?

Сух, невесел смях.

— Тръпката. Е, май наистина ти подхожда, по дяволите. В това положение си само за тръпка.

— Зададох ти въпрос.

— Да, чух те. Какво искам. Е, най-напред искам твоята мършава дружка на кърмата да стане и да си прибере пушкалото. Така или иначе я държим на инфрачервения прицел и не би било трудно с вибрационната пушка да я превърнем в храна за пантерите, но това ще те разстрои, нали?

Не отговорих.

— Виждаш ли, а разстроен не ми трябваш. Заръчали са ми да бъдеш доволен, Ковач. Да те прибера, но да останеш доволен. Тъй че ако приятелката ти си кротува, аз съм щастлив, щото не ми трябват черва и фойерверки, ти също си щастлив, а ако дойдеш с мен, и хората, за които работя, ще бъдат щастливи и ще се погрижат аз да стана още по-щастлив. Знаеш ли какво му се вика на това, Ковач? Порочен кръг.

— Ще ми кажеш ли за кого точно работиш?

— Е, право да си кажа, бих искал, но просто няма начин, нали разбираш. Уговорката е да не обелвам и дума, докато не седнеш на масата за големия пазарлък. Тъй че за съжаление ще трябва да приемеш всичко на вяра.

Или да бъда надупчен при опит за бягство.

Въздъгнах и се обърнах към кърмата.

— Излизай, Ядви.

След дълго колебание тя излезе от сянката на двигателя, отпуснала край тялото си ръката с бластера. Неврохимията все още работеше и разбрах по изражението ѝ, че би предпочела да се сражава.

— Така е много по-добре — весело подвижна пиратът. — Сега всички сме приятели.

ГЛАВА 43

Името му беше Влад Цепеш и очевидно идваше не от блатната растителност, а от някакъв полузабравен народен герой, живял в предколониалните времена. Беше мършав и блед, тялото му напомняше някакъв евтин и млад вариант на Джак Бразил Душата с бръсната глава, отхвърлен още на етапа на прототип. Нещо ми подсказваше, че тялото е негово собствено, първият му носител, и в такъв случай едва ли беше по-стар от Иса. По бузите му имаше белези от акне, които той опипваше от време на време, и трепереше цял от свръхдоза тетрамет. Прекалено много жестикулираше и се смееше, а в някой предишен етап на младия си живот бе пострадал от тежък удар, разцепил черепа му на слепоочието. Назъбената пукнатина беше запълнена с червеникавочерна пластична сплав, която блестеше под слабото осветление на борда на пиратския кораб и придаваше на лицето му демоничен вид, каквато несъмнено бе целта на операцията. Мъжете и жените на палубата около него бързаха да му сторят път, когато минеше с трескава крачка, а в очите им се четеше искрено уважение.

Ако не се брои белегът, хлапакът толкова много приличаше на мен и Сегешвар, че чак сърцето ме заболя.

Както можеше да се очаква, корабът носеше името „Набучвател“ и се движеше с пълна скорост право на север, прегазвайки препятствия, които по-малки машини биха заобиколили.

— Налага се — обясни лаконично Влад, когато нещо изхрущя под бронирания корпус. — Всички те търсят на ивицата, и то не много добре, мен ако питаш, щото не са те намерили, нали така? Ха! Както и да е, адски много време загубиха, а клиентите ми май са под пара, нали ме разбираш.

За имената на клиентите си оставаше ням като гроб, което е истински подвиг, когато си надрусан с тетрамет.

— Виж какво, и бездруго скоро ще пристигнем — изкиска се той и мускулите по лицето му заиграха. — Защо да се тревожиш?

Поне в това отношение казваше истината. Само час след като се качихме на борда, „Набучвател“ намали скоростта и предпазливо се приближи до прогнилите руини на някаква балираща станция наред пущинака. Свързочникът на пиратите подаде серия кодови сигнали и хората в станцията очевидно имаха декодираща апаратура. След малко свързочникът вдигна глава и кимна. Влад стоеше с блеснали очи пред бордовото табло и раздаваше заповеди като псувни. „Набучвател“ плъзна настрани, после изстреля към вечбетонните колони съединители, които се забиха със сух трясък и притеглиха кораба към пристана. Светнаха зелени светлини и от палубата към кея се спусна мостче.

— Хайде, да тръгваме.

Влад припряно ни изведе от мостика и всички заедно минахме през страничния люк, охранявани от двама надрусани с тетрамет разбойници, по-млади и по-нервни дори от самия него. Прекосихме със забързана крачка мостчето и малкия кей. Наоколо стърчаха изоставени кранове, обрасли с мъх там, където се беше олющило антибактериалното покритие, валяха се ръждиви парчета от машини, дебнещи да одерат пиццала на някой непредпазлив минавач. Отминахме останките и продължихме към отворената врата на кула с поляризирани прозорци — някогашно работно място на дежурния по кей. Нагоре водеха две груби метални стълбички със стоманена площадка по средата, която задрънча и се разклати застрашително, когато стъпихме върху нея.

От стаята на върха се лееше мека светлина. Затаих дъх и влязох заедно с Влад. Никой не се бе опитал да ни вземе оръжията, а и наемниците на Влад бяха въоръжени до зъби, но все пак...

Спомних си пътуването с „Ангелски огън“, усещането за връхлитащи събития, твърде бързи, за да се справя с тях ефективно, и на свой ред леко потръпнах в полумрака. Прекрачих в кулата, сякаш вътре ме чакаше битка.

После всичко се сгромоляса.

— Здравсти, Так. Как върви вендетата напоследък?

Тодор Мураками, строен и самоуверен, с къса военна подстрижка, облечен в маскировъчен костюм и бойно яке, стоеше с ръце на кръста и се усмихваше. На бедрото му висеше интерфейсен пистолет „Калашников“, от обърнатата ножница отляво на гърдите му

стърчеше с дръжката надолу емисарски нож. На масата между нас имаше малка анджирска лампа, портативен дисплей и холографска карта на източните покрайнини на Белотревната зона. Всичко — от оборудването до усмивката — направо вонеше на емисарска операция.

— Не очакваше точно това, а? — добави той, след като не му отговорих. Заобиколи масата и протегна ръка. Погледнах я, после пак вдигнах очи към лицето му, без да помръдвам.

— За какъв дявол си се домъкнал тук, Тод?

— Заел съм се с доброволен обществен труд, представяш ли си? — Той отпусна ръка и погледна през рамото ми. — Влад, слез с момчетата си да чакаш долу. Отведи и онова хлапе.

Усетих как Ядви настръхна зад мен.

— Тя остава, Тод. Иначе просто няма да има разговор.

Той сви рамене и кимна на новите ми престъпни приятели.

— Както искаш. Но ако чуе каквото не трябва, ще се наложи да я убия за нейно добро.

Това беше стара шега от Корпуса и аз едва удържах усмивката си. Макар и съвсем слабо, почувствах същата носталгична тръпка, както когато водех Видаура към леглото си във фермата на Сегешвар. Същото смътно учудване защо изобщо напуснах.

— Последното беше шега — уточни той за Ядви, докато другите трополяха надолу по стълбите.

— Да, досетих се. — Ядви мина край мен, застана до прозореца и надникна към спрелия долу „Набучвател“. — Е, Мики, Так, Ковач или който си там в момента. Би ли ме запознал със своя приятел?

— Да, извинявай. Тод, това е Ядвига. Както навярно знаеш, тя е от демилитите. Ядви, това е Тодор Мураками, мой бивш колега от... от едно време.

— Аз съм емисар — небрежно подхвърли Мураками.

За нейна чест Ядви почти не трепна. Стисна протегнатата му ръка с леко недоверчива усмивка, после се облегна на наклонените навън стъкла и скръсти ръце.

Мураками схвана намека.

— Сигурно се питате какво става.

Кимнах.

— Да, за начало.

— Мисля, че вероятно можеш да се досетиш.

— Аз пък мисля, че вероятно можеш да престанеш с увъртането и да ми кажеш направо.

Той се усмихна и докосна с пръст слепоочието си.

— Извинявай, лош навик. Ето какъв ми е проблемът. Според добре осведомени източници изглежда, че подготвяш малко революционно движение. Може би достатъчно, за да катурне Първите фамилии.

— Източници?

Нова усмивка. Не отстъпваше нито на крачка.

— Точно така. Източници.

— Не знаех, че Корпусът е ангажиран тук.

— Няма такова нещо. — Част от емисарското му хладнокръвие се изпари, сякаш с това признание бе загубил някаква важна позиция. Той се навъси. — Както казах, върша доброволен обществен труд. За ограничаване на пораженията. Знаеш не по-зле от мен, че не можем да си позволим едно неоквелистко въстание.

— Тъй ли? — Този път аз се усмихнах. — От чие име говориш, Тод? От името на Протектората? От името на Харлановия род? Или на някоя друга тайфа свръхбогати мръсници?

Той раздражено махна с ръка.

— Говоря за всички нас, Так. Наистина ли мислиш, че тази планета се нуждае от ново Разселване? От нова война?

— За война са нужни две страни, Тод. Ако Първите семейства решат да приемат неоквелистките идеи, да извършат реформи, тогава... — Разперих ръце. — Тогава изобщо не виждам причина за въстание. Може би трябва да поговориш с тях.

Той се навъси.

— Защо говориш така, Так? Само не ми казвай, че и ти си се вързал на тия глупости.

Помълчах.

— Не знам.

— Не знаеш? Що за скапана политическа философия е това?

— Изобщо не е философия, Тод. Просто усещане, че може би на всички ни е писнало. Че може би е време да изгорим всички тия мръсници.

Той се намръщи.

— Не мога да го позволя. Съжалявам.

— Тогава защо си губиш времето, вместо просто да призовеш гнева на емисарите?

— Защото не искам Корпуса тук, мамка му. — За миг по лицето му се изписа отчаяние. — Аз съм родом от тук, Так. Това е моят дом. Мислиш ли, че искам да видя как се превръща в поредната Адорасион? В поредната Шария?

— Много благородно от твоя страна. — Ядви отлепи гръб от прозореца, пристъпи към масата и опипа дисплея. Там, където пръстите ѝ проникнаха в полето, заиграха пурпурни и червени искри. — И какъв е бойният план, господин Умиротворител?

Погледът му заигра между двамата ни и накрая спря върху мен.

— Въпросът е уместен, Тод.

Той се поколеба за момент. Спомних си за мига, когато трябваше да откача вцепенените си пръсти от кабела под марсианското гнездо в Текитомура. Тодор се откъсваше от емисарската вярност и фактът, че аз съм напуснал Корпуса, само още повече усложняваше положението.

Накрая той изръмжа и разпери ръце.

— Добре. Ето сензационната новина. — Той вдигна пръст срещу мен. — Твоят приятел Сегешвар те продаде.

Примигах.

— Няма начин, по дяволите.

Мураками кимна.

— Да, знам. Хайдушка вярност, нали? Задължен ти е. Само че, Так, трябва да се запиташ, на кого точно е задължен.

Ах, мамка му.

Той видя как проумявам и пак кимна.

— Да, и това знам. Виждаш ли, Такеши Ковач е спасил живота на Сегешвар преди два века обективно време. Старият Радул има дълг, но, явно, не вижда причина да го изплаща повече от веднъж. И твоят помлад и по-свеж двойник склучи споразумение точно на тази основа. Рано тази сутрин хората на Сегешвар изловиха почти всичките ти плажни революционери. Щяха да хванат и теб, Видаура и демилитката, ако не бяхте тръгнали още в ранни зори по някаква работа в Ивицата.

— А сега? — Последните упорити искрици надежда. Изгасих ги и зачаках истината с каменно лице. — Хванаха ли Видаура и останалите?

— Да, спипаха ги на връщане. Държат всички, докато Аюра Харлан-Цурока пристигне с екип чистачи. Ако се беше върнал с другите, сега щяхте да сте под ключ заедно. Тъй. — Бърза усмивка, вдигната вежда. — Май ми дължиш една услуга.

Усетих как яростта ме изпълва като дълбока въздишка, като прилив. Оставих я да бушува в мен, после грижливо я изгасих като недопушена пура от морски коноп и я запазих за по-късно. Остави всичко друго! Мисли!

— Откъде знаеш всичко това, Тод?

Той небрежно махна с ръка.

— Нали ти казах, тукашен съм. Полезно е да имаш улични връзки. Знаеш как става.

— Не, не знам как става. Кой е шибаният ти източник, Тод?

— Не мога да ти кажа.

Свих рамене.

— Тогава и аз не мога да ти помогна.

— И просто зарязваш всичко? Сегешвар те продаде и ще му се размине? Приятелите ти от плажа ще умрат? Я стига, Так.

Поклатих глава.

— Уморих се да водя чужди битки. Бразил и неговите хора сами забъркаха тая каша, нека сами си я сърбат. А Сегешвар няма къде да избяга. Ще го намеря.

— Ами Видаура?

— Какво Видаура?

— Тя беше наша преподавателка, Так.

— Точно така, наша. Бягай да я спасиш.

Само емисар би го забелязал. Дори не беше тръпка, само помръдване на милиметър, може би и по-малко. Но Мураками бе вдигнал бялото знаме.

— Не мога да го направя сам — тихо каза той. — Не познавам отвътре двореца на Сегешвар, а при това положение ще ми трябва цял взвод емисари, за да го превзема.

— Тогава викни Корпуса.

— Знаеш какво ще означава това за...

— *Тогава ми кажи кой ти е скапаният източник.*

— Да — подхвърли подигравателно Ядви в настаналата тишина.
— Или просто го покани от съседната стая.

Тя ме погледна в очите и кимна към затворената метална врата в дъното на стаята. Пристъпих натам и Мураками едва се удържа да не ми прегради пътя. Вместо това хвърли свиреп поглед към Ядви.

— Извинявай — каза тя и докосна челото си с пръст. — Усет за информационни потоци. Стандартно оборудване на инфоспец. Твоят приятел отгатък използва телефон и доста се движи. Струва ми се изнервен.

Усмихнах се на Мураками.

— Е, Тод. Ти решаваш.

Напрежението трая още една-две секунди, после той въздъхна и посочи вратата.

— Моля. Рано или късно щеше да се досетиш и сам.

Отидох до вратата, открих бутона за отваряне и го натиснах. Някъде в сградата забуча механизъм. Вратата плъзна нагоре на бавни, колебливи тласъци. Приведох се под нея.

— Добър вечер. Е, кой от вас е доносникът?

Четири лица се обърнаха към мен, четири фигури в черно се завъртяха и щом ги зърнах, нови късове от мозайката се наместиха в главата ми с шум, наподобяващ шума на вратата. Трима бяха обикновени биячи — двама мъже и една жена — и кожата по лицата им лъщеше неестествено от спрея, с който прикриваха татуировките си. Подобен кратковременен вариант не би издържал един внимателен преглед. Но както бяха навлезли дълбоко в територията на хайдуците, поне щеше да им спести необходимостта да се бият на всеки новопещенски ъгъл.

Четвъртият, който държеше телефона, беше по-стар, но се отличаваше и по характерната горда стойка. Кимнах с разбиране.

— Танаседа, предполагам. Гледай ти.

Той леко се поклони. Всичко беше по правилата — и външният вид, и старомодните изискани маниери. Нямаше лицева татуировка, защото на неговото ниво му се налагаше често да посещава Първите фамилии, където тя би предизвикала неодобрение. Но ясно се виждаха гордите белези от премахването ѝ без модерна хирургическа техника. Прошарената му черна коса беше вързана отзад на къса опашка, за да разкрие още по-добре белезите и да подчертае високите скули. Очите под веждите бяха кафяви и студени като полирани камъчета. Гледаше

ме със същата съдържана усмивка, с която би посрещнал и смъртта, ако дойдеше да го посети.

— Ковач-сан.

— Каква е твоята игра, мой човек?

Биячите колективно настръхнаха при тази проява на неуважение. Без да им обръщам внимание, аз се озърнах към Мураками.

— Навярно ти е известно, че той държи да ме умъртви истински, колкото се може по-бавно и болезнено.

Мураками погледна Танаседа в очите.

— Това може да се уреди — промърмори той. — Нали, Танаседа-сан?

Танаседа отново се поклони.

— Бях осведомен, че макар да сте замесен в смъртта на Хираясу Юкио, не носите цялата отговорност за това.

— И какво? — Свих рамене, за да прогоня надигания се гняв, защото единственият начин да узнае тази дребна подробност беше чрез виртуален разпит на Ор, Кийока или Ласло, след като моят помлад двойник му е помогнал да ги убие. — При вас рядко има значение кой точно носи цялата вина.

Жената от охраната изръмжа гърлено. Танаседа я усмири с леко мръдване на ръката, но погледът му към мен далеч не бе тъй любезен, както гласът.

— Стана ми известно също така, че притежавате мозъчното записващо устройство на Хираясу Юкио.

— А.

— Така ли е?

— Е, ако си въобразявате, че ще ви позволя да ме претърсите, можете да...

— Так. — Гласът на Мураками изглеждаше ленив, но не беше. — Дръж се прилично. Взел ли си приставката на Хираясу или не?

За миг се задържах в повратния миг и почти се надявах да опитат със сила. Мъжът вляво от Танаседа трепна и аз му се усмихнах. Но те бяха твърде добре обучени.

— Не е у мен — казах аз.

— Но можеш да я доставиш на Танаседа-сан, нали?

— Да, бих могъл, стига да имам стимул.

Ново гърлено ръмжене, този път и от тримата биячи.

— Ронин — изсъска през зъби единият.

Погледнах го в очите.

— Точно така, мой човек. Без господар. Затова внимавай в картинката. Няма кой да ме усмири, ако не ми допаднеш.

— Нито пък от кого да дочакате помощ, ако ви притиснат в ъгъла — отбеляза Танаседа. — Ще бъдете ли така любезен да оставите тия детинщини, Ковач-сан? Говорите за стимули. Без сведенията, които доставих, сега щяхте да бъдете в плен заедно с колегите си и да очаквате екзекуция. Освен това предложих да отменя собствената си заповед за вашето елиминиране. Нима това не е достатъчно, за да върнете една мозъчна приставка, която така или иначе не ви трябва?

Усмихнах се.

— Баламосваш ме, Танаседа. Не го правиш заради Хираясу. Много добре знаеш, че той е въздух под налягане.

Шефът на якудза сякаш се стегна още повече и впи поглед в мен. Все още нямах представа защо го притискам и какво точно очаквам.

— Хираясу Юкио е единственият син на брат ми. — Думите прозвучаха в пространството между нас съвсем тихо, почти шепнешком, но изпълнени със сдържана ярост. — Това е дълг, който един южняк едва ли е в състояние да разбере.

— Мамка му — възкликна смаяно Ядви.

— А ти какво очакваше, Ядви? — Аз се изкашлях тихо. — В крайна сметка той е най-обикновен престъпник, не по-различен от скапаните хайдуци. Просто друга митология и същата тъпа мания за древна чест.

— Так...

— Недей да се месиш, Тод. Дай да извадим нещата на открито, където им е мястото. Това е политика и няма нищо чисто. Нашият Танаседа изобщо не се тревожи за своя племенник. Хираясу е просто странична печалба. Тревожи го, че губи хватка, бои се да не го накажат за издънка при опит за шантаж. Вижда как Сегешвар иска да се сприятели с Аюра Харлан и изпада в ужас, че хайдуците ще докопат парче от глобалната баница в замяна на верността си. И всичко това братовчедите му от Милспорт ще трупнат най-вероятно на неговия праг заедно с къс меч и инструкция, която гласи: забий ето тук и завърти ето така. Нали, Тан?

Както очаквах, биячът отляво не издържа. Тънко като игла острие изхвъркна от десния му ръкав. Танаседа кресна нещо и той застина. Очите му бяха готови да ме изпепелят, а ръката му побеля върху дръжката на ножа.

— Видя ли — казах му аз. — Самураят без господар няма такива проблеми. Никой не го държи на каишка. Ако си ронин, не си принуден да гледаш как честта се продава в името на политическата облага.

— Мамка му, Так, няма ли да млъкнеш? — изстена Мураками.

Танаседа пристъпи покрай треперещия от гняв телохранител. Гледаше ме с присвити очи, като че бях някакво отровно насекомо, което трябва да се изследва отблизо.

— Кажете ми, Ковач-сан — тихо попита той, — нима в крайна сметка желаете да умрете от ръката на моята организация? Да не би да търсите смъртта?

Няколко секунди го гледах в очите, после издадох презрителен звук.

— Ти дори не можеш да си представиш какво търся, Танаседа. Не би го познал, дори ако ти отхапе патката. А ако по някакво чудо се натъкнеш на него, ще потърсиш начин да го продадеш.

Погледнах към Мураками, чиято ръка бе застинала върху дръжката на калашника. Кимнах.

— Добре, Тод. Видях твоя доносник. Влизам в играта.

— Значи имаме споразумение? — попита Танаседа.

Вдъхнах дълбоко и пак се обърнах към него.

— Каж ми само едно. Откога Сегешвар се е споразумял с моя двойник?

— О, има доста време. — Не можех да преценя дали в гласа му звучи злорадство. — Мисля, че вече от няколко седмици знае за съществуването на двама ви. Вашият двойник много активно проверяваше старите връзки.

Спомних си появата на Сегешвар на вътрешното пристанище. Гласа му по телефона. *Ще се напием заедно, може дори да отскочим до кръчмата на Ватанабе, да си припомним старите времена и старото саке. Да палнем по лула. Трябва да те погледна в очите, приятелю. Да видя, че не си се променил.* Питях се дали още тогава не

е правел своя избор, дали не се е наслаждавал на рядката възможност да решава накъде да насочи дълга си.

Ако бе тъй, аз определено сам бях провалил шансовете си в конкуренцията с моя по-млад вариант. И предната вечер Сегешвар съвсем ясно ми даде да разбере, едва ли не ми го каза право в очите.

Ако е забавление, значи ще е без теб. Не помня да сме се забавлявали заедно поне от петдесет години насам. Станал си същински северняк, Так.

Както казах...

Знам, знам. Северняк си наполовина. Само че като беше млад, Так, гледаше да не ти личи.

Дали това не беше неговото сбогуване?

Трудно е да ти угоди човек, Так.

Дали пък не мога да те заинтересувам с отборни спортове? Искаш ли да дойдеш в гравитационния гимнастически салон с Илза и Маюми?

За една-единствена секунда в мен се надигна тиха, стара печал.

Гневът я стъпка. Вдигнах очи към Танаседа и кимнах.

— Племенникът ти е заровен под една плажна къща, южно от нос Кем. Ще нарисувам карта. А сега ми дай каквото имаш.

ГЛАВА 44

— Защо го направи, Так?

— Кое?

Двамата с Мураками стояхме в анджирския блясък на прожекторите на „Набучвател“ и гледахме как пратениците на якудза потеглят с елегантен черен зономобил, който Танаседа бе повикал по телефона. Поеха на юг, оставяйки широка кипнала диря с белезникавия цвят на повърнатото.

— Защо го притисна така?

Продължих да гледам смаляващия се кораб.

— Защото е отрепка. Защото е скапан престъпник, а не иска да си признае.

— Май на стари години си почнал да поумняваш, а?

— Тъй ли? — Свих рамене. — Може би просто се обажда южняшката кръв. Ти си от Милспорт, Тод, може би от дърветата не виждаш гората.

Той се изкиска.

— Добре. А какво се вижда откъм твоя юг?

— Каквото се е виждало винаги. Якудза пробутва на лековерните разни тъпи басни за древна чест и традиция, а междувремето какво прави? Работи за същата гадна престъпност както всички останали, но отгоре на всичко се прегръща с Първите фамилии.

— Напоследък, явно, не са чак толкова гъсти.

— Я стига, Тод. Не се прави на наивник. Тия юнаци се гушкат с Харлан и прочие още откакто сме пристигнали на планетата. Танаседа може и да си плати за оная издънка с Протокола „Квалгрис“, но другите просто ще изразят най-любезно съжаление и ще се изнижат като мокра връв. После продължават пак по същата линия на незаконни доставки и кротко изнудване, както открай време. А Първите семейства ще ги посрещнат с отворени обятия, защото те са просто поредната нишка в мрежата, която са хвърлили върху нас.

— Знаеш ли. — Смехът още звучеше в гласа му. — Почваш да говориш досущ като нея.

— Като кого?

— Като Квел, мой човек. Говориш досущ като скапаната Квелкрисст Фолкхънър.

За една-две секунди думите увиснаха между нас. Извърнах глава и се загледах към мрака над Зоната. Може би, усещайки напрежението във въздуха между мен и Мураками, Ядви бе решила да ни остави сами на кея още докато групата от якудза се готвеше да потегли. За последно я видях да се качва на „Набучвател“ заедно с Влад и почетната стража. Говореха си нещо за кафе с уиски.

— Добре, Тод — казах спокойно аз. — Хайде тогава да ми отговориш на един въпрос. Защо Танаседа дотърча точно при теб да му оправяш бакиите?

Той направи гримаса.

— Сам го каза, аз съм милспортски кореняк. А якудзарите обичат да имат връзки на високо ниво. Влачат се подир мен още откакто за пръв път си дойдох в домашен отпуск преди повече от сто години. Мислят, че сме стари приятели.

— Така ли е?

Усетих втренчения поглед. Не му обърнах внимание.

— Аз съм емисар, Так — каза накрая той. — Не го забравяй.

— Да.

— И съм твой приятел.

— Вече ме купи, Тод. Недей да си губиш времето с празни приказки. Ще те вкарам през задната вратичка на Сегешвар при условие, че ми помогнеш да го очистя. А каква е твоята цел?

Той сви рамене.

— Аюра трябва да си плати за нарушение на протекторатските директиви. Двойно зареждане на емисар...

— Бивш емисар.

— Недей да говориш от чуждо име. Ти може да си бил уволнен, но не и той. А дори и за самото съхранение на копието някой от Харлановата йерархия ще трябва да си плати. Полага се пълно изтриване.

Гласът му странно трептеше. Погледнах го по-внимателно и осъзнах очевидната истина.

— Мислиш, че имат и твое копие, нали?

Крива усмивка.

— С какво си толкова специален, та да изкопират само теб? Я стига, Так. Звучи ли ти логично? Проверих архивите. В онзи набор сме били около дузина от Харлановия свят. Който е измислил тази гениална застраховка, със сигурност е копирал всички ни. Искаме Аюра жива, за да ни каже къде точно са ги укрили в Харлановата база данни.

— Ясно. Какво друго?

— Знаеш какво друго — тихо каза той.

Пак се загледах към Зоната.

— Няма да ти помогна да избиеш Бразил и другите, Тод.

— Не те и моля. Ако не за друго, заради Вирджиния ще се опитам да го избегна. Но някой трябва да плати сметката на Бръмбарчетата. Так, те убиха Мици Харлан насред Милспорт!

— Голяма загуба, няма що. Цялата жълта преса на планетата лее горчиви сълзи.

— Добре — мрачно отсече той. — Покрай нея избиха и цял куп странични жертви. Полицаи. Невинни минувачи. Имам правото да приключа операцията по свое усмотрение с етикет режимът стабилизирани, няма необходимост от по-нататъшно разгръщане. Но трябва някой да опере пешкира, иначе проверяващите от Корпуса ще разчепкат цялата история като животел. Знаеш как става. Някой трябва да плати.

— Поне привидно.

— Поне привидно. Но не е задължително да бъде Видаура.

— *Бивша емисарка оглавява планетен бунт.* Не, определено няма да се понрави на отдела за връзки с обществеността.

Той млъкна. Изгледа ме с внезапна враждебност.

— Наистина ли така си мислиш за мен?

Въздъгнах и затворих очи.

— Не. Извинявай.

— Правя всичко възможно да замажа работата с най-малко пострадали, Так. А ти не ми помагаш.

— Знам.

— Трябва ми някой за убийството на Мици Харлан, трябва ми и подстрекател. Някой, когото убедително да представя като злия гений зад всичко това. Може би още двама-трима за убедителност.

Ако в крайна сметка ми се наложи да се сражавам и да умра заради спомена и призрака на Квелкрист Фолкънър, а не заради самата нея, това пак ще е по-добре, отколкото да не се сражавам изобщо.

Думите на Сосеки Кои, изречени в изоставения брониран кораб на Вчира Бийч. Думите и проблясъкът на страст по лицето му, докато ти изричаше — може би страст на мъченик, който веднъж е пропуснал своя миг и не възнамерява да го пропусне отново.

Кои, бившият боец от Черните бригади.

Но Сиера Трес бе казала почти същото, докато се криехме из каналите и руините на Елтеведтем. А поведението на Бразил говореше красноречиво през цялото време. Може би всички те желаеха мъченичество за една кауза, по-стара, по-велика и по-мощна от самите тях.

Прогоних мислите, изхвърлих ги от релсите, преди да стигнат накъдето се бяха запътили.

— Ами Силви Ошима? — попитах аз.

— Е... — Мураками пак сви рамене. — Доколкото разбирам, тя е била заразена от нещо в Неразчистените зони. Ако оцелее в престрелката, ще я прочистим и ще я върнем обратно в живота. Звучи ли разумно?

— Звучи нелепо.

Спомних си как Силви говореше за командния софтуер на борда на „Пушки за Гевара“. *Колкото и свършени да са почистващите системи, част от боклука остава. Трудни за унищожаване кодове, следи. Призраци на неща, които вече не съществуват.* Щом Кои можеше да се сражава и да умре заради един призрак, кой знае какво щяха да мислят неоквелистите за Силви Ошима дори и след като процесорите ѝ бъдат изтрети.

— Тъй ли?

— Не ме занасяй, Тод. Тя е идол. Каквото и да има или да няма вътре в нея, тя може да се превърне в ядро на нова квелистка вълна. Първите фамилии ще искат да бъде ликвидирана просто заради принципа.

Мураками се ухили свирепо.

— Какво искат Първите фамилии и какво ще получат от мен, са две коренно различни неща, Так.

— Нима?

— Да-а-а — проточи подигравателно той. — Защото, ако не окажат пълна подкрепа, ще им обеща емисарско разгръщане първа степен.

— Ами ако разберат, че блъфираш?

— Так, аз съм емисар. Да мачкаме планетарни режими — това ни е работата. Ще се пречупят като сгъваем стол, мамка им, знаеш го много добре. Ще са тъй благодарни, задето им оставям задна вратичка, че ако река, децата им ще се редят на опашка да ми лижат задника.

Тогава го погледнах и за миг пред мен сякаш се разтвори врата към моето емисарско минало. Той стоеше все тъй ухилен в блясъка на прожекторите и преспокойно можех да бъда на негово място. Спомних си каква беше реалността. Този път ме заля не чувство за общност и братство, а бруталната сила на Корпуса. Опияняващата диващина, родена от дълбокото осъзнаване, че вдъхваш страх. Че за теб си шушукат из всички Населени светове и дори в земните коридори на властта всички притихват, щом чуят твоето име. Опиянение, по-силно от първокачествен тетрамет. Мъже и жени, които могат с един жест да съсипят или просто да зачеркнат от списъка сто хиляди живота — тези мъже и жени трябваше да се научат на страх и тия уроци се преподаваха от Емисарския корпус. От нас.

Направих усилие да се усмихна и аз.

— Голям си чаровник, Тод. Изобщо не си се променил, нали?

— Нито на йота.

И изведнъж усмивката престана да бъде насилена. Разсмях се и смехът сякаш освободи нещо в мен.

— Добре. Хайде говори, негоднико. Как ще го направим?

Той театрално вдигна вежди.

— Надявах се ти да ми кажеш. Нали познаваш мястото.

— Не, питах с какви сили ще атакуваме. Нали не смяташ да използваш...

Мураками завъртя палец към „Набучвател“.

— Нашите ексцентрични приятели? Естествено, че ще ги използвам.

— Мамка му, Тод, те са просто банда хлапета, надрусани с тетрамет. Хайдуците ще ги направят на кайма.

Той небрежно махна с ръка.

— Работим с подръчни материали, Так. Знаеш как става. Те са млади, гневни и тъпкани до козирката с тетрамет, само търсят на кого да си го изкарат. Ще залисват Сегешвар, докато ние се вмъкнем да нанесем истинския удар.

Погледнах часовника си.

— Тази вечер ли смяташ да го направим?

— Утре призори. Чакаме Аюра, а според Танаседа тя ще дойде чак по малките часове. А, да. — Той отметна глава и кимна към небето. — Трябва да се съобразяваме и с времето.

Проследих погледа му. Над нас гъсти, черни купести облаци упорито се влачеха на запад през небето, където Хотей все още се мъчеше да наложи присъствието си. Дайкоку отдавна бе потънал в мътно сияние на хоризонта. А сега забелязах, че над Зоната се надига свеж вятър с характерния мирис на море.

— Какво му е на времето?

— Ще се промени. — Мураками подуши въздуха. — Помниш ли онази буря, за която очаквах да се разсее в южната част на Нуримоно. Не се разсея. А сега май е набрала сила от някакво северозападно въздушно течение и прави завой. Връща се.

Ухото на Ебису.

— Сигурен ли си?

— Естествено, че не съм, Так. Това е метеорологична прогноза, по дяволите. Но дори да не връхлети с пълна сила, малко бурен вятър и проливен дъжд ще ни дойдат добре, нали? Хаотични системи точно когато и където ни трябват.

— Това — казах предпазливо аз — много зависи от въпроса колко опитен капитан е нашият нервен приятел. Знаеш как наричат подобно време по тукашните места, нали?

Мураками ме погледна с недоумение.

— Не. Лош късмет?

— Не, наричат го Ухото на Ебису. Има една такава рибарска легенда.

— А, да.

Толкова далече на юг Ебису не е същият. В северните и екваториалните области на Харлановия свят японско-аманглийското културно наследство го превръща в бог на моретата, закрилник на моряците и, общо взето, добродушно божество. Свети Елм пък е приет

като негов заместник или помощник, за да не бъдат засегнати по-християнски настроените местни жители. Но в Кошут, където още са живи традициите на източноевропейските работници, построили целия този свят, няма място за подобен благодушен подход. Ебису се е превърнал в зловец подводен демон, с когото вечер плашат децата, истинско чудовище, с което легендарните герои като свети Елм трябва да се сражават, за да закрилят вярващите.

— Помниш ли как завършва легендата? — попитах аз.

— Естествено. Ебису дава на гостоприемните рибари фантастични подаръци, но си забравя рибарското копие, нали така?

— Да.

— Връща се, значи, да си го вземе, и точно преди да почука, чува рибарите да обсъждат личната му хигиена. Ръцете му миришат на риба, не си мие зъбите, дрехите му са мръсни и смачкани. Все разни неща, дето трябва да ги отбягват децата, нали?

— Правилно.

— Да, помня как разправях тая история на Суки и Маркъс, когато бяха малки. — Мураками зарея замъглен поглед към хоризонта и прииждащите облаци. — Трябва да е било преди почти половин век. Представяш ли си?

— Довърши историята, Тод.

— Дадено. Чакай да видим... Ебису е много ядосан. Промъква се, грабва копието и докато се оттегля с гръм и трясък, зад него всичките му подаръци се превръщат в прогнил белотрев и мъртва риба. Хвърля се в морето, а рибарите месеци наред не могат да хванат нищо. Поука: грижете се за личната хигиена, но което е още по-важно, деца, не говорете зад гърба на хората.

Той ме погледна отново.

— Как се справих?

— Много добре за история отпреди петдесет години. Но тук я разказват малко по-другояче. Разбираш ли, Ебису е ужасно грозен, с пипала, човка, нокти, представлява страховита гледка и рибарите едва се сдържат да не побегнат с писъци. Но все пак овладяват страха и му предлагат гостоприемство, каквото не се полага на един демон. Затова Ебису им дава всевъзможни подаръци, крадени от корабите, които е потопил, после си тръгва. Рибарите дружно въздъхват от облекчение и почват да си приказват колко е чудовищен, колко е ужасен и колко

хитри са били да получат от него всичките тези подаръци, а наред с приказките той се връща за тризъбеца.

— Значи не е копие?

— Не. Сигурно тризъбец звучи по-страшно. В този вариант Ебису носи голям, остър тризъбец.

— Да се чуди човек как не са забелязали, че го е оставил, нали?

— Млъквай. Ебису чува какви ги приказват и тихичко се измъква, обзет от черна ярост, но скоро се връща в облика на страшна буря, която заличава цялото село. Едни загиват удавени, други биват отмъкнати от пипалата му да страдат вечно в подводния ад.

— Чудесно.

— Да, поуката е същата. Не приказвайте зад гърба на хората, но което е още по-важно, не вярвайте на тия мръсни божества от Севера. — Усмивката ми изчезна. — За последен път видях Ухото на Ебису още като малко дете. Дойде откъм морето и разруши вътрешните селища по брега на Зоната. Уби стотици хора. Потопи половината товарни кораби във вътрешното пристанище, преди някой да успее да включи двигателите. Вятърът грабваше по-леките скутери и ги премяташе по улиците чак до Харланов парк. По нашия край Ухото се смята за много лош късмет.

— Е, да, лош късмет, ако някой е извел кучето си в Харланов парк.

— Говоря сериозно, Тод. Ако бурята налети и твоят надрусан приятел Влад не успее да се справи с кормилото, най-вероятно ще се преобърнем и ще се нагълтаме с белотрев много преди да наближим имението на Сегешвар.

Мураками се понавъси.

— Остави Влад на мен — каза той. — Ти гледай да разработиш приличен план за атака.

Кимнах.

— Да, бе. Приличен план за атака срещу най-яката твърдина на хайдуците в Южното полукуълбо с надрусани хлапаци в ролята на щурмови отряд и жестока буря вместо прикритие. Значи призори. Дадено. Фасулска работа.

Той пак се навъси за момент, после изведнъж се разсмя.

— Тъй сладко го описваш, че нямам търпение. — Плесна ме по гърба и тръгна към пиратския кораб, продължавайки да говори през

рамо. — Сега отивам да си побъбря с Влад. Тази нощ ще влезе в историята, Так. Ще видиш. Предчувствам го. Емисарска интуиция.

— Щом казваш.

А гръмотевиците на хоризонта тътнеха, сякаш притиснати в тясното пространство между земята и облаците.

Ебису се връщаше за тризъбеца си и чутото никак не му харесваше.

ГЛАВА 45

Утрото все още беше само мътен сив отблясък по зловещата черна грамада на буреносния фронт, когато „Набучвател“ откачи съединителите и с пълна скорост потегли през Зоната. Цялата машина дрънчеше тъй, сякаш всеки момент щеше да се разпадне, но с приближаването на бурята дори този шум заглъхна сред воя на вятъра и металното трополене на дъжда по страничната броня. По предните стъкла на мостика се лееше плътна маса вода, през която мощните чистачки се мятаха напред-назад с жално електронно скимтене. Смътно различавах, че обикновено гладката повърхност на Зоната е покрита с високи вълни. Ухото на Ебису оправдаваше всичките ми очаквания.

— Все едно пак се повтаря Касенго — извика Мураками, мокър и ухилен, докато се промъкваше през вратата, водеща към наблюдателната палуба. Дрехите му бяха подгизнали. Зад него вятърът ревеше, дърпаше вратата и се мъчеше да го последва. Мураками с усилие затръшна вратата. Автоматичните ключалки гръмко щракнаха. — Видимостта отива към нулата. Ония приятели изобщо няма да разберат какво ги е сполетяло.

— Значи изобщо няма да е като Касенго — казах аз, раздразнен от спомена. Очите ми пареха от недоспиване. — Там ни очакваха.

— Да, вярно. — Той изстиска косата си с две ръце и тръсна водата на пода. — Но пак ги напердашихме.

— Внимавай с вятъра — каза Влад на кормчията. В гласа му звучеше странна нова нотка на истинска власт, а тетраметовото му напрежение сякаш отминаваше. — Трябва да го използваме, а не да отстъпваме пред него. Натисни кормилото.

— Натискам.

Маневрата разтърси целия кораб. Палубата под нас завибрира. Дъждът заблъска покрива и стъклата още по-стръвно, докато ъгълът на навлизане в бурята се променяше.

— Това беше — каза спокойно Влад. — Дръж така.

Останах още малко на мостика, после кимнах на Мураками и се спуснах по стълбичката към каютите. Тръгнах назад, като се държах с две ръце за стените на коридора. На два-три пъти срещнах хлапаца от екипажа, които сърчно се шмугваха покрай мен. Въздухът беше горещ и лепкав. По някое време минах край отворена врата и зърнах една от младите разбойнички на Влад, гола до кръста, да човърка някаква непозната машинария на пода. Видях едрите, добре оформени гърди, влажния блясък на мощните лампи по кожата ѝ, късо подстриганата мокра коса отзад на тила. После тя усети присъствието ми и се надигна. Подпря се с една ръка на стената, сгъна другата пред гърдите си и впи в мен напрегнат поглед, говорещ или за тетраметов махмурлук, или за нервност пред боя.

— Проблем ли имаш, мой човек?

Поклатих глава.

— Извинявай, бях се разсеял.

— Тъй ли? Хайде чупката.

Вратата се затръшна. Въздъхнах.

Така ти се пада.

Заварих Ядви също тъй нервна, но напълно облечена. Седеше на горната койка в каютата, която ни бяха дали, и притискаше с крак шрапнелния бластер с изваден пълнител. В ръцете ѝ лъщяха двете половинки на куршумен пистолет, който не помнех да съм виждал у нея преди.

Настаних се на долната койка.

— Какво е това?

— Електромагнитен калашник — обясни тя. — Едно от момчетата ми го даде назаем.

— Вече и приятели си намери, а? — Обзе ме необяснима печал. Може би имаше нещо общо с феромоните, излъчвани от носителите „Ейшундо“. — Интересно откъде ли го е откраднал.

— Кой казва, че непременно го е откраднал?

— Аз. Тия типове са пирати. — Протегнах ръка нагоре. — Дай да го видя.

Тя сглоби отново оръжието и го пусна в дланта ми. Отпуснах пистолета пред очите си и кимнах. Електромагнитният калашник се славеше из всички Населени светове като отлично оръжие за

безшумни акции, а този тук беше последен модел. Изсумтях и върнах пистолета.

— Да, най-малко седемстотин ООН долара. Нито един друган пират няма да хвърли такива пари за безшумен пистолет. Свил го е. И най-вероятно е претрепал собственика. Внимавай с кого общуваш, Ядви.

— Ама че си весел тая сутрин. Спал ли си изобщо?

— С това твое хъркане? Ти как мислиш.

Никакъв отговор. Пак изсумтях и се унесох в спомените, разбудени от Мураками. Касенго, незначително пристанищно градче в почти незаселеното Южно полукълбо на Земята на Нкрума, наскоро превърнато в гарнизон на правителствени войски заради влошения политически климат и обтегнатите отношения с Протектората. По причини, известни само на местните власти, в Касенго имаше станция за междузвездна хипервръзка и планетното правителство се тревожеше, че военните на ООН могат да поискат достъп до станцията.

Имаше защо да се тревожат.

Ние бяхме пристигнали тихомълком през други станции по цялата планета през последните шест месеца, докато всички още се преструваха, че дипломатията ще свърши работа. Когато командването на Корпуса нареди да щурмуваме Касенго, вече бяхме свикнали със Земята на Нкрума не по-зле от нейните сто и петдесет милиона колонисти пето поколение. Докато нашите екипи за подмолни действия подклаждаха улични бунтове из градовете на север, Мураками и аз събрахме малък тактически отряд и изчезнахме на юг. Идеята беше да изтребим войниците от гарнизона, докато спят, и на другата сутрин да превземем станцията. Нещо обаче се обърка, беше изтекла информация и заварихме станцията с въоръжена до зъби охрана.

Нямаше време за нови планове. Щом имаше изтичане на сведения и гарнизонът беше предупреден, значи се задаваха подкрепления. Сред буря и леден дъжд щурмувахме станцията с антирадарни костюми и гравитационни раници, разпръсквайки станиол из небето, за да имитираме масирана атака. Сред бурята и суматохата тази хитрина постигна небивал успех. Гарнизонът се състоеше предимно от зелени новобранци, командвани от шепа

кадрови офицери. След десет минути престрелка те захвърлиха оръжията и хукнаха да бягат под дъжда на малки, отчаяни групички. Ние ги преследвахме, изолирахме и обезвреждахме. Някои загинаха в бой, но повечето се предадоха в плен.

По-късно използвахме телата им, за да заредим първата вълна от емисарската офанзива.

Затворих очи.

— Мики? — долетя отгоре гласът на Ядви.

— Такеша.

— Както речеш. Ама дай да си останем на Мики, бива ли?

— Бива.

— Мислиш ли, че онзи мръсник Антон ще е там днес?

С известно усилие отново отворих очи.

— Не знам. Но предполагам, че да. Танаседа смяташе, че ще е там. Ковач май още го използва, може би като застраховка. При положение че никой не знае какво да очаква от Силви или от онова, което носи, винаги е за предпочитане да имаш подръка още един координатор.

— Да, логично звучи. — Ядви помълча. После, тъкмо когато очите ми взеха отново да се затварят, тя добави: — Не те ли смущава да говориш за себе си по такъв начин? Да знаеш, че той е някъде там.

— Естествено, че ме смущава. — Прозях се като змей. — Ще утрепя тоя дребен мръсник.

Тишина. Оставих клепачите си да се отпуснат.

— Слушай, Мики.

— Какво?

— Ако Антон е там...

Извъртях очи към горната койка.

— Да?

— Ако е там, искам да го очистя. Наложил ли се да стреляш, гръмни го в краката или нещо такова. Той е мой.

— Дадено.

— Сериозно говоря, Мики.

— Аз също — измънках аз, потъвайки в съня. — Мамка му, Ядви, трепи когото си искаш.

Мамка му, трепи когото си искаш.

Това спокойно можеше да е бойната заповед за цялата мисия.

Налетяхме срещу фермата с максимална скорост. Подавахме объркани сигнали за авария и това ни помогна да стигнем толкова близо, че каквито и далекобойни оръжия да имаше Сегешвар, ставаха безполезни. Кормчията на Влад поддържаше курс, който създаваше илюзия за неуправляем кораб, тласкан от вятъра, но всъщност беше добре пресметнат скоростен завой. Докато хайдуците осъзнаят какво става, „Набучвател“ вече връхлиташе срещу тях. Корабът неудържимо прегази клетките за пантери, разкъса мрежестите прегради и старите дървени мостчета на някогашната балираща станция, изтръгна дъските и натроши прогнилите стари стени, мъкнейки върху бронирания си нос растяща камара отломки.

Вижте, бях казал предната вечер на Мураками и Влад, няма изтънчен начин да свършим работата. И очите на Влад грейнаха от тетраметов ентусиазъм.

„Набучвател“ спря с дрънчене и трясък сред стърчащите от водата бункери за влажна обработка. Палубата беше килната стръмно надясно и на долното ниво истерично виеха предупредителните сирени за сблъсък, а експлозивните болтове изхвърляха аварийните люкове настрани. Спасителните мостчета изхвъркнаха като бомби, а ръбовете им от животел се гърчеха и впиваха шипове във вечбетона. През корпуса глухо долетя пукотът и бръмченето на големите съединители. Корабът бе хванал здраво и нямаше пускане.

Първоначално системата беше предвидена само за аварийни цели, но пиратите бяха преработили целия кораб за бързи атаки, абордаж и сражения. Не беше пипнат само изкуственият ум, който го управляваше, и сега той още си мислеше, че сме в бедствено положение.

Бурята ни посрещна още на мостчетата. Вятърът плисна дъждовни струи в лицето ми, заблъска ме от всички страни. Щурмоваците на Влад се втурнаха с диви крясъци през пороя. Озърнах се към Мураками, поклатих глава и ги последвах. Може би идеята им не беше чак толкова лоша — „Набучвател“ лежеше заседнал сред разрушенията и за всички ни нямаше друг вариант освен победа или смърт.

Сред сивите вихри на бурята избухна стрелба. Съскане на лъчеви оръжия, гърмежи и лай на обикновени пушки. Бледожълти и синкави лъчи прорязваха мрака. Далечните гръмотевици и разклонените мълнии в небето сякаш им пригласяха. Отпред някой изпищя и падна. Скочих от края на мостчето, подхлъзнах се върху един бункер, възстанових равновесието си със светкавичната реакция на носителя „Ейшундо“ и се хвърлих напред. Прецапах плитката тинеста вода между двата модула, изкатерих се върху следващия. Повърхността беше грапава и предлагаше добра опора. Периферното зрение ми подсказа, че съм начело. Малко зад мен и отляво беше Ядви, отдясно тичаше Мураками с плазмено-фрагментарна пушка.

Напрегнах неврохимията и различих отпред сервизна стълбичка. Трима пирати бяха притиснати край основата ѝ от масиран обстрел откъм кея. Тялото на четвърти плаваше с разперени ръце във водата до близкия бункер, а от обгорените му гърди и лице още се вдигаше пара.

Хвърлих се към стълбичката с безгрижие, на което би завидял дори покойният Ласло.

— Ядви!

— Да... тръгвай!

Сякаш отново бяхме в Неразчистеното. Остатъци от някогашния синхрон на Неуловимите, може би и някаква особена близост на телата-близнаци. Втурнах се в бесен спринт. Зад мен шрапнелният бластер нададе противен вой сред дъжда и ръбът на кея избухна сред град от парчета. Нови писъци. Стигнах до стълбичката почти в същия миг, когато пиратите осъзнаха, че вече не ги обстрелват. Трескаво се изкатерих нагоре, стискайки рапсодията.

Горе имаше трупове, разкъсани и окървавени от шрапнелите. Един от хората на Сегешвар още се държеше на крака, макар и ранен. Той плю и се хвърли насреща ми с нож. Отскочих настрани, блокирах ръката с ножа и го метнах от кея. Краткият писък заглъхна в бурята.

Клекнах и се огледах, въртейки рапсодията насам-натам в мрака, докато другите се изкачваха зад мен. Дъждът вдигаше милиони миниатюрни гейзерчета по вечбетонното покритие. Примигах, за да изчистя капките от очите си.

Кеят беше чист.

Мураками ме потупа по рамото.

— Хей, за пенсионер доста те бива.

Изсумтях.

— Все някой трябва да те научи. Идвай насам.

Прокрадناхме се в дъждовната нощ по кея, открихме входа, който ни трябваше, и се вмъкнахме един по един. Внезапното облекчение от товара на бурята бе потресаващо, почти като глуха тишина. Мокри до кости, ние стояхме в къс коридор с масивни метални врати. Навън отекна гръмотевица. За всеки случай надникнах през прозорчето на една от вратите и видях стая с безлични метални шкафове. Тук складираха храна за пантерите, а от време на време и тялото на някой враг на Сегешвар. В края на коридора тясно стълбище водеше към примитивната апаратура за презареждане и ветеринарната лечебница за пантерите.

Кимнах към стълбището.

— Там долу. Три нива и сме при бункерите.

Пиратите хукнаха с бурен ентузиазъм. Както бяха надрусани, а и доста раздразнени, че ги изпреварих по стълбичката, трудно бих могъл да ги удържа. Мураками само сви рамене. Те изтрополиха по стъпалата и налетяха право в засадата долу.

Ние бяхме на горната площадка, движехме се с трезва предпазливост, но дори и оттам усетих как огънят на бластерите обгаря лицето и ръцете ми. Пиратите с диви писъци пламнаха като факли. Единият успя да се изкатери три стъпала нагоре от ада, протягайки умолително към нас обгърнатите си в пламъци ръце. Почернялото му лице беше само на метър от моето, когато рухна и зацвърча върху студената стоманена стълба.

Мураками хвърли в шахтата ултравибрационна граната и тя издрънча, преди да избухне познатият пронизителен, тръпнещ вой. В тясното пространство звукът бе оглушителен. Всички притиснахме с длани ушите си. Така и не чухме дали някой долу надава предсмъртни писъци.

Изчакахме още секунда след замлъкването на гранатата, после Мураками стреля надолу с плазмафрага. Никаква реакция. Пропълзях покрай изстиващите овъглени тела на пиратите, като се задавах от миризмата. Надникнах иззад сгърчените крайници на онзи, който пръв бе посрещнал огъня, и видях само пуст коридор. Кремави стени, под и таван, ярко осветени от ивици вграден илуминий. Около подножието

на стълбището всичко беше оплескано с широки петна от кръв и засъхващи тъкани.

— Чисто.

Промъкнахме се през касапницата и продължихме към центъра на базата. Танаседа не знаеше къде точно държат пленниците — хайдуците от самото начало били агресивни и нервни, че трябва да търпят присъствието на якудза в Кошут. Неуверен в ролята си на разкаян изнудвач, Танаседа все пак настоял да допуснат поне него, защото се надявал да измъкне от мен сведения за приставката на Юкио Хираясу чрез инквизиции или шантаж. По някакви свои византийски съображения Аюра Харлан-Цурока се съгласила и в крайна сметка именно нейният натиск върху Сегешвар изковал дипломатическото сътрудничество между хайдуците и якудза. Танаседа бил официално посрещнат от самия Сегешвар, който недвусмислено му препоръчал да се настани нейде в Нова Пеща или Изворград, да не припарва до фермата без изрична покана и да държи момчетата си изкъсо. И, разбира се, нямало почетна обиколка на имението.

Но всъщност в комплекса имаше само едно място за хора, които все още могат да потрябват. Бях го виждал един-два пъти при предишните си посещения, веднъж дори видях как вкарват там някакъв нещастен наркоман, затънал до уши в комарджийски дългове, докато Сегешвар измисли как точно да го накаже за назидание. Щом някой трябваше да бъде заключен във фермата, правеха го там, откъдето и звяр не може да избяга. В клетките за пантери.

Спряхме на разклонението. Над нас зееха отворите на вентилацията и от тях глухо долитаха звуците на сражението. Посочих наляво и прошепнах:

— Нататък. Клетките за пантери са отдясно след другия завой, от тях почват тунели право към загражденията. Сегешвар е пригодил няколко от килиите за хора. Трябва да са там.

— Добре тогава.

Отново ускорихме крачка, завихме надясно и в този момент чух как една от вратите с плавно бръмчене потъва в пода. Крачки и напрегнати гласове. Сегешвар, Аюра и още един глас, който бях чувал, но не можех да си спомня къде. Потиснах свирепата радост, прилепих се до стената и магнах на Ядви и Мураками да се оттеглят.

Напрегнатият ми слух долови думите на Аюра.

— ... наистина очаквате да се впечатля от това?

— Недей да си го изкарваш на мен — изръмжа Сегешвар. — Всичко е работа на онзи скапан жълтурко от якудза, дето настоя да го включим. Казвах ти...

— Не знам защо, Сегешвар-сан, но не ми се вярва...

— И не ме наричай така, мамка му. Тук е Кошут, а не скапаният ти Север. Прояви малко усет за обстановката, ако обичаш. Антон, сигурен ли си, че не е проникнала ударна група?

Сега разбрах чий е третият глас. Високият координатор с шарена грива от Драва. Софтуерното псе на Ковач Втори.

— Нищо. Всичко е само...

Трябваше да го предвидя.

Канех се да изчакам още две секунди. Да ги изчакам, докато излязат в широкия осветен коридор и после да щракна капана. Но вместо това...

Ядви профуча край мен като скъсано въже на влекач. Гласът ѝ сякаш прокънтя под сводовете на целия комплекс.

— *Антон, копеле скапано!*

Отскочих от стената, завъртях се да ги хвана на прицел с рапсодията.

Късно.

Зърнах тримата, зяпнали от изненада. Сегешвар срещна погледа ми и болезнено примижа. Ядви беше застинала и се целеше с бластера от бедро. Антон видя и реагира с демилитска бързина. Сграбчи за раменете Аюра Харлан-Цурока и я хвърли пред себе си. Шрапнелният бластер изляя. Аюра изпищя...

... и се разпадна от раменете до кръста под удара на рояка мономолекулярни шрапнели. Кръв и тъкани избухнаха из въздуха около нас, оплискаха ме, заслепиха ме...

Докато избърша очи, двамата бяха изчезнали. Обратно през клетката, откъдето излязоха, и по тунела отвъд. Каквото бе останало от Аюра, лежеше на три парчета сред локва кръв.

— Ядви, какви шибани игрички въртиш? — изревах аз.

Тя избърса пръските кръв от лицето си.

— Казах ти, че ще го очистя.

Напрегнах сили да се успокоя. Посочих с пръст кървавата каша около краката ни.

— Не си го очистила, Ядви. Избяга. — Спокойствието ми катастрофално рухна пред изблика на безцелна ярост. — Мамка му, как може да си толкова тъпа. Той изчезна, по дяволите.

— Тогава ще го догоня, по дяволите.

— Не, трябва да...

Но тя вече се движеше през отворената килия с плавна и стремителна демилитска крачка. Хлътна в тунела.

— Добре се справяш, Так — подметна подигравателно Мураками. — Командирски авторитет. Харесва ми.

— Млъквай, Тод. Бягай да намериш къде са мониторите и провери килиите. Трябва да са нейде наблизко. Ще се върна колкото може по-скоро.

Още преди да довърша, вече се движех. Отново тичах след Ядви, след Сегешвар.

Сам не знаех след какво тичам.

ГЛАВА 46

Тунелът извеждаше в бойна яма. Стръмни вечбетонни стени, високи към десет метра и набраздени до средата от ноктите на безброй блатни пантери, опитващи да се измъкнат. Горесте — парапет и трибуни за зрителите под откритото небе, забулено с бързо прелитащи зеленикави облаци. С тоя дъжд беше невъзможно да се гледа право нагоре. На дъното на ямата имаше трийсет сантиметра гъста кал, сега разкашкана от пороя. Дренажните отвори в стените не успяваха да се справят.

Вгледах се с присвити очи през влажния въздух и през струите вода по лицето ми, зърнах Ядвиг по средата на тясната сервизна стълбичка, вградена в ъгъла на ямата. Изревах през шума на бурята.

— Ядвиг! Дявол да го вземе, почакай!

За миг тя увисна неподвижно на стълбичката с насочен нагоре бластер. После го размаха и продължи да се катери.

Изругах, прибрах рапсодията и побързах след нея. Дъждът се лееше по стените край мен, барабанеше по главата ми. Стори ми се, че дочувам някъде горе бластерни изстрели.

Когато се изкатерих, някой посегна и ме сграбчи за китката. Трепнах от изненада, погледнах нагоре и видях Ядвиг.

— Не се надигай — подвижна тя. — Тук са.

Предпазливо подадох глава над ръба на ямата и огледах лабиринта от мостчета и трибуни, кръстосани между ямите. Гъстите дъждовни завеси замъгляваха гледката. На десет метра видимостта падна наполовина, на двайсет напълно изчезваше. Някъде в другия край на фермата още бушуваше престрелка, но тук се чуваше само бурята. Ядвиг лежеше по корем край ямата. Видя, че се оглеждам и приведе глава към мен.

— Разделиха се — извика в ухото ми тя. — Антон отива към другия кей. Според мен търси начин да се измъкне, или ще дири за помощ твоя двойник. Другият е нейде нататък, май няма да се даде без бой. Преди малко стреля по мен.

Кимнах.

— Добре, тръгвай подир Антон. Аз имам грижата за Сегешвар. Ще те прикривам.

— Дадено.

Докато тя се обръщаше, аз я хванах за раменете. Задържах я за миг.

— Мамка му, Ядви, само много внимавай. Ако ме срещнеш някъде там...

Тя се ухили широко и дъждът потече по зъбите ѝ.

— Тогава ще го очистя от твое име. За сметка на заведението.

Изкатерих се на площадката до нея, измъкнах рапсодията и я настроих на широко разпръскване, максимална далекобойност. Огледах се с присвити очи и приклегнах.

— Сканирай!

Тя се напрегна.

— Тръгвай!

Ядви хукна покрай парапета, изскочи на едно свързващо мостче и изчезна в мрака. Бластерен лъч отдясно проряза дъждовната завеса. Инстинктивно напрегнах пръст върху спусъка, но прецених, че съм твърде далече. Четирийсет-петдесет метра, бе казала жената от оръжейния магазин в Текитомура, но трябва и да виждаш по какво стреляш.

Тъй че...

Изправих се. Изкрещях към бурята.

— Хей, Рад! Чуваш ли? Идвам да те убия, гадино.

Никакъв отговор. Но нямаше и стрелба. Предпазливо тръгнах напред покрай трибуните, опитвайки да преценя позицията на Сегешвар.

Бойните ями представляваха широки овални арени, изсечени направо в скалистото дъно на Зоната. Долният им край беше на около метър под водната повърхност. Общо девет на брой, подредени по тройки плътно една до друга. Горе имаше свързани галерии, където зрителите можеха да стоят до парапета и да гледат от безопасно разстояние как пантерите се разкъсват. Между ямите бяха прокарани мостчета с метални мрежи, за да осигурят допълнително зрителско пространство за най-популярните схватки. Неведнъж бях виждал как трибуните се препълват до пръсване, а мостчетата скърцат под тежестта на тълпите, жадуващи да видят смърт.

Деветте ями оформяха нещо като пчелна пита, издигната на около пет метра над плитките води на зоната, а отстрани стърчаха ниските мехури на бункерите. В съседство други сервизни мостчета се кръстосваха над по-малките клетки за хранене и дългите правоъгълни площадки за тренировки, които „Набучвател“ бе разрушил при нахлуването си във фермата. Доколкото можех да преценя, бластерният изстрел бе дошъл точно от тия развалини.

— Чуваш ли ме, Рад, боклук такъв?

Бластерът пак изтрещя. Лъчът изсъска край мен и аз се проснах долу, разплисквайки водата по вечбетона.

— Май беше доста наблизо, Так.

— Както речеш — викнах аз. — Така или иначе всичко свърши, остава само разчистването.

— Нима? Нямах ли вяра в себе си? В момента той е на новия док и отблъсква приятелчетата ти. Ще ги метне обратно в Зоната, или ще нахрани пантерите с тях. Чуваш ли го?

Ослушах се и пак долових звуците на сражението. Бластерен огън, от време на време по някой писък. Нямахше начин да разбера как върви, но в душата ми отново се разбудиха старите съмнения относно Влад и неговия надрусан екипаж. Навъсих се.

— Май ви дойде като гръм от ясно небе! — извиках аз. — Какво става, да не сте били заедно в гравитационния гимнастически салон? Да обработвате някоя курва от двата края.

— Майната ти, Ковач. Той поне знае как да се забавлява.

Гласът му звучеше ясно дори и през бурята. Леко се надигнах и запълзях по пода на галерията.

— Да, бе. И затова си струваше да ме продадеш?

— Не съм те продал. — Скърцащ, метален смях. — Замених те за подобрен вариант. Ще си изпълня дълга към онзи момък, а не към теб. Защото той поне още помни откъде е дошъл.

Още малко по-близо. Преодолявай метър по метър през поройния дъжд и трите сантиметра вода по преходите. Едната яма остава назад, заобикаляш втората. Не се надигай. Не позволявай на омразата и гнева да те вдигнат на крака точно сега. Накарай го да допусне грешка.

— Той помни ли как хленчеше и лазеше по уличката с разпрано бедро, Рад? Помни ли, мамка му?

— Да, помни. Но знаеш ли какво? — Сегешвар повиши глас. Трябва да бях бръкнал в раната. — Той просто не ми опява непрекъснато за това, по дяволите. И не го използва, за да си позволява финансови волности.

Още по-близо. Вложих в гласа си развеселена насмешка.

— Да, и освен това те свърза с Първите фамилии. Заради което беше цялата работа, нали? Продаде се на скапаните аристократи, Рад. Точно като шибаната якудза. Още малко и ще се преселиш в Милспорт.

— Хей, майната ти, Ковач!

Яростта ме връхлетя заедно с нов бластерен лъч, но Сегешвар стреляше напосоки. Ухилих се в дъжда и нагласих рапсодията на максимално разпръскване. Надигнах се от локвите. Напрегнах неврохимията.

— И си седнал да ми разправяш, че аз не помня откъде съм дошъл. Не ме разсмивай, Рад. Додето се усетиш, вече ще си нахлузил носителя на някой жълтурко.

Достатъчно близо.

— Хей, майната ти...

Скочих на крака и се хвърлих напред. Гласът му ме насочи, неврохимичното зрение довърши останалото. Засякох го приклепнал отгатак една от клетките за хранене, частично закрит от стоманената мрежа на близкото мостче. Рапсодията в юмука ми избълва облак мономолекулярни фрагменти, докато аз заобикалях тичешком овалния ръб на бойната яма. Нямах време за по-добър прицел, оставаше ми само да се надявам, че...

Той изкрещя и аз го видях как залитна, стискайки ръката си. Разтърси ме дива радост, устните ми оголиха зъбите в жестока усмивка. Стрелях пак и той или падна, или се хвърли зад някакво прикритие. Прескочих парапета между галерията и клетката за хранене. Едва не паднах, но се удържах на крака. Залитнах, за да запазя равновесие и светкавично взех решение. Нямах време да заобикалям стената. Ако Сегешвар още беше жив, междуременно щеше да се изправи и да ме изпържи с бластера. Мостчето означаваше пет-шест метра над заграждението по права линия. Тичешком изскочих на него.

Металът под краката ми застрашително се наклони.

Долу в клетката нещо подскочи и изръмжа. От гърлото на пантерата ме лъхна воня на море и прогнило месо.

По-късно щях да разбера със закъснение: заграждението бе понесло удар от пристигането на „Набучвател“ и откъм страната на Сегешвар вечбетонът се беше пропукал. Онзи край на мостчето едва се крепеше на полуизтръгнатите болтове. И пак по същите причини от някоя друга клетка в комплекса се беше измъкнала пантера.

Все още ми оставаха два метра до края на мостчето, когато болтовете окончателно се изтръгнаха. Носителят „Ейшундо“ инстинктивно ме тласна напред. Изпуснах рапсодията и с две ръце се вкопчих в ръба. Мостчето пропадна под мен. Дланите ми се впиха в мокрия вечбетон. Едната се хлъзна. Геконите клетки в другата ме удържаха. Някъде под мен блатната пантера изби с ноктите си искри от падналото мостче, после отскочи с пронизителен вой. Трескаво потърсих опора с другата ръка.

Главата на Сегешвар изникна над ръба. Беше пребледнял и по десния ръкав на сакото му се стичаше кръв, но когато ме видя, се ухили.

— Брей, мамка му — каза той почти добродушно. — Моят стар скапан приятел Такеши Ковач.

Отчаяно се извъртях настрана. Преметнах ходило през ръба на заграждението. Сегешвар видя това и куцукайки пристъпи по-близо.

— Няма да стане — рече той и ритна крака ми обратно.

Отново се извъртях, едва удържайки тежестта си с две ръце. За момент той се взря в мен отвисоко. После погледна отвъд бойните ями и кимна с леко задоволство. Дъждът плющеше около нас.

— Е, веднъж и аз да те гледам отгоре надолу.

— Майната ти — изпъшках аз.

— Знаеш ли, онази пантера долу може да се окаже от твоите приятели. Ирония на съдбата, нали?

— Свършвай по-бързо, Рад. Ти си продажен боклук. Каквото и да сториш, няма да промениш тази истина.

— Браво, Такеши. Хайде, покажи колко си морален. — Лицето му се изкриви и за момент си помислих, че незабавно ще смаже пръстите ми с крак. — Както винаги правиш. О, Радул е скапан престъпник. Радул не може сам да се справи, веднъж трябваше да му

спасявам шибания живот. Правиш го, откакто ми отмъкна Ивона и до ден-днешен не си се променил, мамка ти.

Зяпнах в дъжда срещу него и почти забравих ямата под себе си. Изплюх водата от устата си.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Знаеш много добре какви ги дрънкам! Онова лято при Ватанабе, Ивона Вашарели със зелените очи.

Името разбуди спомен. Рифът Хирата, дългокракият силует над мен. Мокро, солено тяло върху влажните гумени костюми.

Дръж се здраво.

— Аз... — Замаяно тръснах глава. — Аз си мислех, че се казва Ева.

— Виждаш ли, мамка му, виждаш ли! — Думите се изляха като гной, като застаряла отрова. Лицето му се изкриви от ярост. — Ти не даваше пет пари за нея, гледаше само да изчукаш поредната бройка.

За една безкрайна секунда миналото ме връхлетя като прибор. Носителят пое властта в свои ръце и аз увиснах сред грейнал тунел от калейдоскопичните образи на онова лято. На верандата при Ватанабе. Жегата ни притиска от оловното небе. Оскъдният ветрец откъм Зоната не може дори да разклати звънчетата от огледално дърво. Потта пропива дрехите, избива на капки по голата кожа. Лениви разговори и смях, остър мирис на морски коноп. Зеленоокото момиче.

— Беше преди двеста шибани години, Рад. А ти дори не разговаряше с нея. Както винаги, смъркаше тетрамет от деколтето на Малгожата Буковска, мътните да те вземат.

— Не знаех как да я заговоря. Тя беше... — Той заекна. — Тя просто значеше много за мен, мръсно.

Отначало не можах да разбера що за звук се изтръгна от мен. Можеше да е задавена кашлица от дъжда, който нахлуваше в гърлото ми колчем отворех уста. Или хълцане по отминалите спомени.

Но не беше.

Беше смях.

Той изригна от мен след първата задавена кашлица като топла вълна, напиреща да се излее навън. Изхвърляше водата от устата ми и не можех да го спра.

— Престани да се смееш, скапаняк!

Не можех да спра. Кикотех се. С неочакваното веселие в ръцете ми нахлу нова сила, ново напрежение пробяга до крайчето на всеки пръст.

— Ама че си тъпо копеле, Рад. Тя беше богаташка щерка от Нова Пеща, нямаше намерение да се хаби с улични отрепки като нас. Онази есен замина да учи в Милспорт и повече не я видях. Каза ми, че няма да я видя. Рече да не си троя душата, нали се повеселихме, а целият живот е пред нас. — Почти без да усещам какво върша, аз открих, че съм почнал да се издигам към ръба на заграждението, докато Сегешвар ме гледеше втрещено. Вечбетонният ръб се впи в гърдите ми. Продължих да говоря задъхано. — Наистина ли си мислеше... Изобщо припарвал ли си някога до такова момиче, Рад? Нима си мислеше, че ще тръгне с теб и ще седи на кея Спекни заедно с другите момичета на тайфата? Да те чака кога ще се прибереш. И на разсъмване Ватанабе да ви изхвърля на улицата. Ти чуваш ли се? — Смехът отново избликна, примесен с пъшкане. — Колко отчаяна трябва да е една жена, която и да било жена, та да приеме подобно нещо?

— Майната ти! — изкрещя той и ме ритна в лицето.

Вероятно знаех какво се задава. Определено го бях притиснал докрай. Но изведнъж всичко ми се стори далечно и незначително пред блестящите, пъстри образи на онова лято. Пък и ударът беше за носителя „Ейшундо“, не за мен.

Лявата ми ръка се стрелна нагоре. Сграбчи крака му за прасеца, докато се връщаше назад. От носа ми шурна кръв. Геконовите клетки прихванаха здраво. Яростно дръпнах надолу и той смешно заподскача на един крак около ръба. Гледаше ме отгоре и мускулите по лицето му играеха.

Паднах и го повлякох със себе си.

Не паднахме отвисоко. Стените на заграждението имаха същия лек наклон като бойните ями и падналото мостче се беше заклецило почти хоризонтално. Блъснах се в метала и Сегешвар се стовари върху мен. Въздухът излетя от гърдите ми. Мостчето потрепери и със скърцане слезе още половин метър надолу. Под нас пантерата обезумя, задраска с нокти по парапета, опитвайки да ни смъкне на дъното. Беше усетила мириса на кръвта от строшения ми нос.

Сегешвар се извъртя с пламтящи от ярост очи. Замахнах с юмрук. Той отби удара. Ръмжейки през зъби неясни псувни, опря

ранената си ръка в гърлото ми и натисна. Това го накара да изкрещи, но натискът не отслабна нито за миг. Пантерата се блъсна в желязото отстрани и зловонният ѝ лъх ме обля през мрежата. Зърнах свирепо око сред искрите от ноктите ѝ. Звярът виеше и бръщолевеше като обезумял човек.

Кой знае, може наистина да беше човек.

Ритах и се мятах, но Сегешвар ме държеше здраво. С почти два века улично насилие зад гърба си нямаше да загуби схватката. Гледаше ме свирепо и омразата му даваше сила да понесе болката. Измъкнах едната си ръка и се опитах да го ударя в гърлото, но той бе предвидил това. Отби с лакът и пръстите ми едва го закачиха по бузата. После стисна ръката ми и се отпусна с цяла тежест върху другата ръка, която ме задушаваше.

Вдигнах глава и захапах през ръкава разкъсаната плът. В устата ми нахлу кръв. Той изкрещя и ме удари отстрани по главата с другата ръка. Натискът върху гърлото почваше да ми се отразява — вече не можех да дишам. Пантерата удари отново и мостчето се приплъзна настрани. Аз също се плъзнах.

Използвах движението.

Притиснах разперена длан отстрани върху лицето му. С всичка сила дръпнах надолу.

Генетичните геконови шипове се впиха дълбоко и захванаха кожата. Там, където притисках най-силно, лицето на Сегешвар се разкъса. Инстинктът на уличен боец го бе накарал да затвори очи, но това не му помогна. Хватката на пръстите ми откъсна клепача, изтръгна очната ябълка и тя увисна на нерва. Дълбоко от вътрешностите му излетя див рев. Сред сивата дъждовна завеса излетя гейзер яркочервена кръв и оплиска лицето ми. Сегешвар разхлаби хватката и залитна назад с изкривено лице, под което все още висеше окървавеното око. Изкрещях и се хвърлих след него, стоварих юмрук върху здравата страна на лицето му, той отхвъркна настрани и се блъсна в парапета.

За секунда остана проснат, надигнал замаяно лявата си ръка да отбие нов удар. Макар и наранена, дясната му ръка беше стисната в юмрук.

И блатната пантера го сграбчи.

Имаше го, сетне изчезна. За част от секундата зърнах грива, разперени нокти и човка. Ноктите се впиха в рамото му и го смъкнаха от мостчето като парцалена кукла. Той изпищя, сетне чух страховито хрущене, когато човката се затвори. Не видях, но сигурно го прехапа на две още от първия път.

Може би цяла минута стоях залитайки на наклоненото мостче и слушах как долу звярът разкъсва и гълта плът. Накрая пристъпих до парапета и се заставих да погледна.

Твърде късно. Разхвърляните около гладната пантера парчета месо бяха загубили всякаква прилика с човешко тяло.

Дъждът вече отмиваше кръвта.

Блатните пантери не са много умни. След като се нахрани, тази почти напълно загуби интерес към моето присъствие над главата ѝ. Една-две минути търсих рапсодията, не я открих и реших да се измъкна от заграждението. Вечбетонната стена бе здравата натрошена от идването на „Набучвател“, тъй че катеренето не се оказа трудно. Използвах най-широката пукнатина за опора, опрях крака и малко по малко поех нагоре. В един миг здравата се уплаших, когато парче вечбетон остана в ръката ми, но иначе изкачването мина бързо и безпроблемно. По пътя нагоре нещо в носителя „Ейшундо“ постепенно спря кръвотечението от носа.

Горе спрях и се ослушах за звуци от битката. Не чух нищо през бурята, а и тя май отслабваше. Сражението или бе свършило, или бе преминало във взаимно издебване. Явно бях подценил Влад и екипажа му.

Да, или пък хайдуците.

Време беше да разбере.

Открих бластера на Сегешвар в локва кръв близо до парапета, проверих заряда и тръгнах назад между бойните ями. Постепенно осъзнах, че след смъртта на Сегешвар не изпитвам нищо освен смъртно облекчение. Вече не се вълнувах нито от неговото предателство, нито от внезапното разкритие за старата му омраза заради Ева...

Ивона.

... Добре де, Ивона, това само потвърди очевидната истина. Въпреки всичко единственото, което ни свързваше почти двеста

години, бе един стар и неволен дълг от някаква си смрадлива уличка. В крайна сметка не се харесвахме, и това ме накара да мисля, че моят помлад двойник вероятно е свирил на чувствата му като циганин на цигулка.

Върнах се в тунела. На всеки няколко крачки спирах и се заслушах. Из бункерния комплекс цареше зловеща тишина и собствените ми стъпки кънтяха по-силно, отколкото бих желал. Върнах се до вратата, където бях оставил Мураками, и видях останките на Аюра с грижливо изрязана дупка в основата на черепа. Иначе нямаше жива душа. Огледах коридора в двете посоки, пак се заслушах и не чух нищо освен равномерно метално дрънчане — вероятно блатните пантери се блъскаха във вратите на клетките, разярени от суматохата навън. Направих гримаса и тръгнах покрай дрънчащите врати с обтегнати нерви и готов за стрелба бластер.

Няколко врати по-нататък открих другите. Килията беше отворена и обляна в немилосърдно ярка светлина. По пода се валяха струпани тела, стените бяха оплискани с кръв като от кофа.

Кои.

Трес.

Бразил.

Още четирима или петима, които познавах само по физиономии. Всички бяха убити с куршуми, после преобърнати с лицата надолу. На мястото на приставките се тъмнееха същите черни дупки.

От Видаура и Силви Ошима нямаше и следа.

Стоях напред касапницата и прехвърлях поглед от тяло на тяло, сякаш търсех нещо изгубено. Стоях така, докато тишината в ярко осветената килия се превърна в тихичко равномерно бучене, поглъщащо целия свят.

Стъпки в коридора.

Рязко се завъртях, насочих бластера и едва не прострелях Влад Цепеш, който надникна иззад ръба на вратата. Той отскочи назад, вдигна плазмено-фрагментарната пушка, после спря. Колебливо се усмихна и вдигна ръка да разтърка бузата си.

— Ковач. Мамка му, мой човек, без малко да те застрелям.

— Какво става тук, Влад?

Той надникна покрай мен към телата. Сви рамене.

— Нямам представа. Май сме закъснели. Познаваш ли ги?

— Къде е Мураками?

Той махна с ръка нагам, откъдето беше дошъл.

— В другия край, на малкия кей. Прати ме да видя дали не ти трябва помощ. Боят, в общи линии, свърши, ще знаеш. Сега остава само да почистим и да се заемем с доброто старо пиратство. — Влад пак се ухили. — Време за плащане. Идвай.

Замаяно го последвах. Прекосихме бункера по коридори, белязани със следи от скорошна битка, овъглени черти по стените, грозни пръски от кръв и човешки тъкани, тук-там по някой труп, а веднъж видяхме абсурдно елегантен мъж на средна възраст да седи вцепенен на пода, гледайки с тъпо изумление разкъсаните си крака, изпружени пред него. Сигурно беше избягал от казиното или бардака в началото на пукотевицата, за да слезе в бункера и да попадне под кръстосан огън. Докато минавахме, човекът немощно вдигна ръце към нас и Влад го простреля с плазмафрага. Оставихме го да лежи с огромна димяща дупка в гърдите и се изкатерихме по една сервизна стълбичка до старата балираща станция.

Навън на малкия пристан беше същата касапница. Сгърчени тела осейваха кея и плаваха между корабите. Тук-там, където бластерите бяха намерили нещо по-запалително от човешката плът, танцуваха пламъчета. Из дъжда се вдигаше дим. Вятърът определено стихваше.

Край водата Мураками бе коленичил до проснатата Вирджиния Видаура и напрегнато ѝ говореше нещо. С едната ръка докосваше нежно бузата ѝ. Двама от пиратите на Влад стояха наблизо с пушки през рамо и разговаряха оживено. Бяха мокри до кости, но иначе незасегнати.

Върху предната черупка на един зелен зономобил лежеше трупът на Антон.

Беше проснат с главата надолу, с изцъклени очи, а шарената му координаторска коса провисваше почти до водата. В гърдите и корема му зееше дупка колкото човешка глава. Изглежда, Ядви го бе простреляла в гръб от упор със свит до минимум шрапнелен бластер. Самият бластер се валяше в локва кръв на кея. От Ядви нямаше и следа.

Мураками ме видя и пусна лицето на Видаура. Вдигна шрапнелния бластер и го протегна към мен с две ръце. Пълнителят

беше изхвърлен. Някой бе стрелял докрай и после бе захвърлил безполезното оръжие.

— Търсихме я, но не открихме нищо. Кол казва, че май я видял да пада във водата. Той бил горе на стената. Може само да е била зашеметена, но в тая каша... — Той размаха ръка към бурята. — Няма да разберем, докато не съберем телата. Бурята отминава на запад. Тогава ще я потърсим.

Сведох очи към Вирджиния Видаура. Не виждах никакви рани, но тя губеше свят, главата ѝ се люшкеше. Обърнах се към Мураками.

— Какво, по дяволите...

Дръжката на шрапнелния бластер излетя нагоре и ме удари по главата.

Бял пламък пред очите. Смайване. Нова струя кръв от носа.

Залитнах, зяпнах и паднах.

Мураками стоеше над мен. Захвърли бластера и измъкна от пояса си мъничък, изящен зашеметяващ пистолет.

— Съжалявам, Так.

И ме простреля с него.

ГЛАВА 47

В края на някакъв много дълъг и мрачен коридор ме чака жена. Опитвам се да бързам, но дрехите ми са подгизнали и тежки, а самият коридор е килнат на една страна и запълнен почти до коляно с нещо лепкаво, може би съсирена кръв, само че мирише на белотрев. Тичам по невидимия наклонен под, но отворената врата сякаш остава все тъй далече.

Проблем ли имаш, мой човек?

Напрягам неврохимията, но нещо не е наред, защото виждам всичко като през свръхмощен снайперски прицел. Щом трепна, гледката отскача настрани и очите ме заболяват, докато я върна на фокус. През половината време жената е добре надарената приятелка на Влад, гола до кръста и приведена над някакви непознати машинарии на пода на каютата си. Дългите, тежки гърди провисват като плодове — усещам как устата ми жадува да засмуче едрите тъмни връхчета. После, тъкмо когато си мисля, че съм овладял гледката, тя плъзва настрани и се превръща в малка кухня с ръчно боядисани щори, които задържат кошутското слънце. Там също има жена, също гола до кръста, но е друга, защото я познавам.

Прицелът пак трепва. Очите ми спират върху машините на пода. Матово сиви, противоударни корпуси, лъскави черни дискове, от които след включването ще изникнат информационни дисплеи. Върху всеки модул е изписана марка с йероглифи, които познавам, макар че не знам много добре езика на Хън Хоум или земния китайски. „Психографика Цзян“. Ново име, виждал съм го по бойните полета и в психиургическите лазарети. Нова звезда в съзвездието на военните производители. Марка, каквато могат да си позволят само много богати организации.

Какво е това?

Електромагнитен калашник. Едно от момчетата ми го даде назаем.

Интересно откъде ли го е откраднал.

Кой казва, че непременно го е откраднал?

Аз. Тия типове са пирати.

Изведнъж дланта ми се изпъхва със заоблената, сладострастна тежест на дръжката на калашника. Оръжието блести в слабата светлина откъм коридора и пръстите ми бавно го обхващат.

Най-малко седемстотин ООН долара. Нито един друсан пират няма да хвърли такива пари за безшумен пистолет.

Правя напред още две мъчителни крачки и постепенно осъзнавам собствената си неспособност да проумея фактите. Сякаш засмуквам лепкавата течност в коридора през кранчета в краката си и знам, че накрая ще ме препълни.

А после ще се издуя и ще се пръсна като мехур, пълен с кръв.

Дойдеш ли пак, момче, ще те смачкам, додето се пръснеш.

Усещам как очите ми се разширяват от смайване. Пак надниквам през прицела и този път не виждам жената с машините в каютата на „Набучвател“.

Виждам кухнята.

Тя стои, натопила крак в легенче със сапунена вода, и се привежда да го бърше с евтина гъба. Облечена е с къса работна пола за бране на белотрев, а от кръста нагоре е гола. И млада, много по-млада, отколкото си я спомням. Гърдите ѝ провисват дълги и гладки като плодове и аз усещам в устата си неясен спомен, че съм ги докосвал с устни. После тя извързва поглед към мен и се усмихва.

А той нахълтва през друга врата, за която си спомням, че извежда към кея. Нахълтва и връхлита върху нея като природна стихия.

Путка такава, некадърна скапана путка.

Потресението прави нещо с очите ми и аз изведнъж се озовавам на прага. Снайперският прицел е изчезнал, всичко става реално. Трябват ми цели три удара, за да се размърдам. Жестока плесница с опакото на китката — това редовно сме получавали от него, но този път наистина се е развихрил. Тя отхвърква през кухнята, блъска се в масата и пада, после става и той я поваля с нов удар, от носа ѝ шурва яркочервена кръв в самотния слънчев лъч, падащ през щорите. Този път само се опитва да стане и той стоварва ботуша си върху корема ѝ, тя се сгърчва, търкулва се настрани, легенчето се преобръща и през прага към мен плисва сапунена вода, облива босите ми крака и тогава на прага сякаш

остава мой призрак, а аз самият се хвърлям в стаята и опитвам да заста на между тях.

Малък съм, навярно на не повече от пет години, а той е пиян, тъй че ударът се оказва неточен. Но силата стига, за да ме изхвърли назад през вратата. Той идва, застава над мен и тромаво опира ръце в коленете си, дишайки задъхано през устата.

Дойдеш ли пак, момче, ще те смачкам, додето се пръснеш.

Когато се връща, дори не си прави труда да затвори вратата.

Но докато седя там като безполезен вързоп и започвам да плача, тя се пресяга през пода и блъсва вратата да се затвори, за да не видя какво ще стане.

После чувам само шума на удари и затворената врата почва да се отдалечава.

Тичам по наклонения коридор, гоня вратата, докато сетните светли лъчи се процеждат през процеп и глухото ридание в гърлото ми прераста в крясък на крилодер. Обгръща ме вълна от ярост и аз раста заедно с нея, раста с всяка секунда, скоро ще бъда достатъчно голям и ще стигна вратата, ще вляза там, преди той най-сетне да си излезе, да изчезне завинаги от живота ни, и ще го накарам да изчезне. Ще го убия с голи ръце, в ръцете ми има оръжия, моите ръце са оръжия и лепкавата течност се отцежда, и аз се блъсвам във вратата като блатна пантера, но нищо не помага, тя е затворена твърде отдавна, дебела е и ударът ме разтърсва като изстрел на зашеметяващ пистолет, и...

А, да. Зашеметяващ пистолет.

Значи не е врата, а...

... кеят и лицето ми се притискаше в него сред лепкава локвичка кръв и слюнка, изглежда, си бях прехапал езика при падането. Често се случва, когато те гръмнат така.

Закашлях се, гърлото ми беше пълно със слуз. Изплюх я, проверих какво е положението и веднага съжалих за това. Цялото ми тяло беше като кълбо от болка и треперещи нерви. Стомахът ми конвулсивно се свиваше, главата ми сякаш бе олекнала и пълна само със звезди и въздух. Лицето ми пулсираше от удара с пистолета. Полежах, опитвайки да се овладее донякъде, после надигнах лице и извих глава като тюлен. Движението прекъсна веднага. Ръцете ми бяха вързани зад гърба с някаква мрежа и не виждах нищо над една педя

височина. Усетих около китката си топлите тръпки на активно биологично лепило. То леко поддаваше, за да не нарани ръцете, и се разпадаше като топъл восък, ако го полееш с нужния ензим, но иначе човек можеше по-скоро да си изтръгне пръстите, отколкото да се освободи.

Натискът върху джоба ми разкри неприятната истина. Бяха взели тебитския нож. Нямах оръжие.

Призля ми и повърнах на празен стомах. Отпуснах се и направих усилие да отдръпна лице от повърнатото. Чух нейде далече бластерен огън и може би смях.

Чифт ботуши разплискаха локвата пред мен. Спряха и се върнаха.

— Свестява се — каза някой и подсвирна. — Ама че жилаво копеле. Хей, Видаура, ти ли си го обучавала?

Никакъв отговор. Отново напънах и успях да се извъртя на една страна. Примигах замаяно към силуета над мен. Влад Цепеш ме гледаше на фона на почти разчистеното небе. Изражението му беше сериозно и дори мъничко възхитено. Стоеше съвършено неподвижно. Нямаше и следа от предишната тетраметова нервност.

— Добро изпълнение — изграчих аз.

— Хареса ли ти? — Той се ухили. — Заблудих те, нали?

Плъзнах език по зъбите си и изплюх смес от кръв и повърнато.

— Да, мислех си, че Мураками съвсем се е побъркал, та да те наеме. А какво стана с истинския Влад?

— Ами... — Той направи гримаса. — Нали знаеш как става.

— Да, знам. Още колко сте тук? Без да броим едрогърдестата специалистка по неврохирургия.

Той се разсмя добродушно.

— Да, тя каза, че те засякла да зяпаш. Хубаво парче, нали? Знаеш ли, преди това Либек носеше атлетично тяло модел „Лаймън“. Плоско като дъска. Вече цяла година, а още не знае дали промяната ѝ харесва или не.

— „Лаймън“, а? „Лаймън“ от Латимър.

— Точно така.

— Където произвеждат най-модерната демилитска техника.

Той се усмихна.

— Всичко почва да си идва на място, нали?

Не е лесно да свиеш рамене с вързани зад гърба ръце и проснат на земята. Все пак се постарях.

— Видях в каютата ѝ оборудване „Цзян“.

— Дявол да го вземе, значи не си зяпал циците ѝ.

— Зяпах ги — признах аз. — Но нали знаеш как е. Нищо периферно не се губи.

— Абсолютна истина.

— Малъри.

И двамата се озърнахме към вика. Тодор Мураками се задаваше с широка крачка по кея откъм бункера. Нямахше друго оръжие освен калашника на бедрото и ножа на гърдите. Лекият дъждец ръмеше около него като рояк искри.

— Нашият ренегат почна да се окопитва — посочи ме Малъри.

— Добре. А сега, тъй като само ти можеш да събереш този екипаж за що-годе координирана дейност, бягай да ги мобилизираш. В бардака още има тела с непокътнати приставки. Видях ги на идване. Знаем ли, може дори нейде да се укриват живи свидетели. Искам последно прочистване, никой да не остане жив и всички приставки да станат на пепел. — Мураками раздражено махна с ръка. — Господи, те са пирати, поне с това би трябвало да се справят. А те хукнаха да освобождават пантерите и да ги използват за учебна стрелба. Чуй ги само.

Все още се чуваха дълги бластерни серии, примесени с развълнувани викове и смях. Малъри сви рамене.

— А къде е Томасели?

— Още настройва оборудването заедно с Либек. А Ванг те чака на мостика и следи някой да не си изпати случайно от пантерите. Корабът си е твой, Влад. Бягай да прекратиш тия безредици, а когато приключиш с почистването, докарай „Набучвател“ за товара.

— Ясно.

Лицето на Малъри трепна като вода и отново надяна маската на Влад. Той се зае да чопли белезите от акне. Кимна ми.

— Пак ще се видим, а, Ковач? Много скоро.

Проследих го с очи, докато изчезна зад ъгъла на станцията. После завъртях поглед към Мураками, който още гледаше към мястото, където се вихреше веселбата.

— Скапани аматьори — промърмори той и поклати глава.

— Е, значи все пак се разгърнахте — мрачно казах аз.

— Много си досетлив. — Мураками приклепна и ме вдигна да седна. — Недей да се сърдиш на мен. И не казвай, че снощи не съм те призовал да помогнеш в името на старите спомени.

Озърнах се и видях Вирджиния Видаура да лежи наблизко с вързани ръце. На лицето ѝ имаше дълга синина, а едното око ѝ беше подпухнало. Тя ме изгледа тъпо и извърна глава. По мръсното ѝ лице имаше следи от сълзи. Не видях носителя на Силви Ошима — нито жив, нито мъртъв.

— Значи вместо това реши да ме водиш за носа.

Той сви рамене.

— Сам знаеш, работим с подръчни инструменти.

— Колко сте тук. Явно не цял екип.

— Не. — Той се усмихна. — Само петима. Малъри, Либек, с която доколкото разбрах, също се познаваш. Още двама: Томасели и Ванг. И аз.

Кимнах.

— Група за тайни операции. Трябваше да разбера, че няма просто да се мотаеш в отпуск из Милспорт. Откога сте на терен?

— Почти четири години. Аз и Малъри. Дойдохме преди другите. Дълго време наблюдавахме Влад и преди две години го прибрахме. После Малъри докара останалите като новобранци.

— Сигурно не е било много лесно. Да заеме мястото на Влад.

— Не беше чак толкова трудно. — Мураками клекна под кроткия дъжд. Сякаш разполагаше с безкрайно време за разговор. — Тия хлапета не са от най-умните и не създават сериозни връзки. Имаше само двама по-близки, които да създадат проблеми, когато Малъри замести Влад, а аз ги отстраних предварително. Снайперски прицел и плазмафраг. — Той разигра кратка пантомима на стрелбата. — Сбогом глава, сбогом приставка. След седмица катурнахме Влад. Малъри беше с него от две години, играеше си на пират, споделяше с него лулите и пиячката. И през една тъмна нощ в Изворград — хоп! — Мураками стовари юмрук върху дланта си. — Тая портативна система „Цзян“ е великолепна. Можеш да презаредиш човек дори в хотелска баня.

Изворград.

— И през цялото това време наблюдавахте Бразил?

— Между другото. — Той пак сви рамене. Всъщност наблюдавахме цялата Ивица. Това е единственото място на Харлановия свят с оцелял бунтовен дух. На север, дори и в Нова Пеща, има само престъпност, а ти знаеш колко консервативни са престъпниците.

— Тоест Танаседа.

— Именно. Ние харесваме якудзарите, те просто искат да се докопат до коридорите на властта. А хайдуците... е, колкото и да дрънкат за народните си корени, те всъщност са невъзпитан и малко по-свиреп вариант на същата болест. Между другото, очисти ли приятелчето си Сегешвар? Одеве забравих да те попитам.

— Да, очистих го. Изяде го една блатна пантера.

Мураками се изкиска.

— Забележително. Защо изобщо напусна, по дяволите, Так?

Затворих очи. Ефектът от зашеметяването сякаш ставаше още по-лош.

— Ами ти? Успя ли да разрешиш проблема с двойното ми зареждане.

— Не, все още не.

Пак отворих очи с изненада.

— И той още броди някъде там?

Мураками смутено разпери ръце.

— Така изглежда. Май си бил труден за убиване дори на тая възраст. Но ще му видим сметката.

— Дали? — мрачно подметнах аз.

— Да, бъди сигурен. Без Аюра няма закрила, няма къде да бяга. А сто на сто никой от Първите фамилии няма да продължи нейната работа. Не и ако искат Протекторатът да си стои у дома и да не им пипа играчките.

— О — казах небрежно аз, — можеше да ме убиеш, а после да се споразумееш с него.

Мураками се навъси.

— Не е смешно, Так.

— Не държах да е смешно. Нали знаеш, той още се нарича емисар. Ако му предложиш, сигурно веднага ще приеме да се върне в Корпуса.

— Пет пари не давам. — Сега в гласа му звучеше гняв. — Не познавам тоя ситен мръсник и с него е свършено.

— Добре де, добре. По-кратко. Просто се мъча да ти облекча живота.

— Животът ми си е лек — изръмжа той. — Двойното зареждане на емисар, та бил той и бивш, е гарантирано политическо самоубийство. Конрад Харлан ще се напикае, когато се върна в Милспорт с главата на Аюра и доклад за всичко това. Може само да отрича участието си и да се моли да му повярвам.

— Взе ли приставката на Аюра?

— Да, главата и раменете бяха почти незасегнати. Ще я разпитаме, но това е формалност. Каквото знае, не ни върши работа. При подобни ситуации оставяме местните отрепки да се оправят сами. Нали помниш девиза: свеждай местните размирици до минимум, поддържай безупречната репутация на Протектората, събирай данни за бъдещ натиск.

— Да, помня. — Помъчих се да преглътна малко влага. — Знаеш ли, Аюра може да не се пречупи. При нейния пост трябва да има много сериозна психологическа обработка.

Той се усмихна неприятно.

— В крайна сметка всеки се пречупва, Так. Знаеш го. При виртуалния разпит или се пречупваш, или полудяваш, а напоследък дори и лудостта се лекува. — Усмивката изчезна, оставяйки също тъй неприятно изражение. — Всъщност няма значение. Нашият вечно любим вожд Конрад така и няма да разбере какво ще направим с нея. Просто ще предположи най-лошото и ще слуша. Инак ще викна щурмови отряд, ще подпали цялата Рила и после ще го предам на Емисарската военна полиция заедно със скапаното му семейство.

Кимнах и се загледах към Зоната с лека усмивка.

— Говориш почти като квелист. Горедолу и те това искат. Жалко, че не можеш да се споразумееш с тях. Но пък и не затова са те пратили. — Аз рязко завъртях очи към лицето му. — Нали?

— Моля?

Но не се постара особено и усмивката остана в края на устните му.

— Я стига, Тод. Мъкнеш най-модерна психографска апаратура, приятелката ти Либек за последно е била на Латимър. Прибрахте Ошима някъде. И казваш, че играта се води почти от четири години, което подозрително съвпада с началото на инициативата Мечек. Не сте

тук заради квелистите, а за да държите под око демилитската технология.

Усмивката пак изпълзя наяве.

— Много проникателно. Но всъщност грешиш. Тук сме и заради двете. Просто комбинацията от модерна демилитска технология и остатъците от квелизма буквално накараха Протектората да се насере от страх. Плюс орбиталните, разбира се.

Аз примигах.

— Орбиталните? Какво общо имат те?

— Засега нищо. И точно така искаме да остане. Но с тая демилитска технология вече не можем да бъдем сигурни.

Тръснах глава, опитвайки да прогоня вцепенението.

— Какво... Защо?

— Защото — отвърна сериозно той — скапаната техника май наистина действа.

ГЛАВА 48

Изкараха тялото на Силви Ошима от балиращата станция върху голяма сива гравитационна носилка с емблема на „Цзян“ и извит пластмасов капак против дъжда. Либек командваше носилката с дистанционно управление, а друга жена, вероятно Томасели, носеше отзад портативен монитор, също „Цзян“. Когато излязоха, аз бях успял да се изправя на крака и колкото и да е странно, Мураками не ми попречи. Стояхме мълчаливо един до друг като опечалени гости на някаква древна погребална церемония и гледахме как носилката се задава към нас с живия си товар. Когато погледнах лицето на Ошима, аз си спомних декоративната каменна градина върху Рилските зъбери, носилката там, и изведнъж ми хрумна, че за предвестник на една нова революционна епоха тази жена прекарва твърде много време в безсъзнание върху техника за инвалиди. Този път очите ѝ под прозрачния капак бяха отворени, но сякаш не виждаха нищо. Ако не беше вграденото екранче за жизнени показатели до главата ѝ, можех да си помисля, че виждам труп.

И е точно така, Так. Виждаш трупа на квелистката революция. Само с това разполагаха, а след смъртта на Кои и другите, няма кой да я съживи.

Всъщност не се изненадвах, че Мураками е езекутирал Кои, Бразил и Трес. Подсъзнанието ми го очакваше още откакто се събудих. Бях го прочел по лицето на Вирджиния Видаура; думите, които изплю, само потвърждаваха истината. А когато Мураками кимна небрежно и ми показа шепа окървавени приставки, не изпитах нищо друго, освен ужасното чувство, че стоя срещу някакво огледало и виждам собствената си неизлечима болест.

— Стига, Так. — Той прибра приставките в джоба на маскировъчния костюм, разсеяно избърса ръце и се навъси. — Нямах избор, сам виждаш. Вече ти казах, че не можем да си позволим едно ново Разселване. Най-вече защото тия приятели при всяко положение щяха да загубят, после Протекторатът идва с подковани ботуши, а на кого му трябва това?

Вирджиния Видаура го заплю. Добро постижение, като се има предвид, че седеше вързана на три-четири метра от него. Мураками въздъхна.

— Мамка му, поне си размърдай мозъка за малко, Вирджиния. Помисли какво ще стори с тази планета едно неоквелистко въстание. Мислиш, че на Адорасион беше зле? Мислиш, че Шария беше ужасна каша? Те не могат и да се мерят с онова, което би станало, ако твоята плажна компания бе развяла революционното знаме. Повярвай ми, правителството на Хапета не се шегува. Всичките са настървени бюрократи. Ще смажат и най-дребното подобие на бунт в Населените светове и ако за целта се налага планетарна бомбардировка, значи точно това ще направят.

— Да — кресна тя. — А ние сме длъжни да го приемем като идеален пример за управление, така ли? Власт на корумпирани олигарси, подкрепена от жестока военна машина.

Мураками пак сви рамене.

— Защо пък не? В исторически план моделът работи. Хората обичат да вършат, каквото им се нареди. А олигархията не е чак толкова лоша, нали? Така де, виж при какви условия живеят хората. Вече не говорим за беднотията и потисничеството от времето на Заселването. То си отиде преди триста години.

— А защо си отиде? — Гласът на Видаура отслабна. Почвах да се тревожа, че има сътресение. Специалните сърфистки носители са издръжливи, но не ги проектират за подобни удари по лицето. — Скапан тъпак. Отиде си защото квелистите го сритаха здравата.

Мураками отчаяно разпери ръце.

— Добре де, свършили са си работата, нали? Не ни трябва отново.

— Глупости дрънкаш, Мураками, и сам го знаеш. — Но докато говореше, Видаура ме гледаше с безизразни очи. — Властта не е структура, а динамичен поток. Тя или се натрупва, или се разсейва из системата. Квелизмът задвижи това разсейване и оттогава ония мръсници в Милспорт се мъчат да обърнат потока. Сега отново върви натрупване. Положението ще става все по-лошо, те ще продължават да грабят и да грабят от всички нас, и след още сто години ще се събудиш с откритието, че скапаното Заселване пак се е върнало.

Мураками кимаше през цялото време, сякаш сериозно обмисляше думите ѝ.

— Да, Вирджиния — каза накрая той, — само че нито ми плащат, нито са ме обучили да се тревожа какво ще стане след сто години. Обучиха ме — по-точно ти ме обучи — да се справям с текущите обстоятелства. И точно това правим тук.

Текущи обстоятелства — Силви Ошима. Демилит.

— Скапаният Мечек — продължи раздражено Мураками и кимна към неподвижното тяло върху носилката. — Ако решавах аз, за нищо на света не бих допуснал някое местно правителство да има достъп до такава техника, камо ли да я преотстъпва на разни дрогирани търсачи на съкровища. Можехме да изпратим специален емисарски екип за прочистване на Ню Хок и нищо такова нямаше да се случи.

— Да, но щеше да излезе много скъпо, помниш ли?

Той мрачно кимна.

— Да. И точно по тая скапана причина Протекторатът допусна всички до техниката. Процент от инвестициите. Всичко се върти около шибаните пари. Вече никой не иска да прави история, всеки гледа да трупа пачки.

— Мислех, че и ти това искаш — обади се с немощен глас Вирджиния Видаура. — Всеки гони парите. Олигарсите на върха. Калпавата система за контрол. А сега и ще се оплакваш, по дяволите.

Той ѝ хвърли уморен поглед и поклати глава. Наблизо Либек и Томасели спряха да изпуснат в комбина фас от морски коноп, но след малко Влад-Малъри ги подбра към „Набучвател“. Кратко затишие. Изоставената гравиносилка се люшкеше лекичко само на метър от мен. Дъждът кротко ръмеше по прозрачния пластмасов капак и се стичаше по извивките му. Вятърът бе стихнал до колеблив бриз, а откъм другия край на фермата вече не се чуваше бластерен огън. Аз стоях сред мига на кристално спокойствие и гледах изцъклените очи на Силви Ошима. Край границите на съзнателната ми мисъл тихо шепнеха късчета интуиция, драскаха по вратата и молеха да ги допусна.

— Какво беше това за правенето на история, Тод? — глухо попитах аз. — Какво става с демилитите?

Той се обърна към мен и по лицето му имаше изражение, каквото виждах за пръв път. Усмихна се неуверено. Усмивката го правеше съвсем млад.

— Какво става ли? Както вече ти казах, става това, че техниката наистина действа. На Латимър получават резултати, Так. Контакт с марсианските изкуствени интелекти. Съвместимост на информационните системи за пръв път след почти шестстотин години напразни усилия. Техните машини разговарят с нашите и тъкмо тази система хвърли мост над пропастта. Разгадахме интерфейса.

За момент по гърба ми плъзнаха ледени нокти. Спомних си Латимър, Санкция IV и някои от нещата, които бях видял и вършил там. Навярно открай време знаех, че това ще е преломен момент. Просто не вярвах, че ще се върне като бумеранг пак към мен.

— Държат го под похлупак, нали? — тихо казах аз.

— А ти нямаше ли да го държиш? — Мураками посочи с пръст неподвижната фигура върху носилката. — Тая жена има в главата си нещо, способно да разговаря с машините, които са ни оставили марсианците. След време то сигурно ще ни каже къде са отишли, може дори да ни отведе при тях. — Той задавено се разсмя. — И най-големият майтап е, че тя не е нито археолог, нито обучен емисарски офицер или специалист по марсиански системи. Не. Тя е просто скапан ловец на премии, Так, полупобъркан убиец на машини. А кой знае още колко като нея бродят насам-натам с такива неща в главите си. Имаш ли представа колко жестоко се издъни Протекторатът този път? Ти си бил в Ню Хок. Представяш ли си какви ще са последствията, ако първият ни контакт с една свръхразвита чужда култура стане чрез тези хора? Голям късмет ще извадим, ако марсианците не се върнат да изпепелят всяка наша колонизирана планета просто за всеки случай.

Изведнъж ми се прииска отново да седна. Тръпките от зашеметяващия пистолет ме разтърсиха още по-силно от вътрешностите до главата и я оставиха лека и празна като балон. С усилие се удържах да не повърна и се помъчих да мисля трезво през глъчката на връхлитащите спомени. Неуловимите на Силви в убийствена акция срещу рояка на самоходното оръдие.

Цялата ви структура на живот е враждебна на нашата.

Да! И освен това искаме скапаната земя.

Ор, застанал с лост в ръка над повреденото каракури в тунела под Драва.

Е, ще го изключваме ли, или какво?

Демилитски хвалби на борда на „Пушки за Гевара“, малко смешни и нелепи, докато не ги поставиш в рамка, където могат да придобият съвсем друг смисъл.

Ако ти хрумне как да демилнеш орбитална платформа, Лас, обади ми се.

Да, и на мен. Свалиш ли платформа, ще накарат Мици Харлан да ти духа всяка сутрин, додето си жив.

Ах, мамка му.

— Наистина ли мислиш, че може да го направи — попитах смаяно аз. — Мислиш ли, че е способна да разговаря с орбиталните?

Той оголи зъби в гримаса, която бе всичко друго, но не и усмивка.

— Так, откъде да знам, че вече не е разговаряла с тях? В момента я държим под упойка и апаратурата „Цзян“ следи за евентуални предавания, това е част от задачата, но нямаме представа какво може да е сторила вече.

— А ако започне да предава?

Той сви рамене и извърна очи.

— Тогава си имам заповеди.

— О, страхотно. Много градивен подход.

— Так, какъв избор имаме, дявол да го вземе? — В гласа му звучаха отчаяни нотки. — Знаеш какви щуротии стават в Ню Хок. Миминтите вършат каквото не им се полага, изграждат модели, каквито никой не помни да е имало по време на Разселването. Всички си мислят, че това е един вид машинна еволюция, растеж на елементарната нанотехника, но дали наистина е така? Ами ако демилитите са го задействали? Ами ако орбиталните се събуждат, защото са надушили командния софтуер и сега реагират, като правят нещо с миминтите? Доколкото разбираме, тия неща са създадени за връзка с марсианските машинни системи и от Латимър казват, че системата действа. Тогава защо да не действа и тук?

Гледах Силви Ошима и в главата ми кънтеше гласът на Ядви.

... всички тия брътвежи, припадъците, насочването към обекти, обработени от някой друг — всичко това дойде след Аямон...

... на няколко пъти засякохме активни миминти, но докато стигнем дотам, вече всичко беше приключило. Изглеждаше тъй, сякаш са се били помежду си...

Умът ми летеше стремглаво по пътищата, които ми бе отворила емисарската интуиция на Мураками. Ами ако са се сражавали помежду си? Или ако...

Силви лежи безпаметно на кушетката в Драва и бълнува. **То ме познаваше. То. Като стар приятел. Като...**

Жената, която се наричаше Надя Макита, лежи в друго легло на борда на „Островитянин“.

Григорий. Там има нещо, наречено Григорий.

— Тия хора, които държиш в джоба си — тихо казах аз на Мураками. — Тия, които изби заради едно по-стабилно утре за всички нас. Те твърдо вярваха, че тя е Квелкрис Фолкхънър.

— Е, странно нещо е вярата, Так. — Той гледаше някъде покрай носилката и в тона му нямаше и следа от веселие. — Ти си емисар, знаеш го.

— Да. А в какво вярваш ти?

Той помълча една-две секунди. После тръсна глава и ме погледна в очите.

— В какво вярвам ли, Так? Вярвам, че ако успеем да разшифроваме ключовете към марсианската цивилизация, тогава възкръсването на Истински мъртвите ще изглежда дребно и сравнително скучно събитие.

— Мислиш ли, че е тя?

— Не ми пука дали е тя. Това не променя нищо.

Вик откъм Томасели. „Набучвател“ се зададе покрай разнебитената ферма на Сегешвар като някакъв тронав киборг с формата на слонски скат. С риск да повърна отново аз предпазливо напрегнах неврохимията и различих Малъри да стои в картечната кула заедно със заместника си и двама други пирати, които не познавах. Пристъпих по-близо до Мураками.

— Имам още един въпрос, Тод. Какво смяташ да правиш с мен и Вирджиния?

Той разтърка късата си коса тъй енергично, че наоколо се разлетяха ситни пръски. По устните му отново заигра мека усмивка,

сякаш завръщането към по-практични теми за разговор бе като среща със стар приятел.

— Е, малко е проблематично, но все ще измислим нещо. Както е тръгнало на Земята в последно време, сигурно ще поискат да ви доведе, или да ви изтрия. Сегашната администрация никак не си пада по емисари-изменници.

Кимнах уморено.

— И тъй?

Усмивката се разшири.

— И тъй — майната им. Ти си емисар, Так. Тя също. Може да сте загубили привилегиите, но това не означава, че не сте от нашите. Едно излизане от Корпуса не променя истинската ти същност. Мислиш ли, че ще плюя на всичко това само защото някаква жалка тайфа земни политици търси на кого да лепне вината?

Поклатих глава.

— Говориш за работодателите си, Тод.

— Майната им. Отговарям само пред Главния емисарски щаб. — Той захапа долната си устна и се озърна към Вирджиния Видаура, после пак ме погледна. Гласът му спадна до шепот. — Но ще ми трябва съдействие, за да го уредя, Так. Тя приема цялата работа твърде лично. Не мога да я пусна в това настроение. Най-вече защото ще ми пусне един плазмафраг в тила още щом се обърна.

„Набучвател“ плавно се приближаваше към една неизползвана част от кея. Съединителите излетяха напред и се забиха във вечбетона. Два от тях улучиха прогнили места и се измъкнаха веднага щом двигателите почнаха да ги обтягат. Корабът леко се люшна назад сред вълна от кипнала пяна и накълцан белотрев. Съединителите се прибраха и излетяха отново.

Нещо зад гърба ми нададе вой.

Отначало някаква наивна частица от мен си помисли, че Вирджиния Видаура най-сетне излива натрупаната скръб. Част от секундата по-късно разпознах механичния тон на звука и разбрах какво е — вой на сирена.

Времето сякаш удари спирачки. Секундите се превърнаха в огромни парчета действителност, всичко се движеше с лениво спокойствие, като под вода.

... Либек отскача назад от водата, запалената цигара пада от устните ѝ, отскача от гърдите, разпръсквайки ситни искри...

... Мураками крещи в ухото ми, хвърля се покрай мен към гравиносилката...

... вграденият монитор вие, цяла редица дисплеи пламват като свещи покрай тялото на Силви Ошима, което изведнъж е почнало да се гърчи...

... широко отворените очи на Силви се впиват в моите, напрегнатият ѝ поглед привлича моя...

... алармата ми е непозната, както и цялата тази нова апаратура на „Цзян“, но може да означава само едно...

... и ръката на Мураками излита нагоре от пояса, стиснала калашника...

... собственият ми вик се разтяга, слива се с неговия и аз се хвърлям напред да му попреча, все още с вързани ръце, движа се безнадеждно бавно...

И после облаците на изток се разцепиха и избълваха ангелски огън.

И кеят лумна от ярост и светлина.

И небето рухна над нас.

ГЛАВА 49

След това ми трябваше известно време, за да осъзная, че не сънувам отново. Гледката около мен вдъхваше същото опустошено, нереално чувство, както и детския кошмар, който бях преживял след зашеметяването. Отново лежах на кея във фермата на Сегешвар, но наоколо беше пусто и ръцете ми изведнъж се оказаха свободни. Бледа мъгла покриваше всичко и цветовете изглеждаха избелели. Гравиносилката търпеливо се рееше на същото място, но по типичната логика на кошмара сега в нея лежеше Вирджиния Видаура с мъртвешки бледо лице, ако не се брояха синините. На няколко метра навътре в Зоната по водата необяснимо горяха белезникави пламъци. Силви Ошима ги гледаше, седнала прегърбена и неподвижна като крилодер върху един нисък стълб за акостиране. Сигурно ме чу как залитам докато ставах, но не помръдна.

Дъждът най-сетне бе спрял. Из въздуха миришеше на изгоряло.

Залитайки, тръгнах напред и спрях до нея.

— Скапаният Григорий Ишии — каза тя, без да ме поглежда.

— Силви?

Най-сетне тя се обърна и вече нямаше нужда от потвърждение. Демилитската координаторка се беше завърнала. Стойката, погледът, гласът — всичко беше както преди. Тя се усмихна измъчено.

— Всичко е по твоя вина, Мики. Ти ми подхвърли мисълта за Ишии. Не можах да се отърва от нея. После си спомних кой е, трябваше да се върна обратно, за да го потърся. Да се разровя из пътищата, по които беше дошъл, по които беше дошла и тя. — Силви с усилие сви рамене. — Отворих пътя.

— Съвсем ме обърка. Кой е Григорий Ишии?

— Наистина ли не помниш? Учебникът по история за трети клас. Кратерът Алабардос.

— Главата ме боли, Силви, а навремето често бягах от час. Карай направо.

— Григорий Ишии е бил квелистки пилот на реактивен хеликоптер, останал с последните бранители на Алабардос. Онзи,

който се опитал да измъкне Квел. Умрял заедно с нея, когато попаднали под удара на ангелския огън.

— Значи...

— Да. — Силви се разсмя съвсем тихичко. — Тя е онази, за която се представя.

— Тя... — Млъкнах и се озърнах наоколо, опитвайки да осъзная потресаващата истина. — Тя ли направи това?

— Не, аз го направих. — Силви сви рамене и побърза да се поправи. — Те го направиха по моя молба.

— Ти си повикала ангелския огън? Овладеяла си орбитална станция?

По лицето ѝ мина усмивка, но сякаш попътено закачи нещо болезнено.

— Да. Помниш ли какви глупости си дрънкахме, а накрая взех, че наистина го направих. Изглежда невъзможно, нали?

С всичка сила притиснах длан към лицето си.

— Силви, карай по-бавно, моля те. Какво е станало с хеликоптера на Ишии?

— Нищо. Искам да кажа, всичко е станало точно както си учил в училище. Ангелският огън го погълнал. Точно както пише в историята. — Тя говореше по-скоро на себе си, продължавайки да гледа през мъглата, която орбиталният удар бе оставил, след като изпари „Набучвател“ заедно с четири метра вода под него. — Не е както си мислехме, Мики. Ангелският огън. Той е енергиен лъч, но и нещо повече. Записващо устройство. Ангел-пазител в истинския смисъл на думата. Унищожава каквото докосне, но и докоснатото променя енергията в лъча. Всяка отделна молекула, всяка елементарна частица я променя, макар и нищожно, и когато приключи, лъчът носи съвършения образ на онова, което е унищожил. След това съхранява образите. Нищо не се губи.

Разсмях се задавено и недоверчиво.

— Сигурно ме взимаш на подбив, по дяволите. Казваш ми, че през последните триста години Квелкрист Фолкхънър е лежала в някаква си марсианска база данни?

— Отначало била обърквана — прошепна Силви. — Толкова дълго бродила между крилете. Не разбираше какво я е сполетяло. Не знаела, че е презаписана. Мамка му, трябва да е била адски силна.

Опитах да си представя какво ли е било това виртуално съществуване в една система, създадена от чужди умове, но не успях. Само ме полазиха тръпки.

— И как се е измъкнала?

Силви ме погледна със странен блясък в очите.

— Орбиталните са я върнали.

— Я стига.

— Не, наистина. — Тя тръсна глава. — Не твърдя, че разбирам подробностите, знам само какво е станало. Те са видели нещо в мен, или може би в комбинацията от мен и командния софтуер. Някаква аналогия, нещо, което им се сторило, че разбират. Явно аз съм била идеалната матрица за това съзнание. Мисля, че цялата орбитална мрежа е единна система и от доста време се е опитвала да го направи. Цялото това странно поведение на миминтите в Ню Хок. Мисля, че системата се е опитвала да зареди натрупаните човешки личности, всички хора, които орбиталните са изпепелили в небето за последните няколко века, или поне каквото е останало от тях. Досега са се мъчили да ги натъпчат в ума на миминти. Горкият Григорий Ишии — той беше част от самоходката „Скорпион“, която унищожихме.

— Да, ти каза, че го познаваш. Когато бълнуваше в Драва.

— Не аз. Тя го познаваше и разпозна нещо в него. Едва ли е било останало много от личността на Ишии. — Тя потръпна. — В килиите определено не е съхранено много от него, в най-добрия случай кука черупка, и то не съвсем нормална. Но нещо разбудило спомените ѝ, и тя нахлула в системата, опитвайки да се измъкне и да се справи. Затова цялата работа се разпадна. Аз не можах да устоя и тя изхвъркна от дълбоката памет като същинска експлозия.

Стиснах клепачи, мъчейки се да проумея.

— Но защо им е на орбиталните да го правят? Защо са започнали да зареждат?

— Казах ти, не знам. Може би не знаят какво да правят с човешките личности. Няма начин да са създадени за това. Може би са карали така век или два, после са взели да търсят къде да изхвърлят боклука. Миминтите разполагат с Ню Хокайдо през последните триста години, това е по-голямата част от тукашната история. Може да е ставало през цялото време, само че нямаше как да знаем преди инициативата Мечек.

Разсеяно се зачудих колко ли хора са загинали от ангелски огън през последните четиристотин години след заселването на Харлановия свят. Случайни жертви на пилотска грешка, политически затворници, изстреляни с гравитационни раници от Рилските зъбери и десетки други места за екзекуция по цялата планета, редките смъртни случаи, когато орбиталните нарушаваха правилата и унищожаваша извън обичайните си параметри. Запитах се колцина са стигнали до пълно безумие в марсианските бази данни, още колцина са се побъркали след безцеремонното им връщане в телата на миминти на Ню Хокайдо. И колко ли още остават.

Пилотска грешка?

— Силви?

Тя пак се беше загледала към Зоната.

— Какво?

— Беше ли в съзнание, когато те измъкнахме от Рила? Знаеше ли какво става около теб?

— Милспорт? Не съвсем. Само донякъде. Защо?

— Имахме престрелка с един щурмокоптер и орбиталните го унищожиха. Тогава си мислех, че пилотът неточно е преценил ъгъла на издигане, или пък орбиталните са се изнервили от фойерверките. Но ако той беше продължил да ни обстрелва, ти щеше да умреш. Мислиш ли...

Силви сви рамене.

— Може би. Не знам. Връзката не е много надеждна. — Тя размаха ръка наоколо и се разсмя малко смутено. — Разбираш ли, не мога да върша такива неща, когато си поискам. Както казах, трябва да ги помоля много любезно.

Тодор Мураками — изпарен. Томасели и Либек, Влад-Малъри и целият му екипаж, целият брониран корпус на „Набучвател“, стотиците кубически метри вода под него и дори — погледнах китките си и видях върху тях леки изгаряния — дори биологичните белезници, с които бяха вързали мен и Вирджиния. Всичко бе изчезнало за микросекунди в един безкрайно прецизен огнен дъжд от небето.

Помислих си какъв интелект трябва да има една машина, за да постигне това от височина петстотин километра над планетата, помислих си още, че може би има отвъден живот и неговите пазители обикалят над нас, а после си спомних малката спретната спалня във

виртуалния свят и веруюто на Отрицателите с отлепеното ъгълче върху вратата. Пак погледнах Силви и поне донякъде разбрах какво става в нея.

— Какво е усещането? — тихо попитах аз. — Да разговаряш с тях.

Тя изсумтя раздражено.

— А ти как си мислиш? Усещането е като религия, сякаш всичките тъпотии на майка ми изведнъж са се претворили в реалност. Не е разговор, а по-скоро... — Тя размаха ръка. — Нещо като споделяне, като разтапяне на границата, която те превръща в това, което си. Не знам. Може би като секс, като хубав секс. Но не... Ах, мамка му, не мога да ти го опиша, Мики. Сама не вярвам, че се случи наистина. Да. — Тя се усмихна кисело. — Сливане с Божеството. Само че хора като майка ми биха побягнали с писъци от центъра за свръхзареждане, ако наистина се сблъскат с нещо подобно. Пътят е мрачен, Мики. Аз отворих вратата и софтуерът знаеше какво да прави после, искаше да ме отведе натам, това му е работата. Но е мрачно и студено. Остава те гол. Разголен докрай. Има нещо като криле да те завият, но са студени, Мики. Студени и грапави, миришат на вишни и горчица.

— Но орбиталните ли говорят с теб? Или смяташ, че отвътре ги управляват марсианци?

Тя ме изненада с още една крива усмивка.

— Това вече ще е нещо, нали? Да разгадаеш великата тайна на нашето време. Къде са марсианците, какво е станало с всички тях?

За един дълъг миг усетих как образът се разлива из мен. Нашите крилати, хищни предшественици излитат в небето с хиляди и чакат ангелския огън да блесне и да ги преобрази, да ги превърне в пепел, за да се преродят във виртуалния свят над облаците. Може би дори прииждат на поклонение от всички други свои светове, сбират се за мига на безвъзвратния преход.

Тръснах глава. Това бяха просто идеи от школата на Отрицателите с лек примес на извратени християнски митове за саможертва. Не се опитвай да прехвърляш нашия културен човешки багаж върху същества, в които няма нищо човешко.

— Прекалено е лесно — казах аз.

— Да. И аз така си помислих. Както и да е, онзи орбитален, с когото говоря... усещам го като машина, също като миминтите или софтуера. Но да, вътре все още има марсианци. Каквото е останало от Григорий Ишии, непрекъснато бърби за тях, ако изобщо успееш да изкопчиш дума от него. И мисля, че Надя ще си спомни нещо подобно, когато се поотдалечи от това. Мисля, че когато го стори, когато накрая си спомни как е излязла от тяхната база данни, за да попадне в главата ми, тогава ще може наистина да разговаря с тях. И в сравнение с това сегашната ни връзка ще е като африкански тамтами пред морзовата азбука.

— Мислех, че тя не знае как да използва командния софтуер.

— Не знае. Засега. Но аз мога да я науча, Мики.

По лицето на Силви Ошима се изписа странно спокойствие. Не я бях виждал такава през целия ни престой в Неразчистеното и след това. Напомняше ми лицето на Николай Нацуме в манастира на Отрицателите, преди ние да дойдем и да разрушим всичко — усещане за цел, неподвластна на човешките съмнения. Влагане на душа във всичко, което вършиш — нещо, което не бях изпитвал след Иненин и не вярвах да изпитам отново. Усетих как в душата ми трепна болезнена завист.

— Значи ще станеш демилитски сенсей, Силви? Това ли е планът?

Тя нетърпеливо махна с ръка.

— Не говоря за преподаване в реалния свят. Говоря за нея. Долу, в резервната памет, мога да увелича темпото, да превърна минутите в месеци и да ѝ покажа как да го направи. Не е като лов на миминти, софтуерът изобщо не е създаден за тази цел. Едва сега го осъзнавам. В сравнение с това цялото ми време в Неразчистеното прилича на полусън. А това тук — сякаш за него съм родена.

— Не говориш ти, а софтуерът, Силви.

— Да, може би. И какво от това?

Не намерих отговор. Загледах се към гравиносилката, където Вирджиния Видаура бе заела мястото на Силви. Пристъпих по-близо и имах чувството, че нещо ме тегли натам като въже, впито във вътрешностите ми.

— Ще се оправи ли?

— Да, така мисля. — Силви уморено се изправи от стълба. — Твоя приятелка, а?

— Ъ-ъ-ъ... нещо такова.

— Е, тая синина по лицето ѝ не ми харесва. Май има пукната кост. Наместих я колкото се може по-внимателно, включих системите, но те вероятно само ще я упоят — за всеки случай. Засега нямат диагноза. Ще трябва...

— Какво?

Обърнах се да я подканя да продължи и видях малкия сив контейнер да описва дъга из въздуха. Нямах време да стигна до Силви, нямах време за каквото и да било, освен да се хвърля през глава над гравиносилката, търсейки оскъдното ѝ прикритие. Военен модел „Цзян“ — трябваше поне да е бронейна. Паднах от другата страна и се проснах на кея, сплитайки ръце над главата си.

Гранатата избухна със странно приглушен звук, от който в главата ми нещо изпищя. Ударната вълна ме блъсна и частично засегна слуха ми. В тишината, изпълнена с тихо звънтене, аз скочих на крака. Нямах време да се проверявам за рани. Изръмжах, оголих зъби и се завъртях срещу него, докато той излизаше от водата в края на кея. Нямах оръжие, но излязох иззад носилката сякаш бях въоръжен до зъби.

— Бърза реакция — подвикна той. — Мислех си, че ще ударя и двама ви.

Дрехите му бяха мокри от плуването, на челото му имаше дълга драскотина, измита и розова, но юначната поза на смуглия носител си оставаше все същата. Черната коса бе все тъй дълга и падаше на чорлави кичури до раменете. Не изглеждаше въоръжен, но ми се усмихна широко.

Силви лежеше сгърчена между водата и носилката. Не виждах лицето ѝ.

— Ще те убия, мамка ти — изрекох студено аз.

— Да, ще се опиташ, старче.

— Знаеш ли какво направи? Мамка ти, имаш ли представа кого уби току-що?

Той поклати глава с подигравателно съжаление.

— Май наистина ти е изтекъл гаранционният срок, а? Мислиш ли, че ще се върна при Харлановия род с труп, когато мога да им

доставя жив носител? Не за това ми плащат. Беше зашеметяваща граната, последната, за съжаление. Не чу ли гърмежа? Трудно е да го събъркаш, ако напоследък си припарвал до бойно поле. А, ти сигурно не си припарвал. Ударната вълна зашеметява, а вдишаните молекулярни шрапнели поддържат това състояние. Няма да се свести поне до довечера.

— Недей да ми четеш лекции по бойно въоръжение, Ковач. Аз бях на твое място, по дяволите, и се отказах заради нещо по-интересно.

— Тъй ли? — В изненадващо сините му очи блесна гняв. — И какво беше? Долнопробна престъпност или евтина революционна политика? Казват, че си се пробвал и в двете поприща.

Предпазливо направих крачка напред и го видях как зае бойна стойка.

— Каквото и да ти казват, видял съм цял век изненади в повече от теб. И сега завинаги ще ти ги отнема.

— Нима? — Той презрително изсумтя. — Е, ако всички водят към това, което си днес, може би ще ми направиш услуга. Защото каквото и ми се случи, едно не искам — да съм като теб. По-добре сам да си пръсна приставката, отколкото да застана на твое място.

— Тогава защо не го направиш? Ще ми спестиш излишен труд.

Той се разсмя. Мисля, че искаше да изрази презрение, но не се справи много добре. В смеха се долавяше нервност и твърде много емоция. Той махна с ръка.

— Човече, направо се изкушавам да те пусна. Толкова ми е жал за теб.

Поклатих глава.

— Не разбираш. Аз няма да те пусна да се върнеш с нея при Харлан. Всичко свърши.

— Определено свърши, мамка му. Не мога да повярвам как тотално си си прецакал живота. Само се погледни, по дяволите.

— Ти ме гледай. Това е последното, което ще видиш, тъпо копеле.

— Не ставай мелодраматичен, старче.

— О, мислиш си, че това е мелодрама?

— Не. — Този път той се справи добре с презрителната нотка. — Прекалено е жалко дори за мелодрама. Това е като в живота на

зверовете. Ти си като някакъв куц стар вълк, който вече не може да остане в глутницата и е принуден да се влачи след нея, да се надява на къс месо, което никой друг не иска. Мамка му, не мога да повярвам, че си напуснал корпуса, човече. Не мога да повярвам, по дяволите.

— Да, мамка ти, щото нищо не си видял — креснах аз.

— Да, щото ако го бях видял, нямаше да се случи. Мислиш ли, че аз щях да се издъня така жестоко? Просто да си тръгна досущ като татко, мътните да го вземат?

— *Хей, майната ти!*

— Ти ги заряза по същия начин, скапаняк. Напусна Корпуса и заряза живота им.

— Не знаеш какво говориш, по дяволите. Трябвах им точно колкото някоя скапана мрежеста медуза в плувен басейн. Аз бях престъпник.

— Точно така, беше. Какво, медал ли да ти дадем?

— А ти какво би направил? Хайде да те видим. Ти си бивш емисар. Знаеш какво означава това, нали? Забрана да заемаш държавна или военна служба, а в корпорациите не те допускат над средно ниво. Никакъв достъп до банкови кредити. Като си толкова умен, по дяволите, как щеше да разиграеш такива карти?

— Изобщо нямаше да напусна.

— *Нищо не си видял, мътните да те вземат.*

— Е, добре. Какво бих направил като бивш емисар? Не знам. Но едно знам със сигурност, мамка му, нямаше да свърша като теб след почти двеста години. Сам, разорен и зависим от Радул Сегешвар и тайфа скапани сърфисти. Знаеш ли, че те проследих до Рад още преди да стигнеш при него? Знаеш ли?

— Знам, разбира се.

За момент той се запъна. В гласа му нямаше и следа от емисарско самообладание, беше твърде ядосан.

— Добре, а знаеш ли, че пресметнахме почти всеки твой ход след Текитомура? Знаеш ли, че аз разположих засадата в Рила?

— Да, там май се справи много добре.

Нов изблик на гняв изкриви лицето му.

— Няма значение, по дяволите, защото така или иначе имахме Рад. Бяхме се застраховали от самото начало. Според теб защо се измъкнахте толкова лесно?

— Ами, може би защото орбиталните свалиха щурмокоптера, а вие се оказахте скапани некадърници и не успяхте да ни проследите в Северния ръкав.

— Майната ти. Да не мислиш, че сме си давали много зор? Знаехме къде отиваш, мой човек, знаехме от самото начало. От самото начало ни беше в ръцете, по дяволите.

Стига. Твърдата топка на решението се стегна в гърдите ми и ме тласна напред с вдигнати ръце.

— Добре тогава — тихо казах аз. — Остава ни само да приключим. Мислиш ли, че ще се справиш без чужда помощ?

За един дълъг миг се гледахме мълчаливо и в очите ни постепенно изплува готовност за неизбежната битка. После той връхлетя срещу мен.

Убийствени удари към слабините и гърлото, свързани в светкавична атака, която ме отблъсна почти два метра назад, преди да я удържа. Отбих първия удар надолу с едната ръка, за втория се приведох дотолкова, че само ме закачи по челото. В същия миг моят контраудар избухна право нагоре, в основата на гърдите му. Той залитна, опита се да заклеци ръката ми с любимата си хватка от айкидо, която познавах тъй добре, че едва не се разсмях. Изтръгнах се от хватката и замахнах с изпънати пръсти срещу очите му. Той изящно отметна глава назад и ме нападна със страничен ритник в ребрата. Беше твърде висок и не достатъчно бърз. Сграбчих ходилото и свирепо го завъртях. Той се преметна във въздуха и използва инерцията за ритник в главата с другия крак. Улучи ме в лицето, но аз вече се отдръпвах, за да не поема цялата сила на удара. Изтървах крака му и за момент погледът ми се отклони настрани. Докато той падаше на земята, аз залитнах към гравиносилката. Тя се люшна върху полето и ме удържа. Тръснах глава, за да прогоня замайването.

Боят не се оказа тъй див, както очаквах. Двамата бяхме уморени и неизбежно разчихме на вградените системи в носителите си. И двамата допускахме грешки, които при други обстоятелства щяха да бъдат смъртоносни. А може би сами не знаехме какво точно правим тук, сред тихата, мъглива нереалност на пустия кей.

Подготвителите вярват...

Замисленият глас на Силви долу в резервната памет.

Всичко отвън е илюзия, сенчест свят, създаден от древните богове като детска люлка за нас, докато изградим своя собствена реалност и се свръхзаредим в нея.

Утешителна мисъл, нали?

Плюх и си поех дъх. Отдръпнах се от заоблениа капак на носилката.

Ако си позволиш да ѝ вярваш.

На кея пред мен той се изправяше на крака. Налетях бързо, преди още да се е опомнил, вложих цялата сила, която ми бе останала. Той усети и се завъртя да ме пресрещне. Ритник, отбит с вдигнато коляно, юмруци, блокирани с кръстосани ръце пред главата и гърдите. Стрелнах се по инерция покрай него и той ме последва, замахвайки с лакът към тила ми. Паднах долу, преди да ме засегне сериозно, търкулнах се и размахвах ръце в опит да го подкося. Той отскочи с танцова стъпка, намери време за хищна усмивка ѝ пак връхлетя.

За втори път тази сутрин чувството ми за време изчезна. Бойното обучение и напрегнатата нервна система на модела „Ейшундо“ забавиха всичко наоколо до едва доловимо пъплене, до безкрайно забавени кадри на падащия над мен крак и оголените в усмивка зъби.

Престани да се смееш, скапаняк!

Лицето на Сегешвар се криви от яростта на вековна обида, после от отчаяние, когато моите подигравки разкъсват бронята, която е изградил около себе си за двеста години живот сред насилието.

Мураками с шепа кървави приставки свива рамене срещу мен като мое собствено отражение.

Майка ми, сънят и...

... и той стоварва ботуша си върху корема ѝ, тя се сгърчва, търкулва се настрани, легенчето се преобръща и през прага към мен плисва сапунена вода...

... обгръща ме вълна от ярост...

... скоро ще бъда достатъчно голям и ще стигна вратата...

... ще го убия с голи ръце, в ръцете ми има оръжия, моите ръце са оръжия...

... сенчест свят...

Кракът му се стовари над мен. Това сякаш продължи цяла вечност. В последния момент се търкулнах към него. Той вече нямаше накъде да отстъпва. Ударът падна върху вдигнатото ми рамо и наруши

равновесието му. Аз продължих да се търкалям и той залитна. За мой късмет настъпи нещо върху кея. Неподвижното тяло на Силви. Препъна се и падна по гръб.

Светкавично се изправих на крака, прескочих Силви и този път го изненадах, преди да се надигне. Нанесох му свиреп удар отстрани по главата. От разкъсания скалп бликна кръв. Нов удар, преди да успее да се преметне. Още кръв шурна от размазаните устни. Той омекна, замаяно се надигна нагоре и аз се стоварих с цялата си тежест върху дясната ръка и гърдите му. Той изпъшка и ми се стори, че чух пращане на кост. Замахнах с отворена длан към слепоочието му. Главата му се отметна, миглите запърхаха. Отметнах ръка за сабления удар, който щеше да смачка ларинкса.

... сенчест свят...

Разчиташ на своята самоненавист, защото можеш да я преобразиш в ярост към набелязания обект за унищожение.

Това е статичен модел, Ковач. Статуя на отчаянието.

Вторачих се в него. Той едва шаваше, лесно можех да го убия.

Гледах го.

Самоненавист...

Сенчест свят...

Майка ми...

Изневиделица отново видях как вися с мъртва хватка под марсианското гнездо в Текитомура. Парализиран и неподвижен. Видях как ръката ми стиска кабела, за да ме удържи. Да ме опази жив.

Държи ме на място.

Видях се как разхлабвам хватката пръст след пръст, за да дойде движението.

Станах.

Пуснах го и отстъпих назад. Продължих да го гледам, опитвайки да осъзная какво бях сторил току-що. Той примига.

— Знаеш ли — казах аз и гласът ми заяде като ръждива панта. — Знаеш ли какво, майната ти. Ти не беше на Иненин, не беше на Лойко, не беше на Санкция IV или Хън Хоум. Какво разбираш, по дяволите?

Той изплю кървава хрчка. Стана и избърса разцепените си устни. Аз се разсмях мрачно и поклатих глава.

— Знаеш ли какво, дай да видим ти как ще се справиш. Мислиш, че можеш да избегнеш моите издънки? Давай тогава. Опитай се, мамка

му. — Отстъпих настрани и магнах с ръка към редицата катери край кея. — Все някой трябва да не е пострадал чак толкова много. Избери си с какво да потеглиш. Засега никой няма да те търси, използвай преднината.

Той се изправи сантиметър по сантиметър. Погледът му не се откъсваше от очите ми, ръцете му трепереха от напрежение, готови да отблъснат нов удар. Може пък и да не бях му счупил ръката. Пак се разсмях и този път прозвуча по-добре.

— Сериозно. Дай да те видим как ще управляваш моя скапан живот по-добре. Дай да те видим няма ли да свършиш като мен. Бягай.

Все още недоверчив, със сурово лице, той мина покрай мен.

— Ще го сторя. Не виждам как бих могъл да се справя по-зле.

— Тогава бягай, мамка му. *Махай се оттук, мътните да те вземат.* — Вкопчих се в пресния гняв, в желанието пак да замагна и да сложа край веднъж завинаги. Натъпках всичко това обратно надолу. Гласът ми звучеше спокойно. — Не стой тук да ми се перчиш, *дай да те видим наистина как ще се справиш.*

Той ми хвърли още един плах поглед, после тръгна към края на кея, където катерите не бяха пострадали толкова зле.

Аз гледах след него.

На десетина метра от мен той спря и се обърна. Стори ми се, че понечи да вдигне ръка.

И течен лъч от бластерен огън прекоси кея. Улучи го в главата и гърдите, изпепелявайки всичко по пътя си. За момент той остана прав, напълно унищожен от гърдите нагоре, после димящите останки от тялото му рухнаха настрани, прекатуриха се от кея, отскочиха от носа на най-близкия катер и с тих плясък потънаха във водата.

Нещо ме бодна под ребрата. Тих звук се надигна в гърлото ми и спря зад стиснатите зъби. Завъртях се с голи ръце към посоката, откъдето бе долетял изстрелът.

Ядвига излезе през вратата на балиращата станция. Отнякъде беше докопала плазмафрага на Мураками или друг, досущ като него. Държеше го опрян на бедрото си. Над стърчащата цев още трептеше нажежен въздух.

— Предполагам, че нямаш нищо против — подвижна тя през ветреца и мъртвешката тишина наоколо.

Затворих очи и останах да стоя така, дишайки много дълбоко.

Не ми помогна.

ЕПИЛОГ

От палубата на „Хайдушка щерка“ гледам как бреговата линия на Кошут се превръща в ниска черна ивица зад кърмата. Грозни, високи облаци се мерзелят на юг, където бурята броди над западния край на Зоната, губи сила в плитчините и умира. На север метеоролозите предсказват затишие и слънце. Джапаридзе смята, че може да ни откара до Текитомура в рекордно кратък срок и с радост би го направил, защото му платихме добре. Но един вехт товарен кораб на въздушна възглавница би привлякъл внимание, ако се устреми с всички сили на север, а точно това не ни трябва в момента. Бавният, обичаен търговски ритъм със спирки по целия маршрут около Западното крайбрежие на Шафрановия архипелаг е далеч по-добро прикритие. А и всичко трябва да стане с времето си.

Знам, някъде из коридорите на властта в Милспорт се води разследване. Инспекторите от вътрешния отдел на Емисарския корпус са излъчени през междузвездното пространство и сега се ровят из оскъдните останки от тайната операция на Мураками. Но също като заглъхващата буря над Зоната, това разследване няма да ни докосне. Разполагаме с време, ако имаме късмет — с всичкото време на света. Вирусът Квалгрис упорито пълзи сред цялото население на планетата и неговата заплаха ще принуди Харлановия род да зареже аристократичните си тела и да се укрие в базите данни при своите прадеди. Вакуумът на власт след тяхното оттегляне ще засмуче останалите Първи семейства в политически водовъртеж, с който няма да се справят добре, после всичко ще почне да се разпада. Якудза, хайдуците и Протекторатът ще кръжат като гърбуни около ранен слонски скат, ще чакат края му и ще се дебнат взаимно. Но все още не са се раздвижили.

Така смята Квелкрис Фолкънър и макар че понякога ми звучи прекалено купешки, също като приказките на Сосеки Кои за хода на историята, склонен съм да се съглася с нея. Виждам съм го на други светове, понякога дори сам съм го предизвиквал, и нейните прогнози

звучат правдоподобно. Освен това тя е видяла Разселването с очите си, а това я прави голям експерт по политическите промени на Харлановия свят. Във всеки случай има повече опит в това отношение от всички нас.

Странно е човек да бъде около нея. Не стига разбирането, че говориш с една историческа легенда отпреди векове — това усещане е на приливи и отливи, понякога едва доловимо, понякога толкова силно, че страх да те хване. А към всичко това се прибавя и нарастващата лекота, с която идва и си отива, сменяйки мястото си със Силви Ошима, също както Джапаридзе отива на мостика да замести първия помощник. Понякога го виждаш как става, сякаш по лицето ѝ пробягва електрическа искра — после тя примигва и вече говориш с различна жена. Друг път не съм сигурен с коя от двете говоря. Налага се да разчитам на мимиката, да се вслушвам в ритъма на гласа.

Чудя се дали през идните десетилетия тази смяна на личностите няма да се превърне в обичайна човешка реалност. Ако съдя по онова, което ми казва Силви, напълно е възможно да стане така. Демилитските системи разполагат с почти неограничен потенциал. Вярно, с него биха се справили само силни хора, но така е било при всяка голяма крачка напред в знанието или технологията. Не можеш да влачиш старите модели, трябва да продължаваш, да изграждаш по-добри умове и тела. Инак Вселената ще връхлети като блатна пантера, за да те погълне.

Мъча се да не мисля за Сегешвар и останалите. Особено за другия Ковач. Малко по малко почвам отново да разговарям с Ядви, защото в крайна сметка не мога да я упрекна за стореното. А вечерта, когато напуснахме с „Хайдушка щерка“ пристанището на Нова Пеща, Вирджиния Видаура ми даде нагледен урок как се преодоляват тия неща. Чукахме се нежно, пазейки заздравяващото ѝ лице, после тя цяла нощ плака и ми разказва за Джак Бразил Душата. Аз я слушах и попивах всяка дума, както преди век, когато стоях като новобранец пред нея. А на сутринта тя хвана разбудения ми член, напомпа го, лапна го, вкара го в себе си, пак се чукахме и после станахме да посрещнем новия ден. Оттогава не е споменавала Бразил, а когато аз го споменах, без да искам, тя примига, усмихна се и сълзите така и не бликнаха от очите ѝ.

Всички се учим да потискаме тия неща, да живеем със загубата и да мислим за най-важното — как да променим нещо.

Оиши Еминеску веднъж ми каза, че няма смисъл да сваляме Първите фамилии, защото това само ще доведе Протектората и емисарите. Според него квелизмът би се провалил, ако по време на Разселването имаше емисари. Навярно е прав, дори и самата Квел се затруднява да докаже обратното, макар че прави усърдни опити, особено когато слънцето залязва над пламналия вечерен океан, а ние седим на палубата с чаши уиски в ръце.

Всъщност няма значение. Защото долу в резервната памет минутите се превръщат в месеци и там Силви и Квел се учат да разговарят с орбиталните. Силви смята, че докато стигнем в Текитомура, вече ще са успели. Вярва, че после ще могат да научат Оиши и може би още неколцина демилити.

И тогава ще бъдем готови.

Настроението на борда на „Хайдушка щерка“ е тихо и мрачно, но в него проблясва искрица надежда, с чийто непознат блясък все още се мъча да привикна. Борбата няма да бъде нито славна, нито безкръвна. Но почвам да си мисля, че имаме шанс за успех. Мисля си, че с малко късмет и ангелски огън ще заставим Първите фамилии да прогонят якудза и хайдуците, или поне да ги стегнат. Мисля си, че можем да отблъснем Протектората и емисарите, а после, ако нещо е оцеляло, да изпробваме квелистката демографска динамика.

И въпреки всичко вярвам — или може би се надявам, — че една орбитална платформа, която може едновременно да унищожжи кораб с целия му екипаж и малките белезници върху две човешки ръце, която може едновременно да заличава и да записва, която може да прехвърля цели човешки съзнания — въпреки всичко вярвам, че същата система някой ден ще може да надникне в дълбините на океана Нуримоно и да намери две покрити с водорасли мозъчни приставки.

И да върне живот на онова, което крият.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.